

3 1761 03623 4573

JÓKAI MÓR

ÖSSZES MŰVEI

NEMZETI KIADÁS

XCIX. KÖTET

KÖLTEMÉNYEK. II.

BUDAPEST

RÉVAI TESTVÉREK KIADÁSA

1904

KÖLTEMÉNYEK

IRTA

JÓKAI MÓR

II. RÉSZ.

BUDAPEST

RÉVAI TESTVÉREK TULAJDONA

1904

PH
3260
AG
1904
v. 2

VII.
SZATIRÁK

Szaladj, szaladj, jön a billog!

Ad nótam. Szaladj, szaladj! jön a tatár!
Hová, howá fussunk immár?

Szaladj, szaladj, jön a billog!
Csak úgy villog, csak úgy csillog
Kezében a csatacsillag!
Mindig mondtam: egyetértés!
Egyetértés! egyetértés!
Emberek és ujságírók
Tudjatok veszteg maradni.
Úljetek szépen a sutban.
Ne írjatok semmi rosszat,
Semmi verset, semmi prózát,
Ne írjatok vezérczikket,
Ne firtassátok, mi lesz már?
Ne írjatok tűzveszélyről,
Háborúról, gyilkolásról.
Rossz termésről, árvizekről.
Jégesőről, nagy hatalmak
Összeördülendéséről.
Czelli búcsú, kálomista
Papgyülések, színbirálat
Veszedelmes indítványok,
Hogy mind erről tegyetek le,
Mert ez nem való betegnek.
Szép piánó, csendeseckén
Egy kis ártatlan novella.
Egy kis holdbanező rigmus
Répacukros értekezmény.
Útleírás Debreczentől
Csongorádig, drágalátos
Táviratok Olaszhonból;
Hogyan szolgál egészségük
Tisztelt selyembogárkáknak?
Livornóban hogy a repeze?
Hellasz népe aprószőlőt
Sokat fog-e most aszalni?

A kis francia herczegnek
Megint egy új foga nőtt ki.
Rothschild lánya lakodalmán,
Hogy hányféle volt a poszpász?
S több eféle: ez nem árt meg
S ha már épen a nagy zélus,
A nagy küzködési szellem
Nem hagy bennetek nyugodni,
Ott a collégáknak háta:
Csépeljétek! hogy ha ez sem
Volt elég: — hisz annyi tárgy van.
Mingyárt ott a hangmérséklet,
És a bünös z betűcske,
És a hangsuly, és a finn nyelv
S szájkosártalan kutyaécskák,
Mind szép tárgyak háborúra.
Sőt szabad volt megrohanni
Még magát a leghódítóbb
Zsarnokot, a crinolint is;
De ti nem hallgattatok rám.
S már most itt van, rajtatok van.
Addig tréfálgattatok az
Üstökössel, a míg eljött;
De nem jött az egész földre,
Mert hisz azt vinné az ördög.
Előbb utóbb úgy is úgy lesz.
Hanem jött csupán reátok
Rettentő billog képében
Melyre ez van írva: «krajczár».
Ez a krajczár tesz a sírba,
S ott fog állni a fejfákon;
Meghalának egy krajczárért
Egy krajczár ára halállal.»

«Szaladj, szaladj, jön a billog
Csak úgy villog, csak úgy csillog
Kezében a csatacsillag.»
Magyar Sajtó, Pesti Napló
A legelső vész nekik jut.
Ők futának mert előre,
Kapnak ők legtöbbet abból.
Pesti Napló úrnak areza
Eddig is jó hosszú volt már.
A veszett sok tudománytól,
S most még egyet nyomnak rajta,
Ezen anticriticára
Még Greguss sem tud felelni.
Legalább vigasztalásul,
Azt az egyet elmondhatja,
Hogy olyat is nyomnak bele,
A mi egy krajezárt megérő.

Magyar Sajtó bánja szörnyen,
Hogy nem lett kurtább egy ó-val,
Akkor primo jobban vennék,
És secundo megteremne
Benne ingyen dolgozó társ,
Míg most azt fizetni kell mind ;
Tertio a prés alá csak
Egyszer jutna, így de kétszer.
Keserüli ezt az új hírt
Mai nap történetében.

— Magyar Posta nem találja
Logikai világrendnek,
Hogy míg eddig a levélért
Mit a pósta vitt, a póstát
Szokták illendően fizetni :
Most meg ő fizessen érte?
Hisz így eb lesz postamester.

— Hölgyfutár is kész örömmel
Átengedné Napkeletnek
Ezt az új műmellékletkét,
A több szép faképek mellé.
Hogy legyen futár az ember
Ilyen tyúkszemmel a lábán ?
Fáj az tisztességes hölgynek,
Hogyha meg van bélyegezve.

— Napkelet de jól jár azzal,
Mert most elmondhatja fennyen,

Hogy ő minden számban egy-egy
Új olajfestményt fog adni.
Pukkadjon meg egytül egyig,
A ki azt tagadni merné,
Hogy az ő újsága képen
Még a bélyeg is szebben áll,
Mint a többi gézengúzén.

Délibábnak szerkesztője,
Épen törte rajta főjét
(Pedig van azon mit törni)
Hogy az új év kezdetével
Micsoda meglepetésben
Részesítse publicumját?
No ezen most van segítve,
Mert ez oly meglepetés lesz,
Melytől maga is megrémül.

— Ujság, a ki jár vasárnap
Tizezernyi olvasónak,
Hangoztatva, biztosítsunk
Tűztől, víztől, jégesőtől ;
Mert ez így meg úgy szükséges
Őt ne féltsük, olyan szépen
Megmutatja ő azt rendén
Milyen illő, és világos,
Gazdaságos és moralis
Multhatatlan és fenséges
E világon, s túlvilágon
Hogy azt az egy kicsi krajezárt
Akár inde, akár unde
A tens publicum fizesse.

— Magyar néplap sem gyógyított
Sohá ilyen körömmérget
Mióta csak Ezüst János
Be segíté zsindelezni
A felséges mennyországot.
Ez aztán a «hajdan és most».

— Hát ott a kukuriczában
Ki integet a kalappal?
Kalaúzi jó barátunk,
Senki sem más, hanem ő az.
Indítványa, ha már egyszer
Kiütött az újságok közt
Ez a morbus, hogy ne szabják
Az újságok árát többre,

Hanem egyezzünk meg abban
Mindnyájan közakarattal :
Határozzuk mostanságtul
Rövidebbre az esztendőt.

— De minderre csak úgy fennyen
Fitymálózva füttyüreszget
A Szépirodalmi Közlöny :
Mi ő néki az a krajczár
A nyolczvannyolcz kötet mellé ?
A ki ingyen küldi lapját
Minden előfizetőnek,
Azt a krajczárt, ha kell, kettőt,
Ingyen szállást, kosztot, szappant,
Fehérmosást, és foldozást
Félévenkint egy pár csizmát
Minden egyes olvasónak,

Reclamálni ingyen forspont,
Vámos-Pérestől Pestig és le.
Őt nem háborítja az meg :
Szégyen volna egy krajczárért
Szót emelni ilyen úrnak.

Szaladj, szaladj, jön a billog
Csak úgy villog, csak úgy csillog
Kezében a csatacsillag.

Irtá pedig ezen verset
E siralmas bőjti nótát
Ő szívének bánatában
Futva futván üldözőit,
A kik életére törnek.
Szegény árva Kakas Márton.

Brahma és Bajadére.

Van egy város Indiában,
Mindjárt itt a Ganges parton :
Hires arról mindenek közt,
Hogy ott laknak bajadérek,
Bajadérek olyan számmal,
Hogy én nem tom, hogy élnek
[meg ?

— Ezek jó, szelid leánykák,
Kivánnak szives jó estét,
A ki elmegy ablakuknál,
Nem büszkéek, nem válogatnak :
Úr, diák, batyus-zsidó, vagy
Vándorló legény előttük
Mind egyenlő rangban állnak.
— Vannak ott pedig morosus
Vén, unalmas bráhminok,
Kiknek a nevük hausherr :
Ez a kaszt megunta a sok
«Jó estéket» hallani,
És in massa representált
A hatalmas Rajah Singhnél
Azt mondván, hogy ők nem bánják,
Ha már bajadérek vannak
És azoknak hivatásuk
Táncz, dal és jó éj kívánás,
Ám tánczoljanak, ha kell,

De csak még is ne az utcán
És kívánjanak jó estét
De ne épen fényes nappal. —
— És a bráhminok panasza
Szült kemény parancsadást,
Melyben meghagyá erősen
A hatalmas Rajah Singh :
A hol csak van Dere báty,
Tartsa rejtve tudományát,
Mert ha megtudják, mit árul ?
Alvilágba küldetik,
Melynek neve indus nyelven
Futnán-kattúl-minddo-logház.
— Lőn pedig, hogy álruhában
Holmi indus hamis isten
Bankár, börze úr : ilyesmi,
Késő estve extrazúgon
Érkezett az indusoknak
Fentebb tisztelt városába :
Nem kapott szállást sehol már,
Griffben, Sasban és Bikában
Tigrisben és Két bakokban
Nem lelt érező szívet,
(Nincs is az vad állatoknak) ;
Zárva volt a Zrinyi is már,
És a Kammon és Filinger,

És egyéb indus pagodák
 Mikben áldoznak kávéval.
 Mit csináljon, merre menjen?
 Im hiába nyert a héten
 A börzén félmilliót,
 Most az utezán hálhat szépen.
 Am de egy szűk közbe ére,
 Melynek mind a két sora
 Csupa bambusz házból áll,
 Ott, a mint végig megyen,
 Bambusz láznak ablakából
 Numero so und so viel-nél.
 Hall szemérmes suttogást:
 «Ifju idegen Ferindzsi,
 Hogyha nincs kvártélyod itten,
 Vagy ha oly igen részeg vagy,
 Hogy reá találni nem bírsz,
 Allj meg és tovább ne fáradj,
 Ime én a kapukulesot
 Kiadom az ablakon.»
 — Meghatá e nagy szivesség,
 E naiv őszinte szó
 A hatalmas indus istent.
 És pedig a bajadére
 Nem tudá, hogy az nagy úr,
 Hogy az maga a nagy Bráhma,
 Legnagyobb a Ramajánah
 És a Kredit mobljér
 Nagy arany bornyúi közt!
 Azt hívé legfeljebb is
 Holmi commis voyageur,
 Ki szed repczét, gubacsot.
 — Ámde látta őt bemenni
 Ott egy brahmin vis a vis,
 És futott feuerpikétért,
 És körülfogák a házat
 És a Bráhmát és a delnőt

Elvivék a Zuchthausba;
 Ottan ültek hajnalodtig.
 Mig a bonezok eljövének,
 Akkor felfedé magát
 Brahma a hatalmas úr:
 Hogy ő nem valami jött ment,
 Nem egy lump, nem pflastertretter
 Hanem noble gentleman
 Neve Hersch et Compagnie.
 Van-e ember Indiában,
 A ki a pénzt tiszteli
 S elfogadja husz procentre,
 Hogy ne ismerné e firmát:
 «Áron Hersch et Compagnie.»
 S azon jámbor bajadéret
 A ki őt, az ismeretlent
 Fogadá vendégszerelmmel,
 Népszerű erényeért
 Felvivé magával együtt
 A magasba, — nem az égbe,
 Ott hideg van, és nem is
 Illés tüzes szekeren,
 Hanem ékes equipázson
 A ragyogó rezidenezbe.
 Hat szobája bútorozva
 Most; inas, kocsis, szakácsné
 Porcelán, ezüst, mahagoni,
 Garderobe, schmuck, toilet
 S más a féle a mi szükség
 Odafenn az indusoknak
 Paradiesom garniejában.

A moral e szép darabból,
 Az erkölcsi nagy tanúság:
 «Vétek és baj botlani.
 Ámde botlani nagy úrba,
 Virtus és kövér szerencse.»

Farsangi nóta.

Ad notam: Már Isten néki!
 Szokjunk rá, járjunk rá
 A német tánczra!
 A német tánczra!

«Már Isten néki!
 Itten van a farsang
 A muzsika megharsant.
 Rukkolj ki táti,
 Rukkolj ki táti!

Nyolez hét a farsang:
 Egy hétre két bál kell
 Egyből sem maradunk el,
 Mind végig járjuk
 Mind végig járjuk.

Hát soirée dansante ?
 Hát concert, hát piknik ?
 Ott lenni mind illik
 Kívánja a bon ton,
 Kívánja a bon ton.

Lesz maszkos bál is,
 Hát még a kinderbál,
 Hát még a jungerherbál,
 Ott entrée sem kell,
 Ott entrée sem kell.»

„Ördögös mennykő.
 Fő belé a fejem,
 Nem lelem a helyem,
 Bőrömből bújok,
 Mindjárt kibújok !

Szép kis kilátás ;
 Gáz, moire és tüll,
 Strucztoll és mantüll,
 Hát a keztyű, hát a melltű !
 Hát a kosztüm, hát a parfüm.

Mancsot, planscet és pomádé ;
 A sok hintó, a sok kontó.
 Rukét, frizür, s más egyéb parádé,
 Ördögös farsang,
 Ördögös farsang.

Hát még az entrée !
 Ki győzné azt mind meg ?
 Hátamban a hideg,
 Pedig égek látom :
 Azt már jól látom.

S még a hol ingyen
 Hívnak meg a bálba,
 A még csak a drága
 A jámbor férjnek,
 A jámbor férjnek.

Maszk sem kell néki.
 Kész lárvát ingyen kap
 Szarvastól mindennap,
 Ez az ő nyeresége,
 Ez az ő nyeresége.“

«Ta hilft ká vájnen :
 Erszényt csak nyiss frissen,
 Hej kincsem. kikirinesem !
 Mért házasodtál,
 Mért házasodtál?»

Magyar filiszter dal.

Jó minékünk itten laknunk
 Itten a világ közepén !
 Oh mi békés, csöndes népek :
 Elyhu Burrit báránycái,
 Ártatlankák és szelidkék,
 Kik szeretjük a nyugalmat.
 A jól füstölő pipát
 S a vendéget is, ha nem
 Ablakon át tör be hozzánk.
 És a jó cigányzenét,
 És a délutáni alvást,
 S annak édes álmait.
 Jó minékünk itten laknunk !

Künn a nagy kerek világban
 Rosz szél fúj és mennydörög.
 Ágyu bömből, puska roppan,
 Kardok összezsengenek.
 A hol máskor czitromot
 És narancsot szüretelnek,
 Ottan most embert aratnak.
 Ozmanok és czernagoreczák
 Egymástól azt kérdezik :
 «Wie viel ungrisch hat garas ?
 Másutt annyi román készül
 (Nem tom : ki fizet elő rá ?)
 Anglia hajóra kel mind.

Vasvillát ragad spanyol,
 Bikaviadalra készül,
 Azon szörnyű bika ellen,
 A ki Europa asszonyt
 Másodszor hátára veszi.
 Még a jámbor, jó, szelid,
 Áldott, békés Németország,
 A hol máskor minden ember
 Doctor volt és philosoph,
 Conversations-lexicont irt
 És entomológiát:
 Most teremtetézní kezd
 És egymást biztatja szörnyen,
 Hogy ki menjen legelől?
 Még a Kárpátok felől is
 Ugy fúj a szél, mintha fújnék.
 — Oh mi jó nekünk itt laknunk.

Minden börze tántorog:
 Bankárok, kereskedők,
 Pénzüzérek, milliósok
 Elvesztették a fejük,
 És mi annál is becsesb,
 Elveszték a ládakulcsot.
 Hernyó, sáska, a mi máskor
 Fűvel és falombbal élt,

Most a papirosnak állt,
 Azzal él, azt rágja mind.
 A kinek sok pénze van
 Jajgat, hogy hová tegye?
 A kinek meg nincs, azon
 Jajgat, hogy honnan vegyen?
 Lám nekünk nincsen, nem is volt.
 Nem fáj érte a fejünk:
 A rozs hányja a fejét már;
 Szőlő, alma is virágzik;
 A fű jól áll, sajt, túró lesz;
 Csak megélünk valahogy,
 Itt az Ararát hegyén,
 Itt a csendes lomb alatt,
 Hallgatjuk a filomélát,
 Olvassuk az Üstököst,
 És miként jó gyermekek
 Jó anyánk, a szép természet
 Éltető emlőit szíva:
 (A pipát és kulacsot)
 Alszunk édes csendesen,
 Míg a mérges dajka: a harc,
 A világot ránczigálja,
 Egy szélét fel, másikat le,
 Bölcső-ringás az nekünk.
 — Oh mi jó nekünk itt laknunk.

Okos emberek nótája.

(1859.)

Okos ember most azt teszi — mum, mum. —
 Ha kérdezik, hogy mi ujság? — mum, mum. —
 «Zöld uborka, sárga baraczk,
 Igen jó, ha belé harapsz.
 Ez most a legújabb ujság; — mum, mum.»

Más forma ujságot kérnek; — mum, mum. —
 Nem olyat, mit meg kell enni; — mum, mum. —
 «Magyar Sajtó, Pesti Napló:
 Mind a kettő arra való;
 Prænumerálj s olvasd magad; — mum, mum.»

Okos embert ha kérdezik: — mum, mum. —
 Mit csinálnak Olaszthonban? — mum, mum. —
 Azt feleli «makaronit,
 És pármezánt, akármennyit,
 Együtt jó az mind a kettő, — mum, mum.»

Hasznos állat az a pipa, — mum, mum. —
 Böles ember az, ki azt szíja, — mum, mum.
 Mert a míg a pipát szíja
 Addig nem beszél a szája
 S az már milyen nagy böleseség! — mum, mum. —

Szép vigasztalás.

Szebasztopol híres vára mellett
 A szebasztopoli kikötőben,
 Minden holdnak első negyedével
 Megjelen egy kétárboczos gálya.
 S mikor a hold is leszáll a vízbe,
 Mikor sötét lesz az ég, a tenger :
 Jönnek hozzá hosszú, gyors dereglyék,
 Gyors repülők, mint ki hord dugárút,
 Mindegyik hoz megrakott köröndöt,
 Azt üritik a hajó fenékbe.
 Reggel ismét a hajó tovább kél.

*

A mit a kufár hajóra szállít
 A nagyhirű akhtiári partról,
 Az nem egyéb... az nem egyéb, mint... csont.
 Meghalt jó vitézek elszórt csontja.
 Bátor frankok, büszke ángoloknak
 Messze földön ott felejtett csontja.
 Harmadévre a halál után az
 Már igen jó cikk kereskedésre,
 Abbul készül spodium, finom liszt.
 Abbul gyártnak fénymázat, nagyon jót
 S trágyanéműt, mely használ a földnek....

... Mégis szép az a harci dicsőség !

Oh mi szép szultánnak lenni !

Oh mi szép szultánnak lenni !
 Három világrész birtokán
 Uralkodni könnyű szívvél,
 Vezéreket és basákat
 Hol fölrakni, hol lerakni,
 Kinek nem tetszik a képe,
 Annak fejét levágtatni,

Azt sem kérde, kinek híják ?
 Gyaur népre adót vetni
 Minden protokollum nélkül,
 S a begyűlt pénzt szerteszórni,
 Számadással nem vesződve,
 Oh mi szép szultánnak lenni !

Oh mi szép szultánnak lenni.
 Száz, meg százezernyi haddal
 Verekedni földön, vizen ;
 (Ha elfogynak nő helyettük,
 Kár csupán a tépett montúr)
 Városokat leégetni,
 S fölépíteni palotákat,
 Száz ablakkal, száz oszloppal,
 A mikben nem fog más lakni
 Csak a szultán és cselédi,
 Esztendőnkint három hétig. —
 Oh mi szép szultánnak lenni !

Oh mi szép szultánnak lenni.
 Külországok, nagyhatalmak
 Követeit elfogadni,
 Ajándékot adni, venni,
 Megigérni, a mit kérnek
 S meg nem adni, ha elmentek,
 Nem törődni, mit beszélhet
 A sok ringy-rongy ujságíró ?
 (Száz bambusbot talpaikra !)
 Parlamentet, adresseket,
 Szabadsajtót, szavazatot
 S más alkalmatlan zajongó
 Lärmázókat nem ismerni,
 Oh mi szép szultánnak lenni !

Oh mi szép szultánnak lenni !
 A szerálynak titkos, édes
 Termiben gyönyörnek élni.
 Játsszani gyönggyel és virággal
 És mi gyöngynél és virágnál
 Szebb, hizelgő asszonyokkal,

Minden új esztendő napján,
 Mint mi szoktunk venni naptárt,
 Akként venni új menyasszonyt.
 S minden boldogító esőként
 Mely édesebb, mint a többi,
 Odaadni egy országot !
 Oh mi szép szultánnak lenni.

Oh mi szép szultánnak lenni !
 Nem hallani, csak hizelgést.
 Nem beszélni soha mással,
 Csak alázatos szolgálával.
 Mikor a föld reng alatta,
 Akkor mámortánczot járni.
 Mikor ott künn zúg a népdüh,
 Zengő dal közt elszunyadni ;
 Mikor minden tartományban
 Hull a vér a férfi sebből,
 Asszonyszemből hull a könnyü,
 Akkor ülni lakodalmat —
 Oh mi szép szultánnak lenni !

Oh mi szép szultánnak lenni !
 — — — — —
 Huszonhárom szultán közül,
 A kik ültek már a trónon,
 Négyet ön testvére ölt meg,
 Négy meghalt fia kezétől,
 Nyolecznak életét kiolták
 Orvok, méreg, lázadóhad,
 Négy börtönben senyvedett el.
 Csak háromnak volt jó vége,
 — Ezeket bor s nők ölék meg.
 . . . Oh mi szép szultánnak lenni !

Börzefájdalmak.

Tekintetes tudós doktor urak !
 Nagyságos orvosi fakultász !
 Egy beteg ember áll előttetek,
 Egy nyavalyában megfakult váz.
 Beteg vagyok, mindenféle bajom.
 Itt fáj, ott fáj, mindenfelé fáj.
 Uram, doktor úr, ne mosolyogj
 Nem képzelődöm én, ne tréfálj.
 Au vé, au vé, au váj !
 Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj !

Először is a száraz betegség —
 Hanem ez már régi bajom ;
 Azután a gyomrom tájékában
 Adósság daganatja nyom.
 A legkisebb szél is mingyárt megárt
 S kész a rheumaticus fluxus.
 Minden időváltozásra ott kinn
 Szakgatja lábaim a — cursus.
 Au vé, au vé, au váj !
 Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj !

Szédelgés van a papirosomban,
 Az akcziáimat nem érzem ;
 Az orrom egyre nő ; — hová nő?
 És a mellett még folyvást vérzem.
 Az aranyerem ugyan már múlik,
 De egyúttal az ezüsterem is.
 Mit használ, ha Kaliforniában
 Már akármennyi terem is.
 Én abból — au vé, au váj,
 Ugy se lá . . . au vé, jaj de fáj.

Mit használ, ha egy nap jobban vagyok ?
 Másnap már utolér a panique.
 Mihelyt terhet emelni akarok.
 A derekam megroppanik.
 A váltólázam cseppet sem múlik,
 Egymást éri a sok crisisem.
 A zsebem gyomra is elromolt
 Nem marad meg benne semmi sem.
 Au vé, au vé, au váj !
 Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj !

Próbáltak már sokszor kurálgatni.
 Csókolom kegyes kezeiket,
 Itattak velem az allopathák
 Mindenféle drága holmikat.
 A Kreditanstalt flastromától
 Most is sebes az oldalam.
 A bankbizottmány szodavízzel
 Hűsítgetett minduntalan.
 Köszönöm, au vé, au váj,
 Hogy a gu — au vé, jaj de fáj !

A sok ujságíró nekem esett —
 Köppölyt raktak rám ott, a hol fájt.
 Baunscheidoztak, gőzfürdőbe vittek,

Ki fogat huzott, ki meg trepanált.
 Volt a ki azt mondta, igyam vizet.
 (Mintha nem nyelnék, mikor úszom.)
 Egy diétát mondott, más meg azt, hogy
 Kezdjük legelőbb a műneczfuszon.

Au vé, au vé, au váj!
 Itt fáj, ott fáj, jaj de fáj!

Egyik a Hungerkúrra utala;
 Más békés izzadást ajánlt,
 A harmadik távirda-sodronyt
 Használt a galván-gép gyanánt.
 Kuráltak Hahnemann nyomán is
 Homœopatie ezüsstel.
 Utóbb sympatheticus uton,
 Ráolvasással és sok füsttel.

Mind az ő — au vé, au váj!
 Bár csak, — itt is fáj, jaj de fáj!

Instálom alássan doktor urak,
 Csináljanak velem valamit.
 Csak a lábaimat hozzák helyre,
 Hogy tudjak egy kicsit szaladni.
 Tartsanak felettem valami Con —
 — Silium — gressust vagy — ferentiát.
 Csak — fusiót ne, mert az van elég,
 S verjék meg előbb a — kadentziát.
 Au vé, au vé, au váj!
 Itt fáj, ott fáj, mindenütt fáj!

Gänzlicher Ausverkauf!!

Ad notam: «Hallod-e spanyol király?
 Most mingyárt előmbe állj!
 Az országod megveszem:
 A pénzt érte — —
 A pénzt érte, a pénzt érte, a pénzt érte leteszem.»

Hallod-e törökvilág!	Liczitálni — —
Eztán lesz még szép világ,	Liczitálni, liczitálni, az an-
Liczitálunk majd reád,	[glussal én merem.
Annak adunk — —	
Annak adunk, annak adunk,	Az arany-szarvú öböl
[a ki érted többet ad.	Ára frank, ezer köből,
	Jó vevő, ki így fizet.
A dobrudzi rónatér	Török! add el — —
Száz mázsa sterlinget ér.	Török, add el, míg van ára, hisz
Jó föld, sok répát terem:	[nem adsz mást, csak vizet.

A Tsiragán palota:
 Sok tallér kell ám oda!
 Ha nem adja a gyaúr,
 Majd megadja — —
 Majd megadja a zsidó, hisz
 [ő is lehet háziúr.

A suczi földszoros
 Ára annak százsoros.
 Megkérdezzük francziát:
 Ha kell néki — —
 Ha kell néki még szorosabb:—
 [ott van a financiád.

A lófarkos sok zászló
 Madráczot tömni lesz jó.
 Azt a sok czifra kaftánt
 A színháznál — —
 A színháznál, a színháznál
 [drága pénzért elkapnak.

A finánczminiszterért
 Fogszesak kapni szörnyű bért!
 A Mobilier Kredit
 Megvásálja — —
 Megvásálja directornak, —
 [senkinek nem engedi.

A fekete tengerért
 Nem kell nyitni árverést,
 Dumas Sándor ha bírja
 Tintaképen — —
 Tintaképen, tintaképen, mind
 [egy cseppig kiírja.

Az ágyú és töltelék:
 Vevő arra lesz elég;
 A költséges hadsereg
 Azok lesznek — —
 Azok lesznek, ha eladjuk,
 [Neápolyban Schweitzerek.

Hát a hárem-hölgyekért?
 Egy pár csók mindenikért!
 Úgy is neked már minek?
 Senki többet? — —
 Senki többet, senki többet?
 Rajtunk maradt? A mienk!

A király pohara.

Élt egyszer egy derék király, nem tudom, hol és mikor?
 Nem igen marad fejemben név, helyiség, régi kor.
 Denique e jó királynak volt egy híres bolondja;
 Kinek szabadalma volt, hogy az igazat kimondja.
 (Mert zárjel közt mondom, — a bölcс hasznosabbnak találja,
 Hogy a mit feje gondol, ki ne mondja a szája.)
 Hát egyszer e vitéz király nagy vendégséget adott:
 Ministerek, tábornagyok elülték a sok padot.
 Rendkeresztes, aranygyapjas, mindenféle rangbeli
 Egymásután következve, a ki hogy érdemeli.
 A státus szolgálatában egyik ősz, más kopasz lett,
 Valamennyi de kivétel nélkül hasat eresztett.
 Ott igen jól ettek, ittak; kaczagtak a bolondon,
 Ingerelték, hogy még furcsább bolondságokat mondjon.
 Mert az ilyen nagy hóbortos csörgősipkás verselő
 A szükséges concoctiot igen segíti elő.

«Mondj valami nagy bolondot, hogy mindenki nevéssen»
 — Kiált reá a kincstárnok (hatalmas úr!) kegyesen.
 «Szolgálók nektek uraim, hanem ígyunk rá elébb,
 Engedd meg, hogy a poharat én tehessem fel eléd».
 Minden úr, kamarás, miniszter, főnökök, tábornagyok
 Kaptak tőle új serleget, ki kisebbet, ki nagyot.
 Nagyt kapott a tanácsos, kiesít a generalis;
 Az utolsók közül jutott egyhez még a király is.
 «Ide mostan azt a vedret! itt a borok királya;
 A ki ebből egyet iszik, örökké ezt kívánja.
 Tartsd poharad kincstárnok úr!» (öblös pohár, van egy pint);
 És aztán a többi sorba, szíinig töltögette mind.
 A király csak várta nézte, hogy ő rá mikor kerül?
 A jó urak nem vártak rá: pityizáltak emberül.
 De mire a királyhoz ért, már sem több, sem kevesebb
 Nem vala bor a vederben, mint épen vagy kilencz csepp.
 «Héj te bolond; szól a király; hát nekem ennyi maradt?
 Elfeledéd, hogy nekem is adtál ide poharat?»
 «Kegycelmes úr, szól a bolond, ez nem az én adomám,
 Udvarodnál tanított rá ez a sok uri komám.
 Hogy tetszésed nem nyéré meg, azon nagyon örvendek,
 Ezt nevezik országodban finánczialis rendnek.
 Elébb a ki hozzáférhet, megtölti a poharat,
 És azután — te neked is jut belőle, — ha marad.»
 Az urak nem nevettek rá, mert az élcz volt az övék;
 Hogy a bolonddal mi történt? nem tudom, mert eljövék.

A Montemolinok.

Álló csillag az adott szó,
 Égről le nem hullhat.
 Gyémánt a szó, a mely soha
 Tűzben meg nem olvad.
 Oltár alá letett szentség,
 Melyhez nyúlni véték;
 Ég szakadna a fejére
 Ki azt sértené meg.

Hanem a mi adott szavunk, az egészen más valami;
 Mi nekünk azt szabad szépen kiforgatni, beforgatni.
 Mert mi monseigneurók vagyunk!

Katonának parolája
 Egy az életével;
 Hogy azt elfeledje, senki
 Nem is tehetné fel.

Kereskedőt az adott szó
 Lekötözve tartja ;
 Esküjének minden ember
 Becsületes rabja.

Hanem azt meg kell jegyezni, hogy a mi becsületszavunk
 Csak olyan kis tréfa beszéd, a mit vissza is vonhatunk,
 Mert mi monseigneurök vagyunk !

Tartsa meg az ígétét
 Paraszt, jobbágy, közrend,
 A polgárság, a csócselék,
 S más afféle jött-ment.
 Tiszt és nemes hadd haljon meg
 Egy kimondott szóért,
 Szószegés és pallos között
 Válaszsa a hóhért.

Hanem mikor mi mondjuk azt: én hitemre fogadom,
 Előre tudja mindenki, hogy arra mit se adjon ;
 Mert mi monseigneurök vagyunk.

Szikár úr.*

Szikár úrról azt beszéli a hír,
 Hogy ő nem egy, de két ember.
 Az egyik egy jámbor, szelid kalmár,
 Ki sipkát föltenni sem mer.
 A másik egy tudós, mélybelátó
 Statusférfi, híres szónok,
 A kinek beszédjei után
 Azt mondja mindenki : «óh Gott !»
 Én nem tudom, igaz-e ?

Egyik árul kartont, zsebkendőket,
 Egész nap nem tesz egyebet ;
 Kelmét dicsér, s a jámbor vevővel
 Megalkuszik, hogy ha lehet.
 A másik az ország dolgát végzi,
 Miniszterben keres hibát.
 Alkotmányt szab, nem enged, nem alkud,
 Senkiel sem cserél pipát.
 Én nem tudom, igaz-e ?

Az egyikkel nem sok köze vagyon
 A szegény ujságíróknak,
 Lapjaikat nem használja másra,
 Csupán pamut-takarónak.

* Dr. Maager.

A másik rettentő macenásunk,
Szól sajtóról, censuráról,
Mintha csak valami lapszerkesztő
Beszélne ki a szájából.

Én nem tudom, igaz-e?

Az az egyik nagyon derék ember,
Igaz rőffel, igaz mértékkal mér.
Senkinek kárt világért se tenne
Sem a rőfön, sem a kelmén.
Az a másik, mikor épen ott van
A hol árulni nem szabad:
Csak úgy könnyen fosztogat meg régi
Kincseiktől országokat.

Én nem tudom, igaz-e?

Az egyik nagy tiszteletben tartja
A többségnek ohajtását;
Olyan portékát tart a boltjában,
Mit a majoritás vásál.
A másik azt tartja, mi rég nem kel,
Divatból kiment kelméket;
Kopottat, színhagyottat
S kérdezi: «kinek kell még ez?

Én nem tudom, igaz-e?

Mert Szikár úr, mikor otthon vagyon,
Saját jó fejével gondol
S józan szemmel nézi a világot
A díszes kartonos boltból.
De odakünn, a hol a systemát
Vágja szörnyen, mint a bikkfát,
Ott szerepét olvassa írásból,
Mit egy ujságíró diktált!

Én nem tudom, igaz-e?

Lassan járj, tovább érsz!

(Csillapító insurgens dal.)

Tekintetes karok s rendek!
Jó reggelt! Nagyon örvendek.
Mit gondolnak? A mennyköbe!
Tán gyülesezni készülnek
Még ebbe' az esztendőbe?
Vigyázzanak, még meghúlnak!
Itt jön a tél, beáll a fagy,
A keréktalp a sárba fagy.

Semmi sem kész: még a szála
Sehogy sincsen kipingálva;
Most tapasztják a kemenczét,
Csoda, hogy végkép nem ment szét
Falakat kell kitöretni,
Almárjomokat kivetni.
Poloskával tele a fal,
Mennyi vesződség lesz avval!

Mig a szemetet kihordják,
 Mig a piszkot felsurolják! . . .
 Azt gondolják tán az urak,
 Hogy az csak olyan figura?
 Hogy ezt olyan hamar végzik?
 Hogy ez csak olyas — vezérezik?
 Aha, persze, jó is volna,
 Mingyárt neki ülnénk holnap.
 Ülni? Szép! Csak volna mire?
 Nem vagyok Rótschild, sem Mires,
 Hogy ötvenkét megyeházát
 Egy «nú» alatt beruházzak!
 Hol a székek? Ezek itten?
 'Sz ezek még be vannak ülve?
 Egyre csak nem ülünk ketten,
 Vagy tán épen az ölükbe?

Költsük hát fel ez urakat!
 Lehetetlen! Ne kívánjuk;
 Hisz látjuk, hogy egynehányuk
 A szuroktól odaragadt.
 Némely szívesen mehetne,
 Ha épen a frakkja szárnya
 Oda nem volna csiptetve
 Valamelyik közpénztárba.
 Aztán már a fertály évi
 Házbért is csak le kell élni.
 Itt nem mozdulnak meg másra,
 Mint féléves felmondásra.

Hát még aztán a zöld asztal!
 Tele van irott malaszttal;
 Azt mind erlédigolni kell:
 Addig még a zab is kikel,
 A míg azzal mind bebánnak
 S helyt adnak a viczispánnak.
 Aztán jön még csak a java!
 Akkor kell még megvitatni:
 Hogy kinek legyen itt szava?
 Tán minden embernek? vagy mi?
 Hogy tán még az ujságíró
 Is lehessen szolgabíró?
 S ha megnyílik a diéta
 Holmi inczenfinez poéta
 Oda jöjjön deklamálni?!?!
 Ezt mind jól meg kell rostálni,
 Ez megfontolást érdemel;
 Eldöntést «semper et semel».

Erre kell legalább hat hét.
 Legyünk türelemmel addég.

Addig magunkat szervezzük,
 Felpróbáljuk a nadrágot:
 Amannak bő, emennek szűk;
 Igazítsák meg, ha vág ott.
 Nekem sem kész még a mentém,
 Ha akarnám sem tehetném,
 Hogy most egy okos szót szóljak,
 Egy gálaköntös nem hólyag;
 Arra nem oly könnyű varrni
 Szép sallangos sujtásokat,
 Mint a hogyan lehet sokat
 Tollal papírra kaparni.

Aztán nem is ez a rende
 A dolognak! Szép leendne,
 Ha így békén csak leülnénk,
 A teremben összegyülnénk,
 Semmit sem törődve avval:
 Merre van jobb, merre van bal?
 Mindenki egy hangon szólna,
 Mind egy véleményen volna.
 Hisz így egy fél óra alatt
 Meg lenne a határozat.
 Előbb vesszünk kissé össze,
 Magyar ember hadd öklözze
 Egymást, csináljon csatatért,
 Hiszen most még mind egyetért.
 Szép is volna olyan gyűlés,
 A hol volna egyesülés!
 A hol senki sem vitázna
 Sem alsó, sem felsőházba'.
 'Sz a külföld kaczagna rajtunk,
 Hogy még csak speechet sem tar-
 [tunk.]

Majd ha hajba leszünk kapva:
 Polemiák a hirlapba',
 Korteskedés a vidéken,
 Farkasszem jobb és balszéken,
 Osztályok összehusztva,
 Nemzetiségek felszítva
 Hitkülönbség gyűlöletté
 És a nemzet válik ketté . . .
 . . . Akkor leszünk csak megérve
 A gyűlésre; addig térjen

Minden ember haza szépen,
 Legyen a legjobb reménybe'.
 Egy pár hetet késni nem kár :
 Hisz az idő áll és ránk vár !

Az anya és gyermeke.

„Édes fiam, nagyon aggódok miattad,
 Hogy fejedet ilyen hivatalra adtad.
 „Ne búsuljon mama, vigyázok magamra,
 Kancsal a két szemem, nézek jobbra balra.”

„Életveszedelem most lenni követnek ;
 A választás napján mingyárt megölhetnek.
 „Ne féljen, én leszek legnagyobb vitéz ma :
 Csak azt kiáltom, hogy «nem kell több bordézma !»

„S ha az igazoló bizottmány majd kihagy
 Odafenn ; még meghalsz a nagy szűgyen miatt.
 „Dehogy halok ; itthon kiadom martyrnak
 Magamat, — újra megválasztanak — s beírnak.”

„Hogyha rosszul beszélsz, a népség megragad,
 Kidob az ablakon, kitörik a nyakad.
 „E felől ne legyen legkisebb aggságba',
 Országház ablaka rácsesal van ellátva.”

„Megbántod valami tüzes követtársad :
 Duellumra kihív, agyonlő, felnyársal.
 „Három évig engem senki meg nem vagdal,
 Csak akkor megyek ki — tiz lépésre karddal.”

„Hát ha a gyűlésen valami baj tör ki,
 Te is «mitgefangen» : tudod, mi a «többi?»
 Ha valami «kelést» ott kifakasztanak,
 Még téged is együtt majd fel
 „felhíznak Bécsbe excellentiás úrnak.”

A bécsi doctorum collegium consultatiója,
 egy betegnek képzelt egészséges ember fölött.

1-ső doctor, Kurandus, allopatha.

Quandoquidem, — meine Herren, — tiens !
 Az előtünk itt fekvő patiens
 Szenved igen nagy felhevülésben,

Congestiók a májban és lépben.
 Nem digerál — (státus-adósságot)
 Sőt kihányja mind az orvosságot,
 Mit más beteg szívesen bevenne,
 Még a Reichsrath sem marad meg benue.
 Az pedig a legjobb opiatum
 Ily betegnek, jam fuit probatum.
 Az obstructio is erős nála,
 Rég, hogy adót épen nem solvála.
 A helyett hevesen gesticulál,
 Ha ágyba fektetjük, megint feláll;
 Összetépi a legjobb receptet,
 S mixturákat fejeinkhez reptet.
 Mindez a nagy vérbőrségtől támad,
 Ajánlom hát csalhatlan curámat;
 Ime itt egy ujmódi érvágó,
 Az én találmányom, nem is drága;
 Emitt pedig wohlbewährht köppölyök,
 A miket applicálni készülök.
 Fogadom, hogy ezen szerek által
 Az én betegemet kikuráltam.
 S ha elfoly vagy tizenhat font vére,
 Megint elcsendesül egy pár évre.

2-ik doctor, Pfiffig, homeopatha.

Hochvenerabile collegium!
 Nec non valde doctum consilium.
 Ecce sæpe perditum filium
 Marodum Kaiserlich-regium.
 Hogy ennek a decoctum már nem kell,
 Tapasztalánk saját szemeinkkel;
 Kezdjük hát kellemesebb gyógymódot,
 Hagyjuk el a merkurt és a jódot.
 Arra jó a homeopathia,
 Hogy ezt könnyebben beveheti a
 Gyógylevestől undorodó Lázár,
 S ha nem rontja, nem növeli lázát.
 E pilulák neve concessio,
 Nem kell félni, csak egy quadrillio
 Részecskéje van benn a méregnek,
 A mitől minálunk úgy remegnek.
 Ezt be lehet neki adni bátran,
 S ha neki nem, nekünk meg nem árthat.

3-ik doctor, Fuchtigus, hydropatha.

Hideg umschlag, ez legyen az első.
 Országgyűlés, alsó tábla, felső.

Paragraphus Vollbad, patens-zuhany,
 Ha ez a beteg fejére zuhan,
 Hozzá nedves vezérezik Leibbindni,
 Ez őt mingyárt nyugalomra inti.
 Mindent rendbe hoz majd a természet,
 Már ugymint a román, horvát és szerb.
 A vér saját maga is reagál;
 A materia peccans kiüti magát
 S előbb-utóbb előjön a crisis,
 Csak türelem kell és hypocrisis.

4-ik doctor, Buffelius, hungerdoctor.

Nixnutz ! Csak az éhség kúrál bizton.
 Tetszik látni, mennyire meghíztam ?
 A patientst ki kell éheztetni,
 Egy zsemlyét kap és azontul semmit.
 Hausarrest, izzasztás, vámrendszer,
 Bécsből nem kap kölcsönt, az leend szer,
 A mit applikálunk a parasztnál,
 Ha neki nem, a doktornak használ.

5-ik doctor, Zuckersüssius, magnetiseur.

Nur Sachte ! Hadd szóljak meine Herren.
 Én magnetizálok. Az én tervem
 Szépen czirógatni a beteget,
 A míg mágnesálomba sülyedett,
 Akkor aztán doktora szavára
 Majd úgy felel, a hogy az kívánja.
 Nem azt látja, a mit szokott ébren ;
 Mindenre igent mond, ha én kérdek.
 S somnambul álmában egy szavamra
 Még Bécsbe is fölmege a Reichsrathba.

Dr. Zangus, fogorvos.

Csekély a baj ! minek ez a nagy zaj ?
 Hol a fogóm ? elkészülök azzal.
 Két gonosz fog, ha ezt kirántlhattam :
 Minden bajnak vége lesz legottan.
 Beteszünk neki két hamis fogat,
 Mikkkel kellemesen mosolyoghat ;
 S miknek még azon előnyük marad,
 Hogy azokkal nem rág és nem harap.

Mit csinál most a magyar ember ?

Bizony-bizony urak, már nem tudom, hogy lesz ?

Aggasztó a helyzet.

Alig-alig értem, pedig régen élek,

Ilyen veszedelmet:

Mint az idén látok.

Falukon, városon, urak és parasztok

Már alig állhatják :

Egymástól kérdezik, nyilván, titkon : mikor

Jön már a «szabadság?»

(Értik ők a «vásárt».)

Azt sem titkolhatjuk, hogy ez esztendőben

Rettentő sok «élet»

Láttamozott passzus mellőzése mellett

Gyorsan kifelé ment

(«Pozsonyi mérőben»).

«Titkos szövetségek» keletkeznek szerte ; —

Nem vetek farsangot :

Nyilvánosságra kerül sok «összeesküvés»

S ad magáról hangot

(«Vőlegény, menyasszony»).

Sok mélyen elrejtett, dugasz alatt tartott

Felkerül a korral,

Sok embert megszédít, ha elkezd működni,

A mit az ősz «forralt»

(Tudnillik az «uj bor»).

Már is nagy mézszárlás készül mindenfelé : —

Köszörüli késít

Elszánt magyar ember, fenvén nadrágszíjhoz :

Nagy «öldöklés» lesz itt !

(«Hizott sertésekben»).

S hogy a barbarizmus hét országra szóljon

Nagy Magyarországról :

Már is a mérges nép «fejeket» kaszabol

És fölöttük tánczol —

(«Káposztás hordóban»).

Sőt a Wühlereinek legmakacsabb nemét

Vitte oly nagy fokra :

Alig van ház, a hol azt ne mondanák, hogy

«Csak azért is contra!»

(«A tarokkártyában.»)

Még a legbékésebb magyar is azt mondja :
 Bármi lesz a vége.
 A mit az «idő» hoz, nem fél, bátran várja!
 Van egy menedéke :
 («Tudnillik a bunda.»)

Ámde a mig zajong : addig a magyartól
 Félni ne tessenek ;
 De mikor elhallgat, ha szemét lehunyja,
 Akkor rettenetes !!!
 («Mert csunyául horkol.»)

Muzulmán-fohász.

Szegény boldogtalan frankok	Harminczkét fokú hidegbe,
Ha vétenek urok ellen,	A hol még a fű sem terem.
Viszik őket Gujánába	Ott tengeri kutyát esznek
Harminczhat fokú melegbe,	S ők készítik azt az ólmot,
A hol a paprika terem.	A mit aztán a kegyes czár
Ottan kigyóhússal élnek	Ingyen ad a szomszédoknak.
És ők termesztik a borsot,	
Azt a borsot, a mit aztán	Mennyivel jobb itt minálunk:
A nagy császár szokott törni	A ki vét a szultán ellen
Európa orra alá.	Azt levágják, és addig van ;
	Nem teketórjáznak véle.
Szegény boldogtalan muszkák	Elküldik a mennyországba —
Ha vétenek a czár ellen :	Óh mi boldog a muzulmán !
Elviszik Sibériába	

A hős fiak anyja.

(Gyanus versezet.)

Három sarja volt a hős anyának,
 Mind a három hírre-tetre vágyó.

Első így szólt: «én anyám szeretnék
 Szónok lenni, fennyen szónokolni!»

Másik így szólt: «bennem ég a hó vágy,
 Vörös sipkát tenni föl fejemre.»

Harmadik mond: «ejh én tetre vágyom,
 Ugy szeretnék puskát már ragadni,

És azokra várni, puskatöltve,
 Kikre várni szoktunk így tavasszal.»

Szólt a hősök anyja ily szavakra :
 «Menjetek hát, áldásom reátok.»

Te, ki oly hön vágyasz szónokolni,
 Menj és hirdess fennyen «Donawassert!»

Te, ki vágysz veressipkára, állj be
 A csizmátsu viczkoló phalanxba.

És te, a ki puskatöltve mennél
 Várni arra, a ki jön tavasszal,

Tudniillik waldschnepf és szalouka :
 Menj, de lásd, hogy meg ne fogjon a csész.

S hogy ha visszajöttök éjszakára :
 Áldásommal várlak s burgonyával.

Föltevén, hogy megrakodva jöttök
 Hirrel s ócska tiz krajezárosokkal.

Ingadi lovag.

Románcz.

Esküszik Ingadi lovag
 A Komlókert lámpáinál,
 Czigányok bús zenéje mellett :
 Hogy eztán nem visel soha
 Mást, mint délczeg magyar ruhát ;
 Csizmát, sarkantyust, hosszuszárút,
 És annak talpa nem fog kopni
 Soha walzer és polkatánczban ! —
 Mert most így esküdni divat
 És kedves a hölgyek előtt
 Szép asszony, lelkem, parancsolj !

Esküszik Ingadi lovag
 Filinger büszke csarnokában
 És a muzeum udvarán :
 Hogy azt holtig viselni fogja,
 A mit keblére feltüzött :
 Az ország büszke czimerét,
 S belül a veres ing alatt
 Szívében holtig a hazát,
 S a halhatatlan 48-at !
 Mert ezt bámulják most a hölgyek . . .
 Szép asszony, lelkem, parancsolj !

Cseng uteza büszke léptein
 Ingadi lovagnak, mintha borbély-
 Tányérpár volna lábain :
 Veressel varrva szűrén tulipán ;
 Kezében rúdnyi csáti bot. —
 Tüntetni, hogy ha kell, ki volna ott
 Első, hanem ha Ingadi lovag ? —
 «Hazádnak rendületlent» énekelni,
 És járni reggelig a csárdást?
 Divat! a hölgyek így kívánják
 Szép asszony, lelkem, parancsolj !

Forgandó a divat ; Ingadi lovag !
 Új kell, mindennap új, megváltozik
 Köntös, fogalmak, — és a sziv. —
 Feszes mez, sok zsinór elárulója
 Urának, hogy ruhája tavalyi.
 Dobd el, hiszen csak ócska köntös ;
 Sarkantyú ? nem más, csak kopott vas.
 Kanászkalap csak pusztára való.
 Szellemdús plundra : oh jövel !
 Hölgyeknek udvarolni ebbe' tetszős
 Szép asszony, lelkem, parancsolj !

Ne húzd a csárdást, óh cigány !
 Nem szükség demonstrálni már.
 Úgy is egy-kettő járja csak ;
 Az is csak ímmel-ámmal cséveleg :
 Ásit a hölgy, hős Ingadi lovag !
 «Húzd rá cigány, húzd azt a waltzert
 S aztán három a táncz ! Keringj !
 S csak úgy repül a délczeg krinolin,
 Bordáival felve a szelet.
 Ki szegne meg hölgykedvet ily dologban ?
 Szép asszony, lelkem, parancsolj !

Óh szép lovag, vitézlő Ingadi !
 Ha eldobád zsinóros köntösöd,
 Mi volt az ? egy kis gyapju, semmi más.
 Sarkantyudat ? — csak egy darabka vas volt.
 Ős tánczodat ? — bolondság, mint a többi.
 De hát adott szód ? — zengő lég csupán.
 — Majd eldobod te még honezimered ;
 Hiszen mi az ? kis himezett selyem.
 Majd eldobod még ős törvényed is ;
 Hisz az se más, mint nyomtatott papir,
 Ha hölgyeidnek így fog tetszeni
 Szép asszony, lelkem, óh parancsolj !

Mi van eladó?

Elment, elment butyros — ujságíró,
 Butyrában volt Allgemeine Zeitung,
 Abban mindenféle drága kelme.
 (Csak hogy színét hagyja mind, ha mossák.)
 Ment Párisba nagy Napoleonhoz.
 „Nix zu handlé? Van sok drágaságom.
 Rőffel mérem és adom nagy olcsón.
 Én vagyok ki szidtalak sokáig.
 És dicsértem a ki ellened volt.
 Kost, was kost: most itt van, megvehetnéd. —

- Hogyha azt kívánod megszerezni,
 Ellenségeid hogy ne dicsérjem:
 Annak röfe egy forint ezüst pénz. —
- Hogyha venni kívánsz ebből itten:
 Tégedet hogy többé meg ne szidjunk;
 Abból egy rőf netto két forint lesz. —
- Hogy ha kell a drágább, harmadik lesz:
 Szidni érted azt, ki ellened van. —
 Ezt nem adhatom: három forint lesz.
- S ha kívánod, mérhetek legottan
 A legdrágábból, a negyedikből,
 Melyben tégedet magasztalandunk. —
 Ennek ára, fáin! négy forint lesz.
 Végy belőlük, drága jó zsibáruk,
 Tartós, nem szakad, nem hagyja színét.
 Újig eltart, vedd meg, és ne alkudj’.
- Uccsegéljen: olcsóbban sehol sem
 Kaphatod meg. Mondom: ez szabott ár.
 Itt ugorjon mind a két szemem ki,
 Hogy ha olcsóbban adom egy tajttal.
 Nos? hát? kell? vagy nem kell? . . .
 Nos, mit adsz hát?’

Kukaczok versenye,

vagy

Ki a legjobb barátja a fának?

Hernyó.

Enyim a fa! Ez már megíratott.
 Tessék megnézni karcsu gallyait,

Az én «gyűrűmet» tetszik látni ottan.
 E gyűrűvel van eljegyezve ő.
 Ha a tavasz jön, én vagyok legelső,
 A zöldülő fát a ki felköszönti.
 Minden levélről, a mit ő kihajt
 Legpontosabban lajstromot viszek:
 Körülnyírom; könyv nélkül megeszem;
 Én öröködöm fölötte: engemet
 Le nem ráz róla semmi fergeteg;
 Ha szél jön, én belékapaszkodom,
 Hogy el ne döntse, s hogyha jó a tél,
 Én akkor is a fát el nem hagyom,
 Reá kötözve élek, rajta csüngök,
 Leghűbb lakója fának én vagyok.

Iloncza.

A mit előttem szóló dictiózott,
 Az szép beszéd, de nem más, csak beszéd.
 Hogy ő a fát szeretné? semmi sincsen.
 Szeret bizony zabálni; gyomra táját
 Megtölteni. Ebben nincs semmi érdem.
 Óh én mi más vagyok! Én kultiválom
 Az ifju sarjat; oh én nem vagyok
 Szorulva arra, hogy levélt egyem.
 Én bölcsen az egész galyat lecsípem,
 Mikor még gyöngé hajtás, hogy legyen
 A fának szép alakja, termete.
 Ha van kinek sorsát köszönheti
 A szép gyümölcsfa, úgy az én vagyok!

Cserebűly.

Mi szörnyű próza, a mit itt beszélnek.
 Nyirbálni! Szép kis hivatás! Nekem
 Nincs semmi kedvem ahhoz. Őseim
 Nem így oktattak. Én nem így tanultam.
 Engem csak a virágok érdekelnek.
 Éltem csupán poézis, a midőn
 Virágait kinyitja a gyümölcsfa;
 Tudom, hogy értem nyílnak ők csupán;
 Én akkor a virágkehelybe bújok
 S élek csupán szerelmes mézivel.
 A fának költészetje én vagyok!

Darázs.

Ejh, félre innen, marsch dongó poéta
 Virágevő! Nem tudja a világ

Tán, hogy csupán azért dalolsz virágról,
 Mert benne méz van, a mit megzabálj ?
 A fának jóltevője én vagyok.
 Mert a mikor gyümölcse jól megért,
 Nehogy letörje ágát terhivel,
 Kírágom én, és így megkönnyitem.
 Én a superplusról gondoskodom
 S az nékem régi szerződéseim így.

Penészfereg.

Kikérek minden ilyes disputát.
 Önök mindnyájan jöttment indigénák.
 De a ki önmagátul megterem
 Levélen, ágon, az csak én vagyok.
 S hogy áldás van dús nemzedékemen,
 Annak tanúja az, hogy sok vagyok.
 Engem csak akkor látni fán, midőn
 A fa beteg : tehát én ápolom.
 Mézharmat a mikor hull, ott vagyok.
 Csak én vagyok hát édes gyermeke.

Áska.

Hiú diesekvők ! Ritka érdemekkel
 Sűrűen kérkedő tányérnyalók !
 Nem így cselekszem én : a földben élek,
 Szerényen eltakarva működésim.
 S a míg ti ott fenn bőven versenyeztetek,
 Addig titokban járok én alatt
 És örködöm a fának gyökerin,
 A kik hogy tőle el ne szökjenek,
 Én őket szépen rendre vagdalom.

Szű.

Ilyen bolond a nép ! Im látni most
 A külsőségen kapkod mindegyik.
 Pedig a fának hive én vagyok.
 Csupán csak én : igaz kebelbarát,
 Ki belsejének titkait kutatja
 S legtitkosabb baját is ismeri.
 S még akkor is, midőn kiszáradott,
 Midőn rossz sorsra jut, még akkor is,
 Én, a kitartó hűségű barát
 El nem hagyom ; sorsában osztozom ;
 Azért a hű szű, oh csak én vagyok,
 Oh szép fa, oh hazám, leghűbb fiad.

Ugyan nagy dolgok.

Mi az, a mit mentül jobban megtaposnak,
Annál jobban emelkedik fel magosnak?
S még ha forró tűzbe lángba vetik,
Onnan is magasra emelkedik?
Ez a magyar, ez a magyar . . .
. . . A bizony, a magyar kenyér!

Mi az, a mit bárha mingyárt porrá törnek,
Ösvalódi erejében ugy sem tör meg?
Sőt ha bárki megrágni akarja:
Azt hatalmasan ő visszamarja?
Ez a magyar, ez a magyar . . .
. . . A bizony csak a magyar bors!

Mi az, a hol minden kapu tárva-nyitva
Éjjel-nappal s a bejárás sincsen tiltva,
A hol csak úgy fogják a vendéget,
Pedig nem viselnek koresmaczéget?
Az a magyar, az a magyar . . .
. . . A bizony a magyar-uteza.

Hát az mi, ki juliustól fogva ismét
Követendi azt a dicsőített ösvényt,
A melyen járt egykor Magyarország,
A mig nem kellett neki orvosság?
Ez a magyar, ez a magyar . . .
. . . A bizony a Magyar Sajtó.

A ló tragoediája

megénekelve egy poéta által.

1863. június 5-én, midőn a Laternbub kitörte a lábát.)

Tizennégy versenyen voltál jelen,
Tizennégyszer nyerél jutalmakat;
Aranyt, s aranyból öntött serleget.
Óh én is sokszor versenyeztem immár,
Drámák és balladák lóversenyén!
De nem nyerék még egy fityinget is.
Fél lófejével más előze meg.
Aztán mit dráma-versenyek jutalma?
Rongy száz arany! s még ilyen ágiónál!

Tinéktek, óh lovak! ezerbe jár
 S a tét és bánatpénznek is fele!
 (Mi absurdus beszéd a «bánatpénz»-ről!
 Hiszen hol «pénz» van, «bánat» nem lehet.
 Bánat csupán a pénznek hült helye.)

Ott voltam én is, oh ló, s láttalak.
 Sovány voltál s gazdád czirógatott.
 Óh engem is a nyomdász így czirógat,
 Midőn lehuz a honorariumból,
 Elfogva, mint tőled az abrakot.

De ám mindent kipótol a dicsőség!
 Ezernyi távcső leste lépteid,
 És delnök, urfiak nagy legiója
 Ülé körülled a tribüneket
 (Pedig csak a fiakker hat forint!)
 Bezzeg neked nem mondák azt, a mit
 Nekem kell minden lépten hallanom
 Ha arról szólok, hogy: «prænumerálni!»
 Nem hányták azt fel, a mit én nekem,
 Hogy széna, zab nem termett az idén:
 Miként ha én élnék legjobban azzal.

Hangzott a taps, midőn megindulál
 És csattogott az ostor hátadon.

Óh engem is, ha felkaphat nyakamra,
 Így ostoroz az infámis bíráló;
 De hozzá ám egy félördög se tapsol.

Tombolt a karzat, zártszék és a páholy.

A bájos urnók s bájos demimonde

Pêl-mêle keverve, anygali demo-

Cratikus egyetértésben neked

Hajíta csókokat s virágot hinte.

A sports- és gentlemanek ott alant

Fogadtak lábaid talentumára,

«Ezerre ezret! . . Kettőt, hármat egyre!»

Tizezret ér e ló! huszezezt ér!»

«Két gyémántot, olyat, mint két szeme!»

«Megér egy greek kingdoomot ez a «horse».

(Óh mennyivel más, a midőn tudós

Nagy akademiánk gyűlésiben

A pályaművek futnak; bezzeg ott

Nem tapsol senki: még jó, hogyha alszik. —

Óh múzsa! jó anyám; mai napokban

A Te fiadnak lenni nem olyan jó;

Mint lenni Pegazus csikóinak!)

Vivát a győztes! Eljen a Laternbúb!

Nevedtől a szedres visszhangozik. . .

Akkor, — a pályaczéltól két szökésre —

Elestél és kitörted lábadat.

És azzal félrelöktek, főbe lőttek.
 Hítták a sintért, az lehúzta bőröd. . .
 . . . De már így mégis jobb nem lenni lónak;
 Inkább maradjunk csak szegény poéták.

Két lengyel menekült.

Együtt mentek a csatába;
 Egyik drága revolverrel,
 Ezer forintos paripán;
 Másik kaszával kezében
 S lábán egy talpalás csizma.

Együtt hagyták el a csatát;
 Egyik kilőtt töltényekkel,
 Oldalba lőtt paripával;
 Másik eltört kaszanyéllel
 S teljes mértékben meztláb.

Egyik búsul hona sorsán
 S iszik nagyot a hazáért:
 Iszik pezsgőt a javából,
 S fényes becsület-szavára
 Jár szabadon, merre tetszik.

Másik búsul hona sorsán,
 És a fekete kenyeret
 Könnyeivel öntözi;
 S mert rongyos: gyanús szem őrzi,
 — S nincsen becsület-szava! —

Meghalt az ördög.

Megterhelé gyomrát és megpukkadt
 Ó alantsága Lucifer,
 Sok pecsenyét küldött asztalúra
 Ez évben a Don és Dniper.
 S minthogy nem tarta életrendet,
 A guta jól rá teremtett,
 S meghalt az ördög, az ördög!

Kimult, s pedig végrendelet nélkül,
 Még annyira sem ért reá,
 Hogy egy temetkezési egyletbe
 Magát elébb beiratná.

Most itt van az a szörnyű költség.
 Azt a successorok töltsék?
 Meghalt az ördög, az ördög!

Fényes is volt ám a temetése:
 Fáklyákul az ördög ifjak
 Égő lengyel falvakat használtak,
 S a torán mártyr-vért ittak.
 S egy alászállt diplomata
 Volt, ki gyászbeszédet tartta.
 Meghalt az ördög, az ördög!

Tizenkét hóhérlegény czepelte,
 Száz kisasszony ex-demimond
 Kisérte az ördög koporsóját
 Gyászt hordva a krinolinon.
 Azt siratták nagyon rajta:
 Már eztán őket ki tartja?
 Meghalt az ördög, az ördög!

A gyászinduló zenéjét fujta
 Huszonnégy koncert virtuóz,
 Hozzá szomorú nótát kornyikált
 Száz bukott operette bohóc,
 Ki az ördögnek segített
 Kinzani a bűnös népet.
 Meghalt az ördög, az ördög!

Alig várták, el legyen temetve,
 Futottak a successorok
 Megosztolni ördög hagyatékán,
 A hány köröm, annyi horog.
 Az volt a kérdés, a véres,
 Ki lesz universal-hæres?
 Meghalt az ördög, az ördög!

A szegény ördögurfiak sehol
 Sem akadtak kincseire.
 Még élteben elkaparintá mind
 Rothschild úr és Pereire;
 Találtak csak egy zsák bankót,
 Csakhogy az is mind hamis volt.
 Meghalt az ördög, az ördög!

Ezen való szörnyű keservükben
 Pokolországot felgyujták,
 S mikor legjobban lobogott,
 Olvasztott szurokkal olták.

Az ég talán mostanság is,
S onnan van e szárazság is.
Meghalt az ördög, az ördög!

Nagy kár pedig érte, hogy meghala,
S vacsorán érte Pilátust,
Már most a sok örök tűzre való
Neki ítelt candidátust —
Ki viszi el a pokolba
Tüzes targonezáján tolva,
Ha egyszer meghalt az ördög?

Az örökösödési per.

(Boldogváry és Ágostváry között, melyben 33 bíró votizál,
a nélkül, hogy két egyforma szavazat találkoznék.)

1. Ágostváry urnak vagyon elég jussa.
Az ő dolga, hogy azt valahogy kifussa.
2. Bizonyítsa be azt, hogy ő Ágostváry
S apja házassága nem volt lári fári.
3. Óhajtható volna, hogy a megboldogult
Nyilatkoznék: valjon mit tart e dologrul?
4. Jussa vagyon neki extra dominium,
De hogy bele jusson, pjum desiderium.
5. Azt hiszem, jó volna elébb protestálni,
Hogy sikere lesz-e? el fog aztán válni.
6. A jobbágyainkat kén megszavaztatni,
Melyiknek kívánnak eztán adóztatni?
7. Ez in principio népszavazat lenne,
Gonosz példaadást támasztanánk benne.
8. Recognitionem juris dominalis!
Megállapodhatnánk ezen vivmánynál is.
9. Ítéletet hozni kell minden esetre
És a végrehajtást bizni az egekre.
10. Au contraire. Először az executio.
Aztán az ítélet; — én tudom, hogy mi jó.
11. Nem úgy van, mi mind elfogadjuk az elvet,
Hanem a személy az, mit a tanács elvet.
12. Oh persze! A személy nem szenved kétséget.
Hogy mit adjunk neki! Beszélünk e végett.

13. No hát adjunk neki, a mit kíván ; de ugy,
Hogy a másiktól meg ne vegyünk el sehogy.
14. Mondják neki, várjon, míg meghal a másik.
15. Egyuttal elvárhat a feltámadásig.
16. De isz oly sokáig el nem halaszthatni.
17. És még sem dönthetjük el egyedül azt mi.
18. Sürgeti ezt a pört a sok journalista !
19. Nem adok rá semmit, tudom csak kék füst a !
20. A tornaegyletek is nagyon zaklatnak.
21. Ha nekik úgy tetszik, ott most birkózhatnak.
22. Mindenfelé folyik a miatt a meeting. .
23. No bizony azokra sokat hederítünk.
24. Verseket is irnak szörnyen mindenfelé.
25. Vers nem documentum, nem tehetjük belé.
26. Az aviticitás el lévón törölve,
Én azt tartom jobb lesz, ha maradunk ülvé.
27. Annyit tegyünk, hogy betelekkönyveztessék.
Ágostváry névre : s oszt ? szent a békesség !
28. Én többet akarok ! Installáljuk még ma.
Ennek dicsőségét hagyom a szomszédra.
29. Köszönöm alásan a jó mulatságot.
Hátha Boldogváry engem hátba vágott ?
30. Legyen mind kettőé egyszerre a birtok.
Jobbágyok, lássátok, fizetni hogy birtok ?
31. Nem kell panaszkodnunk ! Ebből hosszú per lesz.
A népet ne kérdjük, mert vorfluchter Kerl ez.
32. Sőt gyorsan kell tennünk, akármit, valamit,
Semmit, egy keveset, mindent, vagy azt, a mit.
33. Én csak bátorodom egyet közbevetni :
Hát a perköltséget ki fogja fizetni ?

A hóhér fia.

Nyolczvanhárom esztendő máz
Az öreg mæstro Tita
A római hóhér, a ki
Sok kész embert megkurtíta.

Csak kétszáz ötvenkét gyilkost
Nyakazott le életében,
Saját becses kezeivel
Fejüket levéve szépen.

Hát még a sok rossz leányzó,
Kiket megseprűzött hajdan,
Hát a sok gonosz eretnek,
Kiket kifőzött olajban !

No de megvénül az ember
S akkor előveszi a gond ;
Ki őrzi meg majd a hazát,
Hogyha mi is elszakadunk ? !

Hol kap Róma hóhért, hogyha
Az öreg csamangó kidül ?
Az újabb succrescentiát
Honnan várhatja és kitül ?

Ki fogja oly accurate
Az ember fejét lecsapni ?
Mindent lehet a világon,
Csak hóhért nehéz már kapni.

Ám a hóhérnak fia van
S galambot nem költhet a sas.
Az oroszlán gyöngye szívű
Báránynyal nem lehet hasas.

Signor Tita a fiának
Igen jó nevelést adott.
Vett neki egy kis gillotint
És egy kis játszó vérpadot.

Megtanítá fejet vágni,
Nyaktilóval hogyan öljön ;
Elsőbb in anima víli
Kutyafiún, macskakölykön.

Denevéren a kiszegzést,
Eleven nyúzást békákon,
Csikón, tinón a bélyegzést,
S kinzó vallatást a rákon.

S mikor a fiú szépen ki-
Tanulta a mesterséget,
Megszökött, hagyván faképnél
Apját, s a tanári széket.

A megvénült mæstro nagyon
Elbúsult e perfidián,
Azt véelve, hogy magzatánál
E futás karakter-hiány.

Évek mulva visszatére
Vándorlásából a kamasz,
Hogy ne tanult volna semmit,
Az ellen nem lehet panaszs.

«A minek neveltél, úgymond,
Még több lettem, s hozzá úr is !
De tökéletesítve, mint
— Doctor utriusque juris» . . .

Mit hozasz atyácskám ?

(Svéd románcz.)

Mit hozasz, mit hozasz
Apácskám, apácskám,
Ha felmegy a Pestre
Nagy házba, Budába
Követnek, nagy úrnak,
Kicsiny kis fiadnak,
Ha megjössz, mit hozasz ?
«Hozok neked kicsiny fiam
Czifra babát, aranyfüstöst,
Hinta lovat és fakardot.
Jó lesz, mig össze nem töröd.»

Mit hozasz, mit hozasz
Papácskám, papácskám,
Ha felmegy a Pestre,
Szörnyű szép városba
Követnek, nagy úrnak,
Szellemdús lánykádnak
Ha megjössz, mit hozasz ?
«Hozok szellemdús leánykám
Neked szomorú nótákat,
Keserves históriákat,
Azt zongorázd, ezt olvasgasd.»

Mit hozasz, mit hozasz

Kincsecském, férjecském,

Ha felmégy a Pestre

Nagy gazdag városba

Követnek, merésznek,

Hüségcs zsenádnak,

Ha megjössz, mit hozasz?

«Hozok neked hű zsenácskám

Regement huszárt, jó tánczost,

Casinoi piknikekben

Lesz ezután kivel járnod.»

Mit hozasz, mit hozasz,

Gazdácskám, urácskám,

Ha felmégy a Pestre

Nagy úrnak, követnek,

Hol minden kocsin jár,

Kocsisnak, Marczinak

Ha megjössz, mit hozasz?

«Hozok neked Marczi szolgám,

Czifra uj ostort, suhogóst,

Egészen uj módi zablát,

Tudom kedved telik benne.»

Hát nekem mit hozasz

Atyácskám, atyácskám,

Ki téged felküldlek

A Pestre követnek,

Hogy képem viseld ott.

Választó népednek,

Ha megjössz, mit hozasz?

(Már hiszen akármit hozasz,

De nekem se czifra babát,

Se pedig szomorú nótát,

Se mulattató katonát,

Se uj ostort jó suhogóst,

Se pedig uj módi zablát,

Azt mondom, hogy ne hozz haza!)

Bolond Miska kollegához.

(A bajai diadal után.)

Jaj Miska, de nagy bolondság,

Most okos emberré lenned!

Ennél már több bölcsességet

Föltételeztem vón benned.

Ládd, nekem is két képem van,

Egy bohósom, meg egy bölcsem,

Hol egyiket, hol másikat

Kérem el viselni kölesön.

Hanem annyit elmondhatok,

Hogy ez igen rossz kseft ekint,

Az embernek hátul is van

Szeme s jobbra balra tekint.

A mit bolond képével lát,
Mind mosolyog, mind barátom.
Míg az okos képem felé
Grimácsol s üti a hátom.

A bolond képem kedvéért
Beválasztanak követnek,
S az okos képem kiviszi,
Hogy onnan hamar kivetnek.

A bolond képemért okos
Embernek tart Kemény Zsigmond.
Az okosért pedig szörnyen
Nagy bolondnak engem megmond.

Ha bolond képem gorombát
Mond, még Lonkay se bánja ;
Okos képem szólt szeliden
S ott lett a József kaszánya !

No meg az, hogy az okosra
Költöm, mit a bolond keres,
A bolond mindig felperes,
Az okos mindig alperes.

Hej Miska, Miska ! jegyezd fel
Ezt a napot ! Hol egy naptár ?
Meggánod te még egyszer, hogy
Okos embernek felesaptál !

A Concordia-bál után.

Ők lejöttek, mi felmentünk,
Bécsi írók, pesti írók.
Bécsi írókat vezette
Kedves barátunk, Mórícz Gans,
Ki már a waggonajtóból
Tolmácsolá mi irántunk
Nagy szerelmét bécsieknek.
Pesti írókat vezette
Jó barátunk Ludasy Mór,
Ki viszont a mi nevünkben
Megvívá a lebe hoch-ot.

Szörnyü jól fogadtuk egymást,
Itt is, ott is kézszorítás,

Testvéresók és üdvöserélés,
Fűtött kvartély és meleg szív
Várt az érkezőkre mindütt.

Aztán vittük egymást bálba,
Dicsérgettük egymás tánczát.
Ők mondák : «mily szép a csárdás !»
Mink : «a walzer idealis»,
S egyesültünk — «francziában».
Szépeikkel szépelegettünk
S nem tapostunk sleppjeikre,
Mely valóban majd nem oly nagy
Virtus, mint a hongyülésnek
Ügy eljárnai a minétet,

Hogy bele ne keveredjék
Sarkantyúja taréjával
A Reichsráth crinolinjába.

Vittük egymást banketezni.
Húzta itt cigány, amott cseh.
Hangzott toaszt, folyt a pezsgő,
Felköszöntők egymást rendre.
Lettünk per tu, eltagadtuk,
Hogy valaha szídtuk egymást,
S felfogadtuk ünnepélylyel,
Hogy soha nem teszszük többet.
Megbecsüljük eztán egymást,
Hisz a célunk egy, — s a többi.
Az író mind szabadelvű,
Akár Bécsben, akár Pesten,

Tanuság rá sok ezernyi
Elconfiscált cautió. —
Aztán így közelből látva
Egyikünk sem olyan Mord kerl,
Mint a czikkeink mutatják,
Vagyunk jó fidélis ficzkók.
Mindenikünknek van is már
Felesége és családja,
Ki nem enged duellálni.
Szent a béke! Éljen a frigy!
Aztán kiki hazatére,
Lemosta a búcsucsókot,
Ültünk író asztalunkhoz
S folytattuk a polemiát,
... Mert ezt veszi a publikum.

Jaj be szép ez a Pest, Istenem be szép!

Jaj be szép ez a Pest, Istenem be szép,
Minden trottoiron szól német beszéd.
A kit elriasztott burkus táborá,
Ide menekült a futók nagy sora.
Három havi gázsit nyert beamterek,
Hosszú urlaubra ment kormányserég,
Nagy czilinderek, mint nagy virágcserep,
Melybe a tököt lefelé ülteték.
Kiborotvált arcok, gyanus félpofák,
Divatba öltözött kifestett kofák, —
Kiknek arcza, szeme azt jelenti ki,
Hogy szörnyű terhükre vagyunk nekik itt;
Szép sárga batárok, inas és kocsis,
Anno einsból valók, a gabancsok is,
Fehér paróka, és esőkaorr kalap,
Verpflegsecommissär lesz a ki ott halad,
Hát még a sok hadfi, kék és zöld kabát,
A ki Szászországból hozta el magát;
Lesz közöttük talán egy pár kaszszeli,
Ki a Bundesarmét még most sem leli.
Boltkirakatokban kép és könyv helyett
Csatatéri mappák foglalnak helyet.
Mutogatja rajtuk egy pár bécsi úr,
Itt áll a porosz, és mink. — a mappán túl.
A hordár kiáltja: «tessék estilap!»
«Legújabb csatahir!» — «Itt van még újabb!»
«Négy krajezár az ára! Ki vesz háborút?»

«Ma már nem jön Bécsből sem vas-, sem por-út.»
 Gőzhajók érkeznek, ezer pasasir,
 Olasz foglyok, kiknek kell «odább maschir».
 Énekelnek szépen, tapsol publikum,
 Ingyen freybiléttel ott a partokon.
 Kár, hogy a színháznál tart a «holt idény»,
 Ott felléphetnének, s nem kén' tantième,
 Másik gőzösön jön ezer menekült,
 Bécsből többnyire; de ez nem énekel.

Hát a téres utcán ott mi közelít?
 Önkénytes toborzó: de nagyon szelid;
 Czigány húzza nekik, szól Rákóczy marsch,
 Elől csatárláncban húsz czipészinás.
 Oldalt, puska vállán, járul két drabant,
 Tánczolni azoknak ámdé nem szabad.
 Közepén, párjával száz beverbuvált,
 A kiből talán majd ötven csak bevál.
 Szép, szemenszedett nép; úgy öltözve tán,
 Mintha præparálták volna már esatán.

Később ugyanazon úton bevonul,
 Mikor már az esti homály leborul,
 Egy más convoi: tán száz terhes szekér,
 Sebesült vitéz nép van mindenikén.
 Sohaj kél előttük, köny hull két felől,
 Mögöttük utat elhullt vércsepp jelöl.
 «Legyen irgalommal hozzájuk az ég!»
 (Jó, hogy e két csapat nem találkozék.)

A pesti állatkertben.

Im megoldva a problema!
 Egy egységes kerítésben
 Megfér egyetértve szépen
 Annyifele nemzetiség.
 (Az igaz, hogy fele néma,
 S másik fele morog kisség.)

Egy egységes állatkertnek
 Incolája mily tömérdek,
 Egy része még autochton,
 Allítólag vala otthoñ
 Még Árpád bejötte előtt,
 Másik honfoglaló előd,
 A harmadik indigenált,

A negyedik colonisált,
 Az ötödik világpolgár,
 Kinek mindegy, akárhol jár,
 A hatodik két hazát tart,
 Egy szűkebbet és egy tágat,
 Hanem itten mind megférnek,
 Mind összetartja az érdek.
 No meg az az áldott rendszer,
 Hogy vannak külön ketrechezcel,
 A mely ugyan, ha ugy nézzük,
 Egy-egy népfajnak kissé szűk.
 Hanem e kalitkán belül
 Élvez mindenki emberül
 Landesautonomiát.

Igy a medvék és simiák
 Egymástól nem zsenirozva
 Intézik belügyeiket,
 Vannak jól etablirozva,
 S látásra övök a liget ;
 S minthogy képviselőiknek
 Kijár reudes napidijuk,
 Otthon maradt küldőiknek
 Ugy hiszem, hogy semmi híjuk.

A baglyoknak, — ők tudósok —
 Van itt is szép palotájuk,
 Be van töltve minden branch-ok,
 S nincs semmi polemiájuk,
 Senki, a ki összeveszne,
 — Minthogy a választás messze.
 Lakásuk egy részét pedig
 Fideliter átengedik
 Lármásabb tanácskozóknak.
 Négy farkas, tizenegy róka,
 Ott ül az al-bizottmányba'
 Közös ügyeket meghányva.

Rókák véleménye ez ni :
 Nagyon rossz dolog éhezni,
 S ha minden vállt összevetünk,
 Kimenni még sem mehetünk.
 Pedig itt ez a sok birka,
 Azoknak is szűk az írha,
 Azért mi azt hozzuk szóba :
 Hívjuk meg a többieket
 Közös delegatióba,
 S tegyük nekik is eleget.

Négy farkasnyi minoritás
 Külön véleményt ad erre,
 Megköszönik a paritást,
 Melynek megvan azon terhe,
 Hogy a delegációban
 Elvégre még az a jó van,
 Hogy a sasok is itt lesznek,
 S nem mi eszünk; minket esznek,

Csak e kaliczkát vigyék el!
 Nem halunk mi aztán éhhez.

Most közeledjünk a tóhoz.
 Itt már alig jutunk szóhoz.
 Kácsa hápog, vadlúd gágog,
 Ökredeznek a sirályok,
 Lile fütyül, hattyu horkant,
 Gargarizál a flamingó,
 Kócsagszó: repedt tilinkó.
 A hány szava, annyi színe,
 Marakodnak sine fine,
 Meg annyiféle natio ;
 De minthogy mind vízben laknak,
 És hivatnak madaraknak,
 Kész a confoederatio.
 S ha jön valaki a partra,
 Kinek tele van a marka,
 S kiflit, zsemlyét dobál enni,
 Odatódul valamennyi,
 S ha egyszer elfogy a zsemlyéd,
 Tovább úsznak, s más tart szemlét.

Papagály, tudós professor,
 Egy szót elmond hatvanhatszor,
 S minthogy ez a szó emberi,
 Abból szépen kitereli,
 Hogy az ember minden szavát
 A papagálytól lopta át.

Legkülönb a teknős béka,
 Neki van saját hajléka,
 Mit tulajdon hátán visel,
 A fiskus sem veheti el.
 A teknőncz és csigabiga,
 Nagy tanulságot hirdetnek :
 — Legjobb az a politika,
 A mit ők ketten követnek.
 Mindkettő jár eszszva, mászva :
 Azért is van saját háza.

Csak dinnyét termesztetek !

No ! vége Heves megyének !
 Téged ugyan megtevénék.
 Az «egri név» gúnynevezet,
 Régi hire kárba veszett.

Nem ugyan lófarkas Ali :
 Lerontá Gyulai Pali.
 Ottan van a Pesti Napló,
 Benne rendin olvasható :

«Egyébre nincsen eszetek,
Ti csak dinnyét természetek!»

Még ők opponálni mernek!
Még pedig a miniszternek.
Kritizálják a dietát:
Negyvennyolcezzal mért quiétált?
Felírnak a törvény ellen,
S az ortografia ellen.
De már ezt el nem tűri a
Státus — s az akadémia,
Ki megérteti veletek,
Hogy «csak dinnyét természetek!»

Tudtok-e játszani sakkot?
No hát ide hallgassatok:
A parlament a két bátya,
Kivált a majoritássa.
A kormány, az a két futó,
Pestről Bécsbe, s visszafutó.
A félhivatalos sajtó,
Ez meg a sakktáblán a ló.
Mig a sok municipiom
Nem egyéb rajta, csak pion.
Ebből már most érthetitek,
Hogy «csak dinnyét természetek!»

Terem ugyan mást is Heves,
A miről szólni érdemes,
Például a veres bora —
Ánnak is lejárt a kora.
«Török vér!» Hisz ez is sértés!
Mert az már keleti kérdés.
Borban vagyon a «veritas»,
De a serben a «paritas»;
Bornak vagynak veszélyei,

Serben a «quid consilii.»
Hát hogy össze ne vesszettek,
Ti «csak dinnyét természetek.»

Tán dohány is teremne még,
De azt mondom, hogy azt ne még!
Mert azt nagyon ellenzi a
Közös ügyes finanezia.
De hogy ha maradtok vesztég,
És hogy ha nagyon jók lesztek,
Kívívjuk, hogy minden ember
Ültethessen majd deczember
Hónapban dohányt eserépbe,
Hogy meg ne lássák, setétbe'.
Addig ne halljuk neszetek,
Folyvást dinnyét természetek.

Nálatok még más is terem, —
Kimondani alig merem:
Vitéz honvéd. — Régi divat! —
Titeket senki sem hivat.
Most csak olyan katona kell,
Ki csatában nem esik el,
Kit meg nem sántít a kartács,
S nem kell neki holtig-tartás.
Honvédet se neveljeteK,
Ti csak dinnyét természetek.

Dinnyét is csak olyanfélét,
Kinck látni sárga bőlét,
S a kiben fekete mag van —
Legeslegloyalisabban.
— És ne természetek tököT;
Mert megtépjük üstökötök'!
Kitelik «az» itthon túlünk,
S concurrentiát nem tűrünk.
Immár végeztünk veletek,
Tehát dinnyét természetek.

Mártzius 15-dikén.

(1848—1868.)

«Talpra magyar! hí a haza!!»
Hohó! hát a hatósági
Engedély hová maradt?
Nincs? Hát maradj odahaza,

S ne beszélj ily badarat!
Régen volt a! Már husz éve. —
Akkor szólt így egy poéta; —
Ki emlékezik e névre?

Petőfinek hítták, vagy mi?
Sok megváltozott azóta:
Jobb lesz annak békét hagyni,
A mi most húsz éve történt
— Mártzius 15-dikén.

«Mit kíván a magyar nemzet?»
Ugyan mit kívánna még?
Hiszen minden kívánsága,
De mind végrehajtaték.
Mit «ád még» a magyar nemzet?
Ez a kérdés. — Ki mit mond?
Marad-e még, mit el nem szed
A tizenkét bécsi pont?
Kell-e még néhány millió?
Mondja ki rá az ament
Nem «paraplü-ribillió», —
De «paraplü-parlament»
— Mártzius 15-dikén.

«Rabok legyünk, vagy szabadok?»
Hát persze, hogy szabadok,
Azért olyat ne irjatok,
Melyért becsukassatok. —
Most húsz éve, egy rab író

Szabadítsa ki a nép;
No ez volna még a szép;
Igy megsérteni a bírót!
Am e nagy nap emlékére
Hogy legyen meg ez is hát:
Becsukatunk egy pár évre
Néhány «bal» journalistát
— Mártzius 15-dikén.

«A magyarok Istenére
Esküszünk!» hohó barátom!
Tiltja azt a konkordátum; —
A magyar számára nincsen
Külön kiváltságos Isten:
«Egy» van, és ez római. —
Ez is közös ügy; direkte
Az imádság sem mehet be; —
Csak szent delegáczió át
Szabad hozzá szólani.
Hagyja kinn a nációját,
Ki lojális honpolgár:
Csak közös honhoz van jussa. —
Pálffy Bertti Márcziussa
Jobb tanácsesal is szolgál
— Mártzius 15-dikén.

Kozakoff orosz cömissarius tudósítása a magyar- országi állapotokról.

No fölséges ezár, de áldom is az eget,
Hogy megint ép-kéz-láb itt nálunk lehetek,
Rettentő ország az, mit én most bejártam.
Ulysses a sutba ülhet tőlem bátran!
Több ottan a zászló, mint ármádiádba,
Ugyanannyi ezred jön utánuk hátba.
Vannak fegyverkezve töltött lövegekkel,
Kit egy olyan golyó elüt, meg se nyekken.

Félország szekéren, fél világ lóháton,
Olyan népindulást én még sohse láttam.
Még most csak a nyelét hordják a puskának,
Még mostan háborút csak puffra csinálnak,
Még most csak próbálják, hogy kell verekedni?
S a nagy harczból már sem bírnak kirekedni.
S a hogy tréfából eldöngetik a lépest:
A krimi háború bliktri alhoz képest.

Nyolczszázezer főre becsülöm a gárdát,
Uniformisok van, (már kaptak kokárdát).

Egyik vezér, népe felét «lóvá teszi» ;
A másik, a másik felét «felülteti»,
A kormány elvégre mindenkit megnyergel :
Nem tudom, hogy kössünk ki gyalog e serggel ?
Rakéta, mittraljóz, ágyú, kartács, bomba
Sok mihasznaságot dobhatjuk már lomba,
Vontesövü szónokok okádják a tüzet,
S revolver-programmtól dül el az ütközet.

S hát a hadi költség? Annyi, mint a polyva !
Ugy folyik ott a pénz, mint víz az Ipolyba.
Annyi ott a pénz, hogy senki sem hiszi el,
Pedig ucse igaz, — zsidó sem veszi el.
Döge van a bornak, s egyéb proviántnak,
Ha fizetni akarsz, uram, fejbe bántnak.
A hány pap van, az mind elmegy verbuválni,
Hogy a csendbiztosnak kell most prédikálni.

Nincs ott soha éjjel, van ott mindig nappal,
Harezi fellhivással tele mindütt a fal.
Mindenki azt nézi, hogy kit döngessen meg ?
Magam meg azt nézem, merre szökhessen meg ?
Uram, oda mostan hadsereged ne küldd,
Mert abból hirmondó se jön vissza nekünk.

A dualistikus lud.

Szent Márton csak a derék szent ! Az egy extra jól nevelt lud,	
Tisztelik még a zsidók is.	Kit e ezélra Spiró asszony
Tiszteletből névnapjára	Hájra, májra legnagyobbá
Sok ludnak nyakát levágják.	Mandulával tömve hizlal.

Szent Mártonnak neve napján	S azt szalaggal felpuczolva
Általános koppasztás van,	Megtisztítva, ezüst tálczán
Koppasztása csak ludaknak :	Felviszik a magas párnak
A mi istenes mulatság.	(De a tálat visszahozzák).

Fő Pozsonyban a zsidóknak	Az idei Márton napján
Ős szokásuk Márton napján	Lőn Pozsonyban szörnyű nagy ba
Márton-luddal kedveskedni	Mert a császár vala Bécsben,
A császárnak s császárnénak.	A királyné meg Gödöllőn.

A ludat hová vigyék most?
Bécsbe? Pestre? ott a börze,
Itt a kormány. Itt a kongressz,
Ott a bank. Nehéz választás!

S ha tudnák is, merre vinnék,
Hát nyakába mily szalag lesz?
Szép national schwarzgelb-e?
Vagy national piros zöld?

Ez fatalis controversia!
Salamon a böles, ha élne
Ketté vágná a ludat; — de
A szalag színét még ő sem.

Irnak rögtön fel Budára
Fel Budára a nagy Ludnak:
Mi legyen a másik luddal?
— Az nem felel, mert most kortes.

Távirnak a miniszternek,
Mind a nyolcznak; egy se mukkan;
Pedig Antwort ist bezahlet!
(Van azoknak mit felelni!)

Van nagy lárma, van nagy gyűlés,
Van meeting, zsinat, Ausschusz.
De sem gyűlés, sem Ausschusz
Nem tud a luddal há lenni.

Óh ha kérdenék a luddtól,
Ő magától a kövértől,
Böles az, csakhogynem mutatja:
Az megmondaná, hogyan lesz?

«Nevezetek el Reichs-gansnak,
Ez annyit tesz, hogy közös lud,
Akaszszátok a nyakamba
Közös lobogónk szalagját.

S aztán Bécsbe fel császárhoz:
Ő majd szól: «ez asszony dolga,
Konyhakérdés, marsch Budára!»
S mentve lesz a dualizmus.»

Óh, hogy a lud nem tud szólni!
Óh, hogy ugy sem hallgatnák meg!
Óh, hogy csak egy Lud tud szólni!
S óh, hogy arra mért hallgatnak?

A nagy veszedelem.

Vala pedig nehéz napja Izraelnek:
Ki legyen a követ, a ki Pestre felmegy?
Választók serege két táborra oszlott:
Itt a liberálok, ott az orthodoxok.

Dühös mind a két fél, veszett két csoport ez:
Most tűnik még csak ki, mi a zsidó kortes?
Hát még ha ezek majd inni is találnak,
Száma sem lesz itten az emberhalálnak.

«Vitéz kapitány úr! nagy dolog lesz holnap»,
Zsidó nép vénei hadnagyhoz így szólnak.
«Lesz itt verekedés, ugyan kérjük szépen,
Egy csapat bakával állítson közénkbe.»

Hadnagy mondja: «meglesz: adok katonákat,
Verekedő néppel majd azok elbánnak.»
Vének összenéznek: fejüket vakarják,
Kívánják a dolgot, csakhogynem akarják.

«Tudja mit, kapitány uram; jöjjenek ki
De csak «ugy:» a puskát ne hozza el senki.»
Hadnagy mond: «az nem megy: katona kezébe
Puskának kell lenni, így van az ízébe.»

«De legalább hát ne töltsék meg a puskát,
Használják, ha szükség lesz rá, a tussát.»
A hadnagy nem enged: «puska meg lesz töltve.»
«Jaj csak ne golyóra!» — «Hát mi a menykőre?»

«Csak így szép fojtásra; így is nagyot szól a.»
«Nincs pardon! a puska lesz töltve golyóra!»
«Jaj csak el ne süssék! — «De biz adunk tüzet!
A nélkül nem szokott megcsúszni ütőket.»

Vének összeszólhatnak egymás közt titokban
S végső kérésükkel ekként kirukkolnak:
«Ha már épenséggel lövés lesz a vége
Tartsák fel a puskát, de jól fel, az égre.»

Ebben megegyeztek. Másnap meglett a baj.
Minden olyan simán folyt le, mint a vaj.
Liberal követ lett, nem öltek meg senkit.
A katonák kaptak fél font húst fejénként.

Miniszteri számadás.

ELSŐ NAP. BUDGET.

Nagy daráló gépbe miniszter beönti:
Mint lemorzsoló budget alul mind az jön ki,
A közöst, a polyvást szél viszi másfele,
Magunknak a magból marad csak a fele.

MÁSODIK NAP. NEMZETISÉG.

Alólunk a mappát ránczigálják szörnyen:
Hanem «állunk rajta»; nem megy az oly könnyen.
Testvérek ezt tartják szörnyű gravamennek
— Felveszik a gázsít s azzal hazamennek.

HARMADIK NAP. VASUTAK.

Apró ajándékok, vasut concessiók,
Itt egynek egy hosszú, másnak csak egy fiók.
Elaltatják pereczre a szörnyű pártbosszút,
Kiáltjuk: «éljen Ko . . . (nem a, csak a) vasút!»

Consortium, ki már kapott: vigan füstöl,
Hosszu képet csinál, ki nem ment körösztl.

NEGYEDIK NAP. KÖZÖS NYUGDIJ.

Lepedővel takart névtelen vitézek
Dolgot adnak hátul sok lábnak és kéznek;
Elől a miniszter nyugdíjt osztogatja,
Nyájas képpel, mintha mondná: «ne ebatta!»

ÖTÖDIK NAP. NÉPNEVELÉS.

Gyertyavilág nem jó fájos pápaszemnek,
Püspök urak annak hadat is izennek,
Főrend nem engedi: «miveljük a népet!»
«Pap a csunyább felét, mi pedig a szépet.»

HATODIK NAP. KUHN LEVELE.

Przemisli vasutról foly dolga alkunak:
Beesik levele jó hadügyér Kuhnnak;
Szétpattan, mint bomba, s tesz iszonyu hatást,
Sprengolja az eddig szilárd majoritást.

HETEDIK NAP. AMABILIS CONFUSIO.

Egymás hegyén hátán indítvány és kérvény,
A melynek számára eddig nem lett érvény,
Ludoviceum és szárnyvasut, csatorna,
Elkéselt javaslat, bukott törvényforma,
Házszabály, és közbe nagy láрма egy szórul:
Incompatibilitudinatorul.
Végszámla, védrendszer, interpellatio:
Felelet, megnyugvás, ratificatio
Egymásnak sarkára, hegyére taposva:
Közben meg-megjön főrendi czigányposta:
Jegyző gőzerővel olvas, ki tudja mit?
Ház felfeláll, meg-meg-szavazni valamit.
Elnöknek már eltört csengetyü-verője,
Órán háromfertály már tizenkettőre.
Pécs város követje épp akkor nyit ajtót:
Neki a bankettből csak a Mundwasser jut;
Pokoli melegség, siketítő láрма!
S végül, milyen öröm, hogy nincsen több tárgy ma!
Miniszter nagyot fúj, mondván: «hál' Istennek!
Csakhogy vége ennek, csakhogy már elmennek!!!»

NYOLCZADIK NAP. BUCSÚ.

Ölelkezés, bucsu, ünneplő beszédek,
 «Látsz-e te még engem?» — ,Látlak-e én téged?»
 (Már tudn'illik «itten») — (Mégis csak jó volt itt!)
 Barátság, elvűség fogadása holtig. —
 Maidenspecch toasztban: — végső ülés — banket:
 «Az Isten éltesen téged, őket, minket!»

A zendülés a clubban.

- ZSEDÉNYI. Nem! Ez tovább már nem maradhat így,
 Adó sok, pénz kevés, dohány rossz;
 Pap graszszál, bank bukik, erdő fogy;
 Piacz szédelg, sereg koplal, vasut pang;
 Adó restál, dalmata protestál.
 Kuhn mászik, Andrássy sétifikál;
 Lónyay szorít, Eötvös tágt, Horváth bont;
 Mikó pihen, Rajner készül, Gorove vár. —
 Nem tűrhetem, hogy az egész világ
 Conservativ munkát kontárkodik.
 Ennyi szabadságra nem oldja őt
 Gorov' ipartörvény-javaslat.
 Conservativ czéhünk nekünk vagyon,
 Melybe remekletéve mink jutánk,
 S belefuscherkedni nem engedünk!
 Ugy-e méltóságos czéhmester úr?
- FORGÁCH ANTAL. Ugy van. Mindent jobban csináltam én,
 S nem is kellett hozzá országgyűlés.
 'Sz ha így tudnak szavazni az urak,
 Ezt nálam is de mind megkaphaták.
- TURY SAMU. No már annyit én is elmondhatok,
 Hogy kormányunk nem elég liberális:
 Sajtó s vallás terén retrospacziroz
 Conservativ és ultramontán.
- TÖRÖK SÁNDOR (János fia).
 Igaz, a kormány szörnyen részrehajló;
 De a szabadkőművességre hajló:
 Nem pártolá a «Magyar Államot»,
 Sőt igaz iskolákat közösít;
 Péntek napon is zsiros hivaltalt oszt —
 — És nem nekem. Ez szörnyű bűn urak!
- PAP ZSIGA. Az a hiba, hogy nem fordít figyelmet,
 A nemzetekre, a románra főkép,
 És a románok közt Kővárvidékre,

Mely, mint a klubb előtt jól tudva lesz,
Hozzám még vissza nem csatoltatott.

KEMÉNY ISTVÁN. Nekem meg épen az csak a bajom,
Miért nem állít a miniszter úr,
Minden bárhol található román
Háta mögé egy — fogas kritikust?
Gégéinket nem érzem biztosítva!

TÉREY PÁL. Jó volna mind, csak az én vasutam
Készülne már; — a kormány tartja vissza!

MIKÓ IMRE. Én meg azért szidom nagyon a kormányt,
Hogy pénzt nem ad, utat csinálni nékem.
Az a Lónyay, az egy fukar miniszter!

WAHRMANN. Ellenkezőleg, préda és pazarló!
Meglátja majd a tisztelt publikum,
Ha én leszek pénzügyminiszter, mennyi
Nem álmodott adó nemét fogom
Boldog hazánkban honosítani meg?
Elengedem csak hirlap-bélyeget,
Mi Pester Lloydnál százezer forint, —
— Interdum azzal is megérem addig
Ha Gorovéval megcserélhetek,
Bobró — s a rózsaszín karszékeért
Adom Lipótvárost s a börzekrizist.

KRAJCSIK. Óh szent atyám! beh rossz helyre jövék!
Hol még zsidónak is szabad beszélni!
Ott, hol csupán nekem szabad viselnem
A szent bársonysipkát tarkóm felett;
Öröködbe uram Varmánok jöttek!

ÉRKÖVY. Ne szóljon tisztelendő szent atyám,
Jól jár, ki a paradicsomba jut:
Oda utánunk a hitelező
Már nem jöhet, Szent Péter nem bocsátja. —
De szóljunk a földi dolgokról itt.
Mit tett a kormány földi bajainkért?
Egy jaj-szó hangzik: „wer kauft Mühlenpapier?“
S a kormány hallgat. Így ez nem maradhat.
Mindenki = omnibus, kíván segélyt!
Mondjuk: „népbank szava = Isten szava!“

PULSZKY. Hiába minden! Ninesen spiritus
Az egész kormány tehetségiben. —
Szellemtelenség! Nem segíthetünk rajt. —
Nem rég csak egy akó spiritusért
Folyamodám a muzeum kigyói
Nevében, és nem volt található. —
Le kell a kormányt már menabreázni!
Én indítok független hirlapot:
Forgách Antal, Bittó főmunkatárs.
Lesz pénz! A sok komisz skribler, tudom

Eljön szagára, s lesz nagy hirlapunk,
S fél év alatt vagy a kormány, vagy mink,
De valaki bizonynyal megbukik.

KIRÁLYI PÁL. No gratulálok hozzá. Lén tudom,
Mit tesz szerkesztni hosszú hirlapot!
És védelmezni benne dolgokat,
A miktől émelyeg a gyomrom is!
És általvenni Lúdas — czikkeket,
A miket a kutya se enne meg!
A kormány úgy tesz: ha valami jó
Eszébe jut, Borsszemjankóba adja;
S ha olyan rossz a viccz, hogy Ágai
Azt mondja rá: nem kell — Naplóba hozzák.

KLAPKA. Barátom, arról én beszélhetek,
Mit tesz lapot csinálni elveinknek?
Magának csak fogyott az, a mi nincs:
A tudománya; — nékem pénzem is;
Két «ezredem» hajdanta nem került
Olyannyiba, mint az egy «Századunk».
Számítottam tömeges felkelésre
Deák nemzetnél; s újra cserbe hagytak!
Ez az egy turzovkai betörés

Az irodalmi térre, benne van
Ezer halott s fogoly részvényesemben!
S most nézhetem, hogy merre a szoros,
Hol vissza-menjek? vagy kapitulálok!
TRÉFORT. Urak, beszéljünk nyíltan magyarán.
Bruck, bár végül egy kis malórje volt,
Slavoniában vett dominjumot. —
Forgách csak két évig volt kanczellár,
Szerezte Kékkőt. — Monhardus barátom,
Ki minket mostan árendába tart,
Szerencshez megszerezte Hátszeget. —
Engedjen már mást is zöld ágra jutni!
Például: én sem volnék rossz oda. —

DEÁK FERENCZ (felkel ágyából és kijön).

Micsoda szörnyű lárma, ez megint?
Mihelyt Mózeset nem látják, hajbakapnak.
Mi a panasz? nem tetszik itt a házban?
Nedves a fal? penészes a szoba?
Sokan vagytok s nem fértek el talán?
Fokhagymabűz és tömjénillat együtt
Trafikdohánnyal s úri parfümökkel
Vegyülve megrontá a levegőt?
Csíp a poloska? Meglop az egér?
Hull a plafond? Vexál a házi úr?
Be van fűtve nagyon? Csúzt hús a czúg?
Bizony, halljátok! Én nekem se tetszik

Sem a kvartély, sem a mi benne van. —
 De hát há mentek? Ott kinn rossz idő van;
 Bömbölve zúg a fagyos Miletics;
 S ökölnyi Madarászok hullanak;
 Ott kinn elkapnak tigrisek, s megesznek;
 Sötét van és boszorka képiben
 Hazajáró reactio kísért;
 S csizmátok elmerül rajxráthi sárban. —
 Nem jó biz itt; de csak tűrjétek el,
 A hogy tűröm magam; és senkihez
 Ne járjatok panaszra; mert kapom
 Magam s elcsaplak — valamennyit!

MINDNYÁJAN (szépen elcsendesülnek s visszavonják indítványait).

Döbrögi.

(A bank-kérdésről.)

Alászolgája méltóság főrendek!
 Van szerencsém! Fölöttébb örvendek.
 Ha nagyméltóztatnak megengedni,
 Lészen az én beszédem főrendi.
 Ugy tudom, hogy a bankról van a szó,
 Fölbátorit egy pohár kúraszó,
 Hogy e tárgyhoz én is hozzá szóljak,
 Léven tele, mint széllal a hólyag.
 Mert, hogy kétféle bankot ismerek:
 Igy tanultam ezt, mint kicsi gyerek.
 Az egyik a «fekete és veres».
 A másikat úgy hívják, hogy «deres».
 Az egyik az uri-bank, a fáró,
 A másik a mogyoróval járó.
 Mind a kettő czélszerű intézvény,
 Czélszerű, hogy törvény-czikkelyezvén,
 Legyen eztán törvénybe marasztva
 Amaz mi ránk, ez meg a parasztra, —
 — Ha egy gavallér, — ki megteheti. —
 A más feleségét megszoikteti,
 S kis időre mindketten eltűnnek:
 Azt nevezzük «nálunk» bon fortűnnek.
 S ha tart szeretőket, kettőt hármat,
 Vásárt nyitván az ártatlanságnak
 Megteheti: dass will ich glauben!
 Wenn's nur seine Mittel erlauben.
 De ha egy paraszt lesz nazarénus:
 Annak nem szolgál mentségül Vénus,
 Derest neki, mivel erkölestelen

S jó huszonötöt rá nagy hirtelen.

— Ha egy gentlemannak fáétonja

Utcán a filisztert legázolja :

Eh bien ; megfizeti az árát ;

Az elgázolt nem vallotta kárát.

De hogy ha részeg mesterlegények,

Az utcán még danolni mernének :

Azokat csak le kell mindjárt huzni

S legyen kiporolva a rájthuzni.

— Ha egy gentleman (s nem holmi gyűlevész)

A cotillon-figurán összevész,

(A rencontre duellumra női

Ki magát) s ellenét agyonlövi:

Az point d'honneur volt ; a segédek

Satisfactiont mondják «elég»-nek.

Hanem ha parasztság a kocsmában

Bottal, bicskával harczol ocsmányan :

No mán annak csakugyan deres kell ;

Máskor aztán verekedni restell.

— Ha a «high life» fennhangon conversal

A színházban — neki az «tattersaal»,

S belefütyül a komédiába :

Az csak egy jux, van rá szabadsága.

De ha paraszt nem köszön az uton

Botot neki, becsületet tudjon.

— Ha egy főúr szolgált ellenségnek,

Bagatelle ! azt vesszük csekélységnek ;

Legfeljebb, ha példa-adásképen

Penziót kap s haza mehet szépen.

De ha egy paraszt mond : «éljen Kossuth»

Az rebellis s von magára boszszut ;

S ha még plane baloldalra szavaz,

Hazaáruló ! Száz botot kap az.

— S ha egy gentleman hitelezőit,

(Ezekkel az ember mit vesződik?)

Jól rászedi, aláír s nem fizet :

Ő iszik champagneit, azok vizet :

Ha művészleg játszik, de szerencsés,

Mondjuk : «megjavítja a szerencsét»,

S ha kifosztja a legjobb pajtását,

S tudja mindenki pénze forrását,

Hogy az nem más bank, mint csak a fáró :

Jó. — Csak legyen legalább is báró,

Szedhet adót rangkörén mind végig,

Csak különben legyen salonfahig.

De hogyha egy pimasz silány paraszt

Révén elsikkad egy poltrás malacz,

Pecsenyére éhezett a koma !

No, hogy meg ne ártson a lakoma
 Bank heraus! Mogyorónyirettyüt!
 Kitánczolja magát rendén ettül.
 — Azért, méltás főrendek végtére,
 Rátérek beszédem velejére.
 Mi a bankot, «elvb» és «in praxi»
 Elfogadjuk, — senki sem haragszik.
 Nálunk fáróbank: tisztes kereset;
 Parasztnak hagyjuk meg a — dereset.

Az asszonyi hatalom.

(Legenda.)

Kiadta a rendeletet	Ország pénzét felszámláljuk,
A fő pénzügyminister:	Hogy nem marad semmise.
«A budgeten át kell esni	Innen senki el nem mehet,
Mig mondom: semel, bis, ter!»	Itt csinálunk Bethlehemet:
Nyakunkban az új esztendő:	Lányainak kell krisztus.*
A kincstár egy üres bendő;	
Azt hát meg kell tölteni.	Hanem egyet kifeledek!
	A legfőbb fórumot,
Az egész mameluk-convent	Kitől nincsen appellata
Rá énekelte: «ámen!»	Es nincs felfolyamodat;
— Mentül sietősebb, annál	Ki több, mint al-ház és főrend
Rövidebb az examen.	S uralkodik rettentően:
Itt a budget, megtárgyaljuk:	Mit mond hozzá az aszszony?!
Ugyis annyi azon a lyuk.	
Hogy hiába dugdossuk.	Az ám, arra nem számoltak;
	Pedig az a valami!
Kitől félünk? vagyunk sokan,	Ezen oppositíóval
Miénk a majoritás;	Tessék szembe állani!
A tigrisek ellenzése	Ha az elkezd pártot ütni,
Csak levegő-tisztítás;	Azt nem lehet ám elütni
S a választó paraszt otthon	Azzal, hogy no «szavazzunk».
Ha nem tetszik, hadd dohogjon:	
Nincsen szava két évig.	«Csak sátoros ünnepeken
	Eresztenek, s akkor is
Itt maradunk karácsonra,	Hiába várjon reátok
S a mig tart a szent mise,	Kati, Náni és Boris?

* Kis betűvel annyit jelent, hogy «pénz».

A hűséges oldalbordák,
Azok csak a terhet hordják,
Ti meg csak hévizáltok !»

«Hisz jól tudjuk miből áll a
Hónatjai állapot ?

Szeretitek viselni a
Szalma-özvegy kalapot !
Ifjú legénynek kiadja
Magát Pesten s eltagadja
Hogy már felesége van.»

«Az ország azért rendelte
A sátoros ünnepet,
Hogy akkor ne koptassátok
Gyűlésben az üllepet ;
Azért van a szent Karácson,
Hogy akkor tyúkon kalácsos
Megint haza szokjatok.»

Otthon is van elég kvóta
S ruházandó hadsereg :
A sok bálba készülő lány,
A sok vásott rossz gyerek ;
S közös ügy ; — még nem is
[osztrák, S
S kikerekítendő ország
Természetes határi.»

«Hát csak tessék hazajönni.

Mától három nap alatt,
Ez a félretehethetlen
Asszonyi parancsolat.
Nem cselekedvén különben ;
Diktum, faktum ! Mert különben
Kiüt a ribillió !»

No lett erre nagy ijedtség !
—Az egész mamelukhad
Még a czapfenstreich előtt is
Igéri, hogy szétszalad.
Csupán csak az korlátozza,
Vajjon ki indítványozza
Karácsonyi szünetet ?

Nagy szerencse, hogy épp' itt van
A jó nazarénus párt ;
Jó nevezet : mivel ketten
Képeznek egy egész párt.
Ez indítványát belöki,
Hogy feleségéhez kiki
Karácsonra hazamegy.

S az egész ház unisono
Indítványt elfogadja,
S együtt pro publico bono
Szavaz jobb s bal honatya.
S mit ki nem vívott ellenzék,
A diadalt im megszerzék
Az asszonyi hatalmak !

Az elkésett nadrág.

(Szomorujáték.)

Személyei:

KÁROLY. Egy félig kész miniszter.
ZSUZSI. Egy szolgáló.

KÁROLY. Ördög bujjék a Schneider tűfokába !
Az a nadrág, hogy még se érkezik !
Hiszen nem minden Schneider Harapatt !
Aztán ne nézd azt Schneider, hogy mi voltam ?
Honvédelem titkára egykoron,

Kinél nadrágnak el kell késni jól;
 De azt tekintsd, hogy mostan mi vagyok?
 Pénzügyminiszter! És «zsebet nagyot!»
 A kapeza szük lehet; de bő a zseb.
 Zsuzsi, tekints ki! Jó-e már a nadrág?

ZSUZSI. Bizony tens enczenbencziás uram,
 Sem nem vagyok, sem nem nincs az sehol.

KÁROLY. Szent Lónyay Menyhért! Nyomass ki még
 Egy tizenegyedik nagy fóliánst,
 Melyben utódodat megutasitnád,
 Mit tesz miniszter, ha nadrága nincs?

ZSUZSI. S aztán esküdni kell fél nyolczra holnap!
 Mi az? Tens enczenbencziád esküdni meg?
 S nekem nem is szól. Szép-e hát a mátká?

KÁROLY. Ugyan Zsuzsi! Bomolj meg! Ne bomolj!

Miniszternek megyünk esküdni fel.
 Pénzügyminiszter hogyha házasul,
 Az nem menyecskét, ámde házat épít.
 Ugyan jön-e már nadrág, szedte vette!

ZSUZSI. Minek oda a nadrág tens uram?

KÁROLY. Tanu: miniszter hogy nem sans-culotte.

ZSUZSI. Itt hozza már a meister. Itt a nadrág.

KÁROLY. Adsza hamar, hadd próbálom fel azt.

Hű! a ki adta, hisz szük ez nagyon.
 Belé nem férek semmiképen ebbe.
 Mint a kiadás a bevételeembe.

Segits felhuzni államszámvevőszék!

Szoritsd sziját hét bátor férfiú;

Itt is szorit, ott is szorit, s rövid,

S ki van belőle az indemnitym.

Ollót Zsuzsi, fejts rajta egy nagyot.

ZSUZSI. De majd nagyon kilátszik...

KÁROLY. Mit se tesz.

Annak neve műnyelven «deficit».

Ne félj, ha látják, majd eldisputálom;

Hanem most már szaladj fiakkerért.

ZSUZSI. Egyes, avagy kettős lót hozzak-e?

KÁROLY. Hát persze egyest. Hisz én sem vagyok

Még két miniszter. Egy is elvihet.

De alkudj véle: mennyiért viszen?

Többektől kérj offertet, s a melyiknek

Leggörhesebb gebéje, azt fogadd meg,

Tudod legjobb az olcsó mindenkben.

ZSUZSI. (el).

KÁROLY. (egyedül). Örül a német, előre tudom
 Hogy holnap színről színre láthat. Már hiszen
 Meglássuk, hogy mit lehet érte tennünk?
 Attól függ, hogy quid ergo? — Zsuzska!

- ZSUZSI. Fogtam egy komfortáblát, tens uram.
Vagy mit jár a szám : enczenbencziás ur.
- KÁROLY. No csak hagyd azt a minden titulát,
Hozzad utánam a paktaschnimat.
Aztán megmondd a komfortáblinak,
Hogy most minisztert visz, jól hajtson ám.
(Az indóház udvarán.)
- ZSUZSI. Tyhü, a ki adta ! Épen most fut el
A füstölő szekér, exczens uram !
Kialtson csak utána egy nagyot !
Ahun szalad ni ! Hija visza frissen !
- KÁROLY. A bizony itt hagyott ! No mit se tesz.
Egy nap nem a világ. Bécs nem fut el.
- ZSUZSI. Exczás uram ! Utána kéne futni.
Van itten még sok gőzlő. Menten egyet
Befűttetünk s utána nyargalunk.
- KÁROLY. De ördögöt Zsuzsi, ugy nem teszünk.
Az száz forintba is kerülne tán.
S ha a király azt megtudja felőlem,
Hogy száz forintot ily könnyen kihányok,
Ki is teszi legott a szürömet.
- ZSUZSI. Hjuh, de mit mond ő fölsége ahoz,
Ha holnap mind hiába vár az urra,
S csak néz, csak néz az ablakon : de nem jön
- KÁROLY. Ejh, hát mit ? vártam álló három évig
Én is, hogy miniszterre kinevez.
Ha én várhattam, várjon most már ő is !
Eredj Zsuzsi : a táviró némethez,
S telegrafirozd meg Andrássynak :
«Ma nem lehet. Nadrággal volt a baj».
Ezt ő tudni fogja méltánylani.
- KÁROLY, ZSUZSI, COMFORTÁBLI, VASKOCSI (különböző irányban el).

A vörös herczeg.

Iszik vörös bort a vörös herczeg,
S a közbe henczeg :
«Trallirom lárom.
Egyszer egy nyáron
Kinálták nekem a magyar koronát !
Quelle fanfaronnåde !
Mint egy szippanat tubákot.
Trari, trara,
Minek nekem a magyar korona ?
Ne vessünk rajta magyar miniszter úr !»

Iszik vörös bort a vörös herceg
 S a közbe henczeg :
 •Trallirom lárom,
 Egyszer egy nyáron
 Kinálták nekem a lengyel koronát,
 Quelle fanfaronnade !
 Mint egy pohár rostopschint.
 Trari, trara,
 Minek nekem a lengyel korona !
 Ne vessünk rajta orosz miniszter úr !»

Iszik vörös bort a vörös herceg
 S a közbe henczeg :
 •Trallirom, lárom,
 Egyszer egy nyáron
 Kinálták nekem a belga koronát !
 Quelle fanfaronnade !
 Mint egy csésze gefrornest,
 Trari trara,
 Minek nekem a belga korona ?
 Ne vessünk rajta belga miniszter úr !»

Igyunk vörös bort, vörös herceg !
 Múlnak a perczek !
 Trallirom, lárom,
 Lehet : e nyáron
 Kinálni fogják a frank koronát.
 Quelle fanfaronnade !
 Mint egy portio sült tököt.
 Trari trara,
 Megmarad neked szép Pearl Cora
 Aztán majd ne vessünk valamennyen.

Ki legyen a kávé ?

Házat vett, Hausherr lett a kormány,
 Nyert is rajta, mint oláh a tormán.
 Mert a házhoz kávésjog is járul, —
 S ki lesz már most, a ki kávét árul ?

Pedig kávét árulni mulhatlan :
 Van fizetés azzal kapcsolatban.
 Négy száz pénzzel tartozik a státus
 Azt nem engedi a magistrátus.

A státus meg négyszáz pénzt liába
 Nem ad. Most sincs pénz a láda fiába.
 Város nem kérdi: kell-e, nem kell-e?
 Muszáj kávét mérni nolle velle.

S a legnagyobb kérdés a vizzályba:
 Milyen czég legyen protocollálva.
 «Café Hongrie?» vagy «Café miniszter?»
 S ki legyen megbízva ezen tiszttel?

Kerkápoly? az jó kávé voltna:
 Dupla kréta kezében jól fogna.
 Megfizettetné a czukros vizet,
 S nyakon csipné, a ki meg nem fizet.

De még sem lenne jó caffetier.
 Nem neki való ez a metier.
 Az oberst-et mind németnek adná,
 S a kávészatzt mi nekünk hagyná.

A Trefort? No ez jó lenne oda.
 Nevelésügy! Sok diák jár oda.
 Felügyelhetné az ifjuságot,
 Hogy ne olvasson balog ujságot.

De még sem jó lenne épen ő ott.
 Adna nekünk igen rosz bischofot,
 S mikor tőle kapuczinert kérnek,
 Olyat adna, hogy kell a f . . . nek.

A Gorove? e kéne igazán!
 Közlekedést ott tanulmányozván.
 Mi a «per mopsz» vasut engedélyben?
 «Quart hátulról» hogy megyünk Erdélyben?

De baj, hogy bíz mindent a márkirra,
 Ó maga csak annak a martyrja.
 Nagy hiba, hogy a fakhját nem bíri,
 S a vendéget a márkírja nyíri.

A Szlávy? Az nagyon helyén lenne.
 Belevág a kereskedelembe:
 A kik képviselik az importot
 A kucséber had herberget tart ott.

De ném szabad! «Ezek» külhatalmak:
 Illetik a közös birodalmat,
 Tilt komázni a kucséberekkel
 A XI-ik törvényezikkely.

Horváth Bódi az ottan jó lenne.
 Sok ki nem vitt törvény vele menne.
 Bele fogott már valami huszba :
 Meg nem szorulnánk a fidibuszba.

De még sem jó. Mert ha megtörténik,
 Hogy beviszi hatvankét törvényt,
 S azt meglátja ott a jurista had :
 Ott hagy kávét, biljárdot s szétszalad.

Rajner foglalhatná el az asztalt !
 Mintha neki szabták volna aztat.
 Gyakorolná az egyleti törvényt,
 S referálna Thajsznak, hogy mi történt? .

De vele meg aztán az volna baj,
 Nagy kortes volt ! hozzá szokott taval :
 «Hol a kormány tölt, ott isznak ingyen.»
 S kapná : puffra eltraktálna mindent.

Az Andrássy még legjobb volna tán ?
 Népszerű is és nagy diplomatánk,
 Fürkészhetné egész studiummal
 A kozákot ezen alkalommal.

✓ Dualismust «verkehrt weisz»-ban adná,
 Kávé-quóta jóságát mutatná,
 Valódi Austro-Hungaria :
 ✓ — Kivált mikor fele czikoria.

De nem. Még sem instálok belőle,
 Egyszer csak azt mondja, tartok tőle,
 «Mostan jön már a fekete leves !»
 Arra meg az a rim, hogy «ne ne vess !»

Legjobb lesz ott — aszondom — Gajzágó
 Ugy sincs semmi dolga a világon.
 Tud számolni, érti, mi a törvény,
 Aztán derék becsületes örmény.

A siámi ikrek.

Keserves állapot, lenni összenőve,
 Két külön embernek lenni közös bőrbe,
 Kiknek van külön jó kezük, lábuk, fejük,
 De külön nem járnak, együtt van a helyük.
 A bámuló világ látott már ily csodát,

Siámban született s lakik most odaát
 Texasba' vagy talán Ausztráliába',
 — Kiment a fejemből az adresz, hiába!
 Denique még élnek, két összenőtt iker,
 Egy bordájuk csupán közös, ezt tudni kell.
 Hanem az a közös elválhatlan borda
 Világ csodájára úgy össze van forrva,
 Hogy abban közös bajt gyakorta éreznek,
 S melyik okozta azt? azon összevesznek.
 Pedig hát hordanak külön viseletet.
 Az egyik cilindert, szörnyű emeletest,
 Frakkot és felczipőt, apagyilkos gallért,
 S szeretné játszani a hetyke gavallért.
 A másiknak lábán sarkantyú tarajos,
 Kivel a bátyjának tyukszemére tapos.
 Amaz a tubákkal boszantja az öcscsét,
 Emez meg fogyasztja bajszipedrő kenőcsét.
 Amaz az ételben szereti a vékonyt,
 Ez töltött káposzta iránt csak fogékony.
 Az szeret tánczolni waltzert, reszkesspolkát,
 Emez a csárdásra kiáltja: hogy volt hát?
 Másforma izlésük, temperaturájuk,
 Ételük, italuk, orvosi kurájuk.
 Más templomba járnak, más nyelven beszélnek,
 Egyiknek «lelke» az, mit más nevez «szél»-nek.
 Egyik józan, a míg más magát leiszsza
 S ha emez tántorog, hátán viszi vissza.
 A bátya nagy selma, csélesap és csapodár,
 Ismerik mindenütt, hogy milyen jó madár.
 Nincs olyan intrika, a hová nem bú be.
 Komolyan veszi a jelszót: «felix, . . . nube!»
 Udvarol mindennek, a ki egyszer dáma,
 Szerelmi kalandnak se szere, se száma.
 Most egy szép muszkának kék szemébe szeret,
 Majd egy párisi szép schleppje után ered,
 Az olaszszal is volt rövid liaisonja,
 De legnagyobb mégis a németre szomja.
 Hajh e szép dámára mennyit rápazarolt.
 Adott neki schmuckot, bracelettet, parasolt,
 Duellált is érte egy goromba dánnal,
 Míg végre egy burkus összekelt a lánynyal.
 Az a szép germán nőt oszt' elvitte tova,
 Hogy ennek mi maradt? megmondja Szadova.
 Az öcsnek csak megvan a kedves Pannija.
 (Hosszabb keresztneve talán Pannonia.)
 Ez neki elég szép, vele elég boldog.
 Nem arczán vannak, csak ruháján a foltok.
 Ugy hija, hogy «anyjuk» meg «édes öregem».

De azért szereti oly forrón, melegen.
 Nem is volna nekik sebakuk a földön,
 Senki boldogságát ők nem kérnék kölcsön.
 Csak lányuk ne törne orruk alá tormát,
 Kit szolgálatban tart odalenn a horvát.
 Meg a sok rossz gyerek, több a Kain, mint Ábel,
 Rácz és oláh nyelven ne építne Bábelt.
 S ne kívánná vissza a mostoha anyát.

Nagy gondok őt ezért sokszor megrohanják.
 No de se baj! Tartja őket jó kordában.
 Járátja sorsukhoz méltó szép ruhában,
 Tanítja szép szóval okos tudományra,
 Kinek az nem használ, hátát jól meghányja.
 Jól is tartja őket. Van miből. 'Sz nem henyél;
 Házánál ujig nem fogyhat el a kenyér,
 Csakhogy az a baj, hogy hozzá nőve bátyja,
 S annak van egy szörnyű nagy foltos kabátja,
 A kin minden foltot adósságnak hínak,
 Mindenszin szelvények egymásból kirínak.
 E foltos kabátnak van egy szörnyű zsebe.
 Akárhogyan tömök, nem tel soha se be.
 Közös zsebnek híják, s ennek hivatása,
 Hogy a rossz kabátot czérnával ellássa.
 Mert azt minduntalan toldják, tatarozzák,
 Ágyuval vasalják, szuronynyal foldozzák.
 Még sem jó; ha esik, megázik alatta;
 Ha pedig meleg van, ráizzad a vatta.
 De azért a bátya le nem tenne róla.
 Ha utána vész is a rajta valója.
 No hát, van azon egy közös zseb, a melybe
 Mint mondtam, bármennyit tömnek, soh se tel be.
 «Bármennyinek» hetven perczentjét a bátya,
 Harminczát meg az öcs a zsebbe bocsátja.

S az egészbe aztán csak a bátya markol,
 «Jöttünk-mentünk» formán számadást ad arról.

Ezzel aztán egyik sincs megelégedve:
 Mivel másnak fizet, az öcsnek nincs kedve;
 Mert két annyit fizet, bátya azon zsémbel:
 — Aztán soha sincsen semmi az erszényben.
 Van a bátyának sok nobel passiója,
 A mikre a sok pénzt könnyelműn kiszórja.
 Nagy számra mennek a léhűtő vitézi,
 Ki semmit sem csinál, csak a napot nézi.
 Szakács, a ki nem főz, ács, a ki nem ácsol.
 Sok belső tanácsos, a ki nem tanácsol.

Sok pénzt ver lovakba ; s ha még csak lovakba
 De a sok keresztes számár kerül sokba.
 Azért soha sincsen elég pénz a zsebben,
 S akárhogy facsarják, se csurran, se cseppen.
 «Több pénzt kell keresned», csörömpöl a bátya,
 «Ugyan honnan vegyem?» öcs visszakiáltja.
 A bátya azután megtanítja rája ;
 De hogy megtanulta, az öcs nagyon bánja ;
 Mert az a tudomány abból áll tudni'llik,
 Hogy fizetni mindig és mindenért illik.
 Fizet a földéért, ekéért, kapáért,
 És minden szerszámért, a mihez hozzáért.
 Hogy pipára gyujtson, előbb fizetni kell,
 Ha ihatnék, előbb accissal érik el.
 Ha pörölni akar, előbb megstemplizik,
 S még akkor is fizet, ha temetni viszik.
 A bátyának mindent által kell vallani,
 Az öcsnek az jut, ha marad fenn valami.
 A bátya nagy gourmand, jól megnőtt potroha,
 Mig az öcs kedvére jól sem lakott soha.
 De mivelhogy van jó konstitucziója,
 Örök fiatalság látszik belé oltva ;
 Olyan, mintha járna csak a negyvennyolczba.
 A bátya azért rá nagyon irigykedik,
 S ha látja, hogy öcsce kissé lépesedik,
 Tölt a poharába egy kis bécsi cseppet,
 Mitől annak kedve egyszerre lesüpped.
 Megszorul, eléri a hulló nyavalya.
 Kitör rajt' a krízis, ezer lesz a baja.
 De kivált egy tréfát csinál vele gyakran,
 A miért is vannak igen nagy haragban.
 Van nekik ugyanis egy nagy közös padjuk,
 Németül úgy hívják, hogy «Bank», — annak hagyjuk.
 Hát a bátya az öcst letolja a bankról,
 S csak az Isten őrzi, hogy ha nem lesz bankrot.
 Bizony csak az Isten, és nem a miniszter,
 A ki egyszer sem tesz, mikor ígér tizszer.
 Az öcs lemaradván, függ a levegőbe,
 S bár háboru sem volt, mégis meg van löve.

Egyszer azt gondolta az öcs jó magában :
 Hát hogyha elválnánk Isten igazában ?
 S monda a bátyának : «bátya, hallja kelmed,
 Éreznék kend iránt igen nagy szerelmet.
 Volnék jó testvére, járnánk karonfogva,
 Csak ne volnék kendtől ily nagyon megfogva.
 Verekednék kendért, vérem odaadnám,
 Hű pajtása volnék minden nagy kalandján.

Falatomnak felét megosztanám kenddel,
 Fiaim szolgálni odaadnám renddel :
 Csak ketté vághatnók azt a közös bordát,
 Hiszen kiheverné testünk ezt a csorbát.»
 — No megharagudott e szókért a bátya :
 «Hej szomszéd ! segítség !» ugyancsak kiáltja,
 Medvetánczoltató szomszédot áthíja,
 Hogy agyon nem verték az öcsöt, kis híja.
 De ketten lefogták, bátyjához lánczolták,
 Aztán elővették ugyan a lánczétát.
 Eret vágtak rajta, szörnyen vérét vették,
 Pióczákkal telerakták egész testét.
 Köpölylyel szivatták, flastrummal huzatták,
 Opiummal tömték, a mig elaltatták.
 Akkor elvették a szokott gunyát róla,
 S öltöztették bátyja szabta bugyogóba.
 Nevét is elvették, újra keresztelték,
 Sőt in effigie öt felé elszelték.
 Kezének-lábának más kormányzót adtak,
 S mindegyiknek külön lánczot, békót szabtak.
 S azontul ikreknek egymást nem csufolák,
 Az egyik volt fogoly, a másik porkoláb.
 Mikor ilyen szépen elbántak már vele,
 Jön egy verekedés : — a bátya hübele !
 Szokása szerint megy nagy elbizakodva,
 Az öcscsét is viszi magával megfogva.
 Ott aztán elverték rajta a hét sor port,
 Keze-lába törve jött haza a torból.
 Hej kiáltott akkor : «öcsém ne hagyj, védj meg !»
 „Kézem-lábam kötve, ugyan mivel védjek ?
 Velőm kiszáritád, véretem elvetted,
 Én nem jöttem veled, hanem csak melletted ;
 Ha tégedet ütnek, én nem leszek plastron,
 Sem kék foltjaidra nálam nincsen flastron.“
 Hát ekkor csak rájött öregebb testvére :
 Jobb lesz, kiki éljen a maga kedvére.
 «Főzess te is otthon, én is nekem otthon,
 Csak a közös nagy zseb mégis megmaradjon.»
 Közös nagy zseb tehát maradt a bátyának,
 S az nagyon meghasznált gyomrának, májának.
 Nőtt nagyon a potroh, már nagyon is megnőtt,
 Tán nem is jó így megnövelni a bendőt ?
 Ez már roszt symptomá ! Doktort kell hivatni,
 Még vizibetegség fog ebből támadni !
 «Jaj mi van itt bennem ? ugy csikar, ugy rombol,
 Mintha tolvaj törne ki az áristomból.»
 „Én nem érzek semmit,“ mond nyugton az öcsese,
 Öcsese fájdalmáért nem jajgatott ő se ;

Jön doktor Harapi, megnézi a nyelvét,
 No az nagyon mocskos, az üterek telvék.
 Tovább vizsgálódik, és kap a hajába.
 «Tyhü! hiszen nem doktor kell ide, de bába!
 «Én nem segíthetek, csak császármetszéssel.»
 S kezd fenyegetőzni a nagy tranchirkéssel.
 Bátya nem engedi bántani a bőrit,
 «Jaj hiják el inkább madám Magasórit!»
 Madám Magasóri nagyon tudós dáma,
 Nem hiába járt az akadémiába.
 Megvigasztalja az, «nem lesz itt baj semmi,
 Nem kell félni, minden nagyon jól fog menni.
 Ne féljetez ikrek, nem lesztek már ikrek,
 Egy harmadik testvér mingyárt születik meg.
 És az is hozzátok léssen nőve ekkép.
 Egész föld kerekén nem lesz ennél szebb kép:
 Egy emberi trias, ki áll három lábon,
 Mint csizmadiaszék, mint egy astrolábjom.»
 — „De lánczhordtát! kiált az öcs, e már nem kő!
 Még egy testvér hozzám, üthetné a menkő!
 Tegye inkább doktor a császármetszésit,
 Ha kettőnk közül az egyik belevész is!“
 — Doktor készül már az operációhoz;
 Megtudjuk nem soká, a jövő mi jót hoz?

Tanulságul marad a régi meséből:
 Két emberbül egygyé csak szörnyalak épül.
 Két egészszé ha vál a négy lábú bálvány,
 Járhat majd könnyebben kiki maga lábán.

Paradicsomi bajok.

(Angyali komédia két felvonásban.)

Személyei:

Gábor arkangyal, egy titkár, Szent Péter, egy portás, Angelino, egy garibaldista, Scaramuccio, egy brigante, Clopincloupant, egy francia chasseur, Saint Cochon, egy pápai zuáv, Sansculotte, egy párisi communista, Frankenfrasz, egy porosz junker, lelkei.

I. FELVONÁS.

(Történik a paradicsom kapujában.)

SZENT PÉTER (káromkodik). Ezer milljom teremtúrózsacsó!
 Jövel, segíts, amice Gábor angyal!
 (Szaladj, hijad, izé! Te szárnyas tacsó!)
 Nézd már, megint a bummelzug vonattal

Mi furesa pasasirhad érkezik?
 Ki lábát hagyta el, ki a kezit,
 Hová tegyem! a padlás mind tele,
 Csak a pinczébe menne bár fele.
 Okosabb háboruban legalább
 Egy rész Mahommednél helyet talált,
 A másik ment a Bráhma hotelébe,
 De most mind a mi házunkat telé be;
 Hisz nincs az ég sem gumilásztikóbul.
 Kidönti a falát, ha mind betódul.

GÁBOR ANGYAL. Passust kell tőlük kérni: hátha nincsen?

SZENT PÉTER. Igazság! Hol a passus? Ide frissen.

SCARAMUCCIO. Vagyok én igaz brigante.

Az uram kegyes Fernante.
 Megöltem száz eretneket,
 Asszonyt, leányt, kis gyermeket,
 Itt nálam a patentális;
 Aláírva kardinális.
 Angelinót, istentelent,
 Mikor Rómánál megjelent,
 Hogy a szentszéket feldöntse.
 Hogy megöltem, jó szerencse:
 Hátulról szurtam orozva,
 Ugy küldtem el a pokolba.
 Általam omlott a vére,
 Istennek dicsőségére.

SAINT COCHON. Uram ne higj e birbónak!

Egy szava sem igaz jó mag.
 Ez gyilkolt csak rablás végett,
 Én védtem meg a szent széket.
 Itt nálam a pokol lista:
 Benne a garibaldista,
 Kit én lőttem meg chassopotval,
 Maga is megmondja szóval.
 Te rabló hogy ide jöttél,
 Segített rajtad a kötél.
 Jutottál annak végére:
 Istennek dicsőségére.

CLOPINCLOPANT. Csak hallgatom, hogy henczegnek itten,

Mintha ők csináltak volna mindent.
 Pedig én öltem meg mind a hármat,
 Mind a három a pokolba járhat.
 Mentánánál esett veres inges,
 Fidardónál ez az «órra singes»
 S a brigantit én huzattam fára,
 Uram, a nagy császár parancsára.
 Én védelmeztem meg a szent széket,
 És más mindenféle . . . széket.

Szörnyű nagy «gloria» lett belőle.
 Az Istennek «is» adunk belőle.

SANSCULOTTE Ezek aztán a derék szájhősök!
 Ugy hecuzegnek, mint valami hőresök!
 Hiszen én öltem meg mind a négyet.
 Ott volt az is, mikor Páris égett.
 Én töltöttem a petroleumot.
 Én illumináltam a templomot,
 Én küldtem pokolra annyi mátyárt,
 Csudálom, hogy kaptak elég quartirt,
 S minthogy annak, a kit én megöltem,
 A pokolba kell menni nagy bölcsen,
 Azért láthatod öreg bugrisom,
 Hogy az én helyem a paradicsom.
 No hát frissen ereszs be az ajtón,
 Mert kővel az ablakot behajtom.
 Aztán itt ne legyen semmi dolog,
 Schnapsz, dohány sok! különben strikolok!

FRANKENFRASZ. Jott! Ez aztán Aufschneideri volt!
 Mintha úgy olvasnák az ujságból!
 Hiszen uram egyetlen egy bomba
 Annyi ficzkot zúzott egy halomba,
 Hogy azt három hétig mátul fogva,
 Szentmihály lovával el nem hordja.
 S én ily bombavető batteriát
 Kommandiroztam magam oda át.
 Én küldtem pokolba sok filisztért.
 Én tettem herczeggé a minisztért.
 Azt a csatát mi nyertük meg ketten,
 Tudn'illik hogy: én, meg az ur Isten.
 A hol, tudod már: «Durch Gottes Fügung»
 Könnyű néki, mert mi is ott voltunk.
 Csak erészs be hát, ha nincs elég hely,
 Majd csinálók én! tudom, mikép kell?

SZENT PÉTER. Ezek nekem mind gyanús emberek,
 Velük egy házban háltni nem merek.
 Egyik nagyobb szent, miként a másik,
 S foga mindnek a máséra vásik.
 De hol az az első, kit megöltek?
 Csodálom, hogy az az egy nem jött meg.
 Gábor pajtás, kérlek szépen, tedd meg,
 Táviratozz pokolfejdelemnek,
 Azt az Angelinot küldje ide,
 Hadd confrontáljam velük izibe.

ANGELINO (felküldetik per schub).

SZENT PÉTER. Hát te fiam mért mentél pokolba?

S nem kérdéd, a paradicsom hol van?

ANGELINO. Jaj uram, igazán megmondom ám,

Mert hazudni nincs semmi diplomám :
 Én nem védtem semmiféle szentet,
 Isten ucsese, nem csalom meg kendet.
 Nem védtem én, csak a magam jussát,
 S ezért öltek meg. Az árgyélussát !
 Ekkor aztán odább kellett mennem,
 Valahol csak meg kellett pihennem.
 Há menjek hát? évődtem magamba : —
 Itt nem maradhatok mint a gomba.
 Hisz a paradicsom dicső dolog,
 De gondoltam, oda nem indulok.
 Mert ha ezek itten mind ott laknak,
 Lehetlen ott meglenni magamniak.
 Ha mi együtt jutunk be az égbe,
 A szentek sem lesznek békességbe.
 S ha kend olyan, mint földi képmássa,
 Az én szemem kendet soh'se lássa.
 S ha itten a dicsőült szellemek
 Nem tesznek mást, csupán énekelnek ;
 S egymást szemtől szembe magasztalni,
 Ezzel telik napestig a lakzi,
 Kezet, lábat, papucsot csókolva : —
 Akkor inkább megyek a pokolba.
 Rossznak mondják bár az ördög szagát,
 Nem mosdik ; de nem is festi magát.
 Háát ne haragudjék Péter bátya,
 De nem szeretek itt : Isten látja.

SZENT PÉTER. Fiam ! Te vagy csak igaz járatban !

A többiek hiába fáradtak.
 Te gyere be : magad itten maradsz ;
 Aló ! Marseli pokolba többi malacz !
 Ki konczott, hogy védje a szent széket :
 Az hentes : keressen mézsárszéket.

GÁBOR ANGYAL. Jaj Péter bácsi, kend könnyen beszélhet.

A kit kizárt innen szerteszéled.
 De mit csináljak én, szegény fejemmel,
 Gyúl bajom sok földi fejdelemmel.
 Ezeket nem küldhetni fenébe,
 Mivelhogy mindenik Isten képe.
 Itt a burkus király instántiája,
 Isten dicsőségével tele a szája.
 A franczia megint boszút kiált,
 Hogy csapjuk agyon a burkus királyt.
 S bár legalább tudnám, hogy melyik a
 Sok közt a leghivatottabbika ?
 Napoleon Lajos ? Lulu ? avagy Chambord ?
 Mind Istenre hivatkozik, szegény !
 Pedig én nem ismerem a jámbort.

Aztán Thiers is csak derék legény.
 Mindeniknek felénk van az útja,
 És végül még a commune se kutyá.
 S valamennyi mind ránk hivatkoznék :
 Isten kegyelméből uralkodnék.
 S valamennyit excommunicálja
 A pápa, a királyok királya.
 Ez is az Istennek helytartója.
 Hogy jutott hozzá, tudja a gólya !
 S a ki meg ezt helyéből kiveti,
 Magát Isten nevében élteti.

A muszka átkozza valamennyit,
 S várja, hogy az Isten neki segít.
 Mind ide levelez fel az égbe,
 Ugy akar jutni királyi székbe.
 Az ember igazán belebódul ;
 Kivált hogy ha nem tud ráczúl, tótul !
 A fránya tud itt eleget tenni,
 Hisz itt időm sincsen megpihenni.
 Ez Bittó Istvánnak is sok volna,
 Mikor összekap Somogy és Tolna,
 Az alkotandó törvényszék-helyen,
 S lesz belőle láрма istentelen.
 Hiszen tudja, én sem vagyok ördög,
 Hogy egy héten legyen két csütörtök.
 Egy csatában mind a két fél nyertes.
 Egy uj térképen két Justhus Perthes.
 Egy trónuson két koronás fika,
 S tetejébe még egy republika !
 Hiszen ha én ilyet proponálok
 Odabenn, hát majd idekinn hállok.
 Pedig huznak a lábaimnál fogva,
 Mit tegyek már, mondjad, a markokba ?

SZENT PÉTER. Jaj barátom ! kedves Gábor angyal !
 De meglátszik, hogy még ártatlan vagy !
 Nagyon egyszerű ennek a módja,
 Hogy az ember nyakáról leódja.
 Nem tudod, hogy kinek tégy igazat ?
 S rakod a kérvényből a nagy kazalt.
 Hát tégy úgy, hogy mikor már nagyon sok
 S nagyon háborgatnak az instánsok,
 Nevezd ki egy nagy enquête-bizottmányt,
 Az egész nagy halmazt rázúdítván,
 Nevezd belé Stilites Simeont,
 Ki húsz esztendeig semmit sem mond,
 Szent Calepinust, ki sohsem mosdott,
 Kétfélekép szóló szent Ágostont.
 Szent Ivánt, kinek nótája örök,

Szent Jánost, a kinek neve Török,
 Szent Xaverust, ki mindig kóborol,
 Szent Quadratus, ki két évig horkol.
 Bizd rájuk a complicált causát,
 Vizsgálják meg, tartsanak pauzát.
 S hogy ha azok elkészültek velek,
 Hivassanak meg a notabelek,
 A skeptikusok és casuisták,
 Azok a dolgot jól megvitassák,
 S ha átment a conferentiákon,
 E sok teketórjás ákombákom,
 Ugy kerüljön az osztályok elé,
 Minden angyal bátran szóljon belé.
 Azután ha az instánsok mégis
 Élnek, hallgattassék ki az ég is.
 A csillagok, a cherubim sereg;
 Valahol csak elvesztik a perek'!
 Mire ennek vége lesz, barátom,
 Beteljesül mindannyin a fátum.
 S valamennyi, ki tudja, hogy hol van?
 Ki idefenn, ki ott a pokolban.

GÁBOR ANGYAL. No öregem, ugyan nem hiába
 Álltál paradicsom kapujába.
 Aként teszek nekik, a hogy mondád.
 Gyerek! Elnök urhoz mindezt vidd át!

Férges almák.

Egy szerencsétlen furulyás verseiből.

I.

Van nekem szeretőm, kinek párja nincsen,
 Nem hiába mondom én annak, hogy «kincsem»,
 Mert az én galambom mutogatni való,
 Akkor is csak üveg alatt látni való.

A válogatásnál semmi sem nehezebb:
 Kék és fekete szem közül melyik a szebb?
 Boldogabb mint vagyok, immár lehetek-e?
 Az egyik szeme kék, a másik fekete.

Az egyik a reggel, a másik az éjfél.
 Két egész grácia külön mind a két fél.
 Az egyik szem megöl, a másik feléleszt:
 Hogy ha így nem volna, tán el se hinném ezt.

A fekete szemét hogy ha lecsókolom
 Az én galambomat szőkének gondolom,
 Ha pedig a kéket zártam le ajkammal
 Akkor barna leányt ölelek karommal.

II.

Mi az a messzeség, annak a ki szeret ?
 Mehet az egymástól mérföldet ezeret,
 Hegyek, sivatagok, tengerek vizei
 Nem választják azt el, nincs messzeség neki.

Hejh de messze vagyunk galambom egymástól,
 Olyan távol látlak, hogy csak alig látszol,
 Pedig még egymásban tartjuk kezeinket, —
 A te hideg szived, az választ el minket.

III.

Ha meghaltam volna
 Magsirattál volna,
 Te is, én is, mind a ketten
 De jól jártunk volna.

Én pihennék ott lenn
 Te siratnál itt fenn,
 Én sem volnék, te sem volnál
 Szerelmünkhöz hűtlen.

IV.

Azzal mentelek, hogy nő vagy,
 A mi hát elég nagy ok,
 Légy szives, hogy te meg engem
 Ments ki azzal, ha mi vétkem :
 Hogy én meg férfi vagyok.

Vesztegettünk mind a ketten :
 A miből volt elég sok,
 S vagyunk mostan mind a ketten
 Elpazarolt szerelemben
 Ügyefogyott koldusok.

V.

Azt fogadtuk fel egymásnak,
 Hogy addig el nem feledjük
 Ebben az életben

E földi életben
A mi forró szerelmünket,
A míg nekünk sírt nem ásnak.

Felfogadtuk, hogy a patak —
Hogy a míg az lefelé foly
Ebben az ágyában
Az ő mély ágyában,
Addig a mi hő szerelmünk
Soha soha meg nem szakad.

Gyerünk most a patak mellé :
Csináljunk neki egy gátot,
Hogy az ő futása
Az ő gyors futása
Akadjon meg, szakadjon meg :
Folyjon ezután felfelé.

S fogadjuk fel jól egymásnak,
Hogy úgy, de úgy elfeledjük
Ebben az életben
E földi életben
A mi forró szerelmünket,
Mint a kinek már sírt ástak.

VI.

Régen láttál, nem is vártál,
Azt sem kérded, merre jártam ?
Bizony rózsám, messze jártam,
Ott a hol a madár sem jár.

Madár sem jár, ember sem jár,
De még csak a szellő sem jár.
Olyan, mint a halott ember :
Az a híja, hogy szívem ver.

Nem ismertél rám az utcán,
Azt mondtad, hogy : «ne egy krajczár
(Rongyos koldus, rongyos tolvaj)»
— Te még most is olyan szép vagy.

VII.

Kinevettél, mikor legelőször láttál,
Megsirattál, mikor legutólszor láttál.
Én édes galambom, sirdogálj egy kicsinyt,
Régi bohó szeretődön — aztán neved megint.

VIII.

Népdalocska.

«Fújjad, fújjad én kedvesem,
 Voltam én is királyleány,
 Vagyok mostan jávorfácska,
 Jávorfából furulyácska.»

Elment az ifjú dalnok a csatába,
 Egyik kezébe' kard, másikba' lant.
 Megölték, eltemették. Csöndes álma.
 — Kinek ne volna csöndes ott alatt?
 Már a bokor se tud felőle többé,
 Pedig porába verte gyökerét:
 Hogy tartana a szívben hát örökké
 Az emlék, a mi gyarló emberé?

Fújjad, fújjad én kedvesem,
 Voltam én is bajnok ifju,
 Vagyok mostan jávorfácska,
 Jávorfából furulyácska.

Jó lantos volt szegény! — Sors úgy akarta:
 A lant maga hogy még is megmaradt;
 Akad, ki verje azt, dicsérve rajta
 Asszonyt, hazát és tele poharat;
 Jár kézzül kézre; más kezében is szól,
 Szép hangja van; de kissé bánatos:
 Mind hűtlen asszony, — keserű pohárról!
 Nem tudja senki, hogy mi fájhat ott?

Fújjad, fújjad én kedvesem,
 Voltam én is vidám dalnok,
 Vagyok mostan jávorfácska
 Jávorfából furulyácska.

Oh mint tudott meleg szivekbe hatni,
 A míg az ő ajkáról szólt a dal!
 Óh mint tudott az lelket gyűjtogatni
 Világot elborító lángival!
 Óh mily hideg most a szivek szerelme,
 Oh mily rövid az emlék idefenn;
 Milyen jó hogy mély földbe van temetve
 A ki oda pihenni elmegyen! . . .

Fújjad, fújjad én kedvesem,
 Voltam én is hű szerelmes ;
 Vagyok mostan jávorfácska,
 Jávorfából furulyácska.

IX.

Ha te tudnád, a mit én gondoltam,
 Nem aludnál tőle.
 Ha feküdnél a mély sírban holtan
 Felébrednél tőle.
 Ha tudnád, hogy milyen boldog voltál,
 Visszajönnél tőle.
 Ha tudnád, hogy mily nagyon megcsaltál,
 Elkárhoznál tőle.

X.

Irigyeid az emberek,
 Irigyeid szép szemedért.
 Haragusznak hogy piros vagy,
 Szeretnének látni búsnak.
 S úgy sajnálnak, ha bánat ért.
 Ne hallgass rájuk jó asszony,
 Ha azt mondják, hogy megéltem.
 Ne higyj nekik : alszom, alszom.

Prédának tekint mindenki.
 Édes zsákmány asszony szíve
 Tárva áll az mindenkinek,
 Nem tartja azt szentnek senki.
 Ne hallgass rájuk jó asszony.
 Ha azt mondják, hogy meghaltam.
 Hidd el nekik : alszom, alszom.

XI.

Mit tanultál kis fiacskám,
 A mig olyan messze jártam ?
 «Megtanultam jól beszélni ;
 Most beszélek szépen, bátran.»

Hát te másik szép fiacskám,
 Mit tanultál annyi éven ?
 «Én az alatt jó apácskám
 Tanultam — hallgatni szépen.»

XII.

Hajdan pálma volt dalomban
 Mostan futó szederinda,
 Hajdan sasról énekeltem,
 Most bogár szól dalaimba'.

Pálma és sas magas képek,
 Nagyratörő szívek kedve ;
 Szederinda, parti bogár !
 — Földön fekszem — fedjetek be . . .

XIII.

«Hazajöttem, adj egy csókot»
 Ez volt beköszöntő szavam.
 «Jó szelindek, ne harapj meg,
 Hiszen elhordom már magam.»

XIV.

Azt álmodtam, hogy te halva voltál,
 Egész éjjel mindig sírtam.
 Fájt a szívem ezen gondolatnál ;
 Azt az egyet el nem birtam,
 Hogy elvesztelek örökre.

Pedig te a bálban voltál akkor,
 Egész éjjel mindig jártad.
 Haza mentél három fertály hatkor,
 Csak a korán reggelt vártad
 S volt rám gondod, mint a tökre.

XV.

Olyan messze voltam tőled,
 Még sem küldtél izenetet :
 Azt mondod, hogy küldtél egyet —
 A rigó madártól.

Aztat kincsem meg is kaptam,
 Adósod én sem maradtam,
 Választ reá mingyárt adtam —
 A rigó madártól.

Szeretnéd : hogy mi volt ebben ?
 Keresd csak fel az erdőben ;

Majd meg tudod, ha felrebben, —
A rigó madártól.

XVI.

Mostan visznek az ablakom alatt
Hat fekete lóval egy halottat.
Valjon mit véthetett,
Hogy még csak ki sem kíséri senki? . . .
Ugy kell neki
Ha meghalt; — miért született?

Azt beszélük, hogy megölte magát,
Szerelmes volt, nem tűrhette baját.
Nagyon szenvedhetett,
Hogy magát ily korán végezte ki.
Ugy kell neki
Ha meghalt; — miért szeretett?

XVII.

Rongyos a mentéd: —
Befoldom: légyen jó.
Sebes a vállad: —
Bekötöm, gyógyuljon.
Éhes vagy, fáradt vagy: —
Pihenj meg, lakjál jól;
De ha a szived fáj: —
Nem bánom, hadd fájjon.

XVIII.

A tudósok, a tudósok
Milyen szépen kiszámíták,
Hogy milyen nehéz a földgömb?
De hogy egy kigondolt kis szó,
A mi itt a szíven fekszik,
Mennyivel nehezebb annál,
Azt nem tudják kiszámítani.

VIII.

HUMOROS KÖLTEMÉNYEK,
FURCSASÁGOK,
TRÉFÁK, ÖTLETEK

Zewrdewgh Gyewrgyh epigrammái.

I. *A vadászra.*

Áz fáz ritka vadász, ha talál tán ritka vad álltán,
Nyúlért nyúl ha ezüst, itt szalad a falat, üsd!

(Ezt könnyű volna nem érteni, ha utólagosan meg nem fejtetnék, miszerint itt olyan vadászról van szó, ki maga vadat nem tud lőni, hanem úgy veszi pénzen a boltban.)

II. *A tudósra.*

Tudni: tudás; ám írni tudás más bírni tudásnál;
Tudva, megírva sokat; bírva, nem írva kevés.

(Értsd: a tudós ír, de nem bír: — kivált ha ilyen verseket ír.)

III. *A doktor sírkövére.*

Porrá lett doctor; ám doctor nem lehet a por;
Sokszor rendele port: im maga is leve por.

(Ehhez nem kell commentár.)

IV. *A papra (de nem — morgó).*

Szólván szószekekről szépen szívszaggati szókkal,
Szende szakács, szórád szűnkbe a szellemi szószt (Sauce).

(Ebben az a nevezetes, hogy minden szó sz-szel kezdődik: nagyon szép!)

V. *A nagylelkű szabóra.*

Varrtál nadrágot, nem kértél érte garast sem.
Ily nagylelkű szabót Hunnia el ne felejts!

(Gyönyörű neme a háladatosságnak, mindazokat, kiknek az ember egy pár forinttal adós maradt, Hunnia kegyébe ajánlani!)

Életphilosophia.

Minthogy mostan a legjobb rend
Egymással beszélni per kend,
Tudós, avagy tudatlan szent
Ide hallgasson tehát kend.
Hogy ha már egyszer odabent
A kályhapadon ülhet kend :
Mást, a ki még meg nem pihent
Oda se is eresszen kend,
Jól megnagyságotjon mindent,
A kit nagy urnak talál kend,
Annak kiabáljon éljent,
Kitől maga is élhet kend.
Hogyha nagy ur egyet füllent

Azt igaznak esküdjé kend ;
Ha igazat mond a jöttment,
Az ellen tiltakozzék kend ;
Ha valaki van odafent,
Annak szekerét tolja kend ;
De ha alá felé menend,
Hagyja szépen gurulni kend,
Hogy légyen minden bajtól ment
Az erősebbel tartson kend,
Ha pedig megszorítják kent :
Fordítsa jobbra a köpenyt,
Igy még nagyra viheti kend.

Pirongatorium.

Kakas Márton, Kakas Márton
Most kell jönni? most november?
Ezt nevezik pontosságnak?
Ez a szavatartó ember?
Két egész hónappal később
Nézhetünk a Nagy Tükörbe
Mint ígérték; már azt hittük,
Talán össze is van törve.
Pedig a míg a világ áll,
Nincsen szebb a pontosságnál.

Megkövetem, a biz így van.
Elmaradtam, sok bajom volt.
A rossz utak, a fagyos tél.
A critica is meggyomrolt.
Grippe bántott, attentátok
Intéztettek életemre,
Ilyen módon tréfálózni
Az ördögnek volna kedve,
Bár az egész igazán áll,
Hogy nincs szebb a pontosságnál.

Nincs is szebb a pontosságnál,
Én is mindig azt beszélem.
Régen mondom fűnek fának
Mindenütt uton utfélen.
Elismerem, meg is várom

Hogy pontosnak lenni virtus,
Hogy a legszebb tudomány a
Számadás és logarithmus.
És hogy a míg a világ áll,
Nincsen szebb a pontosságnál.

Az ügyvéd ur is azt mondja,
Pipájából füstöt fujva,
Acták retardatumai
Halmazába fülig bujva,
A mik évről évre késnek
S várnak a szabadulásra,
Pörös félnek bő alkalmat
Adván a zúgolódásra:
Hogy a míg ez a világ áll
Nincsen szebb a pontosságnál.

Kereskedő jelszavául
Irta ezt fel ajtajára,
Mig a rábizott vagyonnak
Lassankint végére jára.
Terminuskor hitelezők
Üthetik a nyomát bottal,
Ott vannak a jegyzőkönyvek
Égnek fordult állapottal,
De azért, míg a világ áll
Nincsen szebb a pontosságnál.

Szabó mester karácsonyra
 Igérte a téli mentéd,
 Jól járnál, ha nyár felében
 Pünkösöd tájon felvehetnéd.
 Három napig a gallérja
 Három hétig a hátúlya,
 Egy egy hónap, míg elkészül
 A jobb újja és balújja,
 De ám a míg a világ áll
 Nincsen szebb a pontosságnál.

Még a csillagrend sem pontos.
 Az is csupa hokuspókus ;
 Hiába számította ki
 Tavaly is az astromókus,
 Hogy jön az üstökös csillag
 Az sem jött el ; pedig nyárra,
 Ez előtt félesztendővel
 Voltunk rá prænumerálva.
 Mondhatjuk, míg a világ áll
 Nincsen szebb a pontosságnál.

A vőlegény azt beszéli
 Mikor házasodni készül,
 Hogy dominiumot kapott
 Nagypjától osztályrészü.
 A menyasszony hozományát
 Elszámolni alig bírja ;
 Pedig annak van egy frakkja,
 Ennek meg egy krinolinja ;
 Hanem azért, míg világ áll
 Nincsen szebb a pontosságnál.

Pedig tens nemes publicum,
 Olyan régen szoktatnak már :
 Fagyott repce, hamis asszony,
 Hazug tavasz, elkésett nyár,
 Időjóslat, színjátékrend,
 Rosz adósok, gőzös járás
 Hogy a pontosságban hit —
 Csak babona, s lélekvárás.
 Azért kérlek igen szépen,
 Tőlünk ne vedd ezt rossz néven.

Prolog.

(Az Üstökös czimrajzáról.)

Érdemes publicum ! Itt van az üstökös,
 Odafenn a rajza.
 Ez a czifraság itt minthogy lesz örökös,
 Megfejtván értelmét, essünk által rajta.

Az első betűben láthatunk két férfit,
 Szeges buzogánynyal kik tudniillik a
 Lábuk alá gázolt könyvet agyoncséplik :
 Az ott — a kritika.

A második betű tűzokádó sárkány,
 Satyra a neve, félnek tőle nagyon.
 Keresve keresi, mindenfelé járván,
 A kit megharapjon.

A harmadik betű symbolumos képe
 Képviseli nálunk a viczet és bonmot-t,
 A sok barbar csillag-kép között az égbe
 Ez is elfér kommót.

Negyedik égi jegy, sokak által ismert :
 A tudósok szerint a belseje ó bor.

Örömet vizsgálják a poéták is, mert
Ez a legjobb humor.

Az ötödik betűt puskával kezében
Nézhetnők vadásznak;
Az is ő és nem más, lövöldözvén szépen
Hol «bakot», hol «kacsát»: neve újdondáztat.

Az előtte járó csudát nézi vadnak:
Krinolin az alja,
Paméla, napernyő a kettős pont rajta;
Ezen szörnyeteget nevezik divatnak.

Végső hieroglyph versírók jelképe:
Orrából, szájából ömlik a víz bőven;
A szegény poeta áldás némikép e
Szár az esztendőben.

Feje üstökösnek tarajos képével
Hasonlatos ama jó kedvű madárhoz,
Mely soha sem álmos
S jó reggelt kiabál ablak alatt éjjel.

Mert az üstökösök az égi kakasok,
Mikor kell, bejárván az ég boltozatját.
A sok csillagjérece azért tojja a sok
Hulló csillagocskát.

Érdemes publikum, megismertük egymást,
Elejétől végig megértvén a dolgot.
Adjon Isten erőt, egészséget folyvást,
— Többi a te dolgod.

A baraczkkérdés.

(Opera három felvonásban.)

I. FELVONÁS.

(Pompás terem a majomkenyérfa alatt, két oldalt feltört kokuszdiók
trophaeumai.)

I. jelenet. Don Talpascos, don Almarágja, don Rimário.

DON ALMARÁGJA. Kegyelmes és hatalmas négykezű úr,
Minden makik közt legnagyobb maki,
Tartsd fényes arcodat felém.

DON TALPASCOS. Ne is beszélj,
Érzem szagodról, hogy orángutáng vagy.

DON ALMARÁGJA. Büszkén bevallom : ime az vagyok.

Az én uram orángutángiának
Kendermagokkal választott ura,
Küld engemet hozzád követ gyanánt. —
Minő dolog : a jámbor csimpajoknak
Ki ette le a fáról a barackját?

DON TALPASCOS. Ki ette le? ördög bujjék belétek!

Hát látok én a majmoknak hasába?
Hát tartom én a szájukon kezem?
Barackznak a szokása az, ha hogy
Megrágatik, többé nem lesz barack.
Lódulj pokolba, vagy ha megharagszom,
Adok barackot a fejedre mingyárt.

DON ALMARÁGJA. Ne tedd azt, oh hatalmas nagy maki,

A népjog ellen vétenél vele.
Az én bőröm mind talpig sérthetetlen;
Hogy engemet bánts, nem tanácsolom,
Egész orangutangság rád rohanna.
Éretlen alma- s zöld dióval el-
Borítva városod, és népeid
Fülét, farkát bizonynyal elharapná.

DON TALPASCOS. No hát mi kell? beszélj, ha van füled,

Mi a bajod neked a csimpajokkal?

DON ALMARÁGJA. Nekem nincsen, de van nekik veled,

Leettétek mind a barackjukat,
Éretten és félig éretlenül.

DON TALPASCOS. Ki látta pizskos, hogy mi ettük azt le?

Tán más majomnak nincsen négy keze,
Csak az enyimnek? hol van a tanu?

DON ALMARÁGJA. Itt áll mögöttem, köp'nyegembe bujv' el,

Reszket, mivel pofencsapást remél.

DON TALPASCOS. Reszket? Hogy mer reszketni én előttem?

Hát mit tudsz ellenünk te vadkutya?

DON RIMÁRIO. Kegyelmes úr, bizony ti voltatok,

A kik megettétek barackkjaink.
Maglestelek én egy bokor mögül,
A hol épen dolgom volt egy kicsit.
Ha nem hiszed, gyere oda velem,
Ott látszik most is lábatok nyoma.

DON TALPASCOS. Ejnye te szemtelen spion, hát még rám

Mertél te leskelődni, kupczihér!
És most szemembe még ki is csúfolsz,
Lábnak nevezve hátulsó kezem?
Fogjátok el s vágjátok kétfelé.

DON ALMARÁGJA. Kegyelmes úr, ne tedd azt ő vele,

Csimpajhon a mi oltalmunk alatt áll.
Ha bántod őt, velünk gyül meg bajod,
Bocsásd szegényt, látod hat gyermeke

Van otthon és kegyetlen hitvese
Kivájná a szemét, ha tudta nélkül
Meghalna testamentomatlan.

DON TALPASCOS. Jól van, nem kívánom megölni őt,
De a mit már kimondtam, mondva van,
Kettőbe vágni megparanesolám,
Azért vágassék hosszú farka el.
A többi hadd szaladjon, merre tud.

(Tableaux díszmenettel; gyászzene, török hangszerekkel; dobörgés és sívalkodás;
a csimpáj követ farka ünnepélyesen elvágatik; fájdalmas finále.)

DON TALPASCOS. És most eredj haza és mondjad el
Uradnak, hogy nem tréfa a dolog,
Azért van négyesével a kezem,
Hogy a mit érek, elvehessem azt.

DON ALMARÁGJA. Ha futni kell, majd láb lesz mind a négy.

DON TALPASCOS. Ejnye te pernehajder, csúfolódó,
Hát nem tudod te, hogy én ki vagyok?
Dobjátok át most mingyárt a sövényen,
Hasítsatok jól egyet a fülébe,
Ott a kapu (megrugja) nesze a passusod.

DON ALMARÁGJA (visszafordul, fogcsikorgatva).
Meglátjátok: ebből még nagy dolog lesz.

II. FELVONÁS.

(Csatatér. Csimpajok, makik és orangutánok harezolnak, vadkörték
hullanak a seregek fejére; harczy zene és tableaux.)

CSIMPAJOK. Űsd, vágd, harapd, kapard ki a szemét,
Kergesd, ha fut; szaladj meg, hogy ha kerget!

MAKIK. Ne félj maki, miénk a győzelem,
Már elfogyott az ellen lőszere.

ORÁNGUTÁNGOK. Előre bajnokok: minden vitéz
Egy burgonyát kap sülve; — hogyha lesz.

(Irtózatosságot keletkezik, melyet nem lehet leírni; a zene és melódia kimegy
minden lehető tactusból és harmoniából, a mi nagyon szép; a futó makik végre
felgyújtják az erdőt, nagyszerű jelenet. Fut, a ki futhat, a szinpad lángba borul.

Görög tűz, bengáliai fény. Változás.)

II. jelenet. Don Almarágja és don Harapdió.

DON ALMARÁGJA. Hosszú kezű orangután vezér,
Az ellenséget tönkre vertük im,
Elhullott százezer; nem számítom
Az elhullott fülek és farkakat,
Nem lábak és kezek tört esontjait.

A míg közülünk egy esett csak el,
 Az is de felkelt és most kuty' baja.
 (Változás, Don Talpascos udvara.)

III. jelenet. Don Talpascos és don Salmaséna.

DON SALMASÉNA. Oh nagy maki, miénk a győzelem,
 Az ellenség egy lábíg elveszett,
 Hirt mondani se' ment el egy is abból,
 Az égbe hánytuk őket egytül egyig,
 Ugy felhajítánk, hogy a földre nem
 Esett le többet egy is: ott maradt;
 Nekünk meg a hajunk se görbüle.

III. FELVONÁS.

I. jelenet. Donna Pávianna és harczosok.

DONNA PÁVIANNA. Oh szörnyű nap, még meddig tart e harcz?
 Meddig omoljon még a jó majom vér,
 Dézsával és akóval szörnyűkép?
 S miért? nem érdemes beszélni róla.
 Néhány rongyos kajszin baraczk miatt,
 Nem is belle ambroise vala pedig,
 Hanem csak hitvány kótybaraczk,
 A mit meszelylyel mérnek a piarczon,
 Egy árva polturáért iteze számra.
 Megálljatok, halljátok emberek!
 Vagy mit beszélek, oh ti hősi majmok!
 Én ettem im meg csimpajok baraczkját.
 Rossz volt, miként a vesztés. Álljatok meg,
 Hagyjátok abb' a harczot. Engemet
 Szaggassatok szét inkább portiókra,
 — De annyit mondok, hogy pofon ütöm
 Ki nyúl felém. — A megzabált baraczk
 Magját ágyamba egyig eldugám,
 Ott lelhetők a szalmazsák alatt.

(E nemeslelkű felfedezésre a harczoló felek kibékülnek egymással, örülvén kölcsönösen, hogy abba hagyhatják szép szerével a civakodást, s a baraczkmagok előhozatnak.)

DON ALMARÁGJA. Nem addig ám az. Még egy hátra van.
 Megcsalni minket könnyen nem lehet.
 Az itt a kérdés: e baraczkmagok
 Ugyanazon baraczkknak magjai,
 Miket ti csimpajoktól elvevéték?
 Édes magu baraczk volt, úgy tudom,

Tehát töressék egyenként fel ez,
 Kóstolni meg kell sorba mind szemekint:
 Ha édes-e? nincs-e benne ravaszság?

(Barackmagok egyenként feltöretnek: magtörő zene, a magokat mind megeszik
 választott bírák.)

DON ALMARÁGJA. Bölcsen tehát mindent elrendezénk,
 Mind kölcsönös elégtételre szépen.
 Husát barackknak ették a makik,
 Nekünk jutott az édes mag belőle,
 A csimpajok a héját megnyerék
 És visszakapják győzedelmesen
 Derék követjük elvágott nyelét,
 Mit elvihetnek nagy öröm között.

(Donna Pávianna és Don Harapdió egymásnak kezét nyujtanak, fehérbe öltözött
 majmoskák virágos kosárákból alma és körte haját szórnak a boldog pár út-
 jára; menyegzői finale, általános bukfenczhányással és korcsolyatánczazzal.)

Az egyetlen ápoló.

Végkép el voltam hagyatva!
 Atyámfia, jó barátom!
 Szeretőm és régi szolgám:
 Mind elhidegült irántam.

Magam voltam, magam laktam,
 Még sem jártak látogatni,
 Pedig ott benn olyan szépen
 Lehetett volna mulatni.

Csak egy ember volt hű hozzám.
 Reggel, délből, este eljött,
 Megitatott, ha szomjaztam.
 Barátságunk ékép fejlett.

Karon fogott, ha sétáltam,
 Úgy ügyelt rám, úgy segéljen,
 Mint a két szeme fényére;
 Azt mondom, hogy soká éljen.

De kivált a szabad légtől
 Igen jól meg tudott óvni,
 Mit e derék hű embernek
 Nagy érdemül kell felróvni.

Az Isten is áldja őt meg,
 A mért értem annyit lábolt.
 — Nevére nem emlékezem:
 Azt tudom, hogy porkoláb volt.

Árva fiú keservei.

(1858. decz. 20-án.)

Ad notam : «Soha sem vétettem Székes-Fehérvárnak
Mégis bejutottam lovas katonának.»

Kenyeremnek javát immáron megettem,
Harmincz és egynehány év maradt megettem.
Kopaszul a tarkóm, szürkül a szakállam,
A honestas lassan beköszöntget nálam ;
Ilyenkor a honor elkelne már szépen,
Meg is érdemelném, tudom én azt régen,
Vártam is rá régen, hogy majd mostan — hm, hm.
Engemet is — hm, hm — tán csak mégis — hm, hm.
Pedig nem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Pedig de kívántam, az Isten is látja :
Miként menyegzőjét a szerelmes mátká.
Boldogított volna egész életemre,
Ha egyszer megkapom, soha nem vetem le :
Hordozom magammal, vele alszom éjjel.
Csak a halál karja szakít minket széjjel.
Mindig csak a felől ábrándoztam, hm, hm,
Hogy legalább — hm, hm — levelező — hm, hm.
Soha sem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Pedig tudom jól, hogy érdemem is van rá,
Vidéki levelet két ízben irtam már ;
Viseltem okulárt, könyvek között háltam,
Magyar Muzeumra is prænumeráltam.
S a hányszor az úri-utczán végig mentem,
A Trattner-ház előtt kalapot emeltem.
Úgy tiszteltem, mintha magam is ott hm, hm.
Kis gyűlésen hm, hm, nagy gyűlésen hm, hm.
Soha sem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Oh pedig be híven megszolgálnék érte,
Soha hívebb kebel e rangot nem kérte ;
Minden felolvasást ott hallgatnék végig ;
Nem érteném bár, de magasztalnám égig.
Semmi ujítással nem orczátlankodnám,
Szavazatom mindig a többséghez adnám.
Keresni kellene az ily embert hm, hm.

A ki olyan — hm, hm — mint a milyen — hm, hm.
 Soha sem vétettem a nagy Intrikusnak,
 Még sem jutottam be akademikusnak.

Pedig hát az nékik mibe került vóna?
 Az a kandidálás? az a kis diploma?
 Az az egy karosszék — akárhol a falnál,
 Az a két arasznyi hely a zöld asztalnál?
 Egy kis kalamáris, egy tubákos pikszis,
 Aztán rámondhatták volna: «fiat piscis!»
 De nem zúgolódom, nem hánykódom — hm, hm,
 Mert még utóbb hm, hm — megharagu . . . hm, hm.
 Majd kedvében járok a nagy Intrikusnak,
 Tán csak becsuszszanok akademikusnak.

Russico és Turcalotte.

(Mutatvány egy készülőben lévő vígjátékból.)

RUSSICO (halkan koczogtat a szerály ajtaján). Kisasszony! szabad?

TURCALOTTE (felijedve). Ki az?

RUSSICO. Én vagyok. Önnek régi imádója: Russico.

TURCALOTTE. Nem megmondtam önnek már százszor, hogy nem megyek önhöz nőül!

RUSSICO. Hallottam igenis, de nem hittem el. Parancsolhat-e valaki az elolthatlan szerelemnek?

TURCALOTTE. Hát mit akar?

RUSSICO. Egy szót négy szem közt.

TURCALOTTE. Nem lehet, pongyolában vagyok, elfogadásra készületlen.

RUSSICO. Tudom, épen azért jöttem most: annál érdekesebb a találkozás.

TURCALOTTE. Nem lehet ilyen sötétben. Sötétben minden ember fekete.

RUSSICO. 'Sz épen az a neutrális szín, például a fekete tenger.

TURCALOTTE. No csak mondja el a kuleslyukon keresztül, mit akar?

RUSSICO. Nem lehet: olyan nagy dolgot akarok mondani, hogy nem fér be a kuleslyukon. Nyissa ki kérem. Kár volna ezért a magas kapuért, ha be kellene törnöm.

TURCALOTTE. Nini! Még fenyegetőzik? Nem tudja, hogy itt van nálam Omér basa, meg lord Humhum?

RUSSICO. Hah, vágytársaim önnél! De már be kell rontanom, hogy azokat kihányjam az ablakon (az ajtó recsegni kezd).

TURCALOTTE. Megálljon! Ez itt salva guardia! nekem itt a szabadságlevelem, öt tanutól aláírva, a hol garantírozva van hajadoni állapotom.

RUSSICO (neki veti a vállát az ajtónak). De iszen beszélhetnek majd azután.

TURCALOTTE (kikiált az ablakon). Héj cselédek, odaliszkák! Szerbianka! Romaniszka! Bosnyicza! Hellena! szaladjatok, lökjétek ki azt az embert frissen!

RUSSICO. Ne kiabálj angyalom. Azokat már én mind capaciáltam. (Bezuhan ajtóstul együtt).

TURCALOTTE. Jaj csak addig várjon, míg összehúszok valamit magamon (fenn) egy kaftánt, (félre) vagy egy hadsereget.

RUSSICO. Világért sem; így vagy te legszebb (epedve közeledik).

TURCALOTTE. Ne jöjjön közel! gombostű van nálam: megszűrom.

RUSSICO. Nem bánom én a gombostűt, csak a dárda-nyeleket a kezembe kaphassam.

TURCALOTTE. Héj! segítség! Európa mámi!

RUSSICO. Ne bánts a szegény tensasszonyt; épen most köppölyözik, nem jöhet ide.

TURCALOTTE (küzdvé). Héj! lord Humhum!

RUSSICO. Ne költse fel szegényt, nem hallja, milyen édesdeden horkol?

TURCALOTTE. Én protestálok!

RUSSICO. Azt szabad. Hanem előbb majd a kezeidet szépen megfogom kincsem, hogy ne karmolhass, így ni.

TURCALOTTE. Én sikoltok!

RUSSICO. De 'isz azt nem hallja senki, mert nagy szél fúj.

TURCALOTTE (elájul s maga a divánra esik, a kaimes-papírok pedig nem tudni hova?)

RUSSICO (mintán diadalmaskodott, ráér versekben beszélni).

Szép kedvesem, enyim vagy! végre birlak!

Lármázhat most már minden angol hirlap.

Itt ülünk már most ketten a divánon,

Engem szeress, csupán csak azt kívánom.

Ne félj tőlem, szemem hogy így forog,

Azért én lések hű protectorod.

Hű férjednek igénye oly keves:

Nem kell neki, csak bosporos-leves;

Sőt a mire más férj irtózva gondol,

Hogy szarvakat ne kapjon az asszonytól:

Oh abban is kivétel lesz szívem:

Az aranyszarvat átveszem hiven.

És most nincs hátra más, mint az ni:

A Pester Lloyd «Nyilt Terébe» igtatni:

«Herr Russico und Fräulein Turcalotte,

Empfehlen sich als glückliche Verlobte.»

Diadal.

Vége már a francziának !
 Fennuralma törve lett :
 Nem lesz egyedúr ezentúl
 Az egész világ felett.
 Nem diktál Párisból többé
 Kalapmintát, koaffürt,
 Nem zsüpönt és türlütüt,
 Nem volánt és garnitürt.
 Drežda, Lipcse, Norimberga,
 München, Gotha és Berlin,
 Elveté a frank divatot
 — Leveté a krinolint !

A mért annyi éven által
 Annyi tinta elfolyott,
 A mi a férjeknek annyi
 Hadiadót okozott,
 Ez a bástya, ez a körsáncz,
 Ez a selyem fellegvár,
 Melynek semmi stratagema,
 Bomba és élez meg nem árt.
 Melyet hiába mókázott
 Újságíró és gamin, —
 Összeomlott utoljára :
 Nincsen többé krinolin !

Összeomlott, kapitulált,
 A várórség feladta,
 A szuverén divat ellen
 Fellázadván alatta,
 Leereszté maga körül
 A felvonó hidakat,

S áll előttünk vértezetlen
 A meghódolt dámahad.
 Máli, Netti, Fánni, Hánni,
 Milcsi, Lotti, Károlin,
 Felmondott a frank divatnak,
 Leveté a krinolint !

Győzelem ! hurrah ! hurrah !
 Szabadok vagyunk megint ;
 A dámák szoknyái miatt
 Nem szorulunk többé kint.
 Nem tolnak le már eztán a
 Trottoárról a sárba.
 Nem verik az ember lábát
 Kékre, zöldre a bálba',
 Oh ez nagyobb győzelem
 Mint milyet adott Collin ;
 Három évi ostrom után
 Meghódolt a krinolin.

Ámde én még félek holmi
 Ellenforradalomtól,
 A megbukott divat helyett
 Ki jön ? mi jön ? mi pótol ?
 Hátha megint visszakerül ?
 Még halálra kerestet,
 Kezdem már egy kicsit bänni
 Hogy irtam ezt a verset.
 Mert tudom a „Pohár vizből“
 Megtanított rá Bolin-
 brók, hogy mit tesz haragjában
 Egy leöntött krinolin !

Iskolai bizonyítvány.

Már azt pedig csak ne mondják,
 Hogy a magyar nem jó diák ;
 Mert oly rövid idő alatt
 Bámulatos sokat haladt
 Mindennemű tudományban,
 A mi csak a programján van.
 Hol publice, hol privatim,
 El kell ismernünk barátim ;

Hogy egyszer per istum cursum
 Annyit igyekeztünk sursum,
 Hogy magunknak egész bátran
 Kiadhatjuk a calculust :
 Hungarus baccalaureus
 Mindennemű tudományban,
 Eminens, eminentissimus.

Imprimis mint nyelvtanuló
 Méltán megdicsérni való,
 Kezén volt a grammatika
 Volt is hozzá nagy praxisa,
 Declinálni, conjugálni,
 Prælegálni, allegálni
 Olyan folyvást tud, mint a víz
 Kilencz ember közt mind a tiz,
 S nincsen többé olyan bibast,
 Ki ne tudná a derdiedast,
 Azért tehát egész bátran
 Kiadhatjuk a calculust :
 Hungarus baccalaureus
 A nyelvészeti tudományban
 Eminens, eminentissimus.

Földiratot különösen
 Tanulá szenvedélyesen.
 Soha sem kelt annyi mappa,
 Mint az idén s ötvenhatba ?
 Krimiában minden várost
 Olyan jól ismernek már most,
 S a legvénebb öregapó
 Megmondja, hogy hol foly a Pó ?
 Hol van város ? hol nincs semmi
 Hol nem lehet tovább menni ?
 Merre mi a metropolis ?
 Ergo : stet hic a calculus :
 Hungarus baccalaureus
 A geographiából is
 Eminens, eminentissimus.

Másodszor, mint nagy juristán
 Fér el rajta a borostyán,
 Megtanult sok új codexet,
 Mindenekben jól igyekezett,
 Küzdött paragraphusokkal
 Győzelmesen, pedig sokkal,
 Sőt a concertatióban
 Volt előttünk olyan jóban,
 Hogy magát a professort is
 Elakasztá. Fuit fortis !
 Azért tehát hitünk szerint
 Kiadhatjuk a calculust :
 Hungarus baccalaureus
 A juridicumból megint
 Eminens, eminentissimus.

Térvén nummismaticára :
 E tan se ment nála kárba.
 Tanult ismerni sok nummust
 Mi volt régen, és mi van most ?
 Kisebb nagyobb, réz és ezüst,
 Hogyan külön, hogyan együtt ?
 Mikor volt új, mikor lett ó ?
 Mi most az értéke netto.
 Ezt is megtanulta könnyen,
 Pedig nem is nézte könyvben.
 Azért tehát újabban
 Kiadhatjuk a calculust :
 Hungarus baccalaureus
 A pénz-érem-isme-tanban
 Eminens, eminentissimus.

Most jön az arithmetica ;
 Ennek sincs előtte titka ;
 Kis ujjában az algebra ;
 Nem kellett hozzá kathedra.
 Összeadást és kivonást,
 Sokszorozást és elosztást,
 A proportiot s törteket,
 A felsőbb egyenleteket,
 S a hármas aranyregulát,
 Mind praxisból megtanulá.
 Azért jó hiszemmel inde
 Adjuk neki a calculust :
 Hungarus baccalaureus
 Arithmetikából szinte
 Eminens, eminentissimus.

Hátra vagy on a chémia,
 Ő azt is jól tudja, mi a ?
 Hogy kell amalgamizálni ?
 Dissolválni, condensálni ?
 Levegőt consolidálni,
 Egyik ércznek mássá válni ?
 Hogy mi az a neutrálsó ?
 A száraz mennykő mire jó ?
 A valami hogy lesz vízzé ?
 S a semmiből megint izé ?
 Tehát elismerjük nimis
 S feljegyezzük a calculust :
 Hungarus baccalaureus
 A chemiából imprimis
 Eminens, eminentissimus.

Végre — a philosophia
 Mintha neki volna írva:
 Soerates, Aristoteles
 Bölcsészete nem oly teljes,
 Diogenes megnyugvása,
 Epicur testápolása,
 Plátó szép álomlátása,
 Mind ennek van nála mása,

Javultak erkölese is:
 (Non rixatur cum sociis)
 Azért kimondjuk in fine
 Finali: vivat domine
 Hungare sedule discipule!
 Numeris nempe omnibus
 Eminens solutissimus!

Elégia az ágyúhoz.

Nagyságos lyukas réz, puskák öregapja,
 Kénkövel illatos pokoltűznek csapja.
 Fordítsd felém kérlek — ne szád — de füledet,
 Midőn énekelném fényes személyedet.

Mert tudniillik, hogy te nagy úr vagy szörnyen,
 Kell, hogy a fejemet hizelgésen törjem.
 Mivelhogy afféle poéta én vagyok,
 Kiben mély tisztelőt találnak a nagyok.

Termeted oly bájos, olyan tündér fajta!
 Ilyennek rajzolják a cherubimokat:
 Ilyen az alakjuk, mint a te derekad,
 A két kerék oldalt, — az a két szárny rajta.

Hangodnak szépsége felülmulhatatlan!
 Abban minden ének és madárdal ott van.
 Fölséges éneked úgy lelkesít belől!
 (Kivéve: a kiket elől-utól megöl.)

Te vagy a világon most a fő tón-adó.
 Parancsodnak minden ember szófogadó.
 A kit te megvédesz, annak igaza van,
 A kit te elítélsz, az exequálva van.

A te véleményed argumentum, mely dönt,
 Rá apellál minden kétes ügy a földön
 S motivumaidban, a miket felhoztál
 Az elmarasztalt fél meg is nyugszik aztán.

Nagy úr, kicsiny ember előtted egyenlő,
 Szelidebb golyóval te egyikre sem lösz?
 Rongyot, arany ruhát, szolgát, magas embert
 Te nem válogatod, mind egyformán sepred.

S a hová be akarsz menni hatalommal,
Zárt kapu betörik, sáncz omlik halomra.
Előled nem lehet sehová elbujni,
Mint nem a villámló mennykőt félrefújni.

És mit a hajdankor prófétái birtak,
A miről a bölcsek annyi könyvet irtak,
Azt a világnyelvet, mit megért mindenki,
Oh te nagy népszónok! te találtad azt ki.

Hajdan a «seregek Urának» nevével
Járultak a harczba; most ezt te vevéd fel,
Főpatronusának tart minden natio.
Fejedelmeknél vagy ultimo ratio.

Én megtettem azt, hogy éneklék felőled,
Holmi ajándékot nem kívánok tőled,
A mivel te fizetsz, én nem kapok azon;
Inkább fizesd másnak, én utalványozom.

Hamvazó szerdán.

Mea culpa, mea culpa
O mea maxima culpa. —
Itt van már hamvazó szerda:
Bohó álarczok, maszkurák
Térjete meg, bánjatok meg. —
Eltemették Carnevált!
Kiki menjen haza szépen,
Vegyen mustárt és lábvizet,
Huzzon szépen flanelleklit,
Fizetgesse a kontóját,
Szürcsölgessen rántott levest,
S olvasson ájtatos könyvet.
Vége már a nagy galoppnak!
— A farsangnak vége van.

Mea culpa, mea culpa,
O mea maxima culpa. —
Itten van hamvazó szerda,
Ma a bőrre is zárva van:
Haussiersek, baissiersek,
Kialuszszaak ma a mámort.
Az actiák contratáncza,
Váltók, devisek, comptantok,
Milliók s koldustarisznyák,
S más syrének és koboldok

Orgiája csendesül már:
Papirosok megpihennek.
Vége már a börzetáncznak.
— A farsangnak vége van.

Mea culpa, mea culpa
O mea maxima culpa. —
Itten van hamvazó szerda.
Ujságíró is pihen már,
Nem babéron, csak papiron,
Diplomata maszkurák
Levetik a dominókat,
Le a pánczélt és sarkantyút.
S olyan józan képet öltnek,
Mint ki vizet sem zavart;
Csörömpölő hadseregek
Megtérnek a garnizonba,
Vége már a fegyvertáncznak.
— A farsangnak vége van.

Mea culpa, mea culpa
O mea maxima culpa. —
Itten van hamvazó szerda.
Ember, térj magadba szépen.
Minden hivság ez világon.

(Nemo saltat sobrius.)
 Verd ki a mánort fejedből,
 És békülj ki a papoddal:
 Mert az élet oly mulandó!
 Ma a tiszta buza ára
 Négy forint és hetven krajczár,
 S holnap megint leesik
 Három forint kilenczvenre! —
 — A farsangnak vége van!

Valjon lesz-e háború?

Gazdaember a mezőket járja: —
 Mi fő a fejében?
 Száraz a föld; tán az esőt várja?
 Biz elkelne szépen.
 Körülnéz a láthatáron,
 Talán felhőt, vagy mit vár ott?
 «Hogyan áll az én vetésem?
 Valjon lesz-e háború?»

Kereskedő ül a kávéházban,
 Ott van most a dolga.
 Maradhat a boltja.
 Van ő annál sokkal jobban páczban,
 Körülnézi az ujságot,
 Árkeletet, vagy mit vár ott:
 «Hogyan áll az én vetésem?
 Valjon lesz-e háború?»

Holló, varjú, hosszú sötét rendben,
 Házak tetején ül,
 Rikács szava hangzik nagy rekedten
 Házak tetejéről,
 Szeme a ködöket nézi:
 Lát-e? vagy csak szagát érzi?
 «Hogyan áll a mi vetésünk?
 Valjon lesz-e háború?»

Jámbor férj megy haza a kocsmából,
 Egy kicsit elkésett barátságbul,
 Pedig otthon várja
 Hű élete párja.
 Óráját aggódva nézi,
 Hangulata nem vitézi.
 «Mit csinál a feleségem?
 Valjon lesz-e háború?»

A la Bosco.

Messieurs et mesdames
 Je vais vous faire grande production :
 Én csinál productio nagy
 A magasabb mágiából :
 Physica és galvanismus,
 Double vue, somnambulismus,
 Indianer schwarze Kunste
 És a grande metamorphose !
 Belieben Sie place foglalni.
 — Én csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames !
 Vous voilà un petit agneau !
 Egy bárány : une drole de birka,
 Qui ne peut, que «mee» csinálni.
 Allez ! marchez ! — egy minuta !
 Lett belőle egy nagy ágyú,
 A ki csinál : drumdum bum bum !
 És megteszi nagy massacre !
 N'ayez pas peur ! nem kell futni.
 Changez ! tournez ! — en voilà :
 — Lett belőle megint bárány.
 — Én csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames !
 Da haben Sie egy virág.
 Híják neki en botanique :
 «Actia Credita de Linne»
 (Lopvanószó, Cryptogame)
 Je vais vous faire : hideg fújok
 Rá : elszárad ; en voilà.
 Allez ! marchez ! nincsen néki
 Egy csepp szaft se benne többet.
 Most lehellek rá meleg :
 Changez ! tournez ! en voilà !
 Egy minuta, hogy kiszökdül !
 Lesz virág, arany gyümölcse.
 — Én csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames !
 Je vais vous faire : ki mind itt van,
 Ez az egész publikum,
 Fele mingyárt hosszú kép lesz,
 Másik fele gömbölyű.

Allez ! marchez ! tessék nézni :
 Egy tesz sirni, más nevet,
 Most minden fej eleserélem ;
 Changez ! tournez ! vous voilà !
 Hosszú kép lett gömbölyű,
 És a gömbölyű au contraire.
 — Én csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames !
 Vous voilà une grande Stiebel.
 Uno csizma ! S'il vous plait.
 Akarom egy lábra húzni :
 Ca ne va pas : nem megy rá.
 Most felhúzom kilencz lábra,
 Az mind ensemble belé megy :
 Még a magamé is elfér
 Tizediknek, en voilà !
 Mais ça fait mal pour les tyukszem.
 — Én csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames !
 Én csinál legszebb pièce most :
 La mystère égyptienne !
 Je vais vous faire : minden ember
 Álmodik sok furcsa dolgot.
 Allez ! marchez ! egész publique
 Somnambule lesz, háztetőn jár.
 Örvény szélín, egy szál deszkán.
 És beszél clairvoyant
 Tutto franco, a mit nem lát ;
 Changez ! tournez ! c'en est fait, —
 Csendes jó reggelt kívánok.
 Je vous souhaite bien le bon jour.
 A productio fini van.
 — Én csinál mon compliment.

Græfenbergi viszhang.

Akár mit mond a rossz világ,
 Vizet inni dicső dolog !
 Sok mennykő részeg poéta,
 Félre ! most vízről dalolok.
 Vízből jövők, vizet ittam :
 Attul vagyok mostan józan,
 Aztán meg más valamiktől,
 A mik nem ide tartoznak.

Ki lesz társam e pohárhoz
 Én megittam már vagy tizet: —
 Igyunk vizet. . . .

Áldott orvosság az a víz!
 A kiben heves vér nyargal,
 Kinek szive nagyon dobog,
 Lehűtheti egy itallal.
 Kit régi baj salakja fojt,
 Kinek fejét rossz gond fővi,
 Kit bánt megújuló sebe,
 Viz meggyógyítja, benövi.
 Hát az Európa-fájást?
 Tán ezzel nem bir? azt hiszed?
 Igyunk vizet. . . .

Vizből vannak a tengerek:
 S ha tengerek nem volnának,
 Halnak nem volna lakni hol?
 S parádézni a flottáknak.
 Vizből vannak a könyvek is;
 Nagy uraknak módjukban van
 Megfürödni, mikor tetszik,
 Ezen drága otkolonban.
 Viz a szivárvány, a remény:
 S a remény képénél mi szebb?
 Igyunk vizet. . . .

Pezsgőt igyék a francia,
 Puncsot nyakalhat az angol,
 Német tölthet magába sert,
 Muszka élhet olvadt lánggal,
 Kik madmoazel Fortuna
 Asztalánál nyujtózkodnak,
 A jó ételre jó ital
 Nagyon felillik azoknak; —
 Nekünk ott nem terítették;
 Ránk nem számolt a szép grisette. —
 Igyunk vizet. . . .

Egyért azért, mert igen jó,
 Másért, mivel gazdaságos,
 Aztán, hogy mit Jancsi vétett,
 Azt most lebünhődjé János,
 Negyedszer: mert úgy sincs borunk,
 A jég azt is elverte mind;
 Csak vizet lát s — hitelezőt

Az ember, bár hová tekint.
Mondjuk: czudar világ biz ez!
S igyunk vizet. . . .

Rabbi Dænemark.

Ki nem hallotta volna még
Hirét a nagy Dænemarknak?
A hires Hersch Dænemarknak?
A ki felel bezárt könyvből,
Megmondja hány sor van benne?
Hány egész sor, hány negyedrés?
A ki belát a vesékbe,
S megmondja, most ki mit gondol?
A ki jósol hat hónapra;
(Tovább nem, mert már az luxus)
Kivéve ifjú szűzeknek:
Mikor fognak férjhez menni? —
— Ez a nagy Hersch Dænemark. . . .

Nem hallották volna hirét
A nagy rabbi Dænemarknak?
A hires Hersch Dænemarknak,
A ki beszélt hercegekkel,
Császárokkal, királyokkal!
Érsekekkel, püspökökkel,
Sőt a legfőbb szent atyával,
Magában a Vatikánban!
S mindeniktől hozott irást!
Melyben az vagyon megírva:
Hogy Hersch Dænemark nagy ember!
Csodaember, Wundermann!
— Ez a nagy Hersch Dænemark. . . .

Ki nem hallott volna róla,
A nagy rabbi Dænemarkról?
A hires Hersch Dænemarkról?
Kitől Napoleon császár
Legelőször tudta meg:
Hogy princzet kap nem sokára, —
Hogy Szebasztopol felét
Kapja csak meg — és kibékül,
Es hogy harmincz louisdort
Tart markában ajándékul! —
A ki a porosz királynak
Egy egész Schützenbataillon
Neveit elmondta mind!

(Igaz, hogy százötven Mayer,
 Detto Schultz és Müller volt közt),
 Kivel még a nagy Humboldt is
 (Miksics Koszmoszát ki szerzé)
 Két óráig disserált; —
 — Ez a nagy Hersch Dænemark. . . .

Az a híres rabbi Dænemark,
 Ki a porosz miniszternek,
 Mert sokalta volt az entréet
 (Tíz tallér volt egy személyre)
 Megjövendölé előre:
 Hogy mikor nem lesz miniszter?
 Ki a komáromi várban,
 A generalstab előtt
 (Ott voltak a Vorstandok is
 Tisztelt ásszonyságaikkal),
 Még a háború előtt,
 Előbb mint Szebasztopol jött;
 Még vontesövű ágyú sem volt,
 Sem pediglen krinolin, —
 Megmondá, — bátran — merészen,
 Hogy ott amaz úri delnőn,
 A ki úgy kaczag beszédén,
 Kilencz alsószoknya van!
 (Megszámlálták; annyi volt.)
 — Ez a nagy Hersch Dænemark. . . .

Tehát ez a híres férfi,
 A nagy rabbi Dænemark,
 Megalázta volt magát
 Felkeresni Kakas Mártont;
 Azt a híres Kakas Mártont,
 A ki ép oly virtuóz
 A mindent elfeledésben,
 Mint ő az emlékezésben.
 Jó barátságot köténk;
 Ő bemutatá nekem
 — Nem magát — de engemet:
 Leirt, hogy milyen vagyok;
 Kívül belül csupa virtus;
 Sok bennem a magnetizmus;
 De a pénz nálam nem áll meg.
 «Az onnan van oh nagy rabbi,
 Mert hogy a pénz nincsen vasból;
 Más különben mágnesemmel
 Idehúznám s itt maradna.»
 Ezt helyeslé rabbi Dænemark. . . .

Aztán mondá a nagy Dænemark :
 Vegyek elő holmi könyvet. —
 Minthogy vad-könyv kelle néki,
 Mit effective nem ismer :
 Odaadtam egy regényem,
 S ő megmondá stante pede,
 Hány sor van benn minden lapban ?
 Hány egész sor, hány üres ?
 (Féltem : még azt is kimondja :
 Hogy hány üres gondolat ?)
 Kitalált szobámban mindent,
 A mi írásféle volt ;
 (Még egy emléklapot is, mit
 A Nationalbank ad ki.)
 — Ezt tévé a nagy Hersch Dænemark ! . . .

Aztán megtaníta rögtön
 Sok nagy és jeles titokra,
 A miket rejt a jövőendő, —
 A nagy rabbi Dænemark,
 Arra kérve, hogy ne adjam
 Titkait hamar tovább. —
 «Légy nyugodt, nagy rabbi ! én, —
 Mint afféle ujságíró, —
 Nem is tudnék, ha akarnék,
 Bármit úgy elmondani,
 Hogy jól meg ne toldjam ; arra
 Még magad sem ismersz többé.
 Aztán én bohó vagyok,
 A mit mondok, azt nekem
 A policzáj sem hiszi.
 Ez a legnagyobb szerencsém.
 Légy nyugodt nagy Dænemark.

Azt mondja nagy Dænemark
 Arra, hogy «mi lesz belőlünk?»
 — «Hogy a kinek pénze nincsen,
 Az szegény, az nem nagy úr!»
 (Rejtsd magadba ezt a titkot
 Olvasóm ! s tovább ne add.)
 «Meddig tart az örök béke?»
 «Addig tart, épen csak addig,
 Míg a háború ki nem tör.»
 (Ezt a dátumot felírjuk.)
 «Mit csinál Napoleon most?»
 «Délután öt óra lévén,
 Épen most levest eszik.»
 (Ezt nagyon jó volt megtudni.)

«Mire gondol az orosz czár?»
 «Arra gondol az orosz czár,
 Bárcsak ebből a melegből
 Ellehetne tenni télre.»
 (Egyetértünk véle mink is.)
 «Lesz-e ára a buzának?»
 «Mikor olcsó lesz az ember,
 Akkor drága lesz a buza.»
 (Tessék már most válogatni.)
 «Melyik nemzet a világon
 A legmértékletesebb?»
 Felelet rá: «a magyar,
 Mert az élél reménységgel,
 Az pedig csak vékony czuspájz.»
 (Tudja mennykő! mégis hizunk.)
 «Mikor fogja még a világ
 A magyart is emlegetni?»
 «Majd a mikor az a czink-ló,
 Mit a honatyák emeltek
 A lovarda homlokán,
 Elkezd vezérczikket írni.»
 (Arra pedig várhatunk.)
 «Mi változás lesz a honban
 Közel három hó alatt?»
 «Lesz igen nagy változás,
 Közel három hónap mulva,
 Mit megérez minden ember,
 Legyen kicsiny, vagy legyen nagy.
 Az, hogy három hónap mulva
 Fűteni kell mindenütt.»

Ilyen szörnyű jóslatokra
 Oktatott meg engemet,
 Egy szép délutáni órán,
 A nagy hirü rabbi Hersch
 A wundermann Dænemark,
 Az egyetlen nagy Hersch Dænemark.

A dinnyeverseny.

Hajdan tarfejeket szeldeltek harezos apáink,
 Most mink dinnyéket kaszabolni ragadjuk a — bicskát.
 Vágni ez is jó tán? vérbéle van ennek is egyszer!
 És a pusztítás ebben háromszoros édes!
 Boldog a hon, melynek dinnyéje van ennyi halommal;
 Cantaloup és ananász, görög és más nemzeti dinnyék.
 Magjaikat külföld termé, de gyümölcse magyar lett,

És magyar ínyeknek szolgál kedves csemegéül.
 Üdv neked óh dinnyész! föld első vegytani bölcse,
 A ki a zord trágyát finom illatszerre varázslod.
 Őrizzen meg az ég a ragyától és a vakandtól,
 Nyári esőzéstől, zivatartól, földi kukacztól;
 S szent Lőrincz védnök legyen hozzád hosszú kegyelmű.

A pesti zsinagóga.

Egyszerre kezdénk építtetni
 Egy templomot, ők is, mi is.
 Az övéké rég készen áll már,
 Mienknek még teteje nincs.
 Hogyan maradhatánk mi így el?
 Ok arra lehet nagyon sok:
 Azt a hitelezők építették,
 Emezt pedig az adósok.

Signor Horazio.

Signor Horazio nagy férfitu :
 Ki szabadelvűségre nem hiú;
 Ki éltében egy eszméért küzd,
 És azt magának jelszavául tűzte :
 «Miként egy rendes status főjava
 Az igazgatás borsá és sava,
 Az hogy mindenki kapjon sok botot.
 Nem tekintve semmi állapotot.
 Bot egyiránt kicsinynek és nagyoknak,
 Grófnak, parasztnak és ujságiróknak,
 Ez tartja fel a statust egyedül.
 A nélkül minden rögtön összedül.
 Nem rég e nagy signor Horazio,
 Kinek barátja volt Pancrazio,
 Egy szép verőfényes délelőtt
 A szent Vincenzio templom előtt,
 Signor Pancrazioval összejön :
 Pörölnek, mindakettő tűzbe jön,
 Összeszalad az egész promenád.
 Pancrazionál volt egy spanyolnád ;
 Signor Horazio aztán kapott
 Bótót hátára, igen sok botot.
 Azt talán még is nem kívánta meg,
 Hogy elvei ily nagyon győzzenek.
 De vigasztalható vele magát,
 Hogy lám Pancrazio elvbarát.

Tél közepén.

1860.

Tél közepén de meleg van!
 Hogyne volna olyan meleg?
 Mikor más nap süt az égen,
 Nem a régi kopott, rozsdás,
 Az a sápadt, életúnt nap;
 Hanem új nap, mely most kezdi,
 Tele tűzzel, verőfénynyel,
 Derék, felvilágosult nap,
 Nyájas és leereszkedő.
 Ellensége a sötétnek,
 És a fagnak és mindennek,
 A minek sötét s hideg kell.

Tél közepén de meleg van!
 Hogyne volna olyan meleg?
 Mikor még a csillagok is
 Mosolyognak! (Értem őket,
 A kik itt az édes földön
 Bájos nők szemében égnek.)
 Oh e csillagok sugára
 Sokkal szebben ég ez évben! —
 Óvja Isten e dicső fényt,
 Ezt a földi csillag-égést,
 Hogy ezt soha bánat könyje
 — E gonosz víz — el ne oltsa.

Tél közepén de meleg van!
 Hogy ne volna olyan meleg?
 Mikor a jámbor emberek
 Egész áldott világszerte
 Úgy fűtenek egymás alá.
 Hogy valjon mivel fűtenek?
 Arról én már nem beszélek;
 Mert az politika volna:
 A politikáról pedig
 Nekem szólanom nem illik;
 Mert az nincs a programmomban.
 Azért annak hagyjunk békét.

Tél közepén de meleg van!
 Hogyne volna olyan meleg?
 Mikor úgy szeretjük egymást
 (No — nem egymás feleségét;
 Hanem minden derék embert.)
 S arról megint nem tehetünk,
 Hogyha minden magyar ember
 — Éo ipso — derék ember.
 S hát ennyi millió szívnek
 Egy közösen összeérzett
 Szeretetben dobbanása
 Hogyne adna meleget ki?

Őseinkhez.

Jó őseink, Álmos, Kund, Tuhutum,
 De már én tovább meg nem állhatom,
 Hogy meg ne kérdezzem kegyelmetek:
 Azsiából ide mért jöttetek?
 Miért kellett ottan felmondani?
 Mit véthetett hazánk, a hajdani?

A sáska lepte tán meg a hazát,
 S az mindent, a mi zöld volt, lekaszált?
 Viz önte ki? vagy a futóhomok?
 Nagy krinolint hordtak az asszonyok,
 Attul nem fértetek az ősi honban,
 S elhagytátok, hogy azt se tudni: hol van?

Miért hagytátok el! Tán ottan is,
 Volt már jebúzeus, a kis hamis?
 Váltók, uzsorák, prolongáció,
 Restánczia és ekzekuczió
 A hypothékát már úgy benőtte,
 Hogy érdemes volt megszökni tőle?

A külső szomszéd volt goromba tán,
 A sok harezháborút megunatá?
 Mongol, tatár, bolgár és pecsenyég
 Elszedte tőletek a pecsenyét?
 Azt mondtátok: nohát legyen tied!
 S pihenni jöttetek — épen ide?

Vagy tán Chinával gyült meg a baj ott.
 A sok böles mandarin ott sem hagyott
 Békét? ruhádat, ősi nyelvedet
 Kivánta, hogy kedvéért leveted?
 Igérte, hogy civilizálni fog?
 Arra aztán mind elfutottatok?

A chinai Presse s a pekkingi
 Allgemeine-Zeitung (eb az ingi!)
 Addig kunírozott, szekírozott,
 Mig a flegmából végkép kihozott?
 S nehogy rájuk előfizetni kelljen,
 Inkább eljöttetek valamennyen?

... Azt mondja erre az ős hagyomány,
 A melynek eddig indulánk nyomán,
 Hogy nem biz az, hanem Emős anyánk
 Álmodta egyszer, mikor? hajdanán:
 Hogy nekünk épen itt lesz jó helyünk,
 S arra mingyárt azt mondtuk, hogy «gyerünk».

Már hiszen itt vagyunk, hál Istennek!
 Napjaink szép örömek közt mennek.
 De én csak a mondó vagyok «ős mámi»,
 Hogyha méltóztatott álmot látni,
 Az még magában nem volt nagy hiba;
 — De — tette volna inkább lutriba!

Megintés.

Debreczenben élt hajdan egy tanár	Aztán letörle a tintapettyet,
Tudós, derék, okos férfi,	Mely szétfecscsent az asztalán.
A kihez tudós vitatkozásban	Ezen egész incidensből
Hozzá nem lehetett férni.	Csupán annyit gondola,
Tenger alatt, föld sötét gyomrában,	Hogy az ilyen hajításnak
Csillagos éjben és odább	A neve : parabola.
Személyszerint ismert, mutogatott	
Minden állatot és csodát.	De beront a tiszteletes asszony
Tudott mindent, a mi történt	S elkezd lamentálni szörnyen,
Noétól Periclesig ;	Hogy azt a sok rakoncátlanságot
Csak arról nem tudott semmit,	Mint lehet venni oly könnyen ?
Hogy házánál mi esik ?	«Kend nem gondol semmit a fával,
	Milyen kárt csinált megint, né !
Ezen derék tudós férfiunak	Ideje volna már egyszer kendtől,
Volt egy fia, épen olyan	Hogy a rossz fiút megintné.»
Kitűnő a korhelységben, miként	A tanár botot vett, kiment
Atyja a tudományokban.	S egyet olyat ütött rá :
Iskolakerülő és csavargó,	Hogy a fiú menten elnyúlt
Ruharéz, pákosztos, betyár,	S lelkét rögtön kiadá.
A tiszteletes tanárné asszony	
Alig győzött foltozni rá.	Most már szelidebb időket élünk ;
De a tudós nem törődött	Nem intenek hasábfával,
Egy cseppet is felőle.	Ha épen a szép tiszta papirost
Nem studium a rossz kölyök,	Úgy ízéljük be tintával,
Nem tanulhat belőle.	Hogy a tintamicsodák és pettyek
	Talán haragot költenek :
Egyszer épen a rossz ficzko megint	Szelid civilizált szokás szerint
Betört valami ablakot ;	Most csak írásban intenek.
A tanár nem vette észre, pedig	De azért most is megesik,
Épen az ő ablaka volt.	Hogy az ember rá elesik.
A lapda tintájába esett	Azért tehát, drága kincs !
Az hitte, meteor talán ;	Professor úr, meg ne ints !

Reményihez.

Kedves drága barátom Reményi,
 Kinek bár elismervék erényi,
 Még is meghiusultak reményi,
 Mivel a tens közönség merényi
 Miatt megromlának nyereményi ;
 Mert azt sok ember fel nem éri,
 Hogy a tapson kívül kell kenyér is.

Alólírt mindazáltal reményli,
 Ujra fölléptét ismét megérni,
 S aztán még sokáig: «remain-y!» *

KÖSZÖNTŐ VERSEZET

eő Nagyságához

a szélesen kiterjedt familiájú

VASSÁRNAPY UJSÁGH úrhoz,

több tekintetes nemes vármegyék szívesen látott vendégéhez,

10000 főbül álló prænumeransi banderium fővezéréhez,

az egész világon történt minden ujságnak rendes és örökös urához,

a hirlap-bélyegrend nagy-kereszteséhez,

az olvasó közönség belső titkos tanácsosához,

ÁRVA VERSÍRÓK GYÁMOLÓJÁHOZ,

én Mæcenásomhoz,

és legkegyelmesebb uramhoz,

a midőn

DItső szV̄Letés napJának hatoDIK éVforDVLóJát

V̄LLné VaLa VélV̄nk e VIszontaXágos éVben.

Jobbágyi tisztelettel

az alábbirott.

Most hat esztendeje, midőn Aurora —

Vagy miről beszélek? Midőn korrektura

Alá legelőször kefelevonatban

Elém terjesztének, azt mondván, hogy «itt van»:

Kicsiny voltál akkor, kicsike és czirmos,

Hangod sem volt akkor olyan ékes, mint most.

En tanítgatálak akkor járni téged;

Hogy ha megbotlottál, meg is szidtak érte.

Albert táti, meg a Guszti keresztpapa

Jobban nem szeretett tégedet kis baba;

Mint a Marczy bácsi, ki meséket mondott,

Számodra képeket s más játékot hordott.

Hogy kis diák lettél, nagy nebulo voltál,

Kicsinyben mult sokszor, hogy meg nem lakoltál.

Holmi csin miatt már készen voltam egyszer,

Hogy magamra vegyem helyetted a carcet.

* Remain-y: «maradj itt!» angolul.

Hogy megházasodtál, én voltam násznagyod :
Poli de Tikay volt szép menyasszonyod,
Kivel élsz e napig boldog házasságba' ;
Bár még magzatokkal nincsen is megáldva.

Voltam harczaidon, támadó riválok,
Viszhangok, néplapok s más egyéb Mihályok
Országod határán beütének bárhol,
Ám néped hű maradt, soha el nem pártolt.

Keresztül ment rajtad sok nagy nehéz krízis,
Holmi áremelés, sőt még az új pénz is ;
Nem ölt meg végtére ama csinos ordó,
A mitől fejenkint jár egy krajczár portó.

Voltál és maradtál, a minek születlél,
Derék, bátor vitéz, a ki csak egyet fél :
Mint oroszán csupán a kakas szavától,
Akként te is csupán a — vörös krétától.

Kivánom : az Isten sokáig éltesse,
Adózó népedből senki el ne essen !
Ne érjen tűzveszély, megintés, tilalom,
Soha se apadjon a kézírathalom !

Adjon Isten neked híres férfiakat :
A kedvedért egy kis harc is mindig akad ;
Mert ha a világban künn — van polemia,
A lapoknak vagyon jó dolguk e miatt.

Mutass szép képeket — s ne légy képmutató.
Legyen bölcs beszéded, de még sem untató.
Légy mindig potior, és népszerű mégis.
Mondd az igazságot — s szádat meg ne égesd.

Hirdesd a magyarnak méltó virtusait ;
A hősök jó hírét senki se bántsa itt.
A mi hibája van, csínján tudasd véle,
Hogy csak ő értse meg, és senki egyéb ne.

Légy a magyar nyelvnek derék apostola.
Hirdesse szavaid költők bájos tolla.
S a mit kifeledett az írók pennája :
Olvasód a fehér sorokban találja.

Aztán sokáig élj, még minket is túlélj !
A szellem számára nincs a siron túl éj.
Ha egyszer meghalunk, ne félj ! még azontul
Correspondeálunk le hozzád — a holdbul.

Instantia.

A naphoz.

Uram, kegyelmes Nap! megtisztellek mélyen!
 Pillants már, ha akarsz, egyszer melegebben.
 Az ember türelme elfogy, ugysegéljen,
 Ebben a fatális csikorgó hidegben.

Hiszen jó a mi jó, szép a tél szánkázni,
 Meg bálókba járni, a mig a farsang áll.
 De már a bőjt alatt nincsen kedvünk fázni,
 Jó volna már, ha egy kicsit alább hagynál!

Hiszen kiadhatta már a tél a mérgit;
 Naponkint várjuk, hogy majd csak adsz meleget.
 S megint csak azt látjuk, hogy ő kelme még itt!
 Küld vizitkártyákat, fehér hópelyheket.

Ez a sűrű köd is eltakarja orczád,
 S itten ül már rajtunk, nem tudom, mióta.
 Még csak sóhajtasunk sem jut tőle hozzád,
 Az eget előlünk úgy eltorlaszolta.

Majd meg a goromba szélvész dühöng rajtunk,
 Dörömböz ajtónkon, a kéményben dúdol.
 Jégcsapokkal tele ragad bakombartunk,
 S bajuszunk megőszül az utczán a zúztól.

Lehetetlen, hogy ez mind tudtoddal legyen:
 Fakereskedőkkel intrikázik a tél!
 S Afrikának küldi mind azt a meleget,
 A mit te kegyesen számunkra rendeltél.

Uram, nézz utána, mert itt mind megfagyunk!
 Süthetsz már azután, hogyha nem lesz kinek;
 Tekints a naptárba, márcziusban vagyunk!
 Öt napra az ember már a télből kimegy.

Füvek és virágok el nem képzelhetik,
 Miért tartják őket ilyen soká fogva?
 Azok prætendálják a tavaszt; ez pedig
 Nálad van; könyörgünk: ne tartsd a markodba!

A 4-ik §.

Hát én ki vagyok? Mit? Micsoda? Hee? —
 Impertinens ujságíró fajzat!
 Azon veszem észre, hogy — ninini!
 Micsoda förtelmes csunya zajt csap!

Ezer olló s vöröskréta-mennykő!
 Hát én rám már senki nem is gondol?
 Azt hiszitek, hogy az üstökötök
 Már végkép kimaradt a markomból?

Szörnyű, borzasztó esetek ezek!
 A parókám szála is mind feláll.
 Ez a tintavesztegető nemzet
 Szanaszét egyszerre hogy declamál.

Még a miniszterről is mer szólni —
 Elmondja róla, hogy így meg így volt:
 Firtatja, hogy hát ez, meg hát amaz?
 Miért cselckedte azt, hogy megholt?

Mennyi volt a pénz a ládájában?
 Hányan voltak nála az ákeziák?
 Mit beszélnek felőle az utcán?
 Ipát, napát, vejét kinek híják?

Még azt is kibeszélik felőle,
 Hogy a gyomrában miket találtak?
 Azt is utána mondják, hogy ő volt
 Ki a lapbélyeget feltalálta.

Hah, vakmerők, hah csendháborgatók!
 Hát nincs már többé semmi szemérem?
 Azt hiszitek, hogy a gallérotok
 Én már talán többé el sem érem?

Én vagyok az erős boszuálló!
 Rettentő negyedik paragrafus!
 Mikor a nevemet hallod, ember,
 Megfordulj, elbujj! jobbra balra fuss!

Meg van irva bennem világosan:
 A ki ilyen urat bánt, megjárja!
 Azokról csak jót szabad mondani.
 Punktum, szedtevedte sok bety

Az új bor.

Azt mondták, hogy «ez a bor már régi»,
Ezen már senki sem segít:
Nincsen benne semmi czukorféle,
Az inynek nem hizelkedik.

Nemcsak, hogy nem hizelkedik, sőt még
Nagyon is goromba ficzkó;
Mingyárt az ember fejének rohan,
Lábról levesz és megpiszkol.

Ezen már nem lehet segíteni,
Senki sem csinálja lágyra.
Nem való már ez semmi egyébre,
Még csupán csak eczetágyra.

De a mi bort majd mi préselünk ki,
A mit majd mi készítünk el:
Az lesz a bor! Jót állunk felőle
Alapos bölcseségünkkel.

Gyönge, édes, czukros csemegebor!
Lesz jó idegen zamatja.
Az ember ha más deviset ragaszt rá,
Grinzingernek kiadhatja.

«Az lesz a bor!» — Aztán neki álltak,
A fürtöket meghámozták,
S hogy mind egyforma szőlőszem legyen,
Keresztülerezsték rostán.

Vigyáztak rá, hogy semmi veres szín
Ne vegyüljön a must közé,
S akkor czukor, szirup és főtt mézzel
Hatalmasan megöntözték.

Raktak belé ürmöt, mustármagot,
Zöld szilvát és olomeczukrot.
Nem kimélték az ájnslógot tőle,
A kénkövet, fehér szurkot.

Kifőzték, lefőzték és lefojták,
Elzárták a szabad légtől;
S hogy egymást el ne ronthassa,
Külön palaczkra húzták a végből.

Azt bedugták, lekötözték dróttal,
Szurokkal lepecsételék,
S a pinczébe homok közé rakták,
Mind a fejével lefelé.

Ez lesz a bor ! Ezt már mi csináltuk,
Mi neveltük, mi javítók ;
Félre innen a goromba óbort !
Félre azt az erős vinkót.»

Mikor aztán felhozták az újat,
Alig tágult a fedele,
Nem várta, hogy húzzák : kirúgta azt,
Tele lett szem és száj vele.

Az ifjú bor sokkal tüzesebb lett
Miként amaz a régi volt.
És a mi a legnagyobb baj hozzá,
Még a palaczkból is kifolyt.

Az a titkos vegyészti tanuság
Ezen megdöbbentő tusban :
Hogy a magyar bort pancsolni nem jó,
Mert abban sok spiritus van.

A német kérdés.

Tudjuk, hogy van olasz kérdés.
Olasz kérdés, spanyol kérdés,
Déli és nyugati kérdés,
Miknek bajos megoldása,
Oly gubancz az, oly csomólék.
Ketté vágni ! így a legjobb.
Német kérdés is vagyon már.
Tán a dán és Slezvig-Holstein ?
Nem : de egy kis mopszkutyáért :
Mostan történt, most a héten.
«Mégy az utamból, te piszkos !»
Szól egy tiszt a kis kutyához ;
«Hah, uram : enyim e kutyka !»
Szól a másik felriadva,
«Sértve benne én vagyok meg :
Most ezért halálra vívunk.»
És a két vitéz legottan
Bajvívásra kelt, kiálltak
Tíz lépés distantiáról

S lőttek négy ízben egymásra ;
 Jó szerencse, mindakettő
 Oly vékony volt, mint a nálli,
 Nem talált golyó beléje.
 Ily harag volt egy kutyaért
 Anno ezer nyolczszáz hatvan,
 A midőn a Bundestagban
 Harminhárom rizsmát írtak
 Arról : hogy (hohó, elég már ! Szerk.)

Signore Calatafimo.

Rettenetes nagy vitéz volt
 Signore Calatafimo !
 Száz embertől meg nem rettent, —
 Hogy ha ő neki ezer volt. —
 Mikor ellenséget látott
 Maga előtt a táborban :
 Elkergette ! s ha az nem ment,
 Akkor ő ment : még sem hagyta
 Hogy szeme előtt maradjon.

S hogyha már jó messze elment
 Signore Calatafimo
 Honnan ellenség nem látszott,
 Akkor büszkén felkiálta :
 «Nincs ellenség ! ime eltűnt !
 Megverénk őt — s elfutánk.»

S hogyha már nagyon kifáradt
 Ellenség kerülgetésben
 Signore Calatafimo :
 «Hol van hát az az ellenség ?
 Ördögattát nem találom ;
 Hozza ide valaki :
 A ki nekem ide hozza
 Ellenséges vezér fejét,
 Fizetek rögtön neki
 Ötvenezer aranyat.»

Héj, ha olyan sok pénzed van
 Signore Calatafimo,

Hogy golyóbisok helyett
 Már azzal lövöldöszesz,
 Jó világ van úgy tenálad !
 Ellenség vezére hát
 Maga vitte oda fejét,
 S fölvevé a díjat érte,
 Ő meg adott egy aranyért
 Huszonnégyezer fejet.

Fővárost és fellegrát
 Elfoglalt már az ellenség,
 Signore Calatafimo
 Büszkén így telegrafiroz :
 «A kalózt, az Angyalbandit,
 A kinek nem volt elég,
 Hogy megöltem, hogy levágtam,
 Most bekergetém a várba.
 Ott vannak mind bekerítve !
 Átkozott rossz a helyük !»

S midőn végre hazaére
 Tengeren át, gályahátán
 Signore Calatafimo,
 Büszkén monda ő urának :
 «Itt a kardom, fényes most is :
 Folt nincs rajta semmi vértől,
 Országodban mit rám bízál
 Ellenségnek hire sincs már.»
 . . . S ekkor monda igazat . . .

Mese a cigányról.

At kellett a Tiszán menni a cigánynak
 Rozzant lélekvesztőn ;
 Tisza pedig zajlott, partjait szakgatva
 Szörnyű hajmeresztőn.
 Úgy hányta a habot rajta észak szele,
 Mintha Garibaldi parancsolna vele.

Jég közé beszorult a cigány csónakja,
 Most mingyárt elmerül.
 Senki sem segíti, nem megy érte ; pedig
 Kiabál emberül.
 Nézik s nem kívánnak segélyére menni,
 Mintha «nagy hatalom» volna valamennyi.

Hiába tördeli csáklyával a jeget,
 Megint csak új támad.
 Mintha volna a zaj dühös népfelkelés,
 Se vége, se száma.
 A kormány-lapátot eltöré, eldobá ;
 Mint egy vert tábornok, szöknék, csak vón' hová ?

«Óh alattamvaló vizek ! kiált végre,
 Csak most eresszetek,
 Hogy ha csónakomat el nem merítnétek,
 Fogadnám tinektek,
 Hogy szent Nepomuknak, száraz földre szállva
 Olyan viaszgyertyát veszek mint egy szálfá.»

Könyörült a Tisza, nem lett hajótörés,
 Partra jött a csónak.
 Ottan állt a szent kép, no komé, most aztán
 Ura légy a szónak.
 «Jaj! drágalátos szent, így volt az alkuba' :
 Oly gyertyát ígértem, miként egy szál gyufa.»

Természet-história.

Mikor a szarvorrú verekedni készül,
 Orrán levő szarvát sziklán köszörüli ;
 Pánczélát felölti, kemény lesz a bőri,
 Így várja magára a harcztot vitézül.

Czethalak csatája jár nagy készüléssel.
Verdesik a tengert elébb farkaikkal.
Felszóják a vizet s fújják nagy szökéssel ;
Fejét méregeti össze mindenik hal.

Majomcsorda mikor hadakozást készít,
Köveket gyűjt, magát fustélylyal ellátja.
Csoportokra osztja harczképes vitézit,
S haragos szándékát előre kiáltja.

Kutyamarakodást nagy morgás jelenti,
Elébb nagy szüksége van az ugatásra.
Az oroszlán — fekszik, farkát sem billenti,
Hanem azért mindig készen a csatára.

Igen sok magyar úr emlékkönyvébe.

Ültem rakott asztalodnál,	Feleséged, leányaid
Borod igen jó vala ;	[van : Zongoráznak gyönyörűn,
Hogy pinczéd legjobb rendben	Fegyvertárad kincseinek
Meggyőződtem általa.	Az ember szíve örül.

Utaztam a szekereden,	Ekéd, szántóvető géped
Megnéztem az aklodat ;	A korral szépen halad,
Gyönyörű szép a ménesed,	Minden sportsman kifogásán
Van sok telivér lovad.	Túl van kopód, agarad.

Dohányod jó, — pipatartód	Angolkerted, üvegházad
Valóságos múzeum ;	Növényzete ezernyi ;
Az ember nem is sejtene	De könyvtárt az egész háznál
Ennyi műkincset falun.	Nem bírtam felfedezni.

Török marsch.

(Nem az a Rubinstein-féle.)

Tram tam tram ! nagy uram . . .	Tram, tam, tram ! nagy uram
Nyolcz havi zsold hátra van.	Nyolcz havi zsold hátra van,
A esizmának már nincs talpa,	A basának nincs mit enni,
A bográcsban nincs pilaf már,	Sőt hihetlen, ámde úgy van ;
És egy aszper nincs a zsebben,	Még a khazniar is szegény,
A zsidónál nincs hitel.	Lopna ő, de nincs miből.
Tram, tam, tram !	Tram, tam, tram !

Tram, tam, tram! nagy uram,
Nyolez havi zsold hátra van . . .
A kajmesznek nincsen ára,
Frenk és izling összeszedte;
A piaszter is odább állt.
Csak a rubelek forognak.
Tram, tam, tram!

Tram, tam, tram! nagy uram,
Nyolez havi zsold hátra van.
Mit használ most a parádé,
Czifra hadgyakorlatok?
Minek bámész népek puffra
Vesztegetni a sok lőport?
Tram, tam, tram!

Tram, tam, tram! nagy uram,
Nyolez havi zsold hátra van.
Mit használ az ágyu, puska?
Mit használ a hosszú lófark?
Mit használ a jól kifent kard,
Hogyha nincs többé dicsőség?
Tram, tam, tram!

Tram, tam, tram! nagy uram,
Nyolez havi zsold hátra van.
Jobb lesz, hogyha puskát, lőport
Mind eladjuk, és mi szépen
Haza megyünk szántani;
Neked is jobb lesz, nekünk is.
Tram, tam, tram!

Könnyü nekik!

Könnyü nekik! —
Azoknak az angoloknak!
A kik ott a parlamentben
Még magát a minisztert is
Lehúzzák a gyapjuzsákról;
Kiknek ott van a Puncs, a Times:
Aztán Heenan és Tom Sayers!

Kiknek vagyon Bundestágjuk;
Kiknek vannak barbárjaik,
A kiket civilisálnak.

Könnyü nekik! —
Azoknak a francziáknak,
Kiknek ott van a nagy «gloire»,
Kiknek ott van harmincz színház
S abból a sok tantiémek!
Kiknek a nagy Bonaparte
Legion d'honneur-t osztogat.

Könnyü nekik! —
Azoknak a törököknek,
A kik már el vannak látva;
Kiknek épenmaradását
Sulyos traktatumok őrzik;
Kiknek még akkor is muszáj
Élni, ha egyszer meghaltak.

Könnyü nekik! —
Azoknak az olaszoknak,
Kiknek ott van körül-tenger:
Egész világ küldi nekik,
A mi szemnek szájnak való;
A kiknek van veres blúzok; —
És más minden egyéb hozzá.

Könnyü nekik! —
Azokn . . . a csizmadiáknak,
A kik megvarrják a csizmát,
Kiverik a talpát szeggel,
Ráütik a nagy sarkantyut,
Kiteszik az auslagba:
És eladják drága pénzen.

Könnyü nekik! —
Azoknak a németeknek,
Kik született philosophok:
Megszokták már bölcsek lenni;

De a szegény ujságíró!
Szegény magyar ujságíró,
A kinek a gyapjuzsákján
Legfeljebb Hirsch et Comp. ülnek;
A ki nem kap tantiémet,
Sem gloiret, sem érdemrendet;
A kinek nincs veres blúza:
Vagy van, de csak nátha ellen,

S azt csak az ing alatt hordja ;
 Ki nem doktor, sem philosoph,
 Kinek bőrét a párizsi
 Congressus nem biztosítja ;

Ki szinte varr csizmát, szépet,
 De azt, mit legszebben kivarrt,
 Nem teheti az ablakba . . .
 Bezzeg nekünk !

A fertálybankó.

Ad notam : *Uram ! büntesd meg a tornát,
 Miért keserű ?

Uram, büntesd meg az ollót,
 Ezt a hollót,
 A ki engem eltépett !
 Ne nézd, a bankópusztító
 Volt-e zsidó ?
 Magyar, román, vagy német ?

Hosszában elrepsztenek !
 (Mely bús ének !)
 Aztán megint keresztben,
 Mint valami elítéltet,
 Szétmetélték,
 Örök halálra estem.

A jelvényes Austriát
 (Égre kiált !)
 Erőszakkal eltépték.
 Eképen nem irgalmaztak
 A szép sasnak
 Az alsó részem végén.

Egyik részét az orczámnak
 És a számnak
 Holmi magyar tette el,

Másik félfej, félkorona,
 Valahol a
 Szerbek zsebében fülel.

Harmadikat félsasfejjel,
 (Kinom elnyel !)
 Tán egy román kapta meg ?
 A negyedik horváté lett,
 Gyászos élet !
 Hogy leszek majd egy tömeg ?

S ha széttépett porczikáim,
 Rongyocskáim,
 Össze is ragasztanák,
 A Nationalbank értem,
 Ha jól értem,
 Többé egy garast sem ad.

Mi legyek hát így elvetve,
 Szétrepedve,
 A kin mindenki túlad ?
 A ki már otthon sem kellek
 Hajh, mi legyek ?
 Tán szavazatezédula ?

A két hizó.

(Tréfás versezet.)

— — Öreg Ártány bácsi, nem hallja ? zörgetnek ;
 Nyitják az ól-ajtót.
 Jön már a szolgáló a kukoriczával,
 Látom a szakajtót.
 Oi, oi ! de jó ilyen ingyen élni :
 Délelőtt jóllakni, délután henyélni.

A többi mind fárad maga abrakjáért ;
 Ló huzza szekerit,
 Ökör szánt, eb strázsál, a ludat koppasztják,
 Némelyt meg is verik.
 Oi, oi ! nekünk áll a világ ingyen ;
 A helyünkbe terem, a mi csak kell, minden.

A mint megéhezünk, hozzák a moslékot,
 Fáin jó habarék !
 Tök, dinnyehaj, savó, korpával keverve
 S szilvamag egy marék.
 Lehet-e már ennél delikátabb trakta?
 Héj ! nagy böles lehetett, ki ezt összerakta.

A mi gazdasszonyunk valami jó tündér,
 Kinek az a dolga :
 Hogy a mankusokat nagy kitüntetéssel
 Mindütt pártfogolja.
 Fülünket vakarja, hátunk czirógatja,
 S kend mindezt mogorván dörögve hallgatja.

Edes öcsém, süldő, igaz, hogy jól élünk,
 S nem fáradunk érte ;
 Mit az ember kíván, mind helyébe hozzák,
 Még mielőtt kérte.
 Grum, grum ; mind hiába, nekem nincs étvágyam
 S csak úgy forgolódom ebben a jó ágyban.

Szük ez a mi ólunk, rekesz alatt tartják,
 Nem tetszik ez nekem.
 Szalonnám dicsérik, héj ez a fejemben
 Szeget ütött régen.
 Grum, grum ; csak az ólat rágom nagy veszetten
 S bánom, hogy ilyen sok szalonnát felszedtem.

Gonosz sejtelmektől viszket az én hátam,
 Sertém csak úgy borzong ;
 Ha nem is fáradunk, mért van, hogy ilyen jól
 Foly ez a mi sorsunk ?
 Grum, grum ; te csak habzsolj, mennyit gyomrod felvesz ;
 De én már tudom, hogy a kolbász miből lesz ?

A politikus csizmadia mint táblabíró.

Mivel hogy, és miután s úgy lévén,
 Hogy engem az elmúlt évnek végén
 Tekintetes Fehérmegye és Pest,

S Komárom s Baranya sem vala rest
 Megválasztani táblabírónak ;
 Engedjék, hogy én is beleszóljak
 Ebbe a tanácskozmányba,
 Magamban mindent jól meghányva.
 Mert hát nekem is van oklevelem,
 Bár azt mutatni nem igen merem.
 (Vittem csak laudabilisig.)
 Diákul is tudnék még egy kicsit.
 A kecskeméti collégium-padba
 Sincs a nevem hiába faragva.
 Tehát arról folyván most a vita,
 Mi törvény kell ? új, vel avitica,
 Erre én majd megfelelek, mondván :
 Tanultam én Verbőczyust quondam.
 Minthogy a feltörvényszék már fennáll,
 De az alsó még csak apprehendál,
 Oda utasítsunk minden embert,
 Hogy felülről kezdjen meg minden pert.
 Ne is kezdje ; mingyárt appellálja
 Fel a septemviralis táblára.
 S hogy milyen törvényből ítéljenek ?
 Hát a pörös felek a milyenek ?
 Zsidóra áll — a tizparancsolat,
 Magyar ember — a Verbőczy alatt ;
 A románnak — szól a római jog,
 A németnek — maradjon a billyog.
 A ki mit feltalált, vegye hasznát.
 Mi nem övé, minek venné azt át ?
 A váltónál az legyen a törvény :
 Hogy eztán ne az adóst gyötörjék.
 Kerüljön fel ez ügyben akármi,
 A hitelezőket kell bezárni ;
 Az a bűnös, ki a veszekedést
 Kezdi ! Azé legyen a büntetés.
 Már pedig ki pénzt ad s váltót huzat,
 A czivakodásra okot az ad.
 Legyen az is szabályul kitűzve,
 Hogy addig a pert senki se fűzze,
 A míg az alpörös nem sürgeti ;
 Ez legyen a proccessus meneti.
 És a ki fizetni nem bír,
 Mondja ki rá a septemvir :
 Hogy az amnestiát kapjon ;
 Erre van szükség, de nagyon !
 Mert hiszen tulajdonképen
 A statusnak ellenében
 Az a legeslegfőbb vétkes,

A ki fizetni nem képes.
 Ez hát politikai bűn ;
 Ha amnestiát kap, megszűn.
 Sajtótörvény épen nem kell :
 Mi úgy vagyunk a mienkkel :
 Mikor kar van, nincsen vádló,
 Mikor van, nincsen kárvalló.
 Vitéz beszédhez a ki ért,
 Többet fizet a stempliért ;
 Mert több prænumeransa lesz,
 S ez is a kormánynak ereszt.
 S így a statuscrt történik,
 Ha nem lesz sajtótörvényünk.
 Mi a criminalisokat
 Illeti, itt nem kell sokat
 Teketóriázni vele.
 Elég lesz a codex fele.
 Ha jön ilyen criminalis eset,
 Bot vagy börtönre való kereset :
 A bírónak legyen annyi esze,
 A feleket hogy kiegyeztesse.
 A substratum felét az alperes,
 Felét pedig kapja a felperes.
 Az ügyvéd se menjen el üresen ;
 Fogadom, hogy így kevés per leszén.
 Végre mi az árvaügyet nézi :
 Ennek szükségét szívem is érzi.
 Mert tudok egy igen szegény árvát,
 Kinek jószágait elprédálták,
 Pedig kincse vala töméntelen ;
 És most maga szolgálni kénytelen.
 A méltóságos konferencia
 Reményilem, hogy ezt ismerni fogja.
 Rendbe szedi elárvult ügyeit,
 S a szegény elhagyatotton segít.
 S ha kincseit nem adja is vissza,
 De atyja házába visszahozza.

Alázatos folyamodás tek. Nyáry Pál urhoz.

Kedves urambátyám ! Hallom, nagy tisztelet érte :
 Rabszabadítóknál kínálták elnöki székkal.
 Óh be dicső hivatal ! Bizony Isten, jobban irigylem,
 Mint a követséget fényes budavári gyűlésre.
 (Az pedig egy lépcső, honnan Rájkszráth lesz az ember.
 S ez magyarázza, miért töri abba magát sok atyámfí
 Oly életre halálra nagyon ?) De nem erről a szó most

Ám, hanem arról van, hogy ugyancsak Elnök uram bá'
 Lenne olyan jóval s gondolná meg, hogy 'isz én is
 Némi rokonságban állnék jóvultu urammal;
 Sőt mikor egyszer nagy melegek voltak vala, akkor
 Egy szekeren jártunk, s egy árokban borulánk fel.
 Ennyi rokonságért bizony azt már csak kivihetné
 Kedves urambátyám, hogy azon jó rabszabadító
 Társulat kegyeit terjesztné rám ki ezennel.
 «Mór» vagyok én is, uram, «szerecsennek» épen elég jó.
 Nemzetségemhez tartoznak nem tudom hányan?
 Hogy ha kikérdezném, biz azokból telne ki egy pár,
 A kik vélem együtt feketébbek Afrika minden
 Súvicszszal mosdott éjképü magzatinál is.
 Mert minket doktor, közügyér és hirlapot író
 Béfeketit. Nem elég. Vagyonunkban is arra siettet,
 A mit műnyelven «feketének» hínak a bőrzén.
 Hogy ha különbség van köztünk s a vad szerecsen közt,
 A ki Havannában természet trafikot, mi meg itten,
 Az mindössze is az, hogy a néger «testi mivoltát»
 Vásárlják pénzen, nálunk pénzért csak a «lelket»;
 A hús, bőr és csont, azt szépen elviszik ingyen.
 Én hát instálnám: egy jó szót ejtsen el értem,
 A mit is én egykor még megszolgálni törekszem.

Bizonyos nagyhirű Hashoz.

Oh te országos hirű Has,
 Ki hogy magad jól meghízHass
 Azon voltál, hogy oda Hass,
 Hogy minket végkép megrontHass.
 Ime nem véd már az a sas,
 Ki által lettél oly magas;
 Ideje hát, hogy ne mulass
 öztKünk, oh te nagyhirű H³.

Árpád újraébredése.

Tragœdia drámai levonások és operai fölemelésekben.

Személyek:

Primadonna cantatrice.	Drámairó.
Ballerina assoluta prima.	Ujdondász.
Több rendbeli ballerina non- assoluták.	Tudós.
Jegyszedő.	Bizonyos Árpád nevű régi vi- téz úr.
Elegáns.	1 színész.
Diák.	Katona vasszobra. Satyrok és nymphák.
Tapsvezető.	

Történik itt és épen most.

(A színház eleje látszik.)

Primadonna énekel:

A libretto szerint:

Madsárog tisse neszeti!	Magyarok dicső nemzete
Lécs itfeszelfesz eheli.	Légy üdvözölve e helyen.
Lás nelfe esesze telme ti	Iásd nyelved győzedelmét itt
És telje mexli vedremedrel.	És teljen meg szived örömmel.

ÁRPÁD (megfordul sirjában s szétrúgja a koporsóját).

Dicső Hadúr! minő káromkodás ez?
Ki szól ily szörnyű hangokon fölöttem?
Bábelt építik újra? vagy megint
A pecsenyégek nyelve támadott fel?
Mi ház ez itt? vagy úgy; — hisz ismerem:
Itt voltam, a mikor felszentelék.
Azt mondták akkor: «nyelvünk temploma»,
Ott voltam benne és tetszett nagyon.
Valjon tréfálnak mostan itt?

(Be akar menni.)

JEGYSZEDŐ.	Hohó uram; megállj, hol a bilét?
ÁRPÁD.	Mi szörny ez? a nevét sem ismerem.
JEGYSZEDŐ.	Ahán? talán te is poéta vagy, Ki irkafirkál s ingyen jár a házba?
ÁRPÁD.	Igen. Én is irtam történetet S drámákat is, a mik tetszettek akkor.
JEGYSZEDŐ.	Akkor volt az! Mostan uram fizess. Mivel abbonnemenet suspendu vagyon, Jutalmi játék, Hatszáz ötven forintig biztosítva. S most nincs a cassában több mint kilenczven.
ÁRPÁD.	Azt gondolod: a más világról én Pénzt hordok át magammal?

JEGYSZEDŐ. Oh uram,
 Ha már a boldog más világon voltál,
 Ugyan minek jöttél ide? no várj:
 Mindjárt itt fog jönni a kalauz,
 Annak van freybilétje, kérd el attul.
 Vagy mást ajánlok: menj a Zrinyibe,
 Ott osztogatnak egy csomó bilétet,
 Hogy többnek lássék majd a publikum.
 Ezért nem jár egyéb szolgálat, mint csupán
 Tapsolni a művésznek, a midőn
 Túl bömböli a trombitát s dobót.

ÁRPÁD. Mit! Átkozott te! E két kéz emitt,
 Mely egykor paizsot és kardot emelt,
 Most tapsra keljen, akkor, a midőn
 Szép nyelvemet ily undokul csúfítják?

JEGYSZEDŐ. No hát bizony. Van itt elég derék úr,
 Kinek nagyapja szinte nagy vitéz volt.
 Tapsolnak ők is s nem restek kiáltni:
 Bravo, brava, bravi, bravissimo!
 Szeretnék látni egyet.

ÁRPÁD.

JEGYSZEDŐ. Ott jön egy ni.

ELEGANS (jön le a lépcsőkön egy áriát fredonnirozva).

ÁRPÁD. Egy szóra állj!

ELEGANS. Kihez legyen szerencsém?

ÁRPÁD. Árpád vagyok.

ELEGANS. Vasz iszt dasz für á Mordkerl?

Árpás? Ártád? még ypsilonja sincs,
 Melyik családhoz tartozik,
 Hogy úgy csak confidenter per tu szólít,
 Tán anyja volt baronesz? meglehet;
 Mi ön? gróf? mágnás, gentleman?

ÁRPÁD. Több mindazoknál. Én szellem vagyok.

ELEGANS. Ah, szellem? szellem! Az nem a
 Mi társaságunkhoz való. Tetszik talán?

ÁRPÁD. Szeretném tudni, hogy mi célra áll
 Itt most e ház? Miért járnak belé?

ELEGANS. Hát hét órától tizig az időt
 Elöltni; mert tanul meg régi Bruder;
 A gentlemannek van külön cselédje
 Ki főz, — másik, ki gyermekét tanítja,
 A ki helyette ír, s gondolkozik,
 Ezek pediglen itt olyan cselédink
 A kik mulatnak, — nem velünk; — de minket.
 E célra a színház mi jó találmány!
 ÁRPÁD. És semmi másra nincs e ház hivatva?
 ELEGANS. Én nem tudom. De tán mégis igen.
 Az ember itten válthat biztosan
 Egymást megértő pillantásokat

Felebarátja feleségivel. — De most
Bocsáss, mert talpam felhül és grippét kapok.

ÁRPÁD (utána néz). Ezeket hoztam én ki Ázsiából?

DIÁK (jön a földszintről). Kinek kell a retourbilét?

Már én torkig vagyok; (Árpádhoz) héj jó öreg!

Látom, faluról jött és pénze nincs:

Ihol van a jegyem, menjen be értem;

Engem már a hideg kezd lelteni gyöngén.

ÁRPÁD. Ember vagy! kívánom, hogy az maradj.

(Belép a nézőhelyre.)

(A színpadon félmeztelen satyrusok és háromnegyed meztelen nymphák tánczolnak, szökellnek, lábaikat nyújtogatják, tótágast állnak, cigánykereket hánynak s más afféle boszorkányságot mivelnek. Publicus és publica tapsol és botjával dörömböz.

Árpád szelleme pirul.)

ÁRPÁD. Káprázat ez? A földön élők álma?
Vagy átkos Ármány csába tüneményi,
A mikkel hajdan Héla síkjain
A jó magyar szívek szűz érzetét
Kisértgeté? Örjögés templomául
Van bérbeadva most e ház? s az oltár, —
Mit egy hazug lepel takar, hazáról szóló, —
Most szemvakító játékokra szolgál?
A festett kárpit, melyre ez van írva:
„El nemzet e hazán”, ha felvonódik,
Ily tüneményt mutat? így él a nemzet?
Ebben van a magyar nép élete?
Tánczban, zenében, búvcsoportozatban?
S nincs semmi többé, a mit a magyar
E nagyszerű rámába tenni birjon,
Csak táncz, bohóság? nincs története?
Nincs nyelve, minden dalnál hangzatosb?
Nincs emlegetni méltó őse egy is?
A tiszta erkölcs, a dicső erények,
Szerelmi hűség, önfeláldozás,
Azoknak többé nincsen itt szavuk?
És nincs, ki azt akarja hallani?

TAPSVEZETŐ. Ugyan lökjék ki onnan azt az embert.
Mit dörög ott, mi nem tetszik neki?

(Tapsoncok megragadják Árpád szellemét és kivezetik a színházból.)

ÁRPÁD (keresi, hogy kinek panaszolja el a történeteket, meglát egy borzas hajú dráma-
író, a ki nem restel ott ácsorogni).

Mennydörgő villám, Árpád szellemét

Kizárni e csarnoknak ajtaján!

DRÁMAÍRÓ. Mit? Árpád szellemét? Sőt engem is!

Engem, a drámairót is kilöktek.

Őn tűrheti, önnek nincs érdeme:

Őn csak egy barbar Feldmarschal vala.

De én poéta! költő! és kilöktek!
 És tantiémet sem kapok.
 Ez is nehéz sor.

ÁRPÁD.

DRÁMAÍRÓ.

Mert azt jól tevék,
 Hogy elcsapák a kritikusokat.
 Ez átkozott faj csak balletbe jár
 S mégis mindig csak a drámát bírálja.
 De ott jön egy ni; kérem szót se szóljunk,
 Mert tárczaczikké változunk legottan.

ÁRPÁD.

Nem félek a varázstól. (Hírlapíróhoz.) Jó barátom!
 Ha az vagy, a kit tintás ujjad hirdet:
 A népnek néma szónoka, felelj meg:
 Minő ígézet fogta ezt a házat:
 Hogy szemfényvesztők foglalák el azt?
 S miért nem tépitek szét e varázst ti?

HÍRLAPIRÓ.

Tudod uram, ezt könnyű érteni,
 Mert más a hangsúly és meg más az accent.
 A plastica szabályai megirvák,
 A tornüre, allüre és nüansszozás
 Első dolog és szinte mulhatatlan.
 A mimicából leczkét adhatok.
 A színlapon ha van sajtóhiba
 Azt megfogom. Ha a sűgó nagyon sűg,
 Azt megrovom. Ha kell plaidirozok
 A színházi cziczák ügyében;
 De többre hivatásom nem nyulik.
 Hiszen tudod, hogyan ne tudnád? engem
 Nem tettenek tudósnak az idén.
 Ha több kell, ott jön egy, beszélj vele.

(Tudós közelt.)

ÁRPÁD.

Bölcs férfiu, lásd Árpád szellemét.
 S felelj nekem, őszintén, lelkesen:
 Miért lett itt e házban idegen
 Az én megoszlott szellemem?

TUDÓS.

E tárgyon én fejem nem törhetem.
 Mert itt nem az a kérdés most jelenleg:
 Valjon vagyunk s leszünk-e magyarok?
 De az, hogy a finnek és gallusok,
 A skythák, czelták és az óriások
 Hajdanta mind magyarok voltak-e?

ÁRPÁD.

Ha ez a kérdés, úgy én mondhatom,
 Hogy nem valának.

TUDÓS (önmérettel). Már kikérem édes

Árpád uram, azt mink csak jobban értjük.

(Nagy dérrrel-dúrral odább megy.)

ÁRPÁD.

No hát gyerünk odább én szellemem,
 Ott kinn van még egy jámbor ember, a ki
 Nem hagyja el e színházat soha:

Mivelhogy érczből van. Ez bölcse lehet :
 Emelt kezével fölfelé mutatva,
 Az illetőknek ezt látszik tanítani :
 «Szép birtok a hold, csak hogy messze van.»
 Jól összeillünk egymással mi ketten,
 Az egy szobor, ki megmozdulni nem bír,
 Bús szellem én, ki nem tud elpihenni.

(Színészek jönnek hosszú csoportban ki a hátulsó ajtón.)

ARPÁD. Hát ez minő borús csoportozat?
 Kik vagytok és miért e sápadás
 Orczátokon, miként ha vélem együtt
 Egy ezreden át egy sötét tanyában
 Lakozva, most szélengenétek erre?
 1. SZÍNÉSZ. Vándor madárcsapat vagyunk uram,
 Jövendőmondó darvak, a kiket
 Fölverték fészkeikből, s kik midőn
 Tovább repülünk, gyászos búcsuhangot
 Kiáltva, tán azt meg sem hallja senki. —
 Hajdan e háznak voltunk papjai.

ARPÁD. Tán vétkezétek s méltó büntetés ért?

1. SZÍNÉSZ. Ha vétek a sok évi szenvedés,
 Ha bűnrovásra mennek a napok,
 Miket jó és bal sorsain e háznak
 Örökké tűrve, nélkülözve éltünk;
 Ha vétek a művészet hő szerelme,
 A lelkesülés egy szép eszmekéért,
 És a hazának hű szolgálatában
 Pazarul eltékozlott ifjúság:
 Úgy bűneinknek számát nem találod.
 De hogyha érdemünket kérdezed,
 Ez volt csupán csak egy:
 Az, hogy bohóczot s szolgát játszani
 Meg nem tanultunk.

ARPÁD. És ez ejte el.

S hova indultok mostan?

1. SZÍNÉSZ. Erre, arra!
 Az őszi szél, ha mondja a madárnak:
 «Eredj odább!» nem kérdi tőle, merre?
 Hideg parancsát megfogadja az,
 S tovább repül, vagy elvész; azt ki tudja?
 De bárhová megy, bárhogyan vesz el,
 A drága zengő hangot, melyben élt
 Mással nem váltja fel soha!

ARPÁD (szellemét fénykör fogja körül).

Vezetni fog én fénylő szellemem!
 Nem halt meg az, habár reá fogák is.
 Odább is van még nemzet; lelkesült
 Kis városok keblükben tartogatni

És kézről-kézre adni fogják
 Mit elvetett e város, melyre bár
 Minden szellő, amely Rákos felől jó,
 Az ősök porló hamvait borítja:
 Lerázza — és nem érti, hogy mi az?

(Még többet is beszélnének, hanem a kapus inti őket, hogy idegeneknek tilos az itt-ácsorgás, tehát odább mennek, hó esik, nyomaikat eltakarja; odabenn koszorú- és vers-szemét hull a balletvendégnő, meg az énekesnő tiszteletére, taps és finále. Katona szobra szeretné a fejét egy kicsit lesütni, ha a nyaka vasból nem volna.)

Attila az aræopág előtt.

Drámai jelenet.

Személyek: Attila, egy pályadráma. Rhadamanthus, egy bíráló.

RHADAMANTHUS. Ember! ki vagy? mi vagy? mi a neved?

Honnan jössz? hol születél? ki apád?

Nős vagy-e, avagy nőtelen?

Pápista-e, vagy kálvinista?

Hány esztendő van hátadon?

Voltál-e már befogva máskor?

ATTILA.

Nevem Attila, még pedig nem a

Zsinóros dolmány; Bendegúz apám;

Keresztapám neve itt e levélben,

De azt ki nem szabad böffenteni.

Nőm igenis vagyon száznegyvenöt,

Négyszázhuszonkét esztendőös vagyok.

Soha sem voltam fogva ekkorig.

RHADAMANTHUS. No no! tagadni nem tanácsos ám:

Avagy nem jártál multkor itt meg itt

A pesti szinpadon hős Ildikóval?

Míg a lapok derék pandurjai

El nem fogának s gyilkosságidért

Mind jambosustul négyfelé törének.

ATTILA.

Nem, úgy segéljen, én az nem valék.

Más volt akárki, a ki jambuson járt.

Hat lábú verseken járok magam:

Kettő enyim, négy meg a lovamé.

RHADAMANTHUS. Mutasd ki hát rögtön az alibit!

ATTILA.

Tanúm Thuróczi. Ott feküdtem akkor

Üstben aranyban a halom alatt,

Ott Hamzsabég körül, minden bizonynyal.

RHADAMANTHUS. Most szólj: miért állítatál élénk?

ATTILA.

Azért, hogy nyerjek száz aranyt.

RHADAMANTHUS. Minő beszéd ez már megint?

Te, a kinek tributumot adott
Zsákkal aranyban Róma és Byzancz,
Nem restelsz százért föltámadni most?

ATTILA. Az régi pénz volt, nincsen cursusa.

RHADAMANTHUS. Hát tudod-e, mivel vádoltatol?
Megöltél száz meg százezernyi embert.
Derék jámbor kegyes szomszédokat.
Sok góthot, quádot, gepidát,
Sok alánust és markományt;
Csak úgy kaszáltad őket, mint a szeceksát.
Igaz-e? ne tagadd! valót mondj.

ATTILA. Igaz. Levágtam, nem tagadhatom.
Csak azt bánom igen-igen nagyon,
Hogy magnak hagytam meg belőle.

RHADAMANTHUS. Tudod-e, hogy ezért a büntető-
Törvénykönyv 109-ik,
138-ik s következő
§§-sa rögtöni halált
Kárban s perköltségben marasztalást
Itél reád.

ATTILA. Bizony bánom is én.
Én már meghaltam, hát könnyen beszélek,
Költséget a keresztapám fizesse.

RHADAMANTHUS. Azonkívül az is kísült reád
Önvallomásból és tanúk szerint:
Hogy sok menyecs két vettél hitvesül.

ATTILA. Vettem biz én s el tudtam tartani,
Egy sem panaszkodott reám, tudom.
Kinek mi gondja rá? nekem baj az.

RHADAMANTHUS. Ön immoralis ember! Hogy beszél?
Pirulni kényszeríti vallatóit.
A többnejűség nálunk tiltva van:
Tánczosnét, hogyha van költsége hozzá,
Akár tizet; de hitvest nem szabad! —
— Még másról is vádoltatik pedig:
Ön gyujtogatni is szokott.
Több város erről nagy panaszt teve,
Miket leégetett ön a porig.

ATTILA. Assecurálva voltak mind azok
Reáchnál Bécsben. Nem tagadja el.

RHADAMANTHUS. Még egy nehéz vád fordul ellened.
Budát öcsédet meggyilkoltatád.

ATTILA. Oh kérem ez csak allegoria.
Az a Buda öcsém nem egy halandó
Ember, hanem prémes kabát;
A béke birkabőrös jelmeze,
Biz az, ha viselik hát elszakad.

RHADAMANTHUS. De ám a főbűn most következik.

Te egy poétát, ki rossz verset irt,
 Máglyára küldél verseményivel.
 Ezért boszút aképen állanak
 Te rajtad az utókor lantosi,
 Hogy kényszerítnek téged önmagad
 Kegyetlen verseket elénekelni.
 Ezt úgy híják, hogy poena talionis.
 Azért mostan halljad ítéleted :
 Vagy máglyatűzbe mégy te is magad,
 Vagy büntetésül hosszú gálya-
 Rabságra jutsz a szinpadon,
 Szavalva hosszú verseket
 Szájtató nemzetek előtt,
 Mulattató kedvszottyánásul.

ATTILA (kardjához kap, de akkor jut eszébe, hogy hisz azt Salamon király anyja elajándékozta valakinek s rég dohányvágót csináltak belőle, különben is meg van lánczolva kadenciás versekkel, hogy el ne szaladhasson, hát csak megadja magát).

RHADAMANTHUS (kimondja a jelen esetből folyó jogelvet és tanulságot) :
 Mert büntetésük a hős gyilkosoknak,
 Kik hajdan nagy proportióban úzék
 E földön itt garázdaságikat
 Az, hogy halál után belőlük rendre
 Drámát csinálnak s itt kisértenek
 Héttől tizig, a deszkaszinpadon,
 Lámpás előtt, míg van rá publicum.

ATTILA (jelen ítélet kihirdetéséig és végrehajtásáig előleges fogságába visszavezetetik).

Bécsi Pandurenwirthschaft.

(Szegény-legény dal.)

Augsburgból jöttem,
 Két út volt előttem,
 Egyik Bécsbe, másik Pestre visz.
 Lábam merre térjen ?
 Hogy malőr ne érjen,
 Erről egyről nem voltam gewisz.

Augsburgi néni
 Und die alte Léni
 Tele lamentáltak a fejem.
 Hogy a barbaroknál,
 Bot vagyon maroknál,
 Ottan megpüfölnek hirtelen.

Ha lopáson kapnak,
 Körmömről lekapnak,
 A Pandurenhauptling rám veret.
 Ki áll jót magáru,
 Hogy ily baj elhárul?
 Jobb lesz hát csak ha Bécsbe megyek.

Doctor minden ember
 Ott, kit senki nem ver,
 Zuchthausban lakni kellemes.
 Ha valamit vétek,
 Per schub kikísérnek,
 Bot nem ér, bár nem vagyok nemes.

Jól is ment a gscheftünk,
 Itt nem volt respektünk
 Szolgabíró s hajdu úr előtt.
 Éltünk vajmi vígan
 Mindaddig, a míg a
 Tu ferfluchti szabadság nem jött.

Mig a doctor Berger
 Nem csinált nagy Aerger
 Wider alle Constitutiön.
 Egy borbélylyal ketten
 Borotválni kezdtek.
 Halts ihn auf! Der is a Spion!

Erre ganz natírlíck
 Adtunk, a hogy illik
 Alkotmányos macska-harmoniet.
 A multság tetszett:
 A mig aztán egyszer
 Egy Herr zsandár jól nyakon szorit.

Marsch az árestomba,
 Ottan pedig nyomba
 Azt kérdik, wie heiszt er und wie alt?
 Azzal padra húznak,
 S érzem botnak húsznak
 Csattogását egy kis fütty miatt.

Jobb lett volna nékem
 Barbarokhoz térnem,
 Húsz bot ott is épen annyit ér.
 Ha valamit vétek
 Ott is megkefélnek,
 De legalább megmondják, miért?

Uj esztendei köszöntők.

(A minőket ama bizonyos Napoleon szokott tartani.)

1. Édes bátyám, John Bull.
Elmehetsz Kantonbul!
2. Édes öcsém Mikhel
Tudod már, hogy mi kell?
Fél szemem a Rajnán,
Bolond volnék, ha neked
Hagynám!
3. Sógor uram Viktor; —
Eztán jön a víg tor!
4. Hős vitéz Benedek:
Én is ott leendek!
5. Beszélhetsz jó barátom Kowley (olv. Kauli.)
Én majd teszek, te meg haltsz mauli.
6. Ne haragudj, orosz pajtás,
Én tőlem ne menj el
Mert ha meghülsz, megmelegszel,
Ha rád kerül — lengyel.
7. Érdemes szultán kollégám
Hozzád volna szóm egynéhány,
Próbáljunk meg nálad is majd:
Hogy kerüljünk ki nagyobb bajt
Üdvös lesz az tán, mit ítélsz?
«Legelő elkülönítést».

Szerelem örülésig.

Kivánj tőlem bármit e világon
Lehetlentől — leglehetetlenebbig.
Kivánod: hogy a «toronyórájárúl»
Hordjam le a betűt egytűlegyig.

Kivánjad, hogy dülakodó bikák
Közzé menjek «békebirájának»,
Kivánd hogy a tó közepére üljek
Minden békák «abszolút csárjának.»

Oh kivánd hogy Grönlandbul egy éjjel
Hozzak neked élő jégimედvét,
Kivánj mindent, mit halandó nem tesz
Én megteszem angyali kedvedért!

... Nem kívánom Grönland, vagy toronyba
 Riszkirozni drága életedet.
 Egyetlenegy a mit én kívánok:
 Örökre hűd, — hogyha ezt megteszed.

Ah! parancsolj én szivem szerelme!
 S ha nem tenném: menykő üssön hátba.
 ... No, hallgass rám én szerelmem ifja.
 Egyre kérlek, eredj a «Reixráthba.»

Én teremtmőm szerelmes szent atyám!!!
 Világosíts föl, hogy jól hallám-e?
 ... De már oda ... kedves ifjasszonyka!
 «Nye pozwolim», nem megyek madame!

Az egész világ egy kadencziára megy.

Syriában nagy bajt csinál most a Drúz,
 Montenegro azt feleli rá, hogy «Spúz!»
 Ha még soká bosnyák basa rájáht nyúz,
 Muszka neki majd különös «nótát» húz.
 Siciliát felzavarta veres blúz;
 Rossz a példa, pedig közel van Abrúz.
 Nyughatatlan kezd lenni a gézengúz;
 A nápolyi tréfa dolog, c'est ne qu'une rouse.
 Lamm Móricz úr kezét-lábát gyötri csúz,
 Napoleon billiárdozik a kúz;
 Ezért most a diplomatzai nagy konfúz.
 Ó Anglia zúgolódik és órrt dúz,
 Bundestágnak ez ijesztető krampúz.
 A ki utóbb, ha megbomlik, mindent zúz,
 — Valjon ki lesz a játékban a makktúz?

Chinai románczok.

Írta ezeket ama híres chinai költő Kaó-koas-moár-taong-

I. A SZOMJAS BÖLCS.

Nagy erényes és tudós Kon-fú-csé
 Jára egykor a nagy pusztaságban ;
 Elmélkedvén, a hogy bölcshöz illik :
 A világról és a nagy világot
 Alkotó négy elementumokról,
 Úgymint : tűz, víz, föld és levegőég ;
 Vala ámde ottan a hol ő járt
 Csak a három e világelemből :
 Víz pediglen csak theoriában.
 És a bölcset ott szomjazék napestig,
 Száraz torkát vigasztalva azzal,
 Hogy a víz bár nem látszik : de megvan,
 Állván oxygen és hydrogénből.
 Este későn nagy tikkadtan ére
 Egy pagonyba, szép zöld pálmafákból,
 Pálmafák közt volt egy hűs vizű kút,
 Azt meríték szép lányok vederrel.
 Bölcset, erényes Kon-fú-csé megállt ott
 S első dolga volt : — jót inni ? óh nem.
 Megkérdezni, e kútat hogy híják ?
 És feleltek néki a leánykák :
 Szép lapos szemű, piros leánykák :
 «Híják ezt zsványok forrásának,
 Minden ember így nevezte azt rég.»
 Elszörnyedve fordult el Konfúcsé,
 És a nyújtott vedret visszatolta.
 «Nem ! erényes férfi oly forrásból,
 Mely ily rút nevet hord inni nem fog !»
 S szomjasan tovább ment s másnap estig
 Járt, míg áldottabb nevű kútat lelt.
 Ily erényes és bölcset volt Kon-fú-csé !

II. AZ OLCSÓ ISTEN.

Van egy tartománya Toiping-Vangnak,
 Abban vagyon egy város Xieng-Fu.
 Ottan épült egy cserép-pagóda.
 Abban lakik egy bálvány Dsin-Hán-Mum,
 Ennek hoznak a buzgó hajósok
 Áldozatra csirkét és malaczkát,
 Friss halat és kecskék kis gidóit.
 Husát ennek ők maguk elköltik,
 Bálványisten furcsa osztályrészt kap.
 Csirkelábnak kapja sarkantyúját,
 A malacznak a négy körme héját.
 A halaknak farkát és uszóit,
 A gidónak két szarvát egészen.
 Lehet-e már ennél olcsóbb isten,
 Mint e jámbor bálványkép, Dsin-Hán-Mum ?

III. A KAJMÁNOK.

Jan-cse-kjangnál, a széles folyónál,
 A két parton áll Tao-Ping város ;
 Nagy kemény híd tartja őket össze.
 — Túl a hidon a folyó mentében
 Egy sziget van, bámbuszszal benőve.
 Abban laknak kajmánok sereggel.
 — Alkonyatkor, hogyha feljön a hold,
 Százával kijönnek ott a vízre,
 Játshadoznak, s ismét elmerülnek,
 Farkaikkal a vizet locsolva
 És nevetnek százfogú torokkal
 E csinos kedélyes szörnyetegcsék.
 — Tao-Pingben, China városában,
 Esztendőnkint tízezer leánynyal
 Több jön a világra, mint figyermek.
 — Alkonyatkor, hogyha feljön a hold,
 Ott a hídról a két város-part közt,
 A fölösleges leány-cselédet
 Szokták szépen a vizekbe hányni,
 A midőn a kajmánok mulatnak,
 Hogy ne légyen több leány, mint férfi.
 Mert egy bölcsen ellátott országban
 Első a jó rend és szép egyensúly.

IV. A YAN-CHEUI SZÉPEK.

Szebb vidék nincs Yan-cheu völgyénél,
 Szebb város nincs völgyben Yan-cheunál.
 S szebb leányok nem teremnek, mint itt.
 Olyan termet: — karesú, mint a bánfa;
 Olyan lábak: — aprók, mint az őzé;
 Oly szemek: — tüzesek, mint a gránát,
 És olyan bőr: — lágyabb a selyemnél! . . .
 — S nemcsak szépek a yan-cheui lányok:
 Ámde forrón is tudnak szeretni;
 Azt tanítják nekik iskolában,
 Csak szeretni és gyönyörnek élni.
 — S nem csak édes a yan-cheui delnő,
 Ám tudós is. A mi nőhöz illik
 Drága himzés, hárfajáték, ének,
 Versírás kék és arany tintával,
 Fára és cserépre festés tarka mázzal,
 Ahhoz mind ért a yan-cheui lányka.
 — S nem csak szépek, kedvesek, tudósok
 Yan-cheuban a szelid leánykák:
 Ámde szörnyű drágák is különben.
 A vásáron tízezertől százig
 És azonfelül is kelnek pengő pénzben.

V. A CHIMLEANGI KÖVITÉZEK.

Négy hadserge volt Xien császárnak,
 Mind a négy szép választott vitéz had,
 Gyalogjáró és lovon megülő.
 Hátán puzdra, mellén tigris képe,
 Hosszú dárdák, czifra, tarka paizsok,
 S mindegyiknek oldalán két jó kard:
 Ha az egyik eltalálna kopni
 Ellenséges nyak-leszabdalásban,
 Mindjárt ott legyen kéznél a másik.
 Négy hadából egyet elbocsáta
 Vad tatárnép szarvait letörni,
 S fogva hozni el Chuenzi khánt is.
 Azt Chuenzi khán levágta egyig;
 Egyet küldött vissza hírmondónak. —
 Második hadát küldé a császár
 Sárga tengeren túl barbarokra,
 A kik a diéső theát nem isszák.
 Azt a serget elnyelé a tenger,

S hírmondót sem küld meg belőle.
 Harmadik hadát Tibetre küldé,
 Drága bálványistenért bucsúra;
 Azt a forró szél megölte szomjan
 És sivó homokkal eltemette.
 Az utolsót ott tartá magánál,
 Védelemre és gyönyörködésre,
 Azt a sárga szellem Hontiáng-hu
 Sátraikban egyenként megölte.
 Ekkor elhagyá Xien a császár
 Gyönyörű trónját s fényes lakását,
 Mandarinjait és hölgyeit mind.
 Egy hegyormot hínak Chin-Leangnak.
 Arra felment s ottan a kövekből
 Vésetett magának harci népet,
 Tizezernyi számú nagy csoporttal
 És azok közt éle mind halálig:
 A kiken sem ellenségnek ija,
 Sem vihar, sem hosszú út veszélye,
 Még a sárga szellem kardja sem fog.
 Most is áll még ott a sziklatábor,
 Most is ők ott a legjobb vitézek.

VI. A CZUKORNÁD TITKA.

Rég termett már Chinában czukornál.
 Ámde ezt csak használták baromra.
 Ette szarvas állat és juh, nem más.
 Mert hogy ebből mit lehet kifőzni?
 Azt az édes sót, a hófehéret,
 Mit czukornak hí a barbar ajka.
 Ezt a titkot Indiában tudták
 És tarták azt mélyen rejtegetve,
 Szörnyű sarczot húzva Csinból érte.
 Egyszer egy bonez egy számárra ülvé,
 China földén a tilosba hajta.
 A számárt ott zálogban lefoglák
 És a bonez, hogy zálogát kiváltsa,
 Felfedé a nádméz drága titkát.
 Így ejté el népét nagy haszontól,
 Így köszönhet China annyi czukrot,
 A mit eddig váltott jó ezüstért,
 Egy számárnak — és a gazdájának;
 — Gazdájának, a nagyobb számárnak.

VII. A SZERELMES PÁVIÁNOK.

Csing-Makukban a banán erdőben,
 Laknak óriási páviánok,
 Szörnyű majmok, szőrös emberarczczal,
 Hosszú karjuk majd a földig ér le,
 Négy kezük van négy lábuk helyében,
 Mind a négygyel oly jól tudnak lopni
 A hogy még Chinában sem tud ember.
 E majomfaj, e rút páviánok
 Hogy ha látnak szende női arczot,
 Sima képű lánykát, szép menyecskét,
 Úgy kísérik, úgy járnak nyomában ;
 Úgy sikoltnak, nyögnek és epednek,
 A bolond szerelmes páviánok.
 Mit használ, hogy oly nagyon szeretnek ?
 Mit használ, hogy oly forrón epednek ?
 Ők azért csak mégis páviánok.

VIII. A HI-HONG VIRÁG.

A Waoni völgyben a pataknál
 Part alatt, árnyékba rejtve nyílik
 A csodálatos Hi-hong virágszál.
 A midőn az első hajnal fényre
 A feselni kezdő bimbó nyílik,
 A zománczos, illatos kehelyből
 Egy madárka száll ki a szabadba,
 Melynek szárnya van, de lába nincsen.
 A madárka reggeltől napestig
 Repked egy virágról más virágra,
 Este ismét visszatér helyére
 A Hi-hongnak illatos kelyhébe ;
 Az zománczos szirmát összecsupja
 S benne alszik, bizton, a madárka,
 Nem találja orzó éj-madár ott,
 Nem zavarja fel sivó hideg szél,
 A Hi-hong ringatja őt szeliden
 S reggel ismét útnak elbocsátja.
 Így virulnak, így örülnek együtt.
 A madár és anyja, a virágszál,
 Egyszer aztán a virág lefounyad.
 És a mint zománczos szirma elhull
 A madárka is lehull halottan.
 Ily madár én is szeretnék lenni.

IX. A BÖLCSEK SZIKLÁJA.

Chinában legelsők a tudósok,
 Ők foglalják mind az első rangot,
 A kik tudják a csin alphabetnek
 Nyolczvanhétezerhatszáz betűjét.
 És kiszámítják a csillagjárást.
 És megírják tarka szép irással
 Hogy mi történt reggeltől napestig,
 És oly hiven jósolnak jövőndőt:
 Hogy mi lesz, mint hiven elhazudják
 A mi volt: ez nekik hivatásuk.
 És ezért ők állnak első rangban,
 És viselnek melleikre himzett
 Baglyot, gólyát s más egyéb madárkát.
 Ő utánuk jönnek rang arányban
 A vitézek, a kik lőni tudnak,
 És nyeregben megmaradni futva,
 S ellenség fejét levágni, hogyha annak
 Nincs az ellen semmi kifogása.
 Chinában övök a második rang,
 Ők viselnek mind kitüntetésül
 Himvarrással, vagy mázzal kifestve,
 Melleiken, tigris, párducz, macska
 S más egyéb vérontó állatareczot.
 Történt egyszer, hogy vitéz Xi császár
 Sok hadat viselvén barbarokkal,
 Azt adá jutalmul hős hadának,
 Hogy jövőben első rangban álljon
 A vitéz és aztán a tudósok.
 Nagy búbánat lett Chinában erre.
 Elborult a bölcsek lelke szörnyen.
 Ötszázan a legbölcsebb tudósok
 Összejöttek a fehér folyónál
 Egy magas kihajló sziklaszálon,
 S bánatukban ott a sziklaszálról
 Mind belé ugráltak a folyóba.
 Azt a víz fölé kihajló sziklát
 Most is ötszáz bölc s kövének hiják.
 — Oh be nagy bolond volt mind az ötszáz!

X. A VÉN DARU.

Ling Paonnak volt egy régi darva;
 Vén madár volt, apjától maradt rá,
 És az is még apjától öröklé:

A madár volt már százhárom éves.
 Kérdi egyszer Ling Paon a darvat :
 «Vén madár, te szórnyen hallgató bölc»,
 Mondsza nékem, hogy levél ilyen vén?
 Hadd tudjam meg én is azt a titkot,
 Hogy legyek majd száz és három éves.»
 Gazdájának ilyen szép szavára
 Megszólalt a darvak vénje, mondván :
 «Úgy értem meg száz és három évet,
 Hogy nem ültem gazdag asztaloknál,
 Tiszta rizsszem volt mindennap étkem,
 És italt csak tiszta vízből ittam.
 Nem törődtem senki más bajával.
 Nem hajoltam meg könyvolvasástól,
 Énekléssel nem rontám tudómet
 S nem gyötörtem életemet szerelmmel.»
 — Monda erre Ling Paon a darvnak :
 «Édes darvam, hogy ha titkod ez volt,
 Inkább nem leszek százhárom éves,
 Minthogy bort ne lássak, és lemondjak
 Patkányhusról s tengervízi pókrul,
 És más drága ízes csemegékről,
 Hogy költők verseit ne olvassam
 És azoknál szebbeket ne irjak,
 Hogy ne énekeljek lány szeméről
 És szerelmes hogy ne légyek abba ;
 Inkább nem leszek százhárom éves.»

Olyan bordal-féle.

(Ajánlva Visontai Kovách László barátomnak és ellenségemnek.)*

Ide hát no azzal a pohárral !
 Isten neki, ha már meg kell innya.
 Verset aztán ezen alkalomra :
 Legyen az bordal, — vagy mi a kinja . . .
 Ugy se voltam részeg életemben ; —
 Hadd látom hát, mi jó lehet abba' ;
 Azt mondják, hogy az egész világ más,
 Mikor az ember jól be van kapva.
 Már én pedig nagyon szeretném azt,

* Az 1861-iki fölírat megszavazása után.

Ha más volna ; ergo : igyunk rája ;
 Ha az ember az egész világot
 Ilyen olesó áron reformálja !

Hozd a pezsgőt ! Azt iszunk ezúttal ;
 Drága bor ez : fogadásban nyertem,
 Én fogadtam, hogy a «felirat» győz ; —
 Úgy lett, — s ime nyertünk mind a ketten.
 A komám nyert három szavazattal,
 Én meg nyertem tizenkét palaczkkal,
 Most ezt iszszuk ; — mához negyven napra
 Majd a «másik» levét ütjük csapra.

Koczintsunk hát, legyünk jó barátok !
 Legyünk per tu, igyunk Bruderschaftot ;
 Hiszen ti is jó fiúk vagytok mind :
 Veletek megyek, ha el nem csaptok
 Mondtam valamit a dictiómban ?
 Öblitsük le ezzel az édessel ;
 Hisz csak azért dültünk így egymásnak,
 Hogy én se bukjam — és te se ess' el.
 Veszekedtünk ? A világ hadd higgye.
 Csitt ! ne erről a pohár közt többet ; —
 Mert a pohár oly bolond portéka,
 Még megteszi : valamit kibőfent.

Koczintsunk no : éljen a jó német !
 Ki oly híven ragaszkodik hozzánk ;
 El nem marad tőlünk. Isten éltesse !
 Vétenénk, ha rá nem toasztoznánk.
 Kivel «annyi békét» kötöttünk már ;
 A jó német ; de szeret is minket !
 De oda is adnánk érte rólunk
 (Már a kinek még megvan) — az inget.
 A sors minket már egymásnak rendelt,
 Mig nem «solvet seclum in favilla»
 Egymáséi vagyunk : pusztít sógor !
 Egymásé, — mint pecsenye és villa.

Koczintsunk no : éljen a miniszter !
 A kit hiába interpellálnak
 A Rájkxratban, mert ő nem ad hangot
 Kérdésre se Péternek, se Pálnak.
 Éljen Schmerling ! hiszen csak javunkat
 Akarja ő, de minden javunkat ;
 Nagy bolondság, hogy capacitálni
 Mi oly nehezen hagyjuk magunkat,

Ha ő vele szépen tudnánk bánni,
Ez óta már régen otthon volnánk;
S kapnánk a sok menykű fáklyás zenét,
Ki Pozsonyban, ki Kassán, ki Tolnán.

Kocziintsunk no : Az Isten éltesse
A mi kedves rég várt vendéginket !
Kik az új alkotmányt magyarázni
Az országnak, vannak éppen itten. —
Ne mondjuk, hogy ez «executio»,
Ne nevezzük ezt «tatárjárásnak»;
A mit esznek, a mit isznak nálunk,
Nevezzük azt vidám áldomásnak.
Egyél ilyál : minden előtted van;
Ne szégyeld magad, bone vicine !
A magyarnál sok vendégség esik :
Némelyiknek éppen tor a címe.

Kocziintsunk még ! Ki akar még élni ?
Most jelentse magát ! Iszom érte. . . .
Éljen a liberális conclave !
S a nápolyi rabló bandák ! Mért ne ?
Éljen herezeg Goresakoff ! (Meghalt már)
Éppen azért éljen. Milyen szép ez !
Mikor ilyen nagy úr is nem átal
Meghalni s így leszállni a néphez.
. . . . Éljen végre az a derék censor,
A ki majd e verset megnyirbálja;
Hiszen, hogy az Isten azzá tette
Az ártatlant, — nem az ő hibája !

Mit csinálnék én, ha király volnék ?

Ha én egyszer, úgy rövid időre,
Király volnék nagy Magyarországon,
(Kérlek, édes szívem Török János,
Ezért ne mondj trónkövetelőnek,
Nem «kivánom» én azt, csak «teszem fel».)
Hát én akkor is jó ember lennék.
Ide jönnék lakni fel Budára,
Budának a királyi várába,
A toronyból a nemzeti színű
Zászló egész a Dunáig érne.

Ágyú akkor nem kandikálna ki
A lölyukon a szépséges Pestre,
Dobszó senki álmát nem zavarná,

Még az ajtómon sem állna strázsa;
 Majd megőriznének a koldusok,
 A kik üres kézzel soh se látnak,
 És a kiket nem én tettem azzá.

Minden reggel kihallgatást adnék,
 Összeszedném az instantiákat,
 Mikben kérnek nagy hivatalt, rangot,
 Fölszámlálva érdemek csoportját.
 S mikor a szám menne ezeregyre,
 Akkor azt kiadnám egy kötetben,
 E czim alatt: «Ezeregy hazugság.»

Országgyűlésem permanens volna,
 Követeknek kolbászt osztogatnék,
 Hosszút annak, a ki röviden szól,
 Rövidet a hosszan beszélőnek;
 És a mikor beszél Besze János,
 Akkor magam is mindig elmennék,
 Az ebédet rendelve későbbre.

Adót persze senki sem fizetne,
 Sem egyenest, sem pediglen görbét.
 A jó italt meg nem accisolnám,
 A jó dohányt meg nem trafikolnám.
 A papirost meg nem billogoznám,
 Hát mi az ördögből élnék magam?
 — Majd megmondom az énekem végén.

Nagy háztartás nekem nem kellene,
 Egy miniszter — csizmát fényesíteni.
 Más miniszter a lovat hajtani.
 A harmadik az ebédet főzni.
 Tanácsért a pénzem ki nem dobnám,
 Mert azt magam is adok magamnak.
 A többit hadd végezze az ország.

Ha jönnének hozzám perlekedők,
 Kikkel a hétszemély sem boldogult,
 Elővennék lágy cipót, kulacsot:
 «Lélek adták, most egyezzetek ki,
 Itt a kulacs, szent legyen a béke.
 A substratum fele az actoré,
 A másik fele az incattusé.
 A mi megmarad, a prokátoré.
 Többet meg ne halljam, hogy czivódtok.»

Censurát én bizony nem tartanék,
 Hogy' vigyáznék hát az ujságokra,
 Hogy bennem fölséget ne sértsenek?
 Mindegyikre én prænumerálnék;
 Még a debreczeni Dongóra is,
 Mert tudom, hogy e derék czigányfaj
 Nem respektál senkit az ég alatt,
 — Csupán csak az előfizetőjét!

Katonára nem fogyna a pénzem,
 Azt én szépen haza ereszteném.
 Eredj fiam, örök béke van már,
 Mit czepeled azt a mangalétát?
 Jó léssz otthon kocsisnak, béresnek,
 Nagy kaszárnyák kórháznak, magtárnak,
 Ocska zászlók — magyar muzeumnak.

S mivel védném magam ellenségtől? —
 Ellenem ha jönne más potentát.
 Azt mondanám: «ha velem bajod van,
 Jól van; gyere ki velem a gyepre,
 Nekem is van, neked is van kardod,
 Próbáljuk meg, melyiké fog jobban?
 Fogadom: így rövid háborunk lesz.»

Minden héten egy napot kikötnék,
 Hogy azon az Üstököst szerkeszszem,
 Constitutiom ezt megkívánja:
 Mint a kőevést a strucznaq gyomra.
 Üstökösre előfizetnének
 Mindazok, kik velem elégültek,
 (Tizenhat millió kerek számmal);
 Ez, per hat forint és harmincz krajczár,
 (Ez egy évi ára — helybeküldve)
 Teszen ugy circa száz milliócskát
 S az én nekem épen elég volna.

Ahoz a másik üstököshez odafenn.

Servus pajtás! Hát te megint megjelentél
 Odafenn az égen?
 Könnyü neked, mikor akarsz, megjelenni;
 Bezzeg nehéz nékem.

Engem lefoglálnak, ha megharagszanak ;
 De téged ki ér el ?
 Az én mondásaim kitörlik tintával,
 Tiedet csak «vérrel».

Engem Mars megkerget, Jupiter betilthat,
 Mercur megbillogoz ; —
 A te jelenésed a bujdosók között
 Szent reszketést okoz.

Szegény collegádnak a sok versenytárstól
 Elmegy itt a kedve ; —
 Veled nem concurrál ott fenn a magasban
 Se kis, se nagy medve.

Mikor én hirdetek prænumeratiót
 Anekdotáimra :
 Lesem az ajtóból, jön-e már valaki,
 A ki aláírna ?

Bezzeg a mikor te nyitsz előfizetést
 Harczra háborura :
 A világnak minden nagy hatalmassága
 Prænumerál arra !

Láss hát dolgod után ; tudom te is sietsz ;
 De én is sietek.
 Adjon Isten aztán neked is, nekem is
 Bőséges szüretet !

Epistola Talérossy Zebulontól Mindenváró Ádámhoz.

Kedves barátocskam, — ha meghallgattatik, —
 Ezen én levelem azért irattatik,
 Hogyha mig kitkedők volnanak walakik,
 Azoknak a szive így meglagyittatik.

Tudya wan, hogy adresz altaladattatik,
 Competens titulus rea irattatik,
 Kít elnök így Bicsbe felbocsattattatik,
 Legmagasabb helyen ő kihallgattatik.

Ország kivansaga ott felbontattatik,
 Elejitől vigig fel is olvastatik,
 Adando felelet jól megfontoltatik,
 Schmerling miniszter ur ott kinn hagyattatik.

Minden mi sírelmünk megorvosoltatik,
Minden mi kirelmünk helybenhagyattatik,
Sőt míg a mindennél is több adattatik,
Olyan is, a mirül nem is almodtatik.

A ministerium mind kineveztetik,
Külön hadügy, pinzügy, a mi csak kelletik.
Képviselő mind egy évre fizettetik,
Detto a szallasbír, s hazaeresztetik.

Ado soha többi túlünk nem kiretik,
Sőt a mit fizettünk tizenkit ivekig,
Bebizonyítvan, hogy törvintelen pedig,
Az is nekünk szípen visszafizettetik.

Rajxratba menetel nem szorgalmaztatik,
Ki hivatalképés, mind alkalmaztatik,
Nemzetisíg minden megoltalmaztatik,
Ujsagiroknak is megirgalmaztatik.

A stempli vigkipen mind eltörültetik,
Financz az orszagbul mind kivezettetik,
A doliany szabadon aztan természetetik,
Kítfejü sas trafikán bemeszeltetik.

Nemzetörsíg rögtön mingyart terveztetik.
Minden képviselő örnagygyá tetetik,
A nagy paradival serget ők vezetik,
Haboruba őket — dehogy — nem kergetik.

Mingyart magyar bankó pinznek verettetik,
Mind a két oldala tarkara festetik,
A bankban ezüstnél többre becsültetik,
Mi tarczank azokkal igen megtöltetik.

Ezzel sok larmazo elhallgattattatik,
Gyilkos Garibaldi utja elzaratik,
Loyalis hazafi megvalogattatik,
Szent Istvan kereszttel ő dekoraltatik.

Mind ez nem sokara mar megtudattatik,
Telegrafus utjan hirül adattatik,
Agyuk által Budan szazegy durrantatik,
Miltosztasik kérem varakoznyi adig.

Az angyal kétféle imádság közt.

Fogják a jó Mihály angyalt:
 Ugyan szoritják két felől,
 Majd lehúzzák lábainál
 Fogva a fehér lováról.

Szól az egyik: «Jőjj uram már!
 Vidd el már! hisz haldoklik már!
 Hálni jár belé a lélek,
 Élte czérnaszál, a melyet
 Csak a moschus s az ének tart.
 Vidd, nem bánom, mennyországba.
 Tedd a legszebb szentek közé,
 Látod, addig nem ülhetek
 A székébe, a mig ott van;
 Pedig ülhetném nagyon már.»

Jön a másik: «Jaj szép angyal,
 El ne vidd még, hagyd még élni.
 A lovadon sincs még patkó.
 Vasaltasd meg: itt az ára,
 Adok csizmát a lábadra,
 Adom anyám köpönyegét;
 Csak ne jőjj még, mulass otthom.
 Látod: engem elkergetnek,
 Ha ő meghal, pedig még csak
 Most küldtem el ezer zsványt
 Az Abruzból; pénzembe' van,
 Ha meghal, ez mind kárba vesz.
 Látod: vigyázz; te jó angyal.»

Megint jön egy: «God by Mylor! !
 Ez már goddam sokáig nyúl.
 Megáll minden politika.
 Az egész diplomatia
 Mind erre vár, a mig ez nincs,
 Pihen minden conjuntura.
 A szent és nem szent alliance
 Nem tud hogyan alakulni.
 Így soká már nem lehetünk.
 Uram, ez nem tréfa dolog.»

Ujabb hangok! De profundis!
 Harangszóval, énekléssel,
 Bucsujárók, szent emberek,

Diplomaták mezitlábbal :
 «Óh nagy angyal, óh szép angyal,
 Ide hallgass, hogy dicsérünk,
 S ez nagyon sokat ér neked,
 Ne jöjj még azzal a lóval
 A te szent Mihály lovaddal,
 Ne jöjj érte, ne jöjj érte.»

Itt kardokkal csörömpölnek :
 «Mikor lesz már ennek vége ?
 A kard régen éhezik már,
 Puska megterhelte gyomrát,
 Sziv teli keserüséggel
 Szomju dics- és bosszuvágytól,
 Csak ez egyetlen egy élet
 Áll utjában. Angyal ! alszol ?
 Nem hallod, hogy kiabálunk ?»

Megint másutt összeülnek
 És írásban adják elé,
 Irván hosszú okmányokat,
 A mikből az angyal lássa,
 Hogy sem joga, sem ideje,
 Sem oka, sem jó alkalma,
 Hogy nem üdvös, nem tanácsos,
 Nem illendő és nem szabad,
 S kiváltképen nem ildomos
 Most ezzel nagyon sietni.
 Mert majd ebből háboru lesz,
 Sok ember meghal. Az égben
 A quártély nagyon megdrágul.
 Sok ember meg idő előtt
 Pokolra jut, a ki még tán
 Meg sincsen civilizálva.
 Tessék tehát addig várni,
 Mig a Rájxrát lesz in pleno :
 Ott lesz egy akol egy pásztor.
 Akol, kiben csupa birkák
 S pásztor, ki megfej, — nyír és — nyúz.

Jön a baissier-had ; «angyal !
 Stagnál börzeár, ágió.
 Hitelpapir meg sem mozdul.
 Fgy kis halált ! husz proczonttel
 Rögtön felszökken az arany.
 Kérünk szépen, az ultimo
 Ha még így lep, mind elveszünk.»

«Ne hallgass rá», kiált a hausse.
 «Éljen! evviva még soká!
 Er lebe hoch, most a Kredit
 153.60. áll
 Ha őszig húzza, felmehet
 161. 36-ra
 Dicső angyal: hallgass reánk!»

«Nem, nem mi ránk; ki vesz deviset?»
 «Velünk tarts angyal! Fél procent
 Mit az új kölcsönön nyerünk,
 Számodra lesz provisio.»
 «Mink $\frac{3}{4}$ -et adunk
 Ha meghal ő!»
 «Mi másfelet, ha még megél.»
 «Angyalkám, ide,»
 «De b'z ide!»

Haragba jön de erre már
 Az árkiangyal s szertecsap:
 «Az angyalát! Eresszetek!
 Még elbódul az ember itt
 Az ördögnek legyen kedve
 Köztetek angyalnak lenni!»

A Ritterek Nagy Károlynál.

(Alt-deutsch Ballada.)

Nagy Károly ezár, németek nagy őse
 Alszik mélyen Schwarzwald barlangjában;
 Arra vár, míg Németország egy lesz; —
 A szakálla asztalán is átnőtt.

Hogyha addig mindig nő szakállá,
 Míg a német egy lesz, által is nő
 Akkor még a föld tuloldalán is,
 S üstökös fark lesz belőle egyszer.

Hébe hóba alvó német császár
 Földalatti fényes udvarában,
 Soiréekat ad a Rittereknek,
 Kik be vannak írva Staatsvisitre.

Alvó császár alvilági Burgja
 Nincsen éppen rendén bútorozva;
 Hogyha sok vendége jó egyszerre,
 Azt se tudja, kit hová ültessen?

Ámde, mint tapasztalt házi gazda,
Tudja emberét megválogatni:
Egynek itten, másnak ott mutat helyt
S eltalálja bölesen, kit mi illet?

«Hogy neveznek, és mi érdemed van?» —
— Szól az első: «Ritter von Tatarfrass».
Én kezemmel sok hitlent levágtam.
Czímeremben itt a kardra szúrt fő.»

Szól a császár erre: «óha! respekt!
Ily vitéznek, érdemes lovagnak,
Competál leülni jobb felemre:
Itt a karszék; tessék Platz zu nehmen.»

«Hát te másik?» — «Én nevem Bärenfang,
Én urammal jártam vadra mindig;
Vadkan s medve körmitől megóvtam:
Czímeremben itt a medve, vadkan.»

«Auch gut», mond a császár, «hogya úgy van,
Ülj le: ott a medvebőr az ágyon.
Hát te harmadik ki vagy?» — «Nevem Flink,
Én uramnak vidám czimborája.»

Egyik őrzé ellenségtől ötöt,
Más vadaktól; én a leggonoszabb
Ellentől, — a gondtól. Együtt ittunk:
Czímeremben azt jelenti a fűrt.»

«Brávó! brávó», szól vigan a császár,
«Érdemed nagy, meiner Sex! te vidám
Czimborából származott Ritter von,
Ülj le, ottan, — ottan áll a hordó!»

Negyedik szól: «Ritter von Goldregen
A nevem, nem könnyű volt a munkám.
Milliókat én szerzek uramnak;
Czímeremben most is itt a Schuldschein.»

«Szappermán!» mond Károly; ez nagy érdem:
Olesó a becsület, a kinek van;
Annak drága, a ki vette pénzen. —
Tedd le hát magad a szekrényemre.»

Jön de most egy vézna gyász vitézke,
Hajlong; órra szint' a földet éri:
Oldalán nem kard, csak lineál van,
S tolla nem sisak-, de fülre dugva. —

«Hát te!» — «Engem hínak Berthold Leernek,
Nagy hirem van, most ütöttek azzá;
És még azzá ütnek jobban is tán:
S hogyha ütnek, azt megérdemeltem.

Pamphletírás nálam a nagy érdem;
Ellenség ölése nem szokásom,
Csak bepiszkolása, a mi fájóbb,
Czímerem van: — tintás három ujjam.»

Végig néz a Ritteren a császár,
S nyájas képpel, — (mint ki nyelt Jalappát
S fél, hogy nem marad benn,) — hátra szól: «no
Új le hát ott a — köpőládára.»

Óda a rájxráthoz.

Oh én szerelmem, hát te is elnapolsz,
Fényes Olymposz istenit elhagyod,
S mint egy elosztatott diæta,
Lethe vizébe fürödni indulsz!

Megharczolád im istenek harczeit,
Schmerling-Zeüsznek cyclopok ellenit,
Deák Titán hadát leverted,
S Péliont Ossa alá legyííred.

Az Ilias csak felmutat ily hadat.
Achaji hősök nagy tüze ily vala,
Különbséget tudok csupán csak:
Nem sikerült falovat bevinni.

Dii majorum fölszabadultanak
Patent-mennykővel földre lesujtani.
Az ő erős haragjuk ellen
Vajh ki merészlene felzúdulni?

Mavors ujonezot, Mercur adót vehet.
Ceres financzol, billogot nyom Themis. —
Pluto meg új kölcsönt kiirhat,
S rendszerez új tanodát Minerva.

Te meg, szerelmem, már haza elmehetsz.
«Omnes eodem cogimur!» néked is
Charon kezébe nyomja a bilétet, —
(«Tempus erat!») — Phlegeton partjára.

Ki jött de vissza oreus odúiból?
Nincs ott szokásban holmi retourbilét.
Ali ez nem «Daum Elyziumja».
Cerberus «háromege» ott a portás.

Csak Orpheusnak volt szabad hozni el
Egy lelket onnan. Tán hane téged is
Az istenek ottan felednek
Én leszek Orpheusod: csak várd azt!

Nemes vetély.

(Ballada.)

Tiz granatéros czakumpakk,
Fegyverrel és bornyúval,
Helybetette magát immár,
A madráczon elnyúlva.
Ujsággal tömve a madrácz;
Alszik, pedig nem is vadrácz,
Az ártatlan granadír.

Ujságírók gazdájához
Vannak kvártélyra vetve:
Egy kis adó-restánczia
Nem levén kifizetve!
Elfelejték biz azt, vagy mi?
Mikor olyan jó «nem adni»;
Ez a legfőbb élvezet.

Ez az «én executióm!»
Siet hirdetni Napló.
A miért ezt odaadná,
Nem volna olyan vak ló
«Én irtam sok kurucz czikket,
Azért ejték ezt a stikket.
Most expresse én velem.»

«Nem igaz! ezt nekem hozták
Kiált elébe Sürgöny,
«Az egész executio
Engem ragadt ma csürkőn;
Én még stemplit sem fizettem
Ugy segéljen, mind a ketten
Osztozzunk a katonán.»

«Hohó, hát én ki vagyok itt?»
Protestál erre Hirnök.
«Ni még azt is elvitatnák,
Mit felőlem a hír nyög:
A katonát nekem küldik;
Csak úgy vagyok steuerschuldig
Mint akármely rebellis.»

Kis szobában a kiadó
Magában szakkermentez:
«Ni még összevesznek rajta,
Valjon melyikre ment ez?
Elkapják a dicsőséget,
Polemiáznak a végett;
S — rám marad a fizetés.»

Ki volt bátrabb?

(Panegyrikon.)

Az-e, a ki legelőször
Rá mert szállni a tengerre,
Deszkaházban, evezővel

Szél kegyére bizva lelkét,
Hullámoktól kérve utat?
Nem az volt legbátrabb ember

Az volt-e, ki legelőször
 Meg merte enni a rákot,
 Ezt a hátramászó szörnyet,
 Melynek még a latinoknál
 Egy neve van a fenével?
 Nem az volt legbátrabb ember.

Az volt-e, ki legelőször
 Doctort hivatott magához,
 S azt az ismeretlen mérget,
 Mit a patikából hoztak,
 Be merte kanállal szedni?
 Nem az volt legbátrabb ember.

Az volt-e, ki legelőször
 Statuspapirost mert venni,
 Aranyt adva papirosért,

S olyan adóst választva, kit
 Ha kell, nem bír exequálni?
 Nem az volt legbátrabb ember.

Az volt-e, ki legelőször
 Újságlapot mert kiadni,
 S nem félt, ha jó lesz, becsukják
 Ha rosztat ad, a publicum
 Ottan hagyja és megbukik?
 Még az sem volt a legbátrabb.

Hanem az volt a legbátrabb,
 A ki legeslegelőször
 Eljött királyi biztosnak,
 Hogy egy megyét föloszlasson,
 S még dictiót tartott hozzá.
 Ezt tisztelem legbátrabbnak.

Oh Nadajda !

Oh Nadajda, oh Nadajda !
 Hoztál engemet nagy bajba :
 Keblem oly tág, mint egy pajta ;
 De nincs annyi ablak rajta,
 A mennyi azt mind kiadja,
 Mit szivem feléd sohajta,
 — Oh Nadajda !

Oh Nadajda, oh Nadajda !
 Ámbátor vagy muszka-fajta,
 Itt minden sziv rég ohajta :
 Dandyk és arszlánok vadja,
 Ujságírók szörnyű hadja
 Kapott érted immár hajba,
 — Oh Nadajda !

Oh Nadajda, oh Nadajda !
 A sok vad had rajtam hajta,
 Tudván rólam, hogy én hajda-
 —nában voltam nagy pőrajta ;
 Irjak verset hozzád majd a
 Fölléptedre ; — bezzeg sajt a !
 — Oh Nadajda !

Oh Nadajda, oh Nadajda !
 Törtem én a fejem rajta,
 De a múzsám már nem adja,
 Régen összetört a lantja.
 Ez a vers már csak a vadja. —
 Majd ír szebbet János Vajda.
 — Oh Nadajda !

Arthur és Chlorinda.

CHLORINDA. Monsieur ha elhagy engem,
 Keblem akkor megreped ;
 A bánatnak tengerébe
 Mélyen én lesülyedek.
 ARTHUR. A mieder megóvja keblét
 Szakadástól mylady ;
 S a tengerbe elsülyedni
 Crinolin nem engedi.

Tüzes szerelmi vallomás.

Szerelméről beszélt nagyon Jankó ;
Választottját úgy híták hogy Janka ;
Nem volt ugyan valami szép lányka ;
De birtoka volt igen sok bankó.

Mondta Jankó, hogy a szive mint ég !
Akár csak egy feneketlen katlan,
Melyben Janka nagysám szakadatlan
Tüzesíthet vasalókat mindég.

A mint mondja, hogy a keble lángol :
Egyszer csak kigyulad a kabátja,
Érzi szagát, a füstjét is látja :
Kigyúlt biz az a szerelmi lángtól.

Hát egy csomag gyufa volt zsebében,
Azt ő addig nyomkodta, dörzsölte,
A szerelmi vallomás hevében,
A míg egyszer lángra lobbant szépen
S Jankó urfi majd ott égett tőle.

Névtelen ábránd.

Oh be szép volt az az oláh leány,
A kit én itt-meg-itt láttam :
Nem tudom, hogy híják azt a falut ?
Nem tudom, miféle forrás mellett ?
Nem tudom, mit vitt a fején ?
Oh be nagyon szép volt ez a leány.

Talán belé is szerettem volna,
Csak valamivel kisebb lett volna egy ölnél ;
De így fél az ember nagyon,
Hogy az ilyen szörnyű magas szépség
Ha valamivel megharagítja,
Úgy üti pofon, hogy arrul kódul !

Fapapucs.

Magyarországon fapapucskészítő gyár alakul.
De már ezt lehetetlen meg nem énekelnem :
„Üdvözöllek oh hazánkban meghonosolt fapapucs !
A ki léssz köztünk és Európa civilizáltabb népei közt kapocs.

A miben az ember igaz, hogy úgy néz ki, mint a medvebocs.
 De az is igaz, hogy benne egymás lábára nem tapocs.
 S bár a delnők lába ettől lesz, mint a lúdtalp, oly lapocs
 Amde aztán nem is árt meg neki semmi locspocs.
 Azért lelkesülve fogadjon Mocs, Kocs és Magocs,
 Húzd fel műzsám te is s repülj benne: — tocses! . . .

Spanyol románczok.

A hirdetett szanyol író don Pellicanos Azok számára, kik a szanyol nyelvet
 de los Horrendostól, nem bírják, ide mellékeljük e remek
 (Eredetiben.) románczot műfordításban.

Don Subláda, don Subláda!
 Grándissimo caballéro
 Longa spáda oldaláda
 Blánkissimo inggalléro.

Subláda úr, Subláda úr!
 Legnagyobb hős, lovag, vitéz
 Hosszú spádé oldalán szúr
 Inggalléra fehér, mint mész.

Quándo andar paripánó
 Par la longa promenáda,
 Il gitáro en ló mánó
 E cantató serenáda.

Mikor sétál paripáján
 Ama hosszú promenádén,
 Az gitaré az kezében
 Énekelve szerenádét.

Donna Panna hallgatádó
 Chalugádró en abláquo.
 E magánó suspirádó
 Qui fa cuale gyékénykákó?

Panna úrhölgy hallgatódzik
 Salugádrok ablakából
 És magában sóhajtódzik:
 Ki énekel olyan bájjol?

«Carissima donna Panna,
 Yo pido vuestra gracia.»
 Mal entende donna Panna
 E da ipsi una graiczár.

«Drágalátos Panna úrhölgy
 Kérek szépen egy kis gráciát.»
 Nagyot hall de Panna úrhölgy
 És ad neki egy kis grajczárt.

Donna Panna, Donna Panna!
 Bella donna in Valencia.
 Gráczíára a grajczára
 Valde mala e cadencia.

Panna úrhölgy, Panna úrhölgy!
 Szépnyőye Valenciában,
 Gráczíáért grajczárt adni
 Nagyon rossz cadenciának.

Amde bene: andiarme!
 Mio core sempre fáyo,
 Il grajczáro impresarme
 Mortífico in mordáyo.

Amde jól van, elmegyek már!
 Az én szívem mindig fájik,
 A mit adtál, egy mordályba
 Bele tömöm egy krajczárig.

Un durrantass! — don Subláda
 Morte yace sobre palló,
 Il grajczáro oldaláda
 Tristissimo borraivaló!

Egy durrantás, Subláda úr
 El esik mind a pallón, holt!
 A krajczár oldalába ment —
 Szomorú borraivaló volt.

Varsói vezérczikk.

(Itt is jó!)

A dolgok legujabb rende — hm hm.
 Azt kényszerít mondani, hogy — üm üm.
 Volna ugyan valami, de — hum hum.
 Jobb lesz mind a kettőnknek, ha — mum mum.
 Mert ha mi így sohajtunk, hogy — hej hej!
 Arra nekünk egyszeribe — — ej ej.
 Ha nem tudunk szépen kérni — — ó ó.
 Az lesz belőle, hogy aztán — hó hó.
 Már most hát csak azt mondom, hogy — pszt, csitt.
 Méltóztatott prüsszenteni? prosit!

Csendháborító vers.

Tallérossy Zebuloné.

Nem kell ám énvelem sokat tréfálozni!
 Tudják meg maguknak ezt a tisztelt urak.
 Mert nem gondolhatják, hogy mi lesz belőle,
 Ha kitör belőlem egyszer bősziült harag?

Sokáig hallgatom, mi pufog ott hátul?
 A míg észre veszem, hogy az az én hátam.
 De ha egyszer aztán azt mondom, hogy «elég!»
 Majd csinálok olyant, hogy soha se' láttam.

Tehát most már «satis!» — «doszt!» — «genug!» —
 [«elég volt!»]
 Vége türelemnek, kell puskához nyúlnom:
 Megtöltöm, felkapom, s elszánt haragomat
 Kitöltöm a síkon sok ártatlan nyúlón.

Nem gyülesezünk már, vége dictiónak.
 Tettek ideje van! ülök a nyeregbe.
 Majd megmutatom még, hogy mi lakik bennem?
 Beíratom magam — a lóversenyekbe.

Gyűn királyi biztos? megtudjam hol lakik!
 Azonnal kardomat oldalamba kötöm:
 Szállására rontok, s megmondom szemibe':
 «Kivántam alásan teni tiszteletöm.»

S minthogy parancsolják az adófizetést,
 S dupla censort kapnak hirlapok, füzetek,
 Egy csapással két légy! azzal opponálok:
 Se lapra, se könyvre elő nem fizetek!

Oda Slidell és Mason urakhoz

(kik a Trent födélzetén elfogattak).

Irta a Sumter kapitánya

(ki ezuttal a Trenten megmenekült).

Láttam barátim, fátumi sorsotok,
 Ott ültem akkor tonna hering felett,
 Mikor ti értetek bejöttek,
 S elvive szörnyen a San Jacinto.

Hallgatni kellett, mit teheték vala?
 Ha közbeszólók, visznek el engem is,
 S mit nyertünk volna véle, mint hogy
 Tártli helyett preferanczozhatnánk.

Baj ez barátim! rosszkor esett nagyon,
 Rabszolgavásár kezdete épen itt.
 Gyapot megértt, lekéne szedni:
 Most mi az ördögöt csinálunk?

Szétfut a néger, hogyha nem érezi
 Otthon a gazdát; mind befogadja azt
 A most hozzánk nem édes Észak,
 S nem segít a «fugitiv slaw law» itt.

Már a blokád is szörnyű veszély nekünk:
 Itt a finom sok czikk a rakóhelyen,
 De ha kiküldünk egy hajóval,
 Elkaparintja legott a káper.

Az unio-párt szörnyen ujong ezen;
 Nagy kárörömmel tapsra kel és kaczag:
 Hogy így bevághatá az utját
 Két deli conföderált bajnoknak.

Oh én barátim, érezem úgy magam,
 Mint a czigánynak a lova, a kinek
 Két társa már kidúlt, s magában
 Húz szekeret, s kap solo — — ostort.

Tóth Kálmán barátomnak

midőn 1861. évi decemberben akadémiai tagságra ítéltetett.

No hát te is benn vagy, célhoz értél,
Ülhetsz : ott a széked.
A mit vártál tavaly óta hiven,
Megadatott néked.

Hiszen velem együtt neked is volt
Sok érdemed rája.
Hanem a mint hallom, bejutásod
Még sem vala drága.

Nem a «száz vers» vala a főérdem,
Sem a pályadráma.
Hanem (a mint hallik) csak egy czikked,
Hogy ottan ülsz máma.

Hazudnám, ha azzal hizelkedném,
Hogy örülök rajta ;
Én bizony nem gratulálok hozzá :
Ugy sem soká tart a.

Ha egy hóig meg nem tartod a szé-
Foglaló beszédet,
(Pedig dehogy tartod !) egy hó mulva
Kiteszik a széked.

De az boszant, hogy a mig más annyi
Évig várakozhat :
Te mingyárt az első intrádára
Kvártélyt, fizetést kapsz.*

Nélkülözések.

Olasz város színház nélkül,
Jó lengyel nép templom nélkül,
Magyarok alispán nélkül,
Bécsi bankárok pénz nélkül,
Francziák háboru nélkül,
Angol urak gyapot nélkül,
Török hadsereg zsold nélkül,
Rájxráta határozat nélkül :
Már az ember véges végül
Majd csak azzal is kibékül :
Hogy el leszünk — minden nélkül.

* Értendő akadémia helyett börtön a Károlykaszárnyában katonai törvényszék ítélete következtében.

Haladunk.

Félre közügy, politika!
 Egészen más most a tér,
 Mikor hallgat a juss, akkor
 Egy kis pletyka sokat ér.

Nem az most a napikérdés
 Az alkotmány hova lett?
 Hanem az, hogy vajjon lesz-e
 A színháznál új balett?

Mit kapunk Olaszországból?
 (Oh a csuklást el ne kezd!)
 Stégert-e, vagy Csillag Rózát?
 Vagy miféle énekest?

Heves vérű fiatalok
 Most is fáklászenéznek
 Nem Deáknak, hanem egypár
 Szép nőnemű színésznek.

A journalok hadserege
 Erős csatára készül:
 Nem Schmerling, — csak a budai
 Direktorra, vitézül.

Mégis bunda a bunda.

Kiforgatják, beforgatják,
 Szegre teszik, sutba rakják,
 Régi divat, félrevetik,
 Viselését kinevetik.
 Hanem azért, már csak azért
 Mégis bunda a bunda!

Hoznak helyébe más módot,
 Paletót és mencsikófot.
 Gumiköpenyt, csuklyás ruhát,
 Ez kell, az kell; vedd fel: no hát!
 Hanem azért, már csak azért,
 Mégis bunda a bunda!

A paletót gavalléros;
 Hanem esőben elég roszt.
 Nem állja ki a zivatar,
 Biz az csak parádéra tart.
 Hanem azért, már csak azért,
 Mindig bunda a bunda!

A mencsikóf már jobb lenne:
 Csakhogy zsenánt jární benne;
 Ki felölti, keze lába
 Mintha volna kalodába'.
 És e mellett, mind e mellett,
 Mindig bunda a bunda.

Gumiköpeny csak takargat,
 De a havas zivatarba'
 Nem melegít. Olyan biz a:
 Mint az angol sympathia.
 Hanem egyszer, ha már egyszer
 Mindig bunda a bunda!

Csuklya sem jobb felöltőnek,
 Ott nem takar, a hol kéne.
 A fejet így úgy befedi,
 Többit ördög elviheti.
 Hanem azért, már csak azért,
 Mindig bunda a bunda!

A kit egyszer ez betakar,
 Nem árt annak a zivatar;
 Nyáron árnyék, télen szárnyék;
 Aztán el is tart akár még.
 Épen azért, de biz azért,
 Mindig bunda a bunda!

Úri gúnya arra való:
 Kiki magát begomboló;
 De a ki ezt felveheti,
 Kedvesét is melengeti.
 Épen azért, de ám azért,
 Mindig bunda a bunda!

Czifra urak, uraságok,
 Hogy ezt hinni nem tudjátok!
 Tudjátok. — Nem akarjátok. —
 Azért fázik az irhátok.
 Pedig azért, hej de azért,
 Mégis bunda a bunda!

Gaudium.

(Arra a hirre, hogy a budai vizgyógyintézet átváltozand borgyógyintézeté.)

De már jobbra fordul sorsunk
 Borrá változik a víz!
 Nem hiába danolt róla
 Csokonai és Hafiz.

Mit a vizek elrontottak,
 Helyrehozzák a borok.
 Fordulni kell a világnak,
 Mikor minden fej forog.

Nem itatnak, nem usztatnak
 Vizekkel szemlátomást.
 Zuhany helyett a torkunkba
 Kapunk eztán áldomást.

A ki eddig ellenünk volt,
 Változik barátunkká,
 Még a Donau-Zeitung is
 Tokayerwein-Zeitunggá!

A három Bakacs.

Héj de sokat is kell szenvedniök
 Thália szegény papjainak!
 Hideg szobák és hideg közönség
 Könnyü ebéd, nehéz szerep
 A csúz, rheuma és a kritikus
 Előveszi és megkinozza
 Thália szegény papjait.

Az egyik testvér gyógyszerekkel
 Ellátta őket — és hitelbe!
 Pedig javát adta a sassafrasnak,
 Féláron adta a jalappát,
 És mindent, a mi szemnek-szájnak
 Keserves, ő ellátta azzal
 Thália beteg papjait.

Budán, a tisztos régi várban
 Van három testvér, áldott lelkek!
 Mind három arra van hivatva,
 Hogy a mi fáj a szenvedőnek,
 Azt irral, szörppel és itallal
 Gyógyítsa. Ők könyörré váltak
 Thália beteg papjain.

A másik testvér fogta szépen:
 Akontót összetépte. Menjen ingyen
 Mi orvosság szegény színésznek!
 A harmadik testvér pedig: tud
 [mit?
 Küldött nekik vagy két akó bort
 És ő kurálta meg valóban
 Thália beteg papjait.

A „Süsser Ungar“ (édes magyar).

Egy német városban ilyen czim alatt:
 Der «Süsse Ungar» (mily fránya gondolat!)
 Akkora palaczkban, mint egy bak-arasz

Árulnak tokajit, — ára tiz garas.
 Czímer a pecséten, vers az oldalán,
 Versbe kapaszkodva egy-egy angyal áll.
 A bor árulója esküszik neki
 Hogy e mászlást maga szemén-szedte ki.
 Lássuk hát minő ez olcsó asszabor?
 Édesnek csak édes, van benn sok czukor.
 Van szag is hozzája, menta, székifű :
 Derék herbaté lesz, hogyha jól kifő.
 Van benne burgonyaszesz, s az jó erős,
 A ki így szereti, annak tetszetős.
 Van még benne minden drága töltelék
 Csupán csak hogy éppen «bor» nincs benn elég.
 Jaj kedves barátom, drága németem !
 E «süsser Ungarral» csizmád kenheted.
 Megcsal ráragasztott cifra czimirat :
 Hasfájás, fejfájás lesz belőle majd ;
 Hogyha «süsser Ungar» kell, hát ott keresd
 Hol terem, s magad se légy izlelni rest.
 Aztán az árakban kissé válogass.
 Mert az «édes magyarom» nem tiz garas.

Egy egy éves kis fiu

születés napjára.*

Felderült a hajnal szent Nesztor napjára.
 (Nem derült biz az, mert éppen nagy köd jára. Szerk.)
 Eljőve a nagy nap, mit mindenki vára.
 (Hagyja el barátom, rég lehetett már a ! Szerk.)
 Rózsákkal hinteném ösvényedet mostan,
 (Csak hogy a kertésznél nagyon drága most az ! Szerk.)
 Szivemet küldeném arany papirosban.
 (De isz ilyen «frachtot» nem vesz fel a posta ! Szerk.)
 Rád raknám az égnek minden csillagait.
 (No csak ezt az egyet a tornyon hagyja itt. Szerk.)
 Rád a napnak, holdnak minden sugarait
 (Csak adja ki neki apait, anyait. Szerk.)
 Fényesebbé téged azok sem tennének.
 (Sőt meglehet, hogy még tán el is sütnének. Szerk.)
 Azért szól felőled magasztaló ének.
 (No már ezek után ki ne szeretné meg ? Szerk.)

* A Schmerling-féle összalkotmány kibocsátásának évfordulóján

Keveset éltél még, s még is mennyit tettél!
 (Eddig csak azt láttuk, hogy mennyit megettél! Szerk.)
 Egész időkorod: tavasz, nyár, ősz s egy tél.
 (Megnőhettél, mivel jól szoptál és fejtél. Szerk.)

Hangzott dicséreted igen sokat szánkából.
 (Kerestünk is nagyon, csak hogy nem tudánk, hol? Szerk.)

Mondták azt felőled, ez igazi angol.
 (Érték alatta: hogy betegsége angol! Szerk.)

Ezután is nagy lesz reménységünk hozzád.
 (Nem mernők megmérni se szélét se hosszát! Szerk.)
 Mit várhatunk tőled, a napok elhosszák.
 (A javát már vettük, hát még majd a rosszát? Szerk.)

Kivánjuk, hogy nyuljék te életfonalad,
 (Hosszu lehet, hogy ha hátra-felé halad. Szerk.)
 Mely bizony sok évig reméljük megmarad.
 (Ha valami nagy szél nem támad az alatt. Szerk.)

Azért gratulálva járuljunk elébe.
 (El jönne az maga; ne menjünk helyébe. Szerk.)
 S kiáltuk fenszóval: éljen! vivát! lébe!
 (Csak bele ne fuljon még valami lébe. Szerk.)

Unokámhoz.

Az igaz, hogy még fiam sincs; de ki tudja? még lehet;
 Az megint feleséget vesz, — holmi jó fajta csehet, —
 S annak megintlen fia lesz, valami kis Nepomuk:
 Hát ez a kis Muki lesz az, kihez most szólni fogok.

Nem született fiam fia! te boldogabb vagy, mint én.
 A megholt öreg apámnál én is boldogabb szintén.
 Én amannál, mert már nem él; te nálam, mert még nem élsz;
 Levén domiciliumát még be nem vallott személy.

Szegény jámbor öreg apám, akkor hunyá le szemét,
 Mikor a fekete bankó és más aféle sz — szelvény
 Réz forintos, régi poltra járt tenyérből tenyérbe.
 Egy pár csizma száz forint volt, s ha jól vesszszük: megérte.

Nyolezvanhárom esztendő volt, hogy így szólt a jó öreg:
 •Már magamnak nagy időket ígérgetni nem merek;
 A mit vártam évről évre, már én azt meg nem érem.
 Vártam rá fekete hajjal, nem várok rá fehérén.

De te legkisebb unokám, te Marczika, meglátod,
A mire hiába lesett szegény öreg apátok,
Ha majd megnősz, ha férfi léssz, hogy ha — kopasz fejed lesz;
Ide tekints, kezemre nézz, aztán jól megfigyeld ezt.

Látod ezt a furcsa dolgot? Nevét persze nem tudod;
Huszonnégy esztendeje már, hogy feledségbe jutott.
Vártam soká, egész ország várta, hogy még előjön;
De már vége, nem látom én többet őt meg e földön.

De te Marcsi, kis unokám, él szivemben a remény,
Hogy te megéred az időt, mint a hogy nem értem én,
A midőn e rég óhajtott, rég hazavárt tünemény
Ismét itthon lesz köztetek. Csókold meg s tedd el szegényt.»

Azzal kezembe vándorolt ama csodás symbolum.
De biz az már eltűnt tőlem azóta, úgy gondolom.
Mindegy no, a neve megvan; — én úgy kaptam névtelen,
S utódimnak én a nevet tárgy nélkül végrendelem.

«Tehát, Muki! ide figyelj. Kopasz ugyan nem vagyok,
Csakhogy épen a homlokom már a tarkómon ragyog;
De a mire őszám úgy várt, már azt én se' remélem.
Nálam az ily illusio el van temetve mélyen.

Hegedült már arról Dávid, és még nem is az a szent,
Hanem a ki fölhalálta a mindenféle Taxent:
Hogy a most élő ivadék a színét lássa annak,
A kinek megérkezése boldogságos soha-nap.

De te, messze földön lévő kicsi unokafiúm!
Kinek születése is még pium desiderium,
Te megéred, a mikor majd első zápfogat huzatsz,
Hogy látni fogsz, mit én már nem, e földön — «ezüst huszast».

A nemzeti színház igazgatója.

Én vagyok Magyarországon,	Mi lesz holnap, holnapután?
Én vagyok Európában,	Ki lesz király, herezeg, lovag,
Én vagyok a kerek földön	Pásztor, kertész, inas, koldus?
A legszájalomraméltóbb	Mind nekem kell kinevezni!
«Függő, felelős miniszter.»	És minden kinevezésem

Vagyok legeslegelébb is	Csupán csak provisorium:
Saját belügyminiszterem:	Egy esténél tovább nem tart.
Tőlem kérdik, mi hol álljon?	Vagyok külügyminiszter is:
Ki mit húzzon a lábára?	Mindenféle külhatalom,

Tágabb és szűkebb casinó,
 Erkélypublikum és páholy,
 A magyar Akadémia
 És az uri lovar-egylet
 Influenzároz tanácsossal:
 Az egyik az operának,
 A másik meg a drámának,
 A harmadik a balletnek
 Kivánná kitágítani
 Az ő világi hatalmát.

Vagyok majd hadügyminiszter:
 Van nagy «Militär-vorlagom»,
 A miből nehéz lehúzni.
 «Geniecorps» a primadonnák;
 «Zuávjaime» a művészek;
 «Cavallériám» a ballet;
 «Gyalogságom» a choristák;
 «Tüzérségem» a zenekar;
 Hát még a sok «népfelkelés»
 S annak mindennap lénung kell,
 Különben nem hadakozik;
 Hát még a sok várépítés!
 Hát a «Monturs-commissio!»
 Tánczosnők egyenruhái!
 Jaj — ne is beszéljünk erről.

Vagyok pedig ezenkívül
 Igazságügyminiszter is:
 Van ám itt pör! azt mondhatom,
 S akárhogy igazitom el
 Az egyik megharagszik rám.

Vagyok Sanitáts-miniszter:
 Primadonnák rekedtsége,
 Ballerinák lábfájása,
 Mind rayonomba tartozik.
 Nekem kell megvizitálni,
 Hogy van fütve az öltöző?
 Nem kapnak-e benne náthát?
 Nekem kell az ablakokat
 Becsukdosnom, hogy légvonat
 Ne jöjjön, mert ha rheumát

Kap valaki, az én károm.
 Nekem kell a fellépőknek
 Katarrhczelttivel szolgálnom,
 Hogy hangjukat jól kiadják;
 Nekem kell a muzsikuskok
 Mellsontját megkopogtatnom
 Mert hogy mért nem fujják jobban
 Nekem kell a színésznőknek
 Komplimenteket mondanom;
 Hogy jó humorral játszanak,
 Oh — sok az én hivatalom.

Hát a pénzügyminiszerség
 Ez még aztán a keserű.
 Előállni a budgettel.
 Innen oda, onnan ide,
 Egyik lyukat a másikkal
 Befoldozni; ha deficit
 Támad, nem elég ha magam
 Vakarom meg a fejemet,
 Minden ember azt vakarja;
 Ha főlemelem az adót,
 Nem fizetnek, pedig hát én
 Katonai hatalommal
 Nem hajthatom azt be rajtuk.
 Aztán rajtam Maager ur sem
 Jön segíteni öt procentért.
 S van mind ehhez egy iszonyu
 Parlamentem: a sok ujság.
 A sok szörnyü ujságíró,
 A ki mind oppositio,
 Kiben kormánypárt nincs soha
 Mind montagne, mind jacobin
 Ki detronisálni akar! —
 Egy permanens parlamentem
 És a kit, ha megharagit,
 Még csak szét sem kergethetek.

Oh a pesti Kerepes-út
 Respublico-monarchicus
 Államának prezidense
 A legszánalomraméltóbb
 Potentátja a világnak!

Találós mesék.

Találjátok ki, hogy mi ez?

Veres inge néki vagyon,
Karddal körülvéve nagyon,
Nem kell neki engedelem,
Még is, a hol kell megjelen.

(Tulipán.)

Hát ezt ki találhatja ki?

Tavaszzsal jön nagy táborral.
Mikor nagy pusztitást forral;
Biztatják a föld népeit,
Ölje meg, a hol teheti.

(Cserebogár.)

Hát ezt mondjátok meg, hogy mi?

Nincsen veres sipka nélkül.
Hamar küzd, nehezen békül,
Vagyon neki sarkantyúja,
Az első riadót fújja.

(Kakas.)

Ezt is nehéz kitalálni:

Fiatalon börtönbe' volt.
Édes, kedves, nem is hajolt,
Vénségére a szabadban
Fás, keserű, haszontalan.

(Sparhelt.)

Hát erre ki ismerne rá?

Minden ujja veres plajbász,
Nem barátja a haladás;
Olló is van a kezében,
Ha megfog, — köszönöm szépen.

(Fak.)

Egy levél sorsa.

(Jelenet egy készülöben levő nagyobbyszerű drámából.)

Személyek:

WILLI SEN, egy postás. — KASSENLEERER, egy adós.

WILLI SEN. Nehéz bejutnom, már harmadszor itt
Csengtettem és inas pokolba el-
Távozni indítványozott, nehogy
Háborjam álmait kegyednek én.
Itten van egy levél; per extrapost.

KASSENLEERER. Frankirozott-e? azt tudatni vélem
Előbb ohajtanám, elvem szerint
Fizetni mert szokásom nem soha.

WILLI SEN. Küldé nagy ur, és még pedig rece-
Pissével, ráírván cito, cito!
De markot nem nyomott rá, mondván
Hogy itt fizettetik.

KASSENLEERER. Pokolba vidd.

Tudom mi lesz levélben? sürgetés;

Lejárott tartozást fizetni meg.
Add a kezembe, ám csupán azért,
Hogy földhöz én hajítsam.

WILLI SEN. Azt ne tedd.

Uram, bolondozást ne kezdj; mivel
Nem tudhatod, nincs benne puskapor?
Elsül s repít a légbe, hogy ha csaptad.

KASSENLEERER. Csapom pedig a földhöz én legott (levelet föld-
höz csapja, az elsül s az egész színpadot görög-
tűzbe borítja.)

WILLI SEN. Még ebből aztán, mondok, baj lehet.

Mennyivel loyálisabb emberek vagyunk mi, mint a bécsiék.

Ahol van ni, most látják az urak,
Mi a különbség a Rájrát között
Meg a magyar országgyűlés között?
A Rájrattól kérdik, ad-e adót?
Dehogy feleli rá azt, hogy nem ad.
Kinevez rá egy hosszú bizottmányt,
Az szétoszlik albizottmányokra.
Megvizsgálják mindent pontrul pontra:
«Ez nem jól van, ennek így kell lenni.
Ezt kiveszszük innen s ide teszszük.
Mit kivontunk, megint összeadjuk,
Az elosztást ismét sokszorozzuk.
Altal nézzük az egész bilánczot,
Mérlegezzük, rubricákba szedjük.
Sortirozzuk a mi nincs helyén még.
Minden pontot jól megdisputálunk.»
S mikor már az elővizsgálatnak
Halmazából a fülük se látszik,
Kétségbeesve jajgat a miniszter:
«Hol a pénz már?» akkor feltekintnek,
S elmondják, hogy hol nincs és miért nincs?
Ujjaikra szedve elsorolják
Száz okát a «nincs»-nek s «nem lehet»-nek.
Szólnak néki mindenről a földön,
A kormány külpolitikájáról,
Előhozzák a konkordatumot,
De csak azt nem, hogy mi fán terem pénz?

Lám mi mennyivel loyálisabbak
Voltunk: mingyárt megmondánk előre,
Hogy nem adhatunk, és punctum! Aztán
Két hét alatt be is szedték rajtunk.

Concurrentia az Elysiumban.

HORATIUS FLACCUS.

Uram Zeüsz, panaszszal én jövök
 Magas szemöldököd elé. Tudod,
 Hogy én poéta voltam hajdanán,
 A ki megírtam őszintén magamról
 Versgyűjteményem végén, (lásd alul)
 «Felépitém emlékemet, kinek
 Sem tűz, sem Zeüsz haragja meg nem árt.»
 Nem ám a tűz, nem is Zeüsz boszúja.
 De lásd, én itt már meg nem élhetek.
 Mit adnak egy ódáért? öt forintot.
 Sok a poéta, mint az ürgefi,
 Van a ki ingyen ír, csak nyomva lássa.
 A konkurrentzja itten szörnyeteg.
 Azért uram, vagy adj konczessziót
 Egy hölgy divatlap szerkesztésire;
 Avagy szerezz be szerkesztősegédül,
 Korrektorul, vagy ujdonságírónak,
 Akármelyik solid lap csarnokába,
 Mert ugy segéljen, éhen elveszek.

CICERO.

Uram Zeüsz; tudod, hogy én vagyok
 A híres juris utriusque doktor,
 A ki levertem egykor Catilinát.
 Ne hidd pedig, hogy ez tán két személy volt,
 Kiket Kati s Linának tisztelének,
 Mert ezt legyőzni nem kell nagy vitézség.
 Ezért is páter pátriának hittak.
 Quid juvat ámde minden ékesszólás?
 Mai világban ez foglalkozást
 Csupán nyelvünknek, nem fogunknak ad.
 Azért uram, a Styx vizére kérlek
 Engedd, hogy censurát tegyek le mingyárt
 A váltójogból s nyissak irodát.
 Konyhára ez hoz, a mi sütni kell.
 S ha csődperek kerülnek asztalodra,
 Jó zsirosak, nevezd ki akkor engem
 Perügylőnek; mert így elveszek.

APELLES.

Kegyelmes jó uram ! emlékezel
 Reám ? Hogy a mennykőbe ne, hiszen
 Ültél is, a mikor festettelek,
 Én voltam házi pictorod, Apelles,
 Az a híres, tudod ! no rég vala
 Biz ez ; most persze megkopám :
 Mert munka nincs ; kabátom a zsidónál ;
 Könyörgöm jó uram, csináld ki azt,
 Hogy itt a jó pokolban nékem is
 Szabad lehessen fölállitanom
 Egy kis atelier photographot.
 A jámbor művész most csak ebből él,
 Megkérem majd Nagy Sándort, Hannibált,
 Ovidiust, Nerot s más fő urat,
 Hogy üljenek vizitkártyák szerint,
 Azt kapva kapja majd a publikum.
 S ha még megnyerhetem Aspasiát
 És Laist, Phrynét, Lollia Paulinával,
 Vagy még talán Didót és Messalinát,
 Hogy engedjék maguk lefényképezni
 Mindenféle poses academiquesben
 Etudes stereoscopiquesok gyanánt :
 Annak nagyon nagy kelete leend,
 Azt még te is megnézed, jó uram.
 Hát kérek egy photograph csarnokot.

HIPPOCRATES.

Uram, Zeüsz ; Hippocrates vagyok,
 A híres orvos : az csak voltam egykor.
 Nincs mód megélni ebben a pokolban
 Mióta annyi charlatán került be.
 Minden hirlapnak háta tömve van
 A hirdetményeikkel ; kezdi egyik
 Legfennt a hajnál : «nincs többé kopasz fej !»
 Más szemvizet hoz, arczenőcst komendál,
 A harmadik fogcseppeket ; megint más
 Csúzlánczot vállnak ; — hasnak speizepulwert ;
 Egy légio «titkos bajok»-ba szolgál,
 A miknek én nevét sem ismerem ;
 Mig végzi az utolsó «tyúkszemen».
 Uram, nekünk itt semmi se maradt
 Gyógyítani és segíteni valónk,
 Azért, immár nekem sincs mit csinálnom,

Mint hogy néhány szeremre adj patenst ;
 Van egy saját találta szappanom,
 A melytül ördög mosdhatik fehérre.
 Van egy kenőcsöm lelkiismeret
 Marása ellen, ez kapós leend,
 Aztán meg arra kérlek, add ki bérbe
 A kénköves fürdőid itt alatt
 Egész saisonra, én azt mind kivenném,
 S gondoskodnám, mint orvos és arrangeur
 Vendégeid pokolkényelmiről.

ACHILLES.

Uram Zeüsz ! A méreg elfut egyszer !
 Hiszen tudod, hogy én vagyok Achilles,
 A ki megöltem Hectort a vitézt,
 S kiről Homérus versben eldalolta,
 Hogy annyi hősi vadhúst liferáltam
 Pokolnak asztalára hajdanában ;
 De most uram, ez átkozott dolog,
 Az ember élte itt a Styx vizén túl
 Nincs biztosságban ; minden léptemen
 Találkozom egy fránya yankeével,
 Ki most került ujontan a pokolba.
 A ficzkó nem kerül ki ; meglököm :
 Az visszalök : én kardomhoz kapok,
 Az meg kiránt egy hatsövü revolvert
 S úgy át meg át lyukgat, mint egy szitát.
 En itten így meg nem maradhatok :
 Hisz minden ficzkó össze-vissza lő ;
 Azért uram, adj fegyver-engedélyt !
 Hogy én is egy revolverért mehessek ;
 Különben itt csuffá tesz minden ember.

DIOGENES.

Uram ; — az az, hogy a magad ura.
 Diogenes vagyok, ha nem volnék
 Diogenes, szeretnék lenni inkább
 «Bolond Miská»-nak, avagy «Üstökös»-nek.
 Rég volt az, a mikor helyembe jött
 Nagy Sándor és sok mamlasz úri ember,
 Hogy kérjenek egy kis gorombaságért ;
 Mostan helyükbe kell azt küldeni
 Keresztkötés alatt, előfizetve.
 Azért instállak, ha nem hánytad el,

Add vissza frissen a lámpásomat,
Hadd menjek el prænumeránst keresni
Az éleclapomra. — Hol talállok embert?

SAPPHO.

Kegyelmes főuram ; nevem Sappho,
Zeneművésznő voltam hajdanán
És pengetém a lantot örülésig.
Kimentem a divatból már uram,
Öt húros kobzom nem hallgatja senki,
Mióta minden frajla zongorát ver.
Azért alázatos kérésem ez :
Rendelj számomra is egy zongorát,
Kilencz oktávás legyen, dobverővel
És ressonance fenékkal : én azért
Igérem néked, hogy szorgalmamat
Ejen napon át arra fordítom,
Hogy kárhozottaidnak szenvedésit
Egy újabb gyötrelemmel megnöveljem,
A skálát verve megszünéstelen.

CROESUS.

Uram, remélem ismersz ; én vagyok
A Cræsus, a hatalmas báró Cræsus.
Sokáig nem alkalmatlankodom.
Tudod uram, hogy én gazdag vagyok,
Randzsirozott ur, a hogy mondja más ;
És mégis azt mondom, hogy megbukom. —
Mióta ennyi bankár jut pokolba ;
Az én házamnak menten vége van.
Ezek couponnal, lotterie papírral,
Consols, creditlos, s más papírszelettel
Úgy felvirágozák az alvilágot,
Hogy pénzem többé senkinek se kell.
Mind ott hever ládámban, azt se kérdik,
Hányas procentre szoktam osztogatni.
Igy én uram végkép elpusztulok,
Engedd, hogy én is hadd vegyek papírt.
S állittass itt hamar börzét nekünk,
Különben a sok raffinált üzér,
Ki a földön kijárta iskoláit,
Minket, kik oly régen vagyunk pokolban,
Megcsal, kipusztít, végkép tönkre juttat.

ASPASIA.

Alázatos szolgálód; szép atyám.
 Kivántam tisztelegni: csókolom
 A szép kezéd, milyen jó színbe vagy ma.
 Oly jól nézsz ki, mint mikor javában
 Tevéd a szépet mamzell Európának.
 Kegyelmesen kérnélek, nézz csak arra,
 Most jött a földről egy pár asszony ember
 Egészen új divattal, minden férfi
 Bolondul és töri magát utánuk.
 Mi szélesek! van rajtuk mennyi abroncs;
 Mellettük én, e szörnyen testhez álló
 Tuniqueben, a chlamysban meg se látszom.
 Ugy-e, te szép, te kedves kis Zeűsz,
 Megtészed azt, légy jó, a kedvemért,
 Hozatsz számomra is egy krinolint.
 Ne egyet, hármat, ölnyi széleset.
 Meglátod, az mi jól fog állani?
 Hiszen műértő vagy nagyon e szakban.
 Kérlek tehát, szépen, egy krinolint.

ZEÜSZ.

Ördög pokol! Hogyan segítsek én
 Ti rajtatok? Van is módomba' még:
 Mikor ez a fene Napoleon
 Minden hatalmat elvett a kezemből.
 Ha küldöm Hermest titkos missióval,
 Telegrafon elébb megtudja ő.
 Ha én határozok, ez így legyen:
 Ő mást határoz, és az teljesül.
 Én kinzok itt csupán egy Tantalust,
 Ő néki van husz milljó Tantalussa,
 Kik a midőn már Róma ajkukig
 Ér, hozzá kapnak, s újra elrepül.
 S ha megharagszom, mennykőhöz kapok:
 Eszembe jut, vontcsövű ágyu van
 Az ő kezében; nem jó bántani.
 Jánus öcsémnek volt csak két feje,
 De néki három: egyik a magáé,
 Az a melyik a békét prédikálja,
 A másik öcsceé, mely háborút mond.
 A harmadik szerelmes asszonyáé,
 Mely hirdeti a szent reactiót.

Egyszerre mind a hárommal beszél :
 Ilyennel én nem concurrálhatok.
 Megtettem én is egykor, hátamon
 Hogy hordozám Európát, ámde ő
 Cselekszi, hogy Európa hordja őt.
 Még a sasomtól is megfoszta már
 S saját villámit küldözi velük.
 Barátaim és — néim, rajtatok
 Segitenék, de ucsesc nem tudok,
 Magamnak is meggyült a nagy bajom
 Az átkozott nagy concurrentiával.
 A mi pediglen végleg illeti
 A rossz poéták, és váltóüzérek.
 A charlatánok, zongorát ütők,
 A photographok és a satyrák,
 A börzék nagyhatalma s még nagyobb
 Hatalma ellen a szörny krinolinnak :
 S kiváltképen pedig a yankeek ellen,
 Már itten «ő» még maga sem segethet,
 Nem hogy magam. Ketten se összevéve.
 Tehát nyugodjatok meg a pokolban.

Hessencasseli történet.

Mért akarsz kivándorolni?	«Megmondok én uram mindent,
Ember, valld meg, ne tagadd!	Mit is titkolnám sokat.
Ki biztatott ily merényre?	Van egy kis könyv, a mely
Erre nem jöttél magad.	A falukon bujtogat.» [minket

«Igaz uram, biztattak rá,	Miféle könyv, ki terjeszti?
Dehogy hagynám tűzhelyem,	Haditörvény fejére!
Ha a dolgot elébb jól meg-	Legkevesebb öt esztendő,
Nem értették vón' velem.»	Ha megkapjuk, a bére.

Ki volt a rosz bújtogató,	«Nagyon jó lesz, én nem védem,
A ki erre rá beszélt?	Rávallok, az is igaz.
Mindent kivallj; mert külön-	Itt a nyugtalanító könyv:
Fejedre hozasz veszélyt! [ben	— Az adókönyvecske az.

Csahosi úr.

1861.

Vörös toll a kalapjánál,	Nem kell semmi, nem fizetünk!
Vörös beszéd a szájában.	Üssétek le, a ki mást mond,
A szeme is vérben forog,	Még a ki csak hunyorít is
Ha a zászlót lobogtatja.	Az is mind hazaáruló.

Szidja a sok gyáva népet : Meetinget tart Deák ellen
 Ezek a hitvány ujságok, A kocsában : «táblabíró!
 Ezek közt sincs egy, ki bátran Conservatív! Ahol van ni!
 Megmondaná, — a mit ő mond. Még Budára is által megy!»

Mind alkuszik, mind hizeleg! . . . De majd tisztelt citoyen ur,
 Csak egyedül ő nem rendül. Ha más idő talál jönni?
 Csak ő opponál mindennek, «Ne féltsetek ti engemet:
 Végre saját magának is. Ismertek már, hogy ki vagyok?»

1862.

Vedlett toll a körme között, Mind opponál, mind veszekszik,
 Szelid betűk tolla alatt, Csak egy kettő loyolális.
 A szeme lesütve szépen, De még azok sem elég jók.
 Mikor a toll perczegve ír. Még a «Hirnök» is rebellis.

«Alázatos véleményem» Mindennek az oka Deák,
 A ki ezzel egyet nem ért, A montagnardok vezére,
 Nem kár volna befogatni, Ki leginkább áll az utban.
 Mint gonosztevő lázítót. Hogy még sem mehetünk
 [Bécsbe.]

Az ostoba elvakult nép! . . . De hát tisztelt honpolgár ur,
 És ez a sok éhes firkász! Ha majd megint más idő lesz?
 A ki csak azért agitál, «Ne félts engem; akkor megint
 Hogy sok prænumeranst Feltűzöm a veres tollam.»
 [gyűjtsön.]

Haragszom rád.

Van egy játék : «haragszom rád,» «Haragszom rád!» Mért haragszol?
 Nagyon elnész tréfás játék; «Azért haragszom rád nagyon,
 Kendőt fognak, hajigálják, Mert nem akarsz odajönni,
 Ki a másiknak hajítja, A hova én vezetnélek,
 Azt mondja rá: «haragszom rád.» Pedig ott jó dolog vagon.»

Azután kell okát adni, «Haragszom rád!» Ugyan miért?
 Mért haragszik olyan nagyon? «Azért mert democratá vagy.»
 Ha nem tudja okát adni, «Haragszom rád!» Hát te miért?
 Vagy olyat mond, mit más mon- «Csak azért, mert úgy találom,
 Azonnal megzálogolják. [dott, Hogy nagy arisztocrata vagy.»

«Haragszom rád!» — Miért? — Mert nekem igen vörös vagy,
 [«Azért, Mert nekem igen fehér vagy,
 Mert Meródét bántod nagyon. Mert szabad vagy, mert szolgál
 «Haragszom rád!» — Miért? — [vagy,
 [«Azért, Mert nagyon lágy vagy, kemény
 Mert a zsidókat pártolod.» [vagy.
 «Haragszom rád, haragszom rád!» Azért, mert a világon vagy! . . .

No majd ha egyszer rákerül
 A sor a zálog-váltásra.
 Akkor aztán csókolózzunk —
 — A szépekkel; — a csunyáját
 Elküldjük — státuát állni.

Önbírálat.

Oh emberek! veszendő emberek!
 Ugyan mire nézitek a napot?
 Soká bufogtam csak magamban eddig:
 Tovább a hallgatást nem állhatom.
 Elnézem reggel, este, nappal, éjjel
 Mi életet folytattok? förtelem!
 Csak enni, inni, és aztán heverni.
 Dolgozni semmit, s mennyi munka vár!
 Mind esznek, isznak! és még mily sokat!
 Miként ha életőknek célja volna
 Csupán a hájukat nevelni meg.
 Egész nap isznak! a mikor nem esznek.
 S azt nékem itt az ólban nézni kell.
 Sőt van közöttük oly förtelmes is,
 Hogy a mikor nem bírja lába többé,
 Magán kívül a sárban hentereg.
 (Óh mint szeretnék én ott henteregni!)
 Halljátok emberek, rossz emberek!
 Megintelek még egyszer tikteket,
 Én, a ki nálatoknál jobb vagyok.
 Ha még tovább így disznókodni fogtok,
 Csak a hizásra néztek, semmi másra;
 Majd eljön a rettentő végveszély,
 Eljön reátok a szörnyű zsidó!
 — Engem nem bánt, mert disznóhús vagyok.
 De tikteket megesz, befal, lenyel!
 Óh emberek, ne disznókodjatok.

Toborzó pápai zuávoknak.

Gyere pajtás katonának!
Nem megyek én, mert le-
[válnak.

Ne félj pajtás, le nem vágnak
Csapj fel pápai zuávnak!
Éljen a zuáv!

Zuáv élet a gyöngy élet.
Kivált a ki Meródé lett;
Ellenségtől az nem félhet.
Nem bántja, csak az ítélet!
Éljen a zuáv!

Adnak neki Péter-fillért,
Mindmegannyi fényes tallért,
Abból játszhatik gavallért,
Thatik is jó bort, sillért!
Éljen a zuáv!

Ha a lénungját felveszi,
Fegyverét hüvelybe teszi.

Nincsen aztán semmi neszi.
Napoleon védelmezi.
Éljen a zuáv!

Zuávok ott nem szolgálnak,
Sem pedig nem táboroznak,
A holott kanoniroznak,
Csak a hol kanonizálnak.
Éljen a zuáv!

Csajj fel hát ide pajtikám
Ne félj, jó vár a Vatikán.
Montebello ur sem cigány.
Ő ott «utolsó mohikán.»
Éljen a zuáv!

S hogyha elfed a zöld pázsit
Másvilágra nem fogy gázsíd,
Ott lesz Anton Nelli bácsid.
Magával visz, mint bagázsit.
Éljen a zuáv !

Epilog.

A nemzeti színház 25 éves örömnépének estéjén,
előadatik játék után, mikor már a közönség és játszószemélyzet hazament.

Személyei :

Első Deficit, Második Deficit, Harmadik Deficit, Negyedik Deficit, Ötödik Deficit, különböző atyáktól született testvérek. Miucz, a színházi cizcza. Czinczi, a színház egere. Az éji őr.

1. Jelenés.

(Sötét van, de hát minek is volna világos? a karzati nézőtérén Czinezi, a színház egere keresi sorba a padok alját, elhullatott almacsutkák után; nem találván pedig semmit, ilyen monológot tart.)

Gyalázatos világ! — csúf publikum!
S elkárhoztatandó igazgató!
Egyetlen egy almacsutkát se látok,
Mióta ez a mágnás komité
Megtiltotta az almaárulást.

A karzaton nincs semmi hulladék.
 Szegény egér megveszhet éhen itt!
 S ez a hazafiatlan publikum
 Nem hogy zsebében hozna valamit,
 Mit közhaszonra itten elfogyaszson!
 Hajh! hajdanán ez mind nem így vala!
 Lúdczombot is ettek a dráma mellé,
 S míg X kisasszony floribus vala,
 Tapsonczai helyén sajtmozza volt. —
 Mind vége van! Bejött a rossz idő.
 Ennek is az igazgató oka.
 Volnék csak ujságíró! no iszen
 Uraim! majd oda mondogatnám:
 Ha egeret akarnak tartani,
 Gondoljanak rá, hogy megéljen az,
 Én nem szolgálók, nem vagyok bolond.
 (Lyukába el.)

2. Jelenés.

Miucz, a színházi czicza (a sárgalyuk előtt ül és zúgolódik).

No ma megint szép kis bevételem lesz!
 Még csak nem is mutatkozik egér; —
 Ez a sötét éj nem nekem viradt:
 Oly ritka már a patkánypublikum,
 Miként ha bérlet volna nyitva néki,
 Pedig hiszen én nem riasztom el;
 Sőt a kit megfogok keblembe zárom.
 Talán attól futottak volna szét,
 A hogy most némely énekes üvölt? . . .
 Gonosz világ van! nem tudom mi lesz?
 Gázsim csak van, de az mi? Két forint.
 És abból tiz krajezár megy stemplire,
 Öt megy adóra, négy nyugdíjra le,
 Hat a fapénz, négy kollektára megy.
 Marad nekem csak egy forint huszonhét.
 (Körülbelül: — jambus nem üt ki másképp)
 Hát élhet ebből tisztességes macska,
 Ha nincs e mellett accidentiája?
 Én más uton keresni nem tudok: —
 Mit mondana felőlem a világ?!
 S engem már ujságíró sem vesz el,
 Mert vén vagyok. Igaz: ruházatot
 A magas komité ad; ez igaz.
 S csupán ez, a miért kiállok itt,
 Mert héj keserves lenni most művésznek,
 Mikor nem mind egér, ki czinezog itt.

3. Jelenés. (Elébbi; Deficit testvérek egymásután.)

ELSŐ DEFICIT. Sicez macska innen! mostan én jövök.

Enyim ez a ház, és én az övé.

No csak helyet! még többen is jövünk,

Köszöntelek, nemes testvéreim!

HARMADIK DEFICIT. Köszöntsé apátok lelkét! Mit beszélsz

Te itt előttem?

ELSŐ D. Hát'szen én vagyok

Első szülött.

HARMADIK D. Azért mégis csak én

Vagyok közöttetek legöregebb.

Mert én ötvenezer forint vagyok.

ÖTÖDIK D. Ugyan kérlek ne veszekedjete

A rang felett, ki régibb és nagyobb?

Viszálgodás ily kérdések felett

Csupán halandók jelleméhez illik

S mi halhatatlanok vagyunk.

Inkább beszéljünk arról, mit csináljunk

Hogy itt örökké jó tanyánk maradjon,

És évről évre új testvéreket

Fogadhassunk fel diszes chorusunkba?

Beszélj te egyik, honnan támadál?

ELSŐ DEFICIT TESTVÉR. Onnan jövök, hol csizmát varr szabó;

És kőműves munkát visz asztalos;

Hol tyúk tanítja úszni a kacsát,

Mindenki abban fárad, mit nem ért.

(Tekintetes nemes divántanács

Színházigazgatással mérgeződik.)

En ott születtem s jól meg is nővék.

A húszezernél innen meg nem állok.

MÁSODIK D. TESTVÉR. No oly magasan én nem kezdhetem.

Mindössze is egy pár ezer vagyok,

De érdemem, mit felhánnyok, bizonynyal

Az, hogy olyan évben tudék születni,

Midőn a manna hullott, pénz elég volt,

És jó darab, zsufolt ház, bérletek,

Kéves hirlap, és semmi opera,

És mégis tudtam lenni tudni én.

Ötszáz pezsgős palack a padlaton,

És a mi emlék ahhoz van csatolva,

Tudják nagyon, hogy' birtam létre jönni?

HARMADIK D. TESTVÉR. Jó gazdának szokták nevezni azt,

Ki egy gyufával kétszer gyújt, a ki

Nem szántat, hogy ne fogyjon arra napszám,

S szénát, ha drága, épen nem fogyaszt;

Ki nem néz arra, hogy bevétele

Legyen nagyobb, csupán csak arra, honnan
 Lehetne még lehúzni valamit?
 Hol a művészetet úgy ápolák
 Mint Toldy Miklós a lovát.
 «Kevés a nép!» — «Fujják az ittlevők
 Jobban! fujják a nemlevők helyett is.»
 Fújták bizony, de a cassából a pénzt!
 Mig végre szépen én maradtam ott.

NEGYEDIK D. TESTVÉR. Ó kontrer! Én, ki legnagyobb vagyok
 Beszélhetek pompáról, fényüzésről;
 Vállalkozó szellem, vakszámitás,
 Kopott hang, megfizetve új ezüsttel,
 Költséges tánczczipők és gixerek!
 Hát még a sok mennykő bukott darab?
 A hány csak jött, megette Astaróth!
 Csak engemet nem. S már azért
 Nem mondja senki többé aztat
 Hogy e színháznak nincs igaz, valódi
 Tragœdiája; mert én az vagyok.

ÖTÖDIK D. TESTVÉR. Ti a gazdáitokra vallatok;
 Én a fogyasztókat magasztalom.
 A publikum s a jó ujságírók
 Nekünk barátink és keresztapáink,
 Mindenből az kell nekik, a mi drága,
 De pénzt is adni hozzá — más dolog.
 Ha venni kell művészt, ők árvereznek
 S ha jól rásózták, akkor meg levágják.
 Ha népszerűtlen az igazgató,
 Boszúból a színházat kell kerülni.
 Egymás zsidóját ütni jó dolog
 És végül illik, hogy az általános
 Szélesendet, mely az alkotmányos élet
 Atmosphæráját nyomja itt jelenleg,
 A színház is szépen érezze meg;
 Mert azt kívánja a hazafiság,
 Hogy a mikor nincsen országgyűlés
 Akkor fülét farkát elejtse minden.
 És így születtem én, és még utánam
 Majd jönnek többen is, még hosszú sor
 Idem petentium decus. Most addig is
 Fogjunk kezét s üres lévén a ház
 (Ilyen kell nekünk;) im kezdjük reá
 A kardalt, melyet mostan komponáltam:
 «Deficitet mond a status;
 Mind a compossessoratus;
 Színházi directoratus;
 No czigány! Erre húzz hát tust!

(Da capo al fine.)

4. Jelenés. (Előbbiek. Éji ór.)

ÉJI ÓR. Ni ni! ki czinczog itten a coulissák
 Között már ilyen késő éjszaka?
 UTOLSÓ DEFICIT. Bakter, kimenj! Ismerj meg: én vagyok
 A rettentő nagyságos Deficit!
 Én itthon vagyok, és nekem, tudod,
 Hogy még a gazdád sem parancsol. Elmenj!
 Mert hogyha még egy pár öcsém beáll,
 Kidobjuk innen mind, kit itt találunk:
 Színészt, igazgatót, publikumot,
 Még téged is, s magunk leszünk. Szaladj!

(Éji ór elmegy. Deficitek ott maradnak; szerző nem tudja őket hova tenni?)

(Függöny hiába gördül le.)

Késő tanács.

Oh te jámbor, jámbor ember!	Mentél inkább remetének,
Milyen rosszul gondoskodtál	Hivattad magad bolondnak;
Öregséged napjairól!	Termesztettél krumplit, répát,
Mikor már a kezeden volt	Jártál gyalog és rossz úton,
Két királyság: elfoglaltad,	Viselted a veres üngöt,
S od'adtad egy harmadiknak,	Hazát, népet emlegettél
Nem tudtál már kérni tőle	S vadásztál egy olyan sportban,
Magadnak is valamicskét:	A hol magadat fogtak el,
Legalább egy herczegséget,	S ülsz most státus börtönében.
Excelenzás titulussal?	
Járnál most négy lovas hintón,	Látod, a kik veled jártak,
Volna frakkod, érdemrendes,	Több eszük volt: elfogadtak
Laknál fényes palotában,	Rangot, kincset, palotákat.
Tartanál jeles kutyákat,	Azok isznak most torodra,
Paripákat, szeretőket.	Megis vágta — s kinevetnek.
Rendezhetnél orgiákat,	«Amo incipit ab ego.»
És vadásznál szarvasokra.	

Ki mit álmodik?

De már akárki mit beszél	Dicsőségről a franczia,
Az álom nagy jótétemény.	Olasz Rómáról álmodik.
Csak hogy mikor javába foly,	Amaz Mexicóban ébred,
Akkor felébredni ne kén.	Spezziában a második.

Az angol álma kincshalom.
 Ébren mit lát, az éhhalál.
 A szerb török várakra ront,
 S ébren a régi kőfal áll.

A muszka álma új reform,
 Miből gyilokra ébredsz.
 A lengyel vár börtönnyilást :
 Pedig mi zörg : az új retesz.

Ujságíró álmába lát
 Sok-sok prænumeratiót,
 Pedig mikor felébred, hát
 Mit lát? csak reclamatiót!

Az a szegény frakk.

Elmult két tél, két nyár,
 Magam is megjövök már.
 A kezem már a kilincsen :
 Itthon vagy-e? vársz-e kincsem?
 Álmodtál-e rólam sokat?
 Fájt-e rám néha a fogad?
 Viszketett-e a tenyered,
 Hogy a nagy ternót megnyered?
 Csengett-e a füled néha?
 S mondád, jó hirt hallok még ma?
 No hát örülj : közelgetek :
 Hozok ternót, jó hirt neked.
 Mingyárt meglátogatlak,
 Az a Szegény frakk!

Attila és Zrinyi-dolmányt
 Meguntátok : jól látom már.
 Csak egy zsinór van legfelyül,
 Az, a mivel szegre kerül.
 Nincs már párta, nincs már mento,
 Boldog volt, ki levethette.
 Pitykés ingváll már nem hódít;
 Visszajött a régi módi.
 Már a plundra megérkezett,
 A czilinder igérkezett,
 Hát kalucsni mit vétkezett?
 Én is velük fogván kezét
 Hazajövök csakumpakk
 Az a Szegény frakk.

Garibaldi már elbuka ;
 Bimbasi lett Luka Vuka ;
 Nem lesz nekik amnestia,
 Bárha férjhez megy is Pia.

Lagerronjèr győz Frankhonban,
 Lagerbier meg Némethonban.
 Az olasz egysége ott van
 Végig ostromállapotban.
 Nagyon jól mulat Metternik,
 De nagyon rosszul Qvaternik,
 Az egész hires Biarritz
 Mind csak az én malmomra víz.
 Most már én mondom, hogy «sakk!»
 Az a szegény frakk.

Actio, reactio.

(Etude journalistique pour le pianoforte.)

Actio! actio!

Mi hát az az actio?

Beutazni Londont, Párist,

Megnézni a boulevárt is;

Enyelegni szép grisettel,

A ki vacsorát fizettet;

A closerie des Lilasban

Örvendezni Delilával;

Conspirálni a Mabillban,

Hol ezt tenni lehet nyíltan,

Hol a sansculotte leánykák

Tánczolják a hires càncànt;

Pezsgőt inni Epernayben,

Èpen veuve Cliquot tövében;

Látni en passant lord Pámot,

Mint írja a telegrámot,

Megkérdezni szépen tőle:

Hogy a sympathia rófe?

A törökök miből fálnak?

Sitthon éhen hányan halnak?

Megkerülni Svájczot, Turint,

Megtapsolni a ballerint,

A ki magyar szövetséget

Tánczol: (ott van csak e végett.)

S hazajönni lóhalálba,

Nagy eszméssel saturálva,

Itthon sötét képpel jární,

Sejtetni, de ki nem tární,

A mit elhoztunk titokba:

— Becsületünk van zálogba.

Maradjon «macska a zsákba»

Csitt! ez nem való ujságba.

S ülünk — de nem paripára

S gyújtunk — hanem csak

[pipára.

Ezt nevezik actiónak.

Reactio! Reactio!

Mi hát a reactio?

Bécsbe és Berlinbe menni,

A Daumban megpihenni.

Dicsérni a Bockbier nedvét,

Keresni pinczérlány kedvét.

Megnézni a Niebelungot,

Dicsérni a német Schwungot.

Kiborotválni az állat,

Dresszirozni a szakállat.

Reichsrathban karzatra menni;

Szép Kláránál bonbont venni.

Meghallgatni, mit mond Mühl-

[feld?

A jobb oldal hogyan ült fel?

S tiz forintot rászentelvén

Venni egy pár credit-szelvényt,

Hazahozni egy pár bonmót

S világpolgár blouset, mely

[kommót.

Elmondani, a mit láttunk?

Mit evett Giskra barátunk?

S hogy a derék Grammont

[herczeg

Nagy kedvelője a stercznek.

S hogy még több is van in petto,

Nem mondhatni el mind netto.

De hogy megfordul a világ

Előbb utóbb, az márig áll.
A világ megy «hátrafelé»
— Legkívált így szüretfelé.

Mit tehet a szegény pára?
Hátramegy — és gyújt pipára.
Ezt hívják reactionnak.

A csendes éj.

Bim, bam ! Hangzik az estharang :
Elesendesült — öröm, harag.
Sötétség van köröskörül,
Ennek bagoly, béka örül.
Előjön pók és bőregér,
Mind így szól : az éj sokat ér !
Először is szól a bagoly :
«Én most éjjeli sas vagyok ;
Mikor nem járhat más madár
Akkor enyém egész határ.»

Azután szól a denevér :
«Most én vagyok égben vezér !
Minden csillag nekem ragyog ;
Tetszik nekik, hogy szép vagyok.»

«A béka mond: csend van, no most
Énekeljünk egy húzamost,
Ember alszik, nincsen füle :
Lehetek most fülemüle.»

Pók is örül : «igy most jól van ;
Nem bántanak birtokomban,
Ez a ház csak azért áll itt,
Hogy rákössem hálóm szálit.»

Jön végre az éjnek holdja,
Görbe félképét kitolja,
S mint egy dinnye ketté vágva,
Belemosolyg a világba.

«Dicső éj, most én vagyok nap !
A másik ? az szállt pokolnak.
Poéta rólam énekel ;
Napról nem : — az neki se kell.»

S aztán chorusba áll minden
Boldogultan, elégületen ;
«Dicső idő, nekünk való !
Mért hogy nem örökké való ?

Ha az ördögadta kakas
Nem volna olyan nyersnyakas:
Ha az nem kukorikolna,
Tán sohasem lenne hajnal!

Az utolsó bolond.

Voltak hét bolondok,
Kik üzték a gondot,
Mindnyájan jó pajtások.
Zúgott a publikum:
«Milliom Hellikon!
Hét bolond! De ez má' sok!

Az egyik volt Ördög:
Jött minden csötörtök.
Ez volt spanyol tanítvány.
A másik volt Bohóc,
Bár bajusza volt kóc,
De tréfája nem hitvány.

A harmadik Leves,
Ezen volt mit ne vess,
Ámbár vala fekete.
A negyedik Tatár,
Ha nem bántá katárrh,
Ő is tett, mit tehete.

Ötödiket híják:
«Garabonczás diák.»
Most született, de már is
Sok derekat mondott,
Csak azért is hordott
A fején kalamárist.

Hatodik volt Miska,
Bár nem káломista;
De igen derék gyerek.
Hetedik volt Márton,
Ki ezen a párton
Vala leginkább öreg.

Mind a hét volt bátor;
Komédiasátor
Látta csodatetteik,

A publikum bámult,
S fogadozott távul:
Nyakát kitöri melyik?

Legelső volt Ördög
Ki szólt: «én csömörlök,
Megyek én már pokolba.
Többi ha bukottan
Jön, legalább ottan
Lesz, ki majdan ápolja.»

Szegény Bohóc, neki
Lába nem töre ki,
De elfogyott a szussza.
Hektikában halt meg,
Adhat hálát égnek,
Hogy nem — paragrafusba'.

Utána dült Leves,
Vala nagyon heves,
Elragadá a lova.
Egy salto mortále
Hejh, az hajítá le:
Nem is tudni már, hova?

Aztán esett Tatár,
Tartott pedig határt
S nem igen volt goromba.
Végső tréfája volt
Hogy kétszer is megholt
S csak úgy ment nyugalomba.

Szegény Garabonczás
Látták többek sorsát.
Szólt: Miska, nyelj el engem.
S társa nyílt torkába
Magát bele vágta;
Legalább volt melegben.

Még egy kicsit párba,
Miska s Márton járta
Tojástánczot, bilánczot.
De a tűzevéshez,
Bicska elnyeléshez,
Nincsen kedvük, kilátszott.

Komédiasátor,
Hol nagy zaj volt máskor,
Olyan csendes, olyan bús.
Bikficsereg henczeg :
«Jássunk no bukfenczet,
Állj a fejedre Bamboche!»

Most a hét bolondból
Már csupán egy gondol
Sipkája csörgőjére.
Forgatja kezében,
Forgatja eszében
De nem teszi fejére.

«Minek? fején járni
Tudhat most akárki,
Mikor én abbahagytam.
Szebb bukfenczet hány most
A világ, mint Bamboche!
Tapsolhattok miattam.»

Mitől híznak?

Volt egyszer egy kövér ember,	Egyszer aztán ellenségi
Ki azért volt olyan kövér,	Elhallgattak és helyettük
Mert sok volt az ellensége,	Támadának jó baráti,
Kiknek megette kenyerét.	Kik dicsérték, hizelegtek,
Azok szidták és átkozták	S ettül úgy megsoványkodott
S mennél jobban átkozódtak,	Hogy belehalt. Tanuság ez:
Ő meg annál jobban hízott.	Átok hizlal, hizelgés ront.

Væ væ care pater, nunquam jam carmina dicam.

Gyermekek Ovid volt az, ki ezt énekelte,
A mikor az apja jól elfenekelte :
Majd adok én neked verseket firkálni !
Még majd ujságíró fog belőled válni :
Gonosztevő leszesz, apád csufságára,
Anyád siralmára, statusnak kárára,
Pedig én nevellek országos — izévé.

«Væ, væ!»

Ilyen adta kölyke ! miben töri fejét?
Hanem hisz a korbács majd veszi elejét!
Addig csépellek, míg csak el nem feledted,
Hogyan kell rímekbe szedni a sonettet?
S ha neked jambus kell, eltöröm a lábad,
Biczegő lábadból aztán jambus válhat.
Az ilyen rossz csontért nem is tudom kár-e?

«Care!»

Ez még csak kismiska, ez még most csak korbács,
De majd nagy korodban hogyha rajta kapnak

Az ily gonoszságon s érte jól megraknak,
Az lesz aztán egyszer majd a fogcsikorgás.
Akkor is lesz, ne félj, a ki érte rád ver,

«Páter!»

Mit nekem a muzsák! az egy se megy férjhez.
Inkább emeld szavad Ceres istennéhez.
Készülj szolgálatra nagy kincsű Plutóhoz.
Én is ott vagyok s a konyhára ez jót hoz.
Pedig azért derék emberek vagyunk ám.

«Nunquam!»

A vers rosszra vezet, láthatsz elég példát:
Egyik szerelmes lesz s megszöktet egy czédát,
Másik drámát ír és kifütyülik vele,
Mást meg leültetik hogy csak úgy nyög bele.
S te még kapni akarsz a más ember baján?

«Jam!»

Látod, én szeretlek; uj ruhát is veszek.
Adok zsebpénzt, csakhogy jöjjön meg az eszed.
Szivar kell? puska kell? circusba vigyelek?
Kivánj mulatságot, hisz nem vagy már gyerek.
Mondd, mi kell? Megadom; — legyen akármi. Na?

«Carmina!»

Mert a kin az apa verése nem fogott,
Majd kap a hátára a sorstól billogot,
Versek mcndásáért most csak hátad szenved,
De ha e rossz szokást el nem fojtod benned,
Később tested-lelked eldöngettetik ám!

«Dicam.»

Fővárosi mulatságok.

Babszem Jankó vagy Ki hát a másik gazdája?

Személyei: Jean Piccolo, — Kiss Józsi, — Xaverl le Petit urak.

Első jelenés. Jean Piccolo.

(Nagysága 32 hüvelyk: jön és nagyokat lép. Maestrozo.)

Én ugyan kicsiny vagyok,
Ámde nagy nyomot hagyok!
A hová lábam kihág
Reng alattam a világ.
Ellapulnak a hegyek
Ha én rájuk fölmegek.

S a mikor megszomjazom
 Egy-egy tengert megiszom.
 S ha egyet trüsszentenék,
 Felhő mind repülne szét!

XAVERL LE PETIT. (Jön és nagyokat lép.)

Hogy lehetett a napnak felkelni?
 Hiszen máskor én szoktam emelni.
 Szél fuj? nélkülem? megfoghatatlan!
 Cselekszi ezt tán más avatatlan?
 Hej te másik, jó messze állj tőlem,
 A levegőt elszivod előlem.
 Kiesiny a föld, nem férünk meg együtt;
 Tudd meg, urad: Xaverl le Petit meg-gyütt.

JEAN PICCOLO. (Stupefatto.) Úr? uram? Hisz ez arisztokrata!

S még nekem? oh patria ingrata.
 Nem tudod? Én vagyok Zsán Pikkoló!
 Moroliko-demokratikkoló!
 A ki a világot porrá törtem
 S egy seres pohárban felhörpöltem,
 Városokat földdel egyenlővé
 S publikumot változtattam kővé.
 Én vagyok a nagy regenerátor,
 Ki magát megenni vala bátor.
 S minthogy a hogy voltam, nem tetszettem,
 Saját magamat újra születtem.
 Menj előlem, mert téged is elnyel
 Bősz haragom s kevesebb léssz egygyel.

XAVERL LE PETIT. (Crescendo.) Tudd meg: én nem én vagyok;

Én nagyon sokan vagyunk,
 Meg ne bánts, mert hogyha bántasz,
 Haragot hátadra rántasz,
 S ha engem megharagítasz,
 Meglátod, hogy akkor mit kapsz?
 Én oroszlánhussal élek,
 S elefántot esemegélek.
 Mig más kukaez eszik sajtot,
 Én vitézebb, eszem Sajtót.
 Ha szidlak, huszonnyolez szám van.
 Mellettem nem is jösz számban.

JEAN PICCOLO. Meg ne mérgesíts Xavéri,

Mert rettentő lesz a béri.
 Ha én megharagszom, ezt az egész földet
 Kirúgom alólunk, soh se látod többet;
 Pusztá levegőben esüggve maradsz velem
 S ha akkor az egyik öklöm felemelem,
 Feldoblak a holdba, ott maradsz örökre,
 Könyöröghetsz aztán, hogy emeljelek le!

XAVERL LE PETIT. Ha engem holdba dobsz, csillaggal dobállak

Orjon kaszájával onnan lekaszállak.

Fiastyuk zápjával, tejuttal öntözlek.

JEAN PICCOLO. Én meg tűzokádó hegygyel lövöldözlek!

De mit tűzokádó? Minek ily nagy dolog?

Elég rá hogy meghalj, hogyha rád gondolok.

Elfujlak a földről s lesz belőled semmi.

Behunyom a szemem s azzal megszünsz lenni.

KISS JÓZSI. (Közbe lép; *piccato.*) Csitt, csitt, csitt

Ki fecseg itt?

Hol van egy nagyító üveg?

Azon át hadd szemléljük meg,

Mik ezek itt, a kis pontok?

Ázalékok, vagy porondok?

Ah ez két infusorium

Ex classe rotatorium.

Az egyik rotifer radicalis,

A másik melicerta liberalis.

XAVERL LE PETIT. Micsoda csunya sérelem ez!

Ön itt minket mit elemez?

Mégha az én czímem áll is,

De amaz nem radikális

Ez ellen én tiltakozom:

Ha kell, mindgyárt idehozom

Az auctoritásokat,

Hozok sokat, nagyon sokat.

Van én nekem patronusom

Annyi, mint fa alatt a som!

Én vagyok a hivek ura,

Öné csak a korrektura.

No meg aztán a censura

S végül a makulatura.

KISS JÓZSI. (Recitativo.) Micsoda, hát nem én vagyok a te princípálisod, nem én fogadtalak fel famulusomnak?

XAVERL LE PETIT. Nem igaz, én fogadtalak fel téged princípálisomnak. Enyim a comité.

JEAN PICCOLO. Enyim a publikum!

KISS JÓZSI. Enyém az abonnement!

XAVERL LE PETIT. Enyim a sugó könyv!

JEAN PICCOLO. Enyim a világítás!

KISS JÓZSI. Enyim a garderobe!

Jaj, tisztelt publikum!

Jaj, tisztelt publikum! ha ez így halad,
Akkor nekünk hátra semmi sem marad,
Mint hogy nyitunk mink is oly abonómát,
Milyet nyit szerkesztő, a ki még nomád.

Minthogy pénznek nálunk most nagy a hija,
 Elvételnek minden naturália :
 Bor, pálinka, buza, sódar, hurka, sajt,
 Málé, gyapju, kender, kézimunka s a t.

Egy akó borért jár vers vagy egy tuczat :
 Humorért humor ; — ez nem is áldozat !
 Három sonka együtt: félév Üstökös ;
 Ki varr egy pár csizmát, évig örökös.

A ki kendert küld be : adunk papirost ;
 Zsiros szalonnáért adomát zsirost ;
 Jó fametszetinkhez a ki küld be fát :
 Annak küldünk érte xylográfiát.

Kolbászért vezérczikk ; (nyujtsuk végtelen !)
 Szalmaért cserébe szalmát ; — (megterem)
 Ki ebédre vár : elhordjuk a lapunk
 Annak a házához mi saját magunk.

Igy aztán valahogy majd csak megleszünk :
 E sovány esztendőn így-ugy átesünk
 S hogyha új évig gyül bé buzánk elég :
 Akkor lesz belőlünk — nem költő ; — de pék ...

Az első hó.

Megjött tehát, a mire várt
 Minden jámbor hazafi !
 Minden áldás felülről jön :
 Azt mondja Mirza Szafi.

Örvend neki minden vetés :
 Ez oly terhe a földnek,
 A mitől annak értéke
 Nem lejobb száll ; de fölmegey.

Elárasztott minden földet,
 Személyt nem válogatott,
 Nem kereste, ki a magyar,
 Ki a német, ki a tót?

Csak a mérges házi urak
 Káromolják a havat,
 Mert azt eltakaríttatni
 Az ő nyakukra marad.

Köszönet az év végén tagjaimhoz. (1862.)

Legelőször is oh lábam !
 Köszönöm neked ezerszer
 Hogy e bukdácsolásteljes
 Esztendőnek köveiben
 Meg nem ütötted magadat.
 Köszönöm neked oh talpam

Hogy a sikon el nem csusztál,
 Köszönöm neked oh sarkam
 Hogy nem tanultál fordulni.
 Másodszor (feljebb) oh térdem
 Köszönöm neked őszintén,
 Hogy bálvány előtt nem koptál.
 Tovább köszönöm, oh májam
 Hogy nagyravágyási kínok,
 Spleen, unalom, kétségbesés
 S a mi rossz a májbul támad
 Nem bántottak; szép volt tőled.
 Köszönöm neked, oh hátam
 Hogy ütlegre nem szolgáltál.
 Köszönöm neked oh gyomor,
 Hogy Ézsau lencséjeért
 Apád igaz örökségét
 Én velem el nem adattad.
 Köszönöm neked oh nyakam,
 Hogy hurokba nem akadtál.
 Köszönöm neked, oh körmöm
 Hogy nem irtál olyan tréfát,
 Melyért rád ütöttek volna.
 Köszönöm neked oh szivem,
 Hogy te régi szerelmedhez
 Nem változtál hűtelenné.
 Köszönöm neked oh nyelvem,
 Hogy miattad fejem nem fáj.
 Köszönöm neked oh fejem,
 Hogy maradt néhány szál hajad.
 Köszönöm neked elmúlt év,
 Hogy élek, épkeztláb vagyok;
 De különösen köszönöm
 Hogy elmúltál. Ez volt tőled
 A legokosabb gondolat.

Nincsen nemes!

Öt forint és ötven krajczár!
 Ez az ára egy aranynak.
 Ötvenöten, összegyűjtve
 Összezsapva, összegyűrve,
 Egymás hátához ragadva,
 Ezer kéztől bepiszkolva,
 Alig látszik rajtok írás,
 Itt is ott is lehasítva,
 Megtalpalva, megragasztva,
 Ötvenöt sötét papír jegy

Csakugy puffan, ha ledobják
 Bankár márvány asztalára.
 Szűz Máriás arany pénzt ha
 Odadobják : csak ugy zendül,
 Mintha sírna, mintha fájna
 Önbecsértő képnek ottan.
 Hogy már semmi nemes nincsen ;
 Még az ércz sem, az arany sem.
 Zsíros, rongyos democraták,
 Ötvenöten leszavazzák
 Vótumát egy nemes pénznek,
 Sőt egy centralista ezres
 Még huszat nyom ellenében !

Eques Romanticus.

Dráma.

Első jelenés. Aurelianus, később Llucius.*

AURELIANUS. Hah dörgő Juppiter ! s te Pluto hah !
 Dirák és Furiák és Hárpiák !
 Halljátok ezt ! E nagy rágalmazást !
 Hogy én nem volnék tiszta szinarany,
 Hanem csupán arannyal futtatott.
 E szörnyü bántalom ma vért kíván
 Ha bár csak annyit, mennyit János Vajda
 Csatában onta ellenhús közül.
 Nincs mennyköved számára oh Zeüs !
 Nincs ! Hát ne is legyen. Majd lesz nekem !
 Kihivom őt ! Nem, még sem őt magát,
 Kihívom anyját, a miért szülé,
 Feleljen érte ! S hogy ha nem jön az :
 Kihivom a nagyapját, szép apáját ;
 Ha halva vannak, annál rosszabb rájuk,
 Mert akkor annál inkább megölöm,
 De én halottat látni akarok
 Ha akkorát is, mint egy holt vezérczikk,
 A mit könyörtelen veres palajbász
 Keresztelés előtt keresztbe szelt.
 Jöjj Llucius, és halld boszum szavát.
 LLUCIUS. Mi rossz tubákat szittál, Goldeném,
 Hogy eként prüszögysz tőle ?

AURELIANUS. Halld szavam.
 Megsérte engemet Severus im.
 Menj és keress egy oly embert nekem,

* Kecskeméti Aurél (Kákai Aranyos) és Reviczky Szevér párbajának a paródiája.

A kit kihíjak s a ki el ne jőjön ;
 Utközbe térj be Aesculapiushoz
 S hozz nékem tőle sárkányok tejét,
 Azt hogyha ittam, bátor és dühös
 Olykép leszek, miként Ajax, a bős !
 LLUCIUS. Szolgálatodra leszek Goldeném. (El.)

Második jelenés. Llucius. Severus.

SEVERUS. A mit mondál Lluci, azon szivem
 Három hasáb örökre ömledez.
 Keblem vezérczikké dagad, s a mit
 E perczben érezek, nem férne bé
 Még a Jövőbe sem, oly hosszú az.
 Minő szerencse ! hogy szalasztanám el ?
 Engem kihivnak ! Hirt nevet kapok !
 Arslánja lések a jurista bálnak.
 Beszélnek rólam körben, kaszinóban,
 Szép asszonyok távcsöve megkeres,
 Mikor színházban falnak dülve állok.
 Jőjj Llucius keblemre, hadd ölellek.
 Mondd Goldenének : eddig csak gyűlöltem,
 De most szeretni kezdem. Ő kihiv !
 Megyek, verekszem, a hogy csak kívánja.
 Akármikor, akár mingyárt ma is.

LLUCIUS. No, no Severe, nem kell úgy sietni
 A Goldeném most hirdet új lapot.
 Ha megtudná a jámbor publikum,
 Hogy életét eként kockára tette,
 Azt hinné, meglövik és futts a pénz.
 Előbb hadd szedje bé az obolust
 A mikre felváltja talentumát :

SEVERUS. Aztán, majd aztán kezdjetez neki.
 Ugyis nagyon jó, addig még tovább
 Beszélhet a világ nagy dolgaimról,
 Miket követni el majd én fogok.
 Oh boldog ember, ki hat héten át
 Lehet párbaj-szüléssel viselő !
 Örök hálám fogadd el Llucius !

Második felvonás. Aurelianus, Llucius.

AURELIANUS (fekszik és nyög).

Oh Lluci ! mennykő üssön a szeredbe.
 Mi ördögöt hozál te Aesculáptól ?
 Nem sárkánytej volt az, tán pulykaméreg.

Bevettem, és most itt fekszem vele.
 Erőm java mind a lábamba szállt,
 Mi ördögöt itattál meg velem?
 Ugy fekszik bennem, mint egy önbírálat,
 Egész gyomrom polgárosodva van;
 S megy tőlem, mint egy véghetetlen program.
 Ó Llucius; mikor verekszem én?
 Oh mennyi sürgöny, mily polemia
 Belsőmben ez! Nincs erre censura?!
 Ah jaj hasam! Oh handabandaranda!
 No várj megállj. Én majd segítek itt. (Köszönséghez)
 Nagyérdemű méltóságos publikum,
 Ki lesni várni már méltóztatol,
 Kettő közül melyik száll Styx vizére?
 Jelentem ássan, hogy a hirdetett
 Darab: Ajax vivása Hektor urral,
 E napról elmarad, a hős beteg,
 Betegség által gátoltatva lévén
 A meghalásban, élni kénytelen,
 Majd hogyha lőnek — ujság s falragasz
 Hirdetni fogja; — cassa nyitva lesz.

LLUCIUS.

Harmadik felvonás.

Aurelius, Severus, Llucius és többen, történik a másik esztendőben,
 Történethely: Európa — Afrika.

LLUCIUS. A tér kimérve van! urak! Helyekre!
 Háromszáz stadium az indulópont.
 A tengerpart a végső barriére!
 Tetszés szerint lőhet, ki célzott,
 A barriéréről. Mársz! te légy jelen.

AURELIANUS (megáll az Aetna tövében és lő).

Nézz távcsöveddel Llucius utána:
 Mily porczikáján ment nyilam keresztül?

LLUCIUS. Oh Goldeném, te rettentő valál.
 Tollas nyilad szívének ment legott,
 S ha utba nem jön egy kis aquiló,
 Mely félre verte gyors futásiban,
 Keresztül verte és szegezte volna
 Őt Máriushoz Karthág romjain.
 Most ám vigyázz, mert ő fog visszalőni.

AURELIANUS. Jaj Llucius! Nincs nálad egy parupli?

SEVERUS. (megáll Karthág romjain és visszalő).

LLUCIUS. A nyíl repül, süvöltve elközel.
 Utközben egy felhőt ketté hasít,
 S egy mamzell Iriszt lábáról leüt;
 Most hajba mász Typhon dühös szelével,

Czigánykereket vágva áthaladja,
 Egy pár syrént is ráér üdvözölni
 Utközben és célját nem veszti el.
 Vivát! Io Paeán! ime a hős
 Kucsmája prémibe furóda bé!
 Szerencse, hogy utközben frictiótol
 Megoxidálva, elkopott hegye.

Utolsó jelenés. Mindnyájan.

Mi édesebb mint dúló harc után
 Megkötni békét hős felek között?
 Barátaim, ez forró nap vala!
 Sajnálom, hogy Homérus nem vagyok,
 Még csak Virgil sem, ex Szilagyibus,
 Hogy énekelnék most hőskölteményt,
 A mely háttérbe nyomja Iliást
 S az Aeneist tulzengené szavával!
 Hol vennék méltó tollat ehhez?
 Indítványom tehát nemes barátim:
 Bizzuk meg e neves nap tettei
 Örök betűkbe foglalásával
 Martinus Cacust, az eposzirót.
 Az majd leírja, festi és szavalja,
 Papirra nyomja és beoltja fába,
 Ki is faragja és csizmának önti,
 A mit eként kezébe kaparint.
 Mi meg e helytt, nemes barátaim,
 A tért, melyet imént elfoglalánk
 Ne hagyjuk el, kitartván itt, a míg
 — A míg utolsó csepp — borunkba tart.
 Bátran koczincunk! S ez legyen közöttünk
 A legutolsó összekocczzanás.
 Örvendj hazám! A hosszú harc után
 Nem folyt hiába vér; im helyre állt
 A béke!

MIND. Éljen! Éljen te! Éljen én!

(Általános ölelkezés; függöny legördül.)

Hamvazó szerdán.

Itt van a nap, az a szent nap,
 Mikor minden ember egyszer
 Megbánja, a mit vétkezett.
 Ifju asszony bánja nagyon —
 Hogy pártáját elcserélte;

Vén legény, — hogy ifju férj lett.
 Görög bánja volt királyát,
 Kiért nem tud ujat kapni.
 Szultán bánja háremhölgyét,
 Ki elszökött muzsikussal.
 (A muzsikus is azt bánja.)
 Lengyel bánja, hogy énekelt,
 Muszka bánja, hogy ütlegett,
 Kerepesi igazgató
 Bánja ténor s primadonna
 Elkifogytát s bánatában
 Diapasont alább hangol;
 Drámajátszó színész bánja,
 Hogy nem tanult énekelni.
 Bánja Mexicot franczia,
 Az angol a gyapot árát.
 Szaid pasa azt, — hogy meghalt;
 Handabanda, — hogy született;
 Ujságíró bánja, — hogy irt;
 S olvasó, — hogy prænumerált.

Kozák nóta.

Kozák vitéz, derék kozák vitéz,
 A ki magadért vitézül kitéssz,
 Most ugyancsak érik a vetésed;
 Nem szabad az aratásba' késned.

Ha megindulsz, sírhatnak előtted;
 Nagyot szól a puskád, ha kilőtted.
 A honnan jössz, ott nagy hallgatás van,
 Holt asszonyok, gyermekek rakásban.

A mit meglátsz, az neked van adva:
 Arany, ezüst, minek ment a hadba.
 S ha ráuntál kedvetlen csatára
 Befogad a jó burkus határa.

Életed is vágyon biztosítva,
 A halál ex offio meg van tiltva,
 S ha mégis kimulnál harczi kínban,
 Feltámadsz — a hadi bulletinban.

A rabló.

Sötét este, sötét házban
Álnév alatt, álruhában ;
Bekormozva arcza nincs bár
De a körme betintázva :

Mit mivel a sötét férfi ?
Kezében kétélű fegyver,
Ha jól vesszük, kétágu is
Mit ollónak hí az ember.

Nézd mi kapzsi módra indul
A sötét munkát végezni.
Turkál a más jószágában :
«Ez jó nékem, hát még ez ni !»

Belevág a hegyes vassal,
Az áldozat meg se nyikkan,
A kinek bélét kivágta,
Eldugdossa a kuczikban.

Azután a rablott kincset
Átolvasztja, újra önti.
Más betűt nyom hátuljára,
Belé ne lehessen kötni.

Ki e rabló ? ki e Patkó ?
Hol egy patrol, hol egy bíró ?
Hagyd szaladni : — nem zsvány ez.
Hanem csak ujdonság-(ny)fró.

Lármáz másnap a károsult,
Ráismervén lopott lóra.
De biz arra nincsen törvény,
Mely ezt venné fontolóra.

Az elkárhozott.

Töredék egy rémdrámából.

Előjáték. I. Jelenés. Két ismeretlen.

ELSŐ ISMERETLEN.

Óh mily előny nem lenni ismerősnek !
Mondhatni : engem még a légy sem ismer.
Nem ismer engem varga és szabó ;
Nem ismer quártély- koszt-adó madám ;

Nem ismer háziur és nem mosóné ;
 Nem ismer steueramt és a ki ennél
 Még százezerszer félelmesebb ellen :
 A gyűjtőiv sem ismer engemet. . . .

MÁSODIK ISMERETLEN (vállára üt).

Csalatkozol ! Én ismerlek talán.

ELSŐ ISMERETLEN.

Hu, ördög ! Hát ez itten mit keres ?

MÁSODIK ISMERETLEN (sötétén).

Ismerj meg, én vagyok rossz szellemed,
 Emlékezzél csak vissza rá, mikor
 Jurista voltál ! Körös-Kecskeméten
 (Husz éve annak ;) tőlem kölcsönöztél
 Harmincz forintot, oly erős kötéssel,
 Hogy minden hónap prima- s médioján
 Folyvást nekem ötöt le fogsz fizetni.
 Fizettél ámde eddig fungumot
 S husz év alatt ily módon elmaradt
 Már négyszáz nyolczvan fixus terminus.
 Ezt sokszorozd, ha bírod, öt forinttal,
 S aztán ismerj reám szépen, s fizess.

ELSŐ ISMERETLEN.

Tyhú, ördög és pokol ! Ezt elfeledtem,
 Én azt hívé, már régen meghalál.

MÁSODIK ISMERETLEN.

Az nem szokásom. Régen tartogatlak,
 Mostan megérve vagy ; mostan leszedlek.

ELSŐ ISMERETLEN.

Óh irgalom, mit fogsz velem mivelni ?

MÁSODIK ISMERETLEN.

Ha megteszed, mit tőled én kívánok,
 Ugy tartozásaid elhallgatom,
 És nem vitetlek gályarabnak el.

ELSŐ ISMERETLEN.

Szólj mit tegyek ? sötét arczu Lugartó !
 Eladjam nőmet ? kémnek menjek el ?
 Legyek keritőd ? vagy hamis tanud ?
 Szegődjem tán be gyógyszerkóstolónak,
 Vagy pláne azt kívánod, hogy kitérjek ?

MÁSODIK ISMERETLEN.

Nem. Mást kívánok tőled ime én.
 Nézd : hirlapot kívánok én kiadni,
 És ahoz nékem szükségeltetik
 Egy oly veszendő ember, mint te vagy,
 A kit helyettem érjen mind a baj ;
 Ki fusson értem, s üljön, hogy ha kell.
 Ki türje a czibálást, mosdatást
 És megkefélést nyikkanástalan.

A kit kihíjanak s behíjanak
 Ha le, ha fel goromba voltam «én».
 Ily embert véltem feltalálni benned,
 Azért válaszs! Időd rövid. Tudod:
 Adósok börtönét már tisztogatják.
 Kérdés csupán: hogy itt, vagy ottan ülj?
 Sorsod kezeden, üstököd kezemben:
 Akarsz-e lenni szerkesztőm nekem?
 Gondold meg: csapj fel; vagy felesaplak én.

ELSŐ ISMERETLEN.

Óh átkozott dilemma.

(Folytassa, a kinek tetszik.)

Négyen vagyunk.*

Ne félj gazdám! Mink is veled járunk,
 «Ottan» sem hagyunk magadra.
 Hárman vagyunk; egy én, Zebulon más,
 Harmadik a jámbor varga.

Mihály gazda már is szavát adta:
 «Ott benn» csinál eztán eszimat.
 Én, tudom, hogy örömet követlek,
 Zebulon sem támaszt schismát.

Igy azután mindig négyen leszünk;
 Kiegészült tarokkpartie;
 Még sem szükítjük meg a helyedet,
 Nem lesz tőlünk szűk a quárté.

Veled eszünk, veled iszunk együtt,
 Még sem fogyasztjuk a borod.
 Mikor legjobban hallgatunk veled
 Legvigabb zaj lesz akkor ott.

Soh se busulj! Sok jó vidám ficzkó
 Járt ez akadémiában;
 Pedig nem voltak olyan jókedvű
 Czimborái, mint mi hárman.

Négy mosdótál.

Négy mosdótál van a szobámban;
 Pedig nekem nem kell, csak egy.
 Négy palaczk is van egysorjában
 És hozzá négy öblös üveg.

* A katonai törvényszék által elítéltetésre vonatkozik, úgy mint a következők.

A négy faczér mosdó lavórnak
 Felel meg négy tágas szoba,
 A melyek mind egymásba nyílnak
 Az ablakuk — nem tom — hova?

Négy tál s szobához ágy is anniad-
 Magával áll még üresen.
 Négy szerkesztő még otthon szunnyad;
 Pedig az ember mire virrad?
 Azt nem tudhatja soha sem.

Első május.

Oh be szép vagy első Május!	Oh be szép vagy első Május!
Zöld a mező, a fű között	Lánykák szednek gyöngyvirágot
Ezer millió pimpimparé	S osztogatják az ifjaknak,
S rajta ezer millió bogár.	Egy-egy esomót tiz krajezárért.

Oh be szép vagy első Május!	Oh be szép vagy első Május!
Fák belepve virághóval,	Gazda alkuszik zsidóval
Piros hóval a barackfák,	Repczéjére, mely virágzik,
Az orgonafák lilával.	S gypajujára, mely legel még.

Oh be szép vagy első Május!
 Csattogány zeng minden ágon,
 Dallal, illattal dús a lég.
 — De nem ott ám, hol én ülök.

Hogy beszélnek a nemzeti színházban?

A szinpadon: tótul, ráczul.
 Páholyokban:
 Németül és francziául.
 A kritika szól pogányul;
 Vagyunk ugyancsak csunyaúl.

Búcsuzó az én jó porkolábomtól.

Érdemes jó uram, én porkoláb uram!
 Már nekem kifelé áll innen a rudam.
 Ágyam összefűzve, ládám bepakolva,
 Kiteszik a szűröm innen már ma holnap.

Nem mondom, hogy meg ne volnék elégedve,
 Az embernek ehhez nagyon elég kedve.
 Hiszen ha olyan jó nem volna itteneg,
 A szerkesztők ide mért is sietnének?

Szívesen fogadnak mindenkit e házban,
 Testi jóllétére nagyon jól vigyáznak;
 Bárha hűsre teszik, meghűléstől őrzik,
 Hej nagy sor lett volna itt mulatni őszig!

Kvártély és szolgálat, azt mondom, hogy jó volt.
 Hanem régi mondás: «keveset a jóból!»
 Mert már úgy négy szem közt megvallhatom titkon,
 Hogy bizony csak «otthon» mégis jobb mint «itthon».

Tiszteletem adja a tiszt uraknak is,
 Meghagyom, hogyha lesz, még a fiamnak is,
 Hogyha szerkesztő lesz, s nem marad szárazon:
 Kikötőül mindig csak ide válaszszon.

Köszöntöm ordinánz Gyurkát is eképen,
 Ki speizezedlit hordott s elhordá ebédem.
 Tudom e jó fiu magában eleget
 Imádkozott értem, — hogy soká itt legyenek.

És most Isten áldja — sok szivességekér'.
 Pattog már az ostor, zörög már a szekér;
 Én megyek. Helyembe majd jön tán a másik.
 Agyiő! S ne mondjuk: «a viszontlátásig».

Vita a magasabb Regiókban,

két hatalmas ur: Aeolus és Boreas között,

a mint az tartatott mult vasárnap itt a Széchenyi hegyen,
 fül- és szemtanuk előtt.

- AEOLUS. Hhja; így én persze mit sem tehetek,
 Én elég felhőt ide kergetek,
 De alig hogy megállhat s valamint
 Eséshez fogna, visszahajtja mind
 A Boreás, ki elvemet nem osztja,
 S a földet minden nedvéből kifosztja.
- BOREAS. Ellenkezőleg áll a kérdés mingyárt,
 Ha én kifejtem annak csinját-binját;
 Mert az nem úgy van, a hogy szól Aeolus,
 Aki rám nézve ellenkező pólus.
 Ő hajt csupán ködöket a világra,

- A melyből támad cholera és nátha ;
 Azoktól én tisztítom meg a léget,
 Fajok olyan sokat csupán e végett.
- AEOLUS. Oh kérem ássan, ha szabad beszélnem, —
 Most harmat lesz a köd, nem dér mint télben,
 S ha van a légben most elég miasma,
 Az én fuvásomnak van annyi haszna,
 Hogy mennydörgést hoz, attól lég lesz tiszta,
 Sok ammoniák száll a földre vissza,
 Fű és fa, sok azótot szí, ha dívik,
 Én is tudom mit tanít erről Liebig ?
- BOREAS. Felejtni tetszik, hogy igen gyakorta
 A nyárfelhóból jegek esni szoktak ;
 Elpusztítják a földműves vetését.
- AEOLUS. No így meg nem pusztítják el, mert nincs mit.
- BOREAS. Dehogy nincs. Már uborkát is árulnak.
- AEOLUS. Igen, a mit meleg-ágyban ápolnak.
 És öntözgetik reggel, este, délbe'
 De buza nem lesz.
- BOREAS. Hát lánczhordta népe,
 Öntözze azt is ! Mindent csak miránk biz ?
 Ott volt tavaly, de nem tetszett az árvíz.
 Miért nem szedte akkor cisternákra ?
 Most milyen jó volna az a buzákra.

(Denique a vitának az lett a vége, hogy a két szemközt fuvó szél egynehány háznak a tetejét ledobta, egynehány szál fát kifacsart, s eső csakugyan nem esett.)

Mi okozza a szárazságot ?

Vannak különféle babonák a népben :
 Egyik azt hiszi, hogy azért van szárazság,
 Mert a boszorkány mind eladta az esőt,
 S az esőkulcsot ott hordja a fülében.

Másutt meg azt hiszik, vámpyrok járnak fel
 Puszta temetőből ; megrontják a felhőt ;
 Azoknak egyenkint fejüket elvágják,
 A míg csak közülök egy a földre feljön.

Van, a ki azt hiszi, hogy faültetéssel
 Lehetne segíteni ezen a nagy bajon ;
 Más meg, hogy mióta Tiszát szabályoznak,
 Azóta nem terem kákát és sást Bajom.

No én a babonát mindenkép tisztetem ;
 Hanem én nekem is meg van a babonám :

Én tudom legjobban, mi rontja vetésem
S mióta szárad ki tőből a gabonám?

Ez a sok esernyő! ménykü . . . majd mit mondok,
Ettől nem eshetik, pedig lóg már sokszor;
De hogyha meglát egy paruplit a felhő,
Azt hiszi, hogy ide talált jönni rosszkor.

Az ég nekünk szánta az Isten áldását,
S ezek nemhogy húznák az égből lefelé,
De még visszatartják! óh hogy — majd megmondtam,
Hogy mik és hányrétben csapkodjanak belé!

Üdvözlő versezet.

(A halhatatlan művészhez, Steckel-hez, ki a Renz lószínházban azokat a
bámulatos szökéseket művelte.)

Oh halhatatlan nagy művész!
Ki csoda ugrásokat művelsz;

Ki szebben tudsz, mint bármely színésznőnk,
Azért is érdemes téged megnéznőnk:

Nem drágáljuk ám a vasutat
Azért, a mit művészeted mutat,

Sem odáig a fiákkert,
S a két forintot a zártszékkert;

Mert azt te igazán megérdemled,
Mikor magad a plafondra felem'led,

S akkor magadon nagyot löx,
S a circus tulsó oldalára szöx.

Ez ám az ugrás egyszer, szakerment!
Az ember csodálattul majd megderment.

Igy nem tudnak ugrani a mieink,
Azért nem is tetszenek nekink.

Azért is neked koszorút hányunk
Kétszázan és még egynehányunk:

Minthogy repülsz, nézünk angyalnak,
Te meg vidd el hírét a mangyarnak,

Hogy sehol sincs oly lelkes publikum, mint Vácson,
Ezt küldi neked kétszáz férfi és vászon-

Cseléd, ki oly messziről eljött eléd,
Édes emlékünket oh vidd el veléd.

Ki tartozik hát hazafi lenni ?

Ugyan bizony ki keresné nála,
A színésznél, hogy hazafi legyen ?
Játsszszék jól és öltözködjék szépen,
Ezzel beérik nála elegen ?

Hát a varga miért lenne honfi ?
A szabó mért lenne patrióta ?
Nekem derék ember mind a kettő,
Ha csizmám s kabátom jól befő'dta.

Válogatom én a pékmesternél,
Milyen az ő honfi conduitja ?
Azt nézem, hogy ki süt nagyobb kiflit ?
A nemzetet tőlem bárhogy szidja.

Kérdezem én tán a fiakkertől :
Liberál-e, vagy aristokrata ?
Magyar-e vagy német ? csak azt kérdem
Melyik köztők legkevésbé drága ?

Nézem én a császárfürdő-bálban,
A tánczosném honleány-e vajjon ?
Csak nekem legyen szép és szerelmet
Akkor egyszer csak énnekem valljon.

Vagy talán a poetától kérdem
Hogy kit szeret és kire haragszik ?
Meg vagyok én vele elégedve :
Ha metruma jó és ríme hangzik.

Ki tartozik hát jó honfi lenni ?
Ha mind kihullunk a rosta-likon ?
Tartozik jó honfi lenni csupán
A tekintetes nemes publikum.

Hazafiság a publikum dolga,
Erre buzdítja őt minden kármén,
Ő tartozik rá «előfizetni» ;
Akár tetszik ez neki, akár nem.

Mi a különbség a magyar és a zsidó között?

Ha a zsidó észreveszi
 ' Hogy «egy az ő népe közül»
 Kapaszkodik fel a fára,
 Annak valamennyi örül.

Legyen színész — vagy hegedűs,
 Író, doctor, vagy miniszter,
 Annak hírét minden zsidó
 Sokszorozni szokta tízszer.

Hát a magyar? ha lát egyet
 Fajtájából emelkedni,
 Utána, rajta, fogd meg, csipd meg!
 Húzd le, rántsd le, ne engedd, Ni!

Taposd, törd el, hogyha mingyárt
 Rubintos vagy briliántos!»
 A magyar így szokott tenni,
 Példa reá T* és Xántus.

Bécs csak megél.

Kiadta a bécsi Gemeinderáth
 A ki nagyon előre lát,
 A rendeletet jó eleve,
 Hogy mivel Magyarországon jelenleg
 A felhőnek nem volt leve
 S így nem termett buza felesleg
 S nagy lévén a szénahiány,
 Maradt minden marha sovány :
 Annálfogva megvizsgáltassék,
 Mit mérhet ránk még a hatalmas ég?
 S ha az alföldön nem terme semmi,
 Valjon Bécsben lesz-e mit enni?
 Lesz-e sör, ha hozzá Árpád
 Ivadéka nem hoz árpát?

Megnyugtaton ütött ki a válasz,
 Bécsvárosa mi rosszat se várhat.
 Akármilyen történjék a világba',
 A börzét az mind nem alterálja.
 Papircursus nem megy sem fel, sem le,
 Ha nincs kenyér, lesz helyette zsemlye.

S ha nem volna több tyúk a vidéken,
Mint csak a «fiastyúk» fenn az égen,
S Bécs kedvéért azt kéne levenni,
Mégis lenne itt «pakene hendli».

A sáska és collegái.

Sáska.

Nagy panaszszal cziripel a sáska:
Ezermilliom koldustáska!
No én most szépen felsültem:
Itt van az egész Kanahán, — sülten.
Nincs egy szál füve lerágnivaló,
Mind megette már a birka s a ló,
Már most nekem azt mondják, hogy «aló!»
Én reám már nem is gondolt senki;
Hát én már most-hogyan telelek ki?

Vig czimbora.

Felel arra «kortyondi fráter»,
Te csak megélsz, canis tota mater!
De én, a ki ahhoz voltam szokva,
Hogy a kocsim mindig be volt fogva,
Egyik urtól, a másikhöz járva,
Én voltam a legboldogabb árva.
A mi a sáskátul megmenekült,
Az jó martalékul esett nekünk.
Mi eltűnt a makaó asztalon,
Az ránk nézve nem vezett hasztalon.
De most! csak a tarokkjáték járja,
S játszák azt is ezrét egy krajezárba.
Hogy éljek én, a tüzes tatárba?

Olcó szépség.

Czudar világ! Se fürdön, se bálon
Nincsen ur, mint szokott egyéb nyáron.
Színházban szemem hiába keres,
Sőt ki hinné, a Circus is üres.
Más ilyenkor aratás multával
Itt rajzott az urféle százával,
S mit meghagyott sáska és czimbora,
Annak mi ránk következett scra
Miből éljen a szegény hölgy má: ma.
Hogyha már az erénynek sincs ára?

Uzsorác.

Tüzes pokol! No ez szép esztendő.
 Ha ez így megy, koplalhat a bendő,
 Azt mondják, hogy menjek exequálni,
 A mit lelek, mind enyim, akármi.
 Más évben már ilyenkor a gseftek
 Százhusz percent fordítással mentek.
 Most pedig csak mindenütt a «Plájte!»
 Szép kilátás «für unsere Leute».
 Máskor a mit hagyott sáska, pajtás, nimfa:
 Az mind betakarult az én magtárimba.
 De ez az esztendő volt nagyon fatális,
 Elveszett az egész kapitális.
 Sőt a mi több, elveszett a kamat,
 Én most akár felkössem magamat.

Irc.

Ha ti négyen már így panaszoltok,
 Én úgy akár bezárjam a boltot.
 Máskor is csak az maradt számomra,
 Mit ti el nem nyeltetek éhomra.
 De ha már ti sem tudtok élni,
 Akkor én megyek visszaszületni.

Ebben a nagy melegben.

Ad notam: Ugyan édes komámasszony,
 Mert lett olyan sovány asszony?

Azt mondotta Napoleon,	Álom bántja Bismarck urat,
Hogy ő bizony semmit sem mond	Porosz junker fürdön mulat,
Ebben a nagy melegben.	Ebben a nagy melegben.

Lengyelekre lét és nem lét:	Olasz király zergére les,
Ki tartana mostan szemlét,	Garibaldi hússet keres
Ebben a nagy melegben.	Ebben a nagy melegben.

Nemzetőrség és a gárda	Jaj csak egy kis eső jőne,
Parádét hiába várta,	Hogy a fű megint kinőne,
Ebben a nagy melegben.	Ebben a nagy melegben.

Sokkal jobb most otthon lenni,	Mert e szörnyű porözönnél
Jeges pezsgónél pihenni,	A zivatart is köszönnénk,
Ebben a nagy melegben.	Ebben a nagy melegben.

Hol legjobb most?

Angliában, Angliában
 Az ember most él hiában,
 Még mostan sincs elég gyapot
 S ez a legrosszabb állapot,
 Ott nem jó nézni a napot.

Francoziában, francoziánál
 Háboruban mit csinálnál?
 A «gloire» mind egy emberé,
 S ki az ellenséget veré
 Falábbal jó haza : c'est vrai !

Az olasznál, az olasznál
 Rosz mulatság mit se használ,
 Ott a szép új tartományok,
 De bennük a sok zsványok :
 Ottan járni sem kívánok.

A porosznak, a porosznak
 Napjai lehetnek roszak :
 Kifelé oppositio,
 Befelé meg reactio ;
 De már ez k . ty . portio.

Péterváron, Péterváron
 Elég meleg volt e nyáron :
 De közel van Sibéria,
 Az embert hamar éri a !
 Nem tetszik a libéria.

Lengyelhonban, Lengyelhonban
 Lapot irnak alattomban :
 Ha megcsipik a cikkirót,
 Neki fordítják az irónt,
 S őt törlik ki, nem, mit irott.

Románia, Románia
 Oda vágyini rosz mánia :
 Adót exequál ott Kúza,
 S kinél nincsen elég búza
 Még a bőrét is lehúzza.

Szomszéd ozmán, szomszéd ozmán
 Még nálad se táboroznám,

Nem kapni évszámra zsoldot,
 Viselni folt hátán foltot,
 S úgy szolgálni a félholdot.

Amerika, Amerika
 Te is fából vaskarika :
 Egy nemzet és tábor három,
 Szabadság és szolgajárom.
 Érted a tengert se járom.

Magyar hazám, magyar hazám
 Benned sines öröm igazán.
 De azért megsúgom titkon :
 Mert másutt még rosszabb, mint honn,
 Csak azért legjobb most itthon.

A számár büszkesége.

Most beszéljen már velünk valaki,
 Most mondja már a juhász : «tala ki!»
 Ahun van ni : lesz már számartárlat.
 Ki mondja hát, hogy nem nemes állat?
 Párisban lesz, a dicső Párisban,
 Sok más helyen pedig már is van.
 Összegyülnek notabilitások ;
 Mindenféle számarfakultások ;
 A számarak szépei nagyjai
 Énekesei és szónokjai.
 Lesz ott bőve szénának, abraknak,
 Arany, ezüst medaljont is kapnak
 S a melyiknek legnagyobb a füle,
 Arra kimondják, hogy fülemüle.
 S szeretném is tudni, hogy miért ne ?
 Az öszvéreket is ideértve,
 Hiszen igen szép állat a csacsi,
 Tulajdonképen ló, csakhogy kicsi.
 Nincs-e benne jósoló tehetség ?
 A kén' még, hogy ezt is elfelejtse.
 Nem ő-e a birkanyáj vezére,
 Mig a juhász alszik s vonul félre ?
 Nem övé-e minden bógács, lapu,
 Mely szolgál a mezőnek alapul ?
 Nincs-e elég elhírhedett őse,
 Kikhez élte történetét kösse ?
 Ott van Bálám, az már csak proféta,
 Mégis mikor eljárt, mint staféta,

Utját álló angyalt meg nem látta,
 Szamara volt, ki reá kiálta.
 Hát a híres számáráll hol vagyon,
 Mely ezer filiszteust vert agyon?
 Hát a híres Absolon szamara,
 A melyről a királyfi lemaradt?
 Ki ne tudná Buridán szamarát,
 A ki halálra koplalta magát
 Két egyenlő szénaboglya mellett,
 Nem tudván hogy kezdje ki, de mellyet?
 Lám most is, hogy tisztel minden ember:
 Együtt a tisztelet az érdemmel;
 A ki mond valami okosat márma
 Azt mindjárt elnevezik számárnak.
 S ezzel nem az ember alacsonyul,
 De mi emelkedünk; bebizonyul.
 Azért tehát föl Párisba gyorsan!
 Készen áll már vasut, gőzös, forspann.
 Nem soká összeül a komité,
 A mely a szamarak fölött ítél.
 Oszt dícsérő oklevelet, érmet,
 Kihez mennyi magasztalás férhet.
 Futtat velünk, s aztán versenyt rúgat,
 S oszt érette babér koszorúkat.
 Ez utóbbiak legjobban járnak:
 Azt jó lesz megenni a számárnak.

A krumpli megdicsőülése.

Három piros forint egy véka krumpli
 Óh szép hazám, ezt is meg kelle érned!
 Ily nagyra tartja a krumpli magát már:
 A krumpli büszkesége ily temérdek!

Máskor sertéseket hizlaltak azzal!
 Most főurak asztalán csemegézik.
 A böles, tudós szakácművész belőle,
 Hetvenhétféle uri ételt készít.

Háttérbe mostan az ananászszal!
 A burgonyának van egyszer divatja,
 A vendéglős a portzio rostélyost,
 A krumplihoz «mellékletképen» adja.

Hój büszke is: hój nagyra is van az most!
 Oda se néz immár a szegény embernek,
 Meg se hallja, ha nevén szólítják,
 A ki nem nevezi Gnädiger Herrnek.

Jól van, jó krumpli no, legyen ez egyszer,
 Hanem magad nagyon ne bizd azért el.
 Látlak én még téged fakó mondurban,
 S örülsz, ha mondom rád, hogy ez is étel.

Mert hogy most három forintjával mérnek,
 Ez már akárhogyan, de fait accompli.
 Hanem ha bár arany tányérra raknak:
 Azért mégis csak krumpli lesz a krumpli.

Szalmavers.

(Jó ez ilyen takarmányszűk világban.)

Most ne kérd: «széna vagy szalma?»
 Az most nem a marhák alma,
 Mindenek megjön alkalma,
 Napoleon nagyot hall ma.
 Verve lengyel forradalma,
 Urrá lett a kozák csalma.
 Angol szó csak fület csal ma,
 Hallgat a cigány czimbalma,
 Szól helyette urak síralma,
 Nem zöld Pannon hármas halma. —
 Ha széna nincs: ur a szalma!

Egy anonym maradni kívánó státusférfi Raizonnementja.

A mexicói örökség felől.

A bizony nagyon jó lenne!
 Ugyan mit veszthetnénk benne?
 Ellenben nyerhetnénk sokat:
 Különféle indusokat.
 Ott szárnyas poloska terem;
 Csörgő kigyót minden verem,
 Ember sárgaláztól fázik,
 Nekünk még csak ez hiányzik.
 Mi meg exportálnók oda
 A drágalátos borokat.
 Czifra debreczeni bundát,
 Hajókkal a Vaskapun át,
 És mi legjobb lenne nekünk,
 Lenne hová elküldenünk
 A sok mennykő ujságíró,
 Kivel az ördög se bir most.

Felelet a büszke krumplinak a még büszkébb kukoriczától.

Hát kend tartja magát ilyen nagyra?
Hát ily nagyra magát miért tartja?
Kendből csak az jó, mi föld alatt van;
Virágja, gyümölcse használhatlan.

Hát én akkor hová legyek épen,
Dicsőségem legfőbb mértékében?
A kiből a megfelelő dózis
Szalonna lesz: s ez metempszychózis.

A kinek a szalmájáért pedig
Most egy részvényes gyár emelkedik,
A kiből már készítenek most is
Lisztet, vásznat, sőt még papirost is.

«Mint papiros», megveszem a földet,
Melyen nőttem, s mely látott, mint zöldet,
S ha belőlem már papiros támad:
Eladom a tulajdon gazdámat.

De már aligha nem lesz háboru.

A míg csak a nótákat küldözték
Párisból Szentpétervárra:
Azt mondtam én, hogy csak nem lesz ebből
Semmi más, mint egy kis lárma.

Hogy a Monitőr megharagudott
S fölállt, hogy szerecsent mosson:
Tudtam én, hogy a mi tinta, nem vér, —
Marad ez a papiroson.

Hogy lord Russel nagy toasztot ivott,
Azért, a mi el van játszva:
Tudtam én, hogy nem lesz ebből árvíz,
A háború nem sakk-játszma.

A míg az újságírók lármáznak
«Rajta! kardra! lóra! indulj!»
Biz az ő szavukra csak egy bakancs
Se' megy ki a magazinbul.

De most egyszer jön az igaz ellen
 Föllép E*stein et Compani,
 Megtámadják a muszkát: hogy merte
 Az ő vasútjokat elrontani!

Ez nagy eset. Ezek ám jól tudják
 Hogy mi a hausse, mi a baisse is?
 Ha a zsidó akarja, hogy legyen
 Háború, már akkor lesz is.

Nyelvtani gyakorlatok.*

Kezdő francziák és angolok, meg egyebek számára.

Én mennék,
 Te mennél,
 Ő menne,

Mi mennénk,
 Ti mennétek,
 Ők mennének.

Én mennék, ha te mennél,
 Te mennél, ha én is mennék,
 Ő menne, ha mink is mennénk.

Mink mennénk, ha mind jönnétek,
 Ti mennétek, ha mink mennénk,
 Ők mennének, ha látnák, hogy mink megyünk.

Én mennék, ha pénzbe nem kerülne,
 Te mennél, ha pénzed volna,
 Ő menne, ha valami pénzt nyerhetne rajta.

Mink mennénk, ha egymásnak hinnénk,
 Ti mennétek, ha nekem hinnétek,
 Ők mennének, ha hinnék, hogy mi megyünk.

Én mennék, ha te elöl mennél,
 Te mennél, ha én mögöttem mennék,
 Ő menne, ha mi a hátunkon vinnők.

Mi mennénk, ha nekünk olyan messze nem volna.
 Ti mennétek, ha nektek olyan közel nem volna.
 Ők mennének, ha olyan jól le nem telepedtek volna.

Én mennék, te engem ott hagynál,
 Te mennél, én téged ott hagynálak,
 Ő menne, mind a ketten otthagynók.

* Vonatkozik a lengyel forradalom alatti kuszolódására a nagyhatalmaknak.

Mink mennénk, ha menni akarnánk,
 Ti mennétek, hát én azt nem bánám,
 Ők mennének, de ha nem mennek.

Varula Jakab.

Öt szobor áll a redut homlokán :
 István és László, a két szent király,
 Lajos, a nagy, és Mátyás, a dicső.
 Közepén de az ötödik kivál.
 Ez az ötödik — Varula Jakab.

Ki volt, mi volt hát Varula Jakab?
 Ő Pest városa polgármestere,
 Ki mert a redutot építteté
 Ezzel historjai nevet nyere.
 Igen is : derék Varula Jakab.

Tanuság ebből, ifju nemzedék !
 Ha már a sors nem szült királynak is,
 Légy pesti polgármester, így neved
 Az utókor előtt nem volna kis.
 Im intő példa : Varula Jakab.

Szomorú halotti búcsúztatója

azon huszonnégy magyar lapnak, a kik megboldogulának az Urban
 Anno Dni ebben az esztendőben, MDCCCLXIII.

- Két liberális lap, «Ország», «Magyarország»,
 Mentek túlvilágra : osztván egymás sorsát ;
- S hogy ott se legyenek ellenőrizetlen,
 Követé útjokat «Vezér» és «Független».
- Hasonlatoskép járt «Aradi Híradó».
 A kinek élete volt hamar hervadó,
- S ki, miként érdemdús elvtársa, a «Bihar»,
 Szálla alá sirba, hová dönté vihar. —
- Velük együtt mentek derék «Pécsi Lapok»,
 Megszámálva lévén számukra a napok.
- E sorsban osztozott szinte jeles «Csatár»,
 Elérvén számára a legvégső határ,
- S mikor napilappá lett volna megnövő,
 Szomorúan véget ért velük a «Jövő».
- Ennyi hősnek hullta gyászul maradanda,
 Ha utánuk nem hullt volna «Handabauda».
- S a vele egykorú, egyhumoru «Szeged».
 Egy sirba temették rokonul ezeket.

- Jaj de kit siratunk, elmúlt «Tatár Péter».
Ót is mint a többi, elnyelé az æther;
- Sőt intő például itt van «Diogénész».
A halandó lapok élete mi kényes.
- Lássátok kimulva az «Új Nemzedéket».
Óh pedig huszonnyolcz szerkesztőd volt néked.
- Hült porodbul látjuk jeles «Szépművészet»,
Mivé lesz az újság, hogy ha elenyészett?
- S bárha föltámadunk, mint «Budai Lapok»,
Ott is csak ránk simít a guta, a lapos.
- Könyjeink hullanak érted «Divatcsarnok»
Tégedet sem kimélt a halál, a zsarnok,
- S miként az ártatlan szelid «Gömböstűnek»
Napjaid a Lethe vizeibe tűnnek.
- Nem állta ki a dér jöttét «Kertészetünk»,
Ki nélkül uborkát már nem termesztetünk.
- Szomorún sohajtunk feléd «Gyermekebarát»,
Ki nem érhetéd meg a férfikor nyarát.
- Együtt alszol «Anyák Hetilapja» keblén,
Majd ítéletnapkor uj életre kelvén.
- Bérekeszted e sort óh «Nemzeti képes»,
Megtérvén orcusba, mely már ugyan népes.
- Ennyi hős kimúltát bár miként sirassuk
Mondván, hogy «huszonkét elmúlt újság! a' sok!»
Csak az vigasztal, hogy mi maradtunk élve,
A nagy cholera'ba', a szörnyű veszélybe';
Őket nyugosztalja meg az egek ura.
Minket pedig hagyjon nyugton — a censura.

A hivatalviselő hölgyek.

(Vigjáték a jövő századból.)

Személyei: Vitézke, Bátorka, Szavalka, Birálka, Harapka, Ugorka, Csipke, Lepke, jövő századbeli hölgy-keresztnevek; Kakas Márton, egy 130 esztendősen ifjú, még mindig újságíró; Dünnyög, egy megvert ember; Koronczó, egy káromkodó ember; Hurok, egy hitelező; Angolna, egy nem fizető adós; Kozmáská, egy szakácsné; Gunár, Liba, egyik tolvaj, másik káros fél, de nem sül ki, hogy melyik az egyik, melyik a másik; sok minden egyéb nép.

Történik New-Esztergomban, Californiában, mint már tizszer elmondtuk, a jövő század közepe táján.

I. Jelenet. Vitézke, Bátorka, Szavalka, Birálka, Harapka, Ugorka, Csipke, Lepke.

SZAVALKÁ. Ezer kilenczszáz hetvennégy az év.
Mely elhozá a végtökély fokát,
Hogy nemcsak férfi már eztán az ember.
Mi is azok vagyunk, mi gyöngé nők.

Elnyomva bár, de fogyva nem solia.
 Rég folyt a harc brochürben, hirlapokban
 Nemünk ügyében. Végre síkra szálltunk.
 S kivántunk rá suffrage universellet.
 S minthogy (eléggé sajnós bár különben.)
 Az asszony több, mint férfi, a világon:
 Részünkre dőlt el im a szavazat:
 A férfinem pusztulni kényszerült,
 Bureaut, zöldsasztalt, cancellariát,
 Sok vastag drága protocollumot,
 S derékon átkötött aktáikat
 Engedte át a jog szerint nekünk.
 Eztán leány-ág tartja majd a törvényt.
 «Leány» distingvo! és nem asszony-ág,
 Mert hivatalra képes nem lehet,
 Kinek már férje van, ki hord igát.
 Csupán leány, kinek férj nem parancsol.
 Bennünket im, nemes barátaim,
 Választa meg a szépnem népszava,
 Hogy hordják vállaink a hivatalt.
 Rendezzük hát legelsőbb eztet el.
 S aztán intézzük az ország javát.
 Hol kezdjük el? Ki kén porozni tán
 Az aktákat, s a pókhálót leszedni.
 Csitt most, kisasszony! mondok — ellenőr úr,
 Első teendőnk, szokták férfiak —
 Válaszszunk legelőbb korelnököt.
 Eljen Szavalka, éljen a korelnök.
 SZAVALKÁ (felpattanva). Mit? Én korelnök? Oh már azt kikérem.
 Én nem vagyok legvénebb itt közöttünk.
 Születtem csak tizenhat év előtt.
 Talán Vitézke . . .

VITÉZKE. Magát megkövesse!
 Én még csak most leszek ha tizenöt.
 BÁTORKA. Én csak tavaly számíték tizre hármat.
 BIRÁLKA. Én egygyel, jól tudom, később születtem.
 HARAPKA. Nekem még az anyám sincs annyi mint ön.
 UGORKA. Én meg két évig itthon sem valék,
 S az e szerint nem számít. Tiz vagyok.
 CSIPKE. Úgy én azt mondom, hogy nem is születtem.
 LEPKE. Többet mondok. Legifjabb én vagyok,
 Nekem még az anyám férjhez se ment.
 SZAVALKÁ. Szót kérek. Nemde «szép nem» a nevünk.
 Mondjuk tehát e szó helyett «korelnök»
 Azt, hogy «szép elnök» így elfoglalom.
 BIRÁLKA (Harapkához).
 Nézd, még legszebbnek vallja bé magát.
 Pedig kancsal a lelkem.

HARAPKA (Birálkához). Sőt tudom,
 Hogy a felső felsor foga hamis.
 VITÉZKE. Ez ellen tiltakozni kell legott.
 Magát eként legszebbnek octroyálni,
 Alkotmányellenes bitor merénylet.
 BÁTORKA. Hivatkozhatnám a jurista bálra,
 Hol bálkirályné
 UGORKA. Az hirlap-kacsa!
 Nekem de ötszáz vótumom vagyok,
 Melylyel mint legszebb maszk, elismerésül
 Az Ankerbálban első díjt nyerek.
 CSIPKE (csipősen). Vannak különben, kik álarczba' szépek.
 SZAVALKÁ (csenget). Csendet kívánok, lássunk dolgainkhoz.
 Ki van kívül? Jőjjön panasztevő.

II. jelenet. Előbbiek. Dünnyög. Koronczó.

LEPKE. Fi donc! Minő mosdatlan ember ez!
 UGORKA. Goromba ficzkó, még csizmát se húz,
 Midőn hölgy-társaságban megjelen.
 CSIPKE. És átkozott fokhagyma bűze van.
 Ez ellen törvényezikket kéne hozni.
 SZAVALKÁ. No mondja kend: miért jött, mit hozott?
 DÜNNYÖG. Dehogy hoztam, kisasszony, jaj dehogy,
 Magamat is úgy hoztak lepedőben.
 Agyonvert ember vagyok én, kisasszony,
 Agyonvert ember.
 SZAVALKÁ. Hát ki vert agyon?
 DÜNNYÖG. Itt az a akasztófára fel való,
 Ő gyilkolt, döngtetett. A sógorom.
 KORONCZÓ. Huj erre, arra, szedtevette!
 SZAVALKÁ. Ember, mi tiszteletlen szó ez ajkadon! ?
 KORONCZÓ. Hát ilyen atta, terringette,
 Mi a mennydörgős mennykő mást beszéljek?
 SZAVALKÁ. Csitt! Káromkodni itten nem szabad.
 Beszélj te másik. Hogy történt verésed?
 DÜNNYÖG. Hát egy nagy bottal, így ni.
 KORONCZÓ. Nem igaz.
 Nincs is megütve; csak úgy hazudik.
 DÜNNYÖG. De meg vagyok.
 SZAVALKÁ. Hol vagy?
 DÜNNYÖG. Hát egybe itt
 Megmutatom az érdeemes tanácsnak,
 Itt a lapoczkám. (Vetkőződni kezd.)
 SZAVALKÁ. Hejh az Istenért.
 Mit szándékoznál elkövetni? Tán biz . . .
 DÜNNYÖG. Igen, hát a hol meg vagyok sebezve.

- MIND (elszörnyednek). Meg ne próbálja, itten le ne vesse
A ködmenét! az ingét. Itt előttünk.
- DÜNNYÖG (siránkozva). De hát hogyan mutassam meg különben?
- SZAVALKÁ (szigorúan). Menjen. Fotografiáztassa le,
S visum repertumát úgy adja be.
- KORONCZÓ. Ne fárasztásak vele a szedtevetettét.
Inkább adok neki még ráadásul
Olyan helyre, a hol meglátszik aztán.
- BÁTORKA. Jaj, még itt összevesznek izibe.
- VITÉZKE. Nekem a hátam borsózik belé.
- SZAVALKÁ. Viselje kend magát illedelemmel.
- KORONCZÓ. Én? lánczos lobogós! tüzes tatár.
A fűzfán fűtyülő Argyilusát;
Én nem tudnám mi illik? Szedte vette!
- UGORKA. Jaj beh csúnyán káromkodik ez ember.
- DÜNNYÖG. Ugyan kérem, látják, még újra megver.
- SZAVALKÁ. Kend meg ne fenje orrát ködmenének
Ujjához; mert az dísztelen dolog.
- DÜNNYÖG (siránkozva). De hát mikor megver.
- KORONCZÓ. Meg én! Megeszlek.
A jégen kopogó Pilátusod!
- SZAVALKÁ. Hallják kigyelmetek; hallgassanak rám.
(Hogyan rázzam le őket a nyakamról?)
Tanuljanak törvényt megrespectálni!
Im itt van egy forint saját zsebemből.
Most menjenek el s azt együtt igyák meg.
S aztán maradjanak csak jó barátok.
Kend azt a másikat ne verje meg.
Kend meg ne hagyja megverni magát.
Kend itt ne sirjon. Kend ne szitkozódjék.
S aztán legyen békeség. Dixi, punctum.
- DÜNNYÖG (Koronczóhoz). Jó törvény az, a hol meg is itatnak.
Te, holnap megint eljövünk ide.
- KORONCZÓ. Alásszolgájuk. Csókolom kezük.
Eszem azt a hamis zuzájukat.
(Mindketten egymást elviszik.)

III. jelenet. Előbbiek. Angolna. Hurok.

- SZAVALKÁ. Az első ügy jól elvégeztetett.
Protonotárusnó jegyezze be,
Fractura margareta végzeményünk.
Sub littera A/B. ez így szokás.
S irjon végül Q. F. D.—t férfiasan
- BIRÁLKA. Mit értelmezzem e három betű?
- SZAVALKÁ. Értelme ez: «Qurtán Fel Döntetett.»
Most jöjjön másik fél elénk! Mi baj?

UGORKA (Hurokra mutat). Huh mily förtelmes púpos ember ez.

LEPKE (Angolnára mutat). S mi csinos ifjú im e másik itt.

UGORKA. Az ottan nagy gonosztevő lehet.

LEPKE. S ez itt bizony ártatlan szenvedő.

SZAVALKÁ. No hát melyiknek van panasza itt?

HUROK (dadog). Te-te-te-ki-ki-kin—tetetetetetetes
Tötötötötörvény tatatatatatatanács!
Tititititiszteteteteteletetem.
Tututututudadatatotototom.

HARAPKA. Hisz ez beszélni sem tud!

CSIPKE. Jaj be rút!

VITÉZKE. Most mindjárt elszakad a miderem
Zsinórja, hogy ha nem nevezhetek,
Ha még ez ember ily furán beszél.

SZAVALKÁ. Nem értünk az egészből semmit. Alter!

FELELJEN másik hát: ki a panaszló?

ANGOLNA. Én vagyok a panaszló, hölgyeim.
Hisz oly szemek, minők e csillagok,
Mik rám tekintnek, arczvonásimon
Olvashaták, hogy én panaszkodom.
Ez ember itten az én üldözőm.

Egy vérszopó piócza, egy hyéna,
Ki emberhússal él, egy kannibál,
Egy vampyr ez! egy . . . egy hitelező!

MIND. Ah! Ennyi rosz tulajdon egy személyben.

HUROK. Kekekekekérem szeszszeszszépen.

SZAVALKÁ. Maga ne vágjon a másik szavába.

(Angolnához.) Beszéljen ön, mi rosszat tett ez ember?

ANGOLNA. Hát nem elég, hogy folyton-folyt kunéroz?

Üldöz, nem enged egy perczig pihennem.

Kirángatja fejem alól a vánkost.

Lehúzná rólam még az ingem is.

SZAVALKÁ. És az nem volna illendő.

ANGOLNA. Nem ám.

Most meg csupán azon hibám miatt,

Mivel egy pillanatban önfeledten

Egy ördögi hosszú papir fölé —

A mit váltónak hínak a pokolban —

Ráírtam a nevem; mert esküszöm,

Hogy semmi mást nem véték, megrohan;

Személyem zár alá csukadni készül.

Engem, kit ismernek nagyságotok,

Ki minden bálban előtánczolok.

Ki nagyságtok parányi lábait,

Eső után ha utcán sétikálnak,

Fennhangon bámulván, magasztalom;

Ki nyáron landpartieket rendezek,

Télen concertet és szánfuttatást,

- Ki zongorázok thé estélyeken,
 Ki gazdagítok fodrászt és szabót,
 S imádok minden hölgyet, inclusive,
 Tizenhat és hatvanhat év között:
 Engem becsukni lyukba és sötétbe,
 Megvonni tőlem napfényt; ragyogását
 Ily szép szemeknek, mint nagysádtoké.
 E szívet, mely mindenkiért dobog,
 Goromba durván áthurkolni egy
 Jogorva és mogorva porkolábnak!
 E század ilyen botrányt nem tűr el!
- VITÉZKE. Ez, úgy hiszem, meg nem történhető
 A szent szabadság e nagy századában.
- ANGOLNA. Mi lenne akkor árva gyermekimből?
 Kik úgy mosolygnak mostan, mint az élet,
 S kávécskát isznak minden reggelen.
 Akkor pedig rongyokban és mezitláb
 Futnának majd az utcán, kéregetve
 Járókelőktől «einen kleinen Kreuzer».
- BÁTORKA. Szegény ifjú: balsorsa könyre indít!
 CSIPKE. És vannak önnek apró gyermeki?
 ANGOLNA. Oh vannak.
- UGORKA. Hát neje?
- ANGOLNA. Három menyasszonyom epedve vár,
 Kiket vezetni oltárhoz fogadtam.
 Szívök szakad meg, hogy ha nem jövök.
- MIND. Három menyasszonya! És mind a hármat!
- ANGOLNA. Igen. Ker mássan: én mormon vagyok.
- SZAVALKÁ. Az már egészen más, az már helyes.
- CSIPKE (érzékenyen). Van önnek tán ősz anyja is, kit ápol?
- ANGOLNA. Az is van — négy.
- HARAPKA. Mi az? négy anyja!
- ANGOLNA. Van egy anyám, aztán egy nagyanyám.
 Egy szépanyám, meg egy keresztanyám.
 És mind a négyet én tartom s ruházom.
 Ha engem végzetem börtönbe visz,
 Mind jutnak ők a Fraunferajn nyakára.
- CSIPKE (könyezve). Oh mily nemeskeblű ifjú ez itt.
- SZAVALKÁ (Hurokhoz). No's hát ön erre mit tud mondani?
 Mivel képes védelmezni magát?!
- HUROK. Én? Én? hiszen én én én én vagyok
 A vádló, a k-k-kreditor;
 Ememez mememeg a dededededebitor.
- SZAVALKÁ (tekintélytel). Tudjuk, nagyon jól tudjuk: írja fel
 Protonotárius úr; vádlott maga
 Önkénytesen elismeré s bevallá,
 Hogy ő a kreditor. (Hurokhoz.) Majd rá emlékezzék,
 Hogy ezt eként benevolentiázta.

S a confrontancián el ne tagadja.
 Mostan pedig vonuljon mind a kettő
 Előszobába vissza. S várjanak,
 Míg sorsukat el fogjuk dönteni.

(Angolna, Harok el.)

IV. jelenet. Előbbiek az utóbbiak nélkül.

SZAVALKÁ. Ez ifjút még vallatni kell tovább.

CSIPKE (Lepkéhez). Tetszik neki.

LEPKE. Magam is azt hiszem.

SZAVALKÁ. De ám, hogy rendet tartsunk, s egy ügyet
 A mással ne hozzunk convictusba,
 A míg ez ügy végleg eldöntve lenne,
 Vegyük elő a számadásokat.

A város pénztárában még mi van?
 És mikre kell kiadni mulhatatlan?
 S ha nincs, honnan kell lenni okvetetlen?
 Lepke, pénztárnok úr, olvassa föl.
 Ugorka, ellenőr úr, lásson hozzá.

LEPKE. De kérem, aztán semmi közbeszólás;
 Mert akkor mindig újra kezdhetem.
 Tehát: primo, a pénztárban kevés volt.
 Sokan közséxadót még nem fizettek,
 Azt vetve, hogy sok, nem fizethetik.
 Ezen másképen nem segíthetünk,
 Mint indítványom értelmében akként,
 Ha azt, mi elmaradt nem fizetőknél,
 Kivetjük a pontosan fizetőkre.
 Ez logikai rendje a dolognak,
 Mert a ki nem fizet, az nem fizethet,
 De ki fizet, az többet is fizethet.

MIND. Éljen! Éljen! Ez elfogadtatik.

SZAVALKÁ. Ez a mi Lepkénk nagy financztalementum.

LEPKE. Gondoskodám több kútforrásról is.
 Ha a világítás nem járja ingyen,
 Ha légszeszért mindenki megfizet: —
 — A holdvilágért is fizessenek.

Eső ha kell, hétköznapi, egy forint.
 Vasárnap ingyen. — Minden agglegény
 Fizessen annyit, mennyibe kerülne
 Egy asszonynak gombostűpénze és
 — Medio calculo — három gyerek
 Csizmája, a mit eként cicsikar.

Ki jár gyalog, fizesse azt, a mit
 Megtakarított, mert nem jár bérkocsin.
 Ki nem dolhánysz és bort nem iszik,

Fizesse azt, mit okvetlen kiad,
 Ha bort ivott s szivarral élt vala.
 Ki jár kopott ruhában, az fizessen
 Az új ruhától, melyet nem csináltat,
 S ha bárkitől ellopnak valamit,
 S tolvaj, lopott tárgy felfedeztetik :
 Először is a tárgy a státusé,
 Ki fölfedezte, mint res nulliust.
 Másodszor : a tolvaj birságot ad,
 Mivel lopott ; harmadszor, a kitől
 Loptak, az is fizessen büntetést,
 Mivel hogy jobban mért nem örködött.

MIND.

LEPKE.

HARAPKA.

Éljen, helyes lesz ! Elfogadtatik.
 S most térjünk át a kiadásainkra.
 Tekintetes hölgyi divattanács,
 Ne árulnók el a detaljokat.
 Nem mind nyilvánosság elé való.
 A mit kiadnak hölgyek néha napján,
 Ezt nem szükség a publikumnak tudni.
 Igen, igen, halljunk csak számokat.
 Figyelmet kérek, mert most számozunk.

(Mind oda dugják kecses fejecskeiket.)

LEPKE.

Tehát : ne tessék kérem beleszólni.
 Háromszor három-harminczhárom : így !
 Ötöt a hétből, - marad tizenkettő.
 Kettő, meg három, meg nyolcz, az kilencz.
 Kilencz elosztva négy felé, marad semmi.
 Semmi, meg semmi, aztán újra semmi.
 Aztán meg egy : az annyi mint ezer.
 Ezerben, hogy ha százat keresek,
 Azt nem találom benne, kérek hát
 Még másik semmit, s úgy lesz tizezer.
 Akkor kivonva, a mi fönmarad . . .

(Az ablak alatt katonai zene szólal meg.)

MIND (felugranak, ott hagyják a számadást).

Mi ez ? Zene ? Huszárok ? Trombitálnak ?

(Az ablakhoz futnak egymást törve.)

CSIPKE.

A hadnagy rám ismert.

HARAPKA.

Melyik ?

CSIPKE.

Az ott.

HARAPKA.

Ah persze, az nekem köszönt.

VITÉZKE.

De b'zon

Csak én nekem. (Felsikolt). Jaj, hogy ledobta a ló.

BÁTORKA.

Vizet ! Vizet ! A kapitány elájul !

SZAVALKA.

Lássunk dologhoz ! Ez nem illik így :
 Elhagyni a zenéért működésünk.

- CSIPKE (Harapkához). Nézd, még ő dorgál, pedig ő volt
 Ki legelőbb az ablakhoz futott.
 UGORKA. A számadásokon keresztül estünk.
 Egy nulla a másik nullát fedi:
 A pénztár tiszta; semmi benne nincs.
 Se' plus, se minus: — minden rendbe van.
 CSIPKE. Pénztárnokunknak éljent szavazok.
 SZAVALKÁ. S ezt jegyzőkönyvbe felvételni kérem.

V. jelenet.

- SZAVALKÁ. Megvizsgálván a számadásokat,
 Nehogy egyik ügyet a másik mással
 Keverjük összevissza, tartsunk rendet.
 Hol is maradtunk?
 BÁTORKA. Ottan, a hol a
 Kis hadnagyot ledobta a ló.
 SZAVALKÁ. Óh dehogy.
 Az ügyrendet kérdeztem én.
 VITÉZKE. Megálljunk.
 Személyes ügyben kérek szót.
 SZAVALKÁ. Tessék.
 VITÉZKE. Én kénytelen vagyok lemondani.
 SZAVALKÁ. Miért?
 VITÉZKE. Azért, mert ellenőr úr
 Iménti nagy rendellenes robajban,
 Feldönté ezt a szörnyű tintatartót;
 S egészen betintázta kreppruhám.
 SZAVALKÁ. Az semmi baj, a tinta díszpecsét,
 Ha tintás ujjal és tintás ruhával
 Fogunk az utczán végig menni majd,
 Holnap divat lesz, s minden ifjú hölgy
 Keztyű helyett tintába mártja ujját.
 Senatrix úr, maradjon meg helyén.
 Hol is maradtunk? Ugy! a szép adós
 S a rút kamatvevő! Ez van tapéton.
 Mi véleménye van nagyságitoknak?
 UGORKA. Szegény adóst meg kéne menteni.
 Olyan kár érte. Oly szépen beszél.
 VITÉZKE. A másik valóságos földi ördög.
 Nem néz ki a szeméből semmi jó.
 CSIPKE. Elég sokáig grasszált a világon
 E csúnya rendszer, hogy mindig adóst
 Ítélték el, adóst üldött a törvény.
 Illő, hogy egyszer védelmére keljen
 Az üldözöttnek is a fenhatóság.
 UGORKA. Különben én még maig sem tudom,
 Mit vétett hát tulajdonkép ez ember?

A tiz parancsolatból egy se' mondja:
 Adósságot ha vettél, megfizesd;
 Ez ember hát egészen büntelen,
 S ki büntelent üldöz, az a bűnös.
 MIND. Helyes! igaza van! Ez a helyes.
 SZAVALKÁ. Hivassék hát be mind a két bűnös.

VI. jelenet. Előbbiek. Angolna. Hurok.

SZAVALKÁ. Hallják önök meg az ítéletet.
 Anno idén deliberatum est:
 «Hurok, saját elismerése folytán,
 Egyike a legveszedelmesebb
 Kreditoroknak, a kik városunkat
 Tartják nagy rettegésben és sokakra
 Az utcán járást fényes nappal is
 Bátortalanná teszik, — rajt kapatva
 Flagrantibus egy üldöző merénnyen,
 Midőn már áldozatját fojtogatta,
 Továbbá, mint honáruló, mivel
 Szabadságot kívánt csorbítani,
 Börtönbe vágyva dugni patriotát,
 És végül mint szentségtörő, a ki
 Onnan akar venni, hol semmi nines.
 S eként halandó kézzel semmiből
 Akar teremteni, nem egy világot,
 Mit könnyű még; — de pénzt, a mit nehéz!
 Annál fogvást e hármass bűniért
 Ítéltetik börtönre, s ülni fog
 Mindaddig, a míg csak debitorát
 Végkép ki fogja elégíteni.

HUROK.

SZAVALKÁ.

De, de, de, de . . . Semmi közbeszólás,
 Másik incattus, mentségét tekintve,
 És az enyhítő körülményeket,
 S törvénybe lévén téve: senkit is
 A mestersége kellő eszközétől
 Megexequálni soha nem szabad.
 Kovácstól a pörölyt, szabótól ollót,
 Vargától kaptát, bőgőt a czigánytól,
 Írótól tollat, hölgytől szép ruhát
 Adósságban elvenni nem szabad:
 Mert az keresetéhez tartozik.
 S mivel előttünk álló debitornak
 Keresetmódja a kotillion,
 S két lába mestersége eszköze:
 Tehát azt exequálni nem szabad.

Hanem ezennel rá ítéltetik,
 Hogy a mivel ez úrnak tartozik,
 Azt nem hogy itt a börtönben leülje ;
 De : — jó a farsang — majd tánczolja le !
 Bölesen, nagyon jól van ! Fölségesen.
 De, de, de, de . . .

MIND.

HUROK.

SZAVALKA.

El kell őt vezetni.

ANGOLNA (sorban kezét csókol a törvényszéknek).

Oh mily nemes szívek. Hálám örök.

Mit szívem érez, nyelvem mondani

Nem képes azt ; de ime esküszöm :

Hogy lábaim tettekben hirdetendik.

(Csókokat szórva a törvényszék felé, el.)

VII. jelenet. Jelenlevők, az eltávozottak nélkül.

SZAVALKA.

Elégülten írhatjuk könyveinkbe,
 Egy jó tánczost megmenténk a világnak.

Mostan Vitézke kapitány uram ;

Tessék relatiót adandni hivatalból :

Miket tapasztalt város kapitánylag

A közbátorság és igazgatás,

A rend és erkölcs állását tekintve.

VITÉZKE.

Tehát, kérek mentül nagyobb figyelmet.

Ujjonnan rendezett politziánk

És titkos rendőrségünk nyomán

Én mindent megtudok, mit tudni kell

Jól rendezett államban egy vigyázó

Igazgatás államhölgyeinek.

Primo : volt nagy kravall a Dörgiéknél,

Szép Dörginé megverte kedvesét,

Mert későn jött ; aztán nagy lárma lett.

Panaszra ment mindkettő végre is

— A férjhez ; és a férj csititta őket,

Mondván, ne legyetek oly ingerültek,

Béküljetek ki az én kedvemért.

SZAVALKA.

Ah ez nagyon érdekes tudomás.

VITÉZKE.

Secundo : Prézliné, éjfél után

Két órakor, öltözve férfinak,

Ubáldi ajtaján bezörgetett,

S kért szivszakadva bébocsáttatást.

Ubáldi mondá : « kincsem nem lehet,

Feleségem ma itthon van, tudod. »

De Prézliné mégis csak zörgetett,

És zörgetett pitymalló hajnalig ;

Utóbb is a boltőrök kergeték el.

Azután, tertio : megtudtam azt,

- Kitől kapá Pillangi ballerina
Az ujdonuj gyémántos nyakkötőjét.
MIND. Ugyan kitől?
VITÉZKE. Hát gondolnák-e azt?
A vén komoly Bunfordi Dánieltől.
MIND. Ah? szörnyeteg!
SZÁVALKA. Ezt fel kell mind jegyezni.
VITÉZKE. Rablás is történt. Bájfy Hirtelenke
Jelenteté, hogy szívét elrabolták.
A tettes már nyomoztatik.
SZÁVALKA. Helyes.
VITÉZKE. Egészség állapotja városunknak
Kivánatos. Meghalt e hét alatt
Száz ember és azok között csupán
Hetvenhét volt öngyilkos: ám helyettük
Születtek százkilenczvenen, közöttük
Van egy törvényes gyermek is; az egy
Azonban, nagy csodára, szerecsen;
Pedig szülői mindketten fehérek.
SZÁVALKA. E tünemény is feljegyzésre méltó.
VITÉZKE. Kereskedelmünk nagy lépttel halad,
Mióta a divat bejött: «sokat
Mutatni abból, a mi szép», kilenczven
Perczettel több rizspor fogyasztatik
Mint eddig; — jól ellensúlyozza ez
Keményítő-fogyasztás veszteségét,
Mit a bloomer divat, (utálatos!)
A crinolint üldözve okozott.
UGORKA. Protestálok ez ellen! E helyen
Bloomer gyalázatát ne halljam.
Ez a helyes divat! Ez korszerű.
Ez szabadelvű századunkhoz illő.
MIND. Igen! De nem! Úgy van! Azért sem úgy!
SZÁVALKA (csöngöt, sok ideig hasztalanul).
Urak! hatáskörünkön át ne lépünk.
Divatról «itt» «mi» nem határozunk.
Ez ügyben competens forum csupán
Az országgyűlés. — Majd ott küzdjenek
A pártok; ott vitassák meg, vajon
Hosszú legyen az öltöny, vagy rövid?
Felül, alul mutasson-e sokat?
Feszes, vagy bő? sarkig conservatív?
Avagy tetőtül talpig liberális?
Ez a törvényhozásra tartozik.
Addig mindenki korlátlan szabad
S intézheti, a hogy szebbnek találja.
VITÉZKE. En kénytelen vagyok kimondani,
Hogy ezt cabinet-kérdéssé teszem.

Mindenből engedek; készen vagyok.
 De egy, miből nem! hajszálnyit! soha!
 Nemünk védbástyája, a krinolinból.
 Hallgassanak meg senatrix urak!
 Hadd mondjam el állameszméimet.

VIII. jelenet. Előbbiek. Kozmáska.

KOZMÁSKA (megrántja Vitézke ruháját).

Kisasszony! A szakács azt kérdezi:
 Mi lesz mai nap a czuspájzon az auflag?

VITÉZKE (felförmedve).

Menj a pokolba; fogj egy ördögöt,
 Rántasd ki zsirba' és azt tedd reá!
 Mit jöttök engem infestálni most,
 Mikor az ország sorsát rendezem!

KOZMÁSKA (elszalad).

VITÉZKE. E miveletlen vad leány-alak
 Egész' kivett a kontumáczsiamból!
 Pedig még egy veszélyes lázadóról
 Kellett volna adnom relációt,
 Ki országszerte lázít ellenünk,
 És izgató kiáltvány-záporával
 Árasztja el a békés népeket,
 Minket detronizálni szándokolva.
 MIND. Ki az? hogy híják ezt a lázadót?
 VITÉZKE. Martinus de Kakas gonosz neve.
 E hetyke név is azt mutatja már,
 Hogy ellenünk tör; mert ha ő magát
 Kakasnak mondja, e nyilatkozattal
 Mi mindnyájunkat jérczéknek csufol.

MIND. Igaz! Valót mond a főkapitány!

VITÉZKE. Ez ember minket régótátul óta
 Pikiroz és szekiroz versbe', képbé',
 Eretnék vallást hirdet ellenünk,
 Azt állítván, hogy minden arra jó.
 A mire a természet rendelé.
 Bor inni, alma, sonka enni jó.

MIND. Kard vágni, asszony, lány csókolni jó.

VITÉZKE. Hah, szörnyűség! Minő blaszfémia!

SZAVALKÁ. Ez alkotmány sértés! Ez főbe' jár!

Valóban erre böles törvényeinkben
 Halál van írva. Ilyen izgatást
 Példátlan büntetéssel kell torolni.
 Rögtön Vitézke, mint rendőri fő
 Vevén magához assistentiának
 Hat markos kránczlis asszonyt, menjen el,

- Keresse fel ez országháborítót.
S vervén vasakra, hozza őt ide.
- VITÉZKE. Elébb, bocsánat, mennem kell haza,
Hogy más ruhát vegyek magamra még.
Ily öltözetben csak nem mehetek —
Egy bűnöst elfogatni, a ki férfi.
Megszólta érte : más keztyűt huzok.
Még azt hinné, hogy nem tudom, mi illik ?
- SZAVALKÁ. Vitézke rendőrfőnök habet rectum.
Igaza van. Első az öltözet.
Tehát csak gyorsan.
- VITÉZKE. Már a hogy lehet.
Chignonomat fel kell süttetni újra,
S az nem megy oly hamar.
- UGORKA. Im itt vagyon
Chignondivatnak káros működése.
A tituszfő fejdíszé mindig ép.
Most e miatt a vétkes elszaladhat.
- SZAVALKÁ. Már ismét a divat-kérdésre térünk.
Engedjük ezt, már mondtam százszor is,
Azon nagy függő kérdések között
Lebegni, a miket majd rendre fog
Eldönteni a kongressz, párizsi,
Vagy londoni nagy konferencia.
Vitézke menjen és végezze dolgát.
- VITÉZKE. Megyek. Hol fegyverem ? Hol a napernyőm ?
(Megtalálva mindkettőt, el.)

IX. jelenet. Előbbiek Vitézke nélkül.

- SZAVALKÁ. E közben lássuk, mit végezhetünk még ?
CSIPKE. Ott kinn vár egy pörös fél, férfi, asszony,
A kik örökségük felett pörölnek.
- SZAVALKÁ. Bocsássák őket szépen színünk elé.

X. jelenet. Előbbiek. Gunár, Liba.

- SZAVALKÁ. Ki itt a felperes ?
GUNÁR. Én.
LIBA. De b'z én !
GUNÁR. De b'z én !
SZAVALKÁ. Halljuk hát a kend genelogiáját.
GUNÁR. Hát megkövetem átossággal; nekem volt egy apám,
annak volt egy fia, annak a felesége volt ennek az
asszonynak a nagymama, s annak az unokája volt
az én testvérem, s annak az anyját vette el az én

sógorom, s attól született az én anyám, a ki két esztendővel hamarább meghalt, mint én születtem volna.

SZAVALKÁ. Ez érthetetlen egy beszéd. Confusio !

Beszéljen asszony, hogy származtak így le?

LIBA. Hát kérem alássan, majd én elmondom akkurátusan. Hát az én nagyapám apjának volt egy unokája, a kinek a testvérhuga volt az én bátyámnak a nagynénje, ennek az anyját vette másodszor feleségül az én első uramnak apai ágról való nagyapjának az unokaöccse; a kitől született az én kisebbik uram, a ki meghalt kukoricza-kapáláskor mult esztendeje egy szombati napon, éppen áldozó csőtörtőkön.

SZAVALKÁ. Most már világos, most már érthető.

Hogy van tovább? Beszélje el jó asszony.

LIBA. Hogy van? Hát csak úgy van, hogy ez az én megboldogult kisebbik uram hagyott nekem egy kecskét, s ez az ember meg itt la szépen ellopta.

SZAVALKÁ. Hát e szerint nem örökségi per.

Hanem lopás. Legegyszerűbb lopás.

GUNÁR. Nem úgy van ez nemzeti törvény kisasszony! hanem úgy van, hogy az én öcsém testamentumot tett a barátok előtt ezen szavakkal: a kecskémet pedig, a kit nem találok, ha megkerül, hagyom Liba sógorasszonynak, ha pedig elveszett, hagyom Gunár sógornak. A kecske azután nem sokára megkerült, s a testamentom értelmében Liba sógorasszonyé lett. Ez ugy-e bár igazság? Így volt neki oda hagyva. Egyszer aztán a sógorasszony lármát csap, hogy a kecske elveszett. No ha elveszett, akkor az enyim. Mert a testamentom azt mondja, hogy ha elveszett, akkor legyen a Gunár sógoré. A sógor asszony elismeri, hogy a kecske elveszett; ha elveszett, akkor az enyim; ha az enyim, akkor nem loptam; ha nem loptam, akkor az enyim.

MIND (összenéznek). Ez komplikánt dolog. Furfangos ügy.

SZAVALKÁ. Kendtek mindketten szörnyű nagy bolondok.

GUNÁR. Hát 'sz épen azért jöttünk a bölc tanács elé, hogy igazítsa el jobban, mint mi tudjuk, mert hát a törvényben kell erre lenni valaminek.

LIBA. Igen bizony, mi a kegyelmetek bölcsességében bizunk, törvénytudományuktól sokat várunk és ítéletükben meg akarunk nyugodni.

SZAVALKÁ (félre a törvényszékhez).

Ezen parasztoknak szemében itt

Jó volna most tekintélyt tartani.

Beszéljünk csak diákul itt előttük.
 Ki mit tud, mondja el; attól talán
 Majd respectusra térnek a gubók.
 Ergo (Bátorkához) «quousque tandem?»

BÁTORKA. Hja! «beati postamentes».

CSIPKE (fontos arczzal). «Post scenam sta bis, vel passer mea bis.»

UGORKA (szórszálhasogató mimikával),

«Sapientis et consiliarium mutare in melius.»

HARAPKA. «Incidit ancillam, qui vult vitare calypsim.»

BÁTORKA (határozott hangon). «Caput! alas! pedes!»

SZAVALKA (bevégzett tények hangnyomatával),

«Ergo vero carthandlinem delendam esse censeo.»

UGORKA. «Fiat justitia: mundus vult decipi!»

SZAVALKA. Az ítélet már kimondatott.

Hallják meg hát: deliberandum est.

Nyolcz tagból álló deputatio

Helyszinén megjeleneni küldetik.

Szemlét, vizsgálatot hogy tégyen ott,

Ezeknek forspont, ostopénz, diurnum,

Kocsikenésre, expenzákra költség,

Szabad koszt, széna, abrak a lovaknak.

Mindkét felet terhelvén szolidum.

Azok mindent eligazítanak ott,

Mihelyt peres fél értök bé kocsit küld.

GUNÁR }
 LIBA } (összenéznek).

GUNÁR. Hallja kee: ezt már a férfaktól tanulták el.

LIBA. Dejsz arra a kocsira várhatnak soká. (El.)

XI. jelenet. Előbbiek. Kakas Márton.

KAKAS MÁRTON (száz év múlva ki tudja milyen divatban?)

Alásszolgájuk szép törvényhozó-testek!

MIND (felriadnak). Mi az? Mi az? Hát ez hogy jött ide?

KAKAS MÁRTON. Megtudtam, hogy engem méltóztatik

Kerestetni halálra, s eljövék,

Nem fárasztván magamhoz oda fel,

Ó karsuságát, a főkapitányt.

SZAVALKA. De hát hogyan tudhatta ön meg azt,

Hogy érte küldték elfogó parancscsal

Vitézkét, a fő rendőrkapitányt?

KAKAS MÁRTON. Hát igen egyszerűen. Ó delisége, a főkapitány az alatt, míg átöltözött, elmondta azt a főfodrásznénak, a főfodrászné odább adta a főszobaleánynak, a főszobaleány a főszakácsnénak, a főszakácsné pedig a főmosónénak. A főmosóné azután elmondta a fotografus hölgynek, a fotografus hölgy

a telegrafus hölgynek, a telegrafus hölgy a typografus hölgynek, az pedig már az én lőtávolomba esik; és így épen két és fél perczcel hamarabb megtudtam én, hogy ő delisége értem akar jönni, mint mielőtt a sarkantyús cipőit felhúzta volna.

MIND (szörnyűködnek). Hallatlan ez! Mi szörnyű intrika!

SZAVALKÁ. Az államtitkot így bocsátani szélnek!
S mért nem szökött ön el, ha megtudá ezt?

KAKAS M. Hölgyek elöl megszökni nem szokásom,
Én csak hitelezők elöl szököm.

SZAVALKÁ. Ez újabb sérelem, nem fél tőlünk,
Kik törvényt látunk most az ön fejére.

KAKAS M. Tehát «haragszom rád»-otjátszunk? «Kutbaestem!»

SZAVALKÁ. Csitt! Sacrilegus! Ön fejével játszik!

KAKAS M. Rég elforgatták azt szépségeket.

SZAVALKÁ. Nem ütjük ezt el élcezel, vén bűnös!
Ez egyszer rímet majd nehéz találni.
Valld meg: hogy összeesküvő vagy ellenünk.

KAKAS M. Inkább «velünk», ezt tessék mondani.

SZAVALKÁ. Csitt! Nem te gúnyolod nemünket?
Ránk fogva minden rút, gonosz hibát.

KAKAS M. Hibák volnának, hogyha férfi tenné.
Nőknél erény az mind, és úgy helyes.

SZAVALKÁ. Magad vagy a megtestesült satyra.

KAKAS M. Tán csak satyr? — satyra nőnemű.

SZAVALKÁ. Még itt is gúnyol! a vérpad előtt.
Tanuld meg ember, végórád közelg,
Mert most statárium előtt vagy itt,
S tudod-e, hogy mi a statarium?

KAKAS M. Tudom: mikor a szeles szobalyány
Leönti a ruhát s rögtön pofont kap.
Mikor álmos szakácsné a tejet
Megkozmásítja, s aztán lábosostul
Vágják fejéhez; vagy mikor szegény,
Bűnében elsülyedt férj haza jön
Fél órával az engedély után,
S hú társ saját botjával megveri.

MIND. Nem kell beszélni hagyni! Szót se többet.

SZAVALKÁ. Én öntől ime a szót elvonom,
És nyelvváltságban elmarasztalom.
Egyébiránt tudatnom kell, ha még
Nem tudta volna: a statarium
Oly institutio, a mely szerint
Szavazni szoktak a bűnös felett.
S ha ennyi tag közt, a ki fog szavazni,
Egyetlen egy lesz, de csak egy csupán
Ki a bűnöst

KAKAS M. Fölmenti?

SZAVALKA.

Nem biz a,

Hanem ha egy lesz, ki halálra küldi,
Csupán csak egy golyó ha fekete,
Bizony halál lesz akkor a fején.

KAKAS M.

Szörnyű, kegyetlen egy statárium.
Szerencse, hogy

SZAVALKA.

Nos hát mi a szerencse?

KAKAS M.

Megmondom holnap.

SZAVALKA.

Még ma meghal ön.

KAKAS M.

Fogadjunk rá, hogy holnap sem halok.

MIND (türelmetlenül).

Szavazzunk már, szavazzunk, végezzük ki.

SZAVALKA.

Kivégezendjük. Elvágjuk fejét.

Máglyán megégetendjük; összetörjük.

Vérébe fojtjuk, kövel megkövezzük.

Megöljük, megkinozzuk annyiszor,

A hányszor ő is vétett ellenünk.

Mindenki egy fehér és egy sötét

Golyót kap. A fehér: árpacukor;

De csokoládéból van a sötét.

Itt a szavazat-szekrény. Ebbe vetjük

Szavazatainknak jelvényeit.

A másikat mindenki megeszi.

(Kiosztja a szavazat-golyókat.)

Reszkess tehát, s imádkozzál halandó!

BÁTORKA (magában). Én kezdjek el halált szavazni most?

Még egy csirkét se öltem én soha.

S míg a növeldében voltunk, madám

Leczkéin mindig rosszul lettem én,

Ha az entomológiából prelegált,

Meglátva gombostűre szúrt lépéket,

S most embert szúrjak én? Nem szúrhatok.

(Megy szavazni.)

HARAPKA (magában). Ugy kell neki, hadd érje büntetés.

De én ne légyek annak indítója.

A többi úgy is ellene szavaz.

Én lelkem mentem, és kezem mosom.

(Megy szavazni.)

UGORKA (magában). Olyan mosolygva tekintett reám,

Expresse én rám. Tán azt gondolá,

Ez lesz, a ki engem halálra küld.

Azért se lesz: dacból sem, truczra sem.

Boszúból is fölmentem: lássa meg.

(Megy szavazni.)

CSIPKE (magában). Az elnöknő szörnyen dühöng reá,

Hogy fogja majd boszantni ő kegyelmét,

Ha egy fehér golyót talál a sok közt.
 Hogy fog sziszegni: «melyik dobta ezt?»
 S én majd magamban milyet kaczagok!

(Megy szavazni.)

LEPKE (magában). Két bonbon: egyiket szavazni dobjuk,
 A másikat pedig megenni kell.
 Melyik lesz jobb megenni? Én bizony
 Az árpaczukrot ki nem állhatom.
 Egyszer roszul levék a soktól. — Csokoládé,
 Kivált ha töltve habbal, ízesebb;
 Tehát hadd menjen a fehér golyó.

(Megy szavazni.)

SZAVALKÁ (magában). Kegyetlen arcot ölte mindenik
 Midőn szavazni ment. Ez minő halál!
 De ám ne mondja a gonosz világ,
 Hogy asszonyok törvénye oly kegyetlen,
 Hogy nincs szívünk, túlságos a szigor,
 Legyen közöttte egy fehér golyó;
 Nem tudja senki meg, ki dobta azt?
 Én a fehér golyóval ballotálok.

(Megy szavazni.)

Ember, most már itt van ítéleted,
 Gyóntál-e? Testamentumot tevé-e?

(Kihúzza a szekrény-fiókot, tartalmát kiönti az asztalra, csupa fehér
 golyók gurulnak szét.)

MIND (elámulva). Csupa fehér golyó! Hogy lehet ez?

SZAVALKÁ. Én barnát dobtam.

MIND. Én is, én is, én is.

KAKAS M. Mondtam ugy-e, hogy holnap még beszélek.

SZAVALKÁ. Még nem. Még nem! Még hátra van Vitézke.

Még néki is egy szavazatja van.

Itt jön. Dühe kizár minden reményt.

Mert önt nem foghatá el, most ezért

Boszut fog állni. Mint forog szeme.

Pirulva arcza, keble mint liheg,

No ez nyakát le fogja vágni egybe.

XII. jelenet. Előbbiek. Vitézke.

VITÉZKE (jön nagy haraggal).

Ah itt van ön! Megkaptam, megfogám.

Most nem szökik előlem többet el.

Vasat lábára! lánczokat, bilincset.

KAKAS M. Ön lábamat kívánja foglalóba.

Én így fölül kerülök, és kezét

Kérem s én ejtem foglyomul.

SZAVALKÁ.	Mily vakmerőség	
HARAPKA.		Insolentia !
UGORKA.		Sőt attentatum !
CSIPKE.		Annál is nagyobb.
LEPKE.		Felonia !

Valódi lázadás.

VITÉZKE (meggondolva magát).

Ha jól felvesszük, talán még sem az.
 Mert hisz törvényeinkben tiltva nincs,
 Nem ismerek olyan paragraphust,
 A melyben irva volna, hogy ha egy
 Gonosztevő a rendőrügynököt
 Nőül akarja venni, ne tehesse.
 E száz és harmincz éves ifju, én nekem
 Ugy tetszik, mintha tetszenék ; tehát
 Inkább resignálok a hivatalt,
 S lába helyett kezét fogadom el.

(Kezet nyújt.)

MIND.	Ez árulás ! Nyilvános árulás !
KAKAS M.	Az én pöröm appellátába megy A harag s bosszú törvényszékitől A szerelem feltörvényszékihez. S ott, még mióta Adám ős apánk Megosztzott volt Éva szép anyánkkal Az első almán, minden pör, tudom Amika útján komplanáltatik. S már most bevallom, összeesküvés Forraltatik az ujon alkotott Államrendnek felforgatásira. Mivel hogy államhivatalt csupán Férjetlen hölgy, azaz, hogy lány viselhet. Mihelyt egy delnő hivatalba lép, Azonnal készen áll mögötte egy Alattomban közelgő konspirator, Ki őt nőül vevén, eképen im — Possibilissé tenni vakmerő lesz. Én voltam első. Cajus Mucius. Jön több is mindjárt : longus post me Ordo idem petentium decus. Aláminázva városháza már, S önök mind, Hymen roppanó porával Felvettetődnek nagy kegyetlenül. Otthon, ha tetszik, oszt, mint eddig is Uralkodhatnak férfiak fölött, Közvetve országok, világokon. S rendezhetik, mint eddig rendezék Fináncziáink, minden budget és Control, s utólagos jóváhagyás

Reménye nélkül, ex officio.

Más alkotmánynyal nem szolgálhatunk.

SZAVALKÁ (elkeseredetten). Mikor tör hát ki már e lázadás?

(Könnzaj.) MIND (ablakhoz futnak).

Hah! Jönnék már! Már jönnék! Mit tegyünk?

SZAVALKÁ (szigorúan). Mit? Mit? Hát a kaput, ha tán

Be volna zárva, — felnyitlatni kell.

(Vége.)

Végtableau concentrált gyémántfény mellett, a milyen száz év múlva fog a színpadokon divatozni. Hymen diadala Themisen, vagy a meghódított nőnemű tisztviselők kivonulása a tanács-teremből, meghódítandó lázadóik kíséretében.

Vajjon micsoda új esztendei köszöntőt fog mondani Ő? *

Azzal, hogy én mivel köszöntök be?

Úgy is tudom, nem törődik senki.

Sokkal inkább megkivánják tőlem,

Hogy mit Ő fog szólni, azt vessem ki.

Hát — azt találgatni nagyon könnyű;

Eltalálni? No már azt nem mondom.

Tessék választani a sok közül;

Nekem csak a tálalás a gondom.

Vagy azt mondja, a mit belül gondol;

Vagy mást mond, és más marad in petto.

Az operát a zenéje teszi;

A mit elmond, az csak a libretto.

Vagy olyat mond, a mi igaz épen,

S a mit épen azért el nem hisznek;

Vagy sokat mond, miket maga sem hisz,

S a mik épen azért vízre visznek.

Vagy olyat mond, mitől megijednek,

Vagy olyat, a minek megörülnek;

Vagy olyat, mely igen szépen hangzik,

De nem használ, csupán csak a fülnek.

Vagy olyat mond, milyet én is tudnék,

Vagy olyat, a minőt csak ő mondhat,

Vagy olyat, mely hálósüveget húz,

Vagy olyat, mely öreg ágyut vontat.

* 1859 óta III. Napoleon ujévi köszöntői a diplomatiához igazgatták a politikai conjecturákat.

Vagy olyat mond, mely meglep mindenkit,
 Vagy olyat, mit előre tud minden,
 Vagy olyat mond, a mit nem ért senki,
 Vagy a mit jól megérthetnek kinnt, benn.

Vagy pedig a publikumot azzal
 Tréfálja meg, hogy mikor így lesnék,
 Kapja magát, épen nem szól semmit.
 Ezt azután találgatni tessék !

A váczi argonauták.

Nyolezvan váczi Budára tart, Színházba menni kész.	Nem nyittatik, nem nyil kapu, Süvölt az esti szél.
Hol «ördög piluláira» A honfi vágyva néz.	Nyisd föl kapus ! Itt a bilét. Nyisd föl már, ne izélj.
Medecz trafikja csarnokán Nyolezvan jegy váltatik, (Vala e nap Deczemberben A huszonkettedik.)	Nem nyil kapu, nem nyittatik, Bacchansnők nincsenek, Hol késik oly soká ez a . . . Hogy a kő üsse meg !
Egész hajóteher vala A támadó csapat. A lánczhid is ingott belé, Mig rajta áthaladt.	Mig végre szól fiákker így: «Heut' ist ja Normatag !» Karácsonybőjt. Előadást Ily nap nem tartanak.
Megérkezének jó korán Lámpagyújtás előtt. Hogy párteren legjobb helyet Foglaljanak el ők.	Haraggal nyolezvan váczi megy Károm' lva ördögöt, Ki Norma napján Vác elöl Ily csuful megszökött.
Zárt a kapu, zörgetnek ők. Nyiss ajtót, mink vagyunk. A váczi argonauták ! Eressz be, megfagyunk !	S haraggal mind hajóra ül S vitorláz el haza, Nem látván ördögöt, kiért Idáig utaza.

Farsangi buzditó.

Vigan fiúk, kisasszonyok !
 Itt az idő: táncoljatok !
 Rövid a farsang, nagy a bőjt,
 Kivált annak, ki kényszerült.
 Tél van, pihen minden munka,
 Idő van most vigalmunkra.
 Ünnepe van a napszámosnak,
 Éhen szomjan elbukdosnak.
 Vigan fiúk !

Vigan fiúk, kisasszonyok !
 Itt az idő : tánczolatok !
 Adott az ég jeget, havat,
 Korcsolya szánt, a szán halad ;
 Ostor pattog, csengő csörög, —
 Útfélen koldus könyörög.
 Fázik talán ? minden éjjel
 Öt hat fagy meg szerteszéljel !
 Vigan fiúk.

Vigan fiúk, kisasszonyok !
 Itt az idő : tánczolatok !
 Selyem szakad, atlasz reped ;
 Varrnak pénzért még eleget.
 Kinek van, ha nekünk nincsen ?
 Jól mondjuk egymásnak : « kincsem ».
 Táncz kering, új divat röppen ! —
 Rongyos árvák a küszöbben.
 Vigan fiúk.

Vigan fiúk, kisasszonyok !
 Itt az idő : tánczolatok !
 Ki szolidabb, s unt a tánczra,
 Itt a kártya, hol a tárcza ?
 Reggelre pusztá lesz a bolt !
 S ha nyert, vesztett, ki hogy kívánt,
 Olvashat akasztott zsványt,
 Ki, mivel éhezett, rabolt.
 Vigan fiúk.

Vigan fiúk, kisasszonyok !
 Itt az idő : tánczolatok !
 Igyuk meg a külföld borát,
 Üljük meg a magunk torát.
 Kiáltuk : « a magyar éljen !!! »
 Ha meghal is szomjan éhen.
 Ki ivott s tánczolt helyette,
 Kötelességét megtette.
 Vigan fiúk.

Időjóslatok.

Ha Gyertyaszentelő napján
 Medve odujában marad,
 Negyven nappal a szokottnál
 Későbbben látjuk a nyarat.

Napoleon — vagy mit mondok?
 Medve maradt odújában.
 Tehát a tél rövidültét
 Várja az idő hijában.

Ha a pókok hálót fonnak,
 Tartós szárazságot jelez;
 Apáink is azt tartották:
 Nagyon régi időjel ez.
 Diplomáták — vagy mit mondok?
 Pókok nagy sok hálót fonnak.
 Gazda ember elméjében
 Nagy oka van főni gondnak.

Ha a legyek és böglyök
 Szokatlanul csipnek, marnak,
 Előjeléül vehetni
 Azt közelgő zivatarnak.
 Csipesup lapok — vagy mit mondok?
 Légy és bögly csipnek nagyon,
 Minthogy elektricitással
 A levegő tele nagyon.

Ha György nap előtt mennydörög
 Jó aratást, termést várunk;
 Keblünkben duzzad — a tárcza
 S tele lesz csűrünk, magtárunk.
 Ágyudörgés — vagy mit mondok?
 Mennydörgés már itt ott szóllal;
 — Adjon Isten búzát, marhát
 Tele csűrrel, tele óllal!

Váltó az Isten nevére.

(Február 11-én 1864., midőn az úrhölgyek bazárja megnyílt az alólí-
 inség javára.)

Uram, fizess. Váltód lejára.
 E váltót Isten állítá ki,
 Ki sujtá inséggel hazánk;
 S hogy népe súlyosult bajára
 Keressünk irt, azt bizta ránk.
 Soká ne készülj, gyorsan adj,
 Midőn az Úr hozzád izent.
 A népnek sorvadása nagy.
 . . . S az Isten megfizet!

Uram fizess. Ez a te váltód,
 E váltót Isten állítá ki.
 Emlékezzél sok tettére,
 A mikkel egykoron megáldott.
 Áldó keze mindenha ére.
 «Értéke tudva» nem tagadhadd.
 Adósa vagy, azt elhiszed.
 Mindenki ád, a mit csak adhat;
 . . . S az Isten megfizet!

Uram fizess. Váltód imitt van.
 E váltót Isten állítá ki.
 — Jó véle kötni üzletet!
 Biztos hely, be van bizonyítva,
 Ki a mit ő nála letett,
 Ő ad legnagyobb kamatot:
 Egy elvetett magért tizet.
 Tőkédet jó helyre adod,
 . . . Az Isten megfizet!

Uram, fizess. Váltód szerezd meg,
 E váltót Isten állítá ki.
 Kincséd, érték-papirjaid
 Ha meghalsz, por lesz, kárba vesznek,
 Urokat mind elhagyja itt.
 Ez egy váltót árva lelkeddel
 A tulvilágra átviszed.
 Kezedben van, őrizd meg, tedd el.
 . . . Az Isten megfizet!

Disznóság!

Hallatlan eset Európában:
 Egy disznó fellökt' a szultánt.
 S hogy ki nem ontotta a vérét
 Csak egy kis hajszálon mult ám!
 Tyhűj disznó atta tette!

Szultán vadászni ment puskával.
 Ráduplázott egy emsére;
 Az ártány megharagudott,
 Levén nagyon heves vére.
 Tyhűj disznó atta tette!

S neki rohana a szultánnak,
 És a földre letaposta

S tán a prófétához elküldi
 Azonnal per extra posta.
 Tyhűj disznó atta tette !

Szerenesére két kajmákám,
 Ki épen ott szájt tátott,
 A disznót ragadá nyakán,
 S meggátlá az attentátot.
 Tyhűj disznó atta tette !

Gonosz idők ! Gonosz jelenségek,
 Hogy így bátorodik a
 Prófétától utált fenevadak
 Legtiszttalanabbika !
 Tyhűj disznó atta tette !

Igaz hívők ! Fel boszúra gyorsan !
 Pusztítsuk e earbonárit.
 Öljük, süssük, nyársra húzzuk
 — A sonkát és karmonádlit.
 / Hogy boszút álljunk a disznón.

A hazakerült medve.

Ketten járták a világot.
 A talián és a medve :
 Még nagyon kicsiny korukban
 Szövetségbe keveredve.

A talián dobolt, sipolt,
 Medve járta maga tánczát,
 A talián kapott krajezárt ;
 Medve kapott néha pálezát.

Egyszer ketten az utfélen
 Leltek egy telt átalagot,
 Átalag volt tele borral ;
 De hozzá is láttak legott.

Először leitta magát
 A talián holtrészezzé.
 Medve lánczát elereszté,
 S maga az útra lefekvék.

Mi megmaradt, azt a medve
 Kortyantá fel egy hajtásra,
 Fejébe ment, de egy kissé
 Többet birt meg, mint a társa.

Óh be részeg volt a talján,
 Medvét szabadon bocsátva !
 S óh be részeg volt a medve,
 Hogy vágyott a szabadságra !

Hogy vágyott erdőre menni,
 Hol medvék nem laknak ólban,
 S nyersen esznek répát, málét,
 S azt hiszik, hogy ez így jól van.

Hogy a várost, a víg népet
 Eként el tudta felejteni.
 S visszaszökött rokonihoz,
 Vissza Urál hegyeibe,
 Csak a részegsége menti.

★

Rokonmedvék megőrültek,
 Sok utat járt öcsesük' látván ;
 Még az örve a nyakán volt.
 S a talján iszákja hátán.

Azt mondá: ezek rendjelek.
 «Ti azt persze nem értitek;
 Bajos azzal beszélni, ki
 Nem tud angolul és siket».

A medve nép mi hátra van;
 Más már ezóta hol halad!
 Minden ló lovabb ezóta,
 És a bival lett bivalabb.

Tanúlj! Műveld, engedd magad
 Czivilizálni általam.
 Nyisd fel szemed, tanulj mórest,
 Ne légy tovább világtalan!

★

Mindeneknél előbb való
 A betű és a tudomány.
 Maczkó faját kimiveli
 Ábéczével, skutikával.

Medvebunda tárgya gúnynak;
 Lám a pudli milyen ékes.
 Maczkó faját finomitja,
 Borotválván rendbe', sorba'.

Csúf a régí ugrabugra,
 Maczkó öcsese, bátyja, nénje
 Új szökéseket tanul be:
 S tánczol polkát és galoppot.

Nyers szalonnát és gyümölcsöt
 Mivelt medve hogy harapna?
 Maczkó tanít szakácskönyvből
 Főzni filét, escaloppot.

Ősi ordítás sem illik.
 Medvéből lesz énekmester;
 Megtanítja lomha népét
 Kotta szerint üvöltetni.

Durva szokás fára mászni,
 Csak körömmel; nem is illik.
 Medve megtanítja népét
 Fára mászni lajtorjával.

Mindez semmi. Külső máz csak,
 Szép ha meg van; ám de több kell.

A művészet és poézis
 És tudomány még nem minden.

Legfőbb a nemzetgazdászati!
 Mindennemű vállalat, mi
 Másutt vagyon in floribus;
 Nálunk is meghonosuljon.

Hordjátok mind össze hozzám
 Ki mit elkuporinthatott.
 Én majd kseftet nyitok vele
 S adok tőle száz procentet.

Malacz nálam csordát ellik,
 Bükkmakk nálam erdővé nő,
 Egy szem málé zsákot tölt meg,
 Egy szilva lesz szapu lekvár!

Ki mit hozott s nálam letett,
 Kap róla egy falevelet.
 Azt őrizze, mert az nagy pénz;
 Ha elveszti, nem kap semmit.

Tél közelgett, részvényesek
 Közgyűlésre összejöttek.
 Kérdvén, mi a dividenda?
 S mi a rezerv-kapitális?

Dividenda, kapitális,
 És az egész áruraktár,
 Mind jó helyen voltanak már:
 Az öreg maczkó hasában.

Szegény medve ivadéknak
 Lábadt a két szeme könnybe,
 És marada szája tátva,
 Midőn ezt a leczkét hallá.

«Legdrágább kincs a világon,
 (Minthogy meg is fizetik jól)
 A nagy becsű tapasztalás:
 Adtam nektek ezt a kincset.

— Hol nincs semmi, ott ne keress.

— Voltért senki semmit sem ad.

— A mit megfogsz, az a tied.
 Ez mind arany-ezüst mondás.

Ajánlok kiegyezkedést:	Ha ez nem kell, pöröljetek,
Adjatok még egyszer ennyit,	Mint szokás mivelt világban,
S esztendőre négyszer annyit,	S osztozzatok a bundámon
Adok, mint ma — négyszersemmit.	— Ha tudn'illik megkapjátok.

A régi fáraók és a mostaniak.

A hajdani Fáraóknál, — még jóval a suezi
Csatorna ásása előtt, — (hírüket rég szu eszi)
Volt az a jó ősi szokás, hogy a víg lakománál,
A mint ültek egyik másik sógornál, vagy kománál,
A sok vidám vendég közé, az ittasult csapatba
Egy nem ilyen helyre való vendég is volt hivatva.
Egy komoly és néma vendég, ki nem eszik, nem mulat,
Kinek arczán nem látszik meg futó mámor, indulat,
Kit a festett arczu szépek bájai nem hevítnek,
Kit a bornak istenítő tüze sem melegít meg.
Ez a csendes néma vendég szokott lenni — egy halott.
Első helyre, mint egy vendég ültetve az asztalon.
Egy mumia, előhozva föld alatti lakából,
S odatéve vígadózó vendégeknek például,
Hogy a mámor órájában láthassa szemtül szembe'
A dölyfös, az elbízott szív, hogy mivé lesz az ember?

★

Sokszor írják, fennyen hírlík: az udvarnál itt meg itt,
Díszlakomán, vendégségen oda híva volt megint
A nagy nevű, jeles vendég; látták, ott volt, megjelent.
Fel volt rakva szépen minden egykor kapott rendjele.
Szóltak hozzá a főurak, hítták tánczra, de nem ment.
Ugy látszik, hogy van ő ott most igen nagy kegyelemben.
Kicsoda hát? Egy egy lengyel . . Nekem úgy tetszik aztán,
Hogy a hajdani mumiák helyét pótolja az tán,
Kit a hajdani Fáraók asztalukhoz ültettek,
Példát adni néma képpel a víg gyülekezetnek.

Mi lehet egy csepp tintából?

Egy tinta csepp, a mennyit	Egy tinta csepp! Adós vagy;
A hosszú orrú réztoll	— Neved aláírása, —
Egy húzomra behörpent;	Meg nem fizetsz, bocsuknak.
Mennyi minden lesz abból!	Egy tinta csepp a veszted.

Egy tinta csepp! Szeretőd	Egy tinta csepp! Legyen meg,
Boldogító igen szavát	A miért a nép imát mond;
Leirja: holtodiglan	S utána hálakönyek
Boldog — s papucs alatt vagy.	Ragyognak földi úr felé.

Egy tinta csepp! Királyok	Egy tinta csepp! Elejtve,
Azzal hadat izennek;	Kit úgy hinak hogy «disznó».
S tenger-vér foly utána,	Ad mester érte körnöst,
Egy tinta csepp ha elfolyt.	Hogy békapod az ujjad.

A szegény újságírók.

No csak nincs oly elátkozott	Hanem az az egy nagy hiba,
Mesterség, mint a mienk,	Hogy akkor kötnek békét:
Akkor van az aratásunk,	Mikor szegény újságíró
Mikor más ember pihen.	Még nem kívánta végét.
Vetünk minden évszakaszba'	Mikor virágozik a vetés,
S összes aratásunk haszna	Mikor az előfizetés
Aztán olyan, a milyen.	Ideje három négy hét.

Szántóföldünk fél négyszög öl:	Harmadéve Garibaldi
Egy ív stemplis papiros,	Lövette meg a lábát,
Abba mindenféle magot	Mikor épen szétküldtük a
Nekünk elvetni tilos.	Publikumnak az álbát.
Mert mindent olajba vetünk,	Lett is erre sovány termés,
Ez a mi szép keresetünk	Még mi volt is, az a kevés
Hogyne volna hát zsiros?	Kapta magát, odább állt.

Akad ugyan a földünkre	Tavaly előfizetésekor
Néha egy kis jó trágya:	Lenótázták a lengyelt,
Holmi csendes háborúhir,	Ez is mi tőlünk egy pár száz
Ez az olvasók vágya.	Kegyes olvasót elnyelt.
Mindig akad egy kis bomlás,	Minden papir hizott belé,
Gondoskodik hol egy, hol más	Minden remény ment fölfelé,
Hogy az Isten megáldja.	Csak a mienk szállt lejjebb.

Most meg hogy már a háború
 Érdekessé kezd válni,
 Mikor épen magyarázzuk
 Ez itt áll, az ott áll ni;
 Hát még aztán a francia?
 Beüt a konferencia,
 Megtudja ezt a publikum,
 Otthon marad a falukon
 S nem jön prenumerálni.

Ez is csendes hét.

Elhallgattak a színészek . . .

De helyettük itt is ott is
Műkedvelő dámák, urak,
Énekelnek és szavalnak,
Adóztatják a publikum
Erszényét, mely most pihenne,
Javára az éhinségnek,
Mely a hosszú csendes hétben
Sem hallgat el ; hanem kiált. —
Soha ilyen csendes hetet !

Elhallgattak nagy hatalmak

Nótái és jegyzékei . . .
Nem ijesztget sem egy sem
Hanem annál jobban dörög
Ágyú, puska Düppel előtt ;
Most csinálják az ostromot
S küldözgetnek ajándékul
Egymásnak sok piros tojást,
A mit bombának is hínak. —
Soha ilyen csendes hetet !

Elhallgattak az újságok . . .

Kritizálni nincsen most mit,
De a helyett összeütött
Csendes hét az abbonementval :
Most fogják a prænumeranst ;
Kinek jól jön : zöld csütörtök,
Kinek roszul : az nagy péntek,
Lármáz, hirdet ez is az is,
Hogy husvétra minden elő-
Fizetőjét feltámaszsa.
Soha ilyen csendes hetet !

Elhallgattak a hárangok . . .

Elvándoroltak Rómába.
No de itt maradt helyettük
A sok átkozott bőrharang.
Beszél ez, jár ennek nyelve
Mendemonda, hamis újság,
Pletyka beszéd, rémhír, álhi
Tatárkacsa, Tendenzlüge,
Kócztelegráf-hozta hírek,
Ily quantumban még nem vo
Mint ezen a csendes héten !

Kedves édes fiam uram.

„Kedves édes apám uram,

Hogy' leszünk a télen ?“

„Kedves édes fiam uram,

Nem veszünk el éhen.»

„Kedves édes apám uram,

Kevés lesz a pénzünk !“

„— Hát a mire pénz kellene,

Olyasmit nem vészünk.»

„Nincsen cukor, nincsen kávé,

Üres már a tonna !“

„— Jó früstök lesz, fiam uram

Kenyér és szalonna.»

„Hugoeskáim megszokták már

A cukrot és kávét.“

„— Cukrot kapnak — a méhesben

S pörkölhettek — málét.

„Itten lesz a nevem napja,
Hogyan iszunk Cliquot-t?”

„— Azt nem iszunk, hanem iszunk
Ha szomjazunk, — vinkót.»

„Ha nincs pénze az embernek
Télen hogy kártyázik?”

„— Hát: — krétára fiam uram.
Vesztünk, nyerünk százig.»

„Drága Pesten most a szállás,
Hanem azért még van.”

„— Ingyen lakunk, fiam uram,
Az ősi hajlékban.»

„Nem mehetek bálba, mind ki-
Maradok a tánczból.”

„— Itt van fiam, az istálló
S tehén, borju tánczol.»

„Szép leánynak miből vegyek
Télen szép bukétot?”

„— Hú arádnak nem kell bukét,
Csak a szived, légy ott.»

„Egész télen csak nem foszthat
Itt az ember tollat!”

„— Világért sem; itt a könyvtár,
Ülj le mellé s olvass.»

„Hát a divat? csak nem járok
Az idei «dzsekk»-ben.”

„Mondok egyet, hogy segíthetsz
Ebben az esetben?

„Mit tavaly eldobtál, vedd fel,
A magyar nadrágot,

S csinálj abból új divatot,
S — hazafiuságot!”

Május elseje.

Itt volna már első május
És még nem zöld semmi ág.
Conservatív bölcsességgel
Hátramaradt a világ.

Máskor első május napján
Zöldült, virult minden fa.
Bokor árnyába ülhetett
Szabólegény és nimfa.

Szilván, almán ezer virág	Most azonban hallgat a fa,
Hirdeté, hogy mennyi lesz,	Kinyílt virág nem beszél,
Hány kosárt kell hazavinni ?	Nem esipi meg dér a nyakát,
Még pediglen kétfülest !	Nem fejti ki fene szél.

Aztán neki támadt szépen	Fülemile ábrándjára,
Szervác, Pongrácz, Bonifác.	Pacsirta népdalára
Ez a három fagyhozó szent,	Meg se mozdul. A szolidabb
A ki mindent leforráz.	Kakukkot még bevárja.

S agyió volt a szüretnek ;	Szemléljük a természetet,
Igy jártunk még rendesen ;	A tanulság benne nagy :
Virágaink sokan voltak :	«Uram Isten, uram ember,
Gyümölcseink kevesen.	Ne ígérj már, hanem adj !»

A teremtés hét napja.

(Siralmas történet az újabb időkől.)

Sötét és semmi voltak a zsebemben,
S én elhatározám megházasodni :
A semmiből teremtek egy világot !
Ahoz csupán kurázs kell, semmi más.

Első napon a földet és eget
Ugymint szép szállást pompás négy szobával,
Padlással egyben — megteremtem én.
Kontóra a teremtés vajmi könnyű.

Másodnapon, nap, hold és csillagok : —
Lámpások, gázvilágítás jövőnek,
Nagy lusterek és kandeláberek.
Hitelbe készült mind, azt mondhatom.

Harmadnapon fák, füvek. — Bútorok.
Függönyzet, szőnyegek, kaméliák,
Azáleák és rhododendronok.
Való, hogy mind aufschreibenre történt.

Negyednap a teremtés rendeként
Arany halak, s kanári madarak.
«Slepp» a mi úszik, «Putz» a mely repül
Szereztetének «drey Monat a dato».

Ötödnapon barmokra jött a sor.
Vettem kocsit, lovat, vadászkutyát,
Majmot, nyulat, mókust és ölebet
Polyvást a semmiből, kontóra mind.

Hatodnap aztán embert is teremték :
Inast, szakácsot, kuktát, szobalányt,
Kocsist, vadászt, lovászt, komornyikot.
A semmiből még ez is mind kitelt.

Nyolczadnap aztán meghozám az asszonyt,
S élek most, mint hajdan Ádám apánk,
Még mielőtt megismeré vala
Az első gyászos executiót.

Most már csupán az a kérdés marad :
Évám vajon olyan gazdag-e, mint
Az apja mondá? akkor ő bizonyynyal
Ha napja eljön, mindent kifizet.

Avagy pedig ő is, miként magam,
A semmiből teremté a világot?
Akkor következik, hogy mind a ketten
Kilöketünk a paradicsomból.

Oh szép Május!

Jaj de szép vagy oh természet	De furcsa kommaszáncziót
— Itt a kályha mellett.	Csinálsz óh természet;
Hó is esik, a mint látom.	Egy-egy évben kiveszed két
No még csak e kellett.	Évre való részed.

Milyen szép zöld — ez a spinót,	Tavaly anticzipáltál két
Ember így telet ki.	Nyárra való rátát.
Melegit — nem a napsugár,	Idén meg két télre való
De a flancell rekli.	Fagyot, grippt, náthát.

Mikor a szekér elakad.

Mikor elakad a szekér,	Lovak szidják a szekeret,
Van akkor nagy veszekedés,	Éz oka, hogy így megrekedt,
A kocsist szidja a gazda,	Ők jól húznak, az jár rosszul.
Minek hajtott így a gazba?	Négy kereke : egy se' fordul.
Igaz! Mért hajtott a gazba?	Igaz! Ha egyszer nem fordul.

Kocsis szidja a lovakat,	Szekér szidja a pocsétát,
Itt az ok, hogy ő elakadt;	A ki gátolja a sétát.
Jól hajt ő, de rosszul húznak,	Gördülne az ő kereke
Aztán kén' lenni vagy húznak,	De a sárnak nincs feneke.
Igaz! nem kettőnek; húznak.	Igaz! Ha nincsen feneke.

Sár mentegetőzik nagyon,
 Hiba nem ő benne vagyón :
 Ő nem segíthet a bajon,
 Mért nem járnak rajta hajón ?
 Igaz ! Mért nem járnak hajón.

Országunk czímere utáni keserv.

(Egy vers, melylyel a censurát meg lehetne tréfálni, ha tudni-
 illik volna censura a világon.)

Országunk czímere, óh te dicső czímer,
 A kit festünk fehér, zöld és vörös színnel,
 Jaj de foly utánnađ magyar ember könnye,
 Hogy tőle vagy távol s nem jut hozzád könnyen.
 Voltál minden háznál magas tiszteletben
 Ünnepnep, vasárnap veled büszkélkedtek ;
 Egyik alkatrésze e földi életnek
 Minden honfi előtt elfelejthetetlen.
 Veled indultunk meg bármi hosszú télnek,
 De hajh ! száraz tavaly te sem termettél meg,
 Mert hogy káposztáról vagy on itten a szó,
 Azt ugy hiszem tudja minden férfi s asszony,
 Ki hallotta hírért, hogy a jó káposzta
 Hazánknak czímere ; áldott a ki hozta !
 Ő maga lévén : zöld, — tejfel rajta fehér. —
 Piros : füstölt kolbász ; sok czímerrel felér,
 Kit is hogy szemeink nem szemlélhetének.
 Ez oka grasszáló gonosz betegségnek.
 Azért könyörögjünk a jó teremőnek,
 Hogy adjon sok áldást ez uj esztendőnek,
 S országunk czimerét jó nagyra növessze,
 S tőle a jó kolbászt se állítsa messze.
 Ezt az egy két dolgot foglalván magába
 Szívünknek s gyomrunknak egy a kívánsága.

Fuss, vagy fizess !

(Az 1864-iki lóversenyek emlékére.)

Akár hová tegyük, ez korunk jelszava
 S azt sem mondhatnám, hogy ez volna a java.
 Sokkal szebb volt az, hogy «győzelem vagy halál!»
 De arról már azt sem tudjuk most, hogy hol áll?
 Most minden járásunk, szerencsevárásunk
 E kurta szókból áll :
 «Fuss, vagy fizess !»

Ezt tartja szem előtt, a ki kezd szerelmet,
 Mert bánatpénz nélkül a verseny ott sem megy.
 «Tét» nélkül futtatni ott is lehetetlen.
 Vagy egyik, vagy másik, néha mind a ketten
 Megadják az árát, vagy kerülük kárát
 Édes szerelemnek :
 «Fuss, vagy fizess !»

Üzlet, gazdálkodás s tenyértörő ipar,
 Versenyez, mint legjobb tüzvérü paripa,
 Egyiknek az utját sem rózsákkal hintik,
 Elveszthetné rajta a Dárius kincsit
 (Futna, de nincs hova, fizetne, de nincs mit.)
 Ennek is azt mondják : ha fölvetted gondját,
 «Fuss, vagy fizess !»

Diplomaták együtt ülnek csak a végett :
 Kivel fizetessék a hadi költséget ?
 Hogy' kell tollvonással seregeket verni,
 Papiroson tollal csatákat megnyerni.
 Bizony attul félek, hogy mind a két félnek
 Marad ott is ez ni :
 «Fuss, vagy fizess !»

S te ki már e verset unod véghetetlen,
 S az utolsó lapra forditsz nagy kedvetlen,
 Ott is rá találsz e fatalis jelszóra,
 Üstökös-re, új prænumeratióra.
 Mely jelent a félót, hogy lejárt a félév,
 Ezt vedd fontolóra
 S fuss, vagy fizess !

A fegyverszünet.

Ez uraim tisztán maliczia !
 Most kötni fegyverszünetet.
 Ez annyi, mint megölni valakit,
 Még mielőtt megszületett.

Nem beszélek én most Dániáról,
 Nekem az nem sokat fáj itt.
 De értem a színház ostromlását,
 A hogy vivják Radnótfáyt.

A politikus hirlapoknak
 Úgy sem volt semmi kelete.
 Lármázni csupán nekünk volt szabad,
 S csupán ez ellen lehete.

Kis puskatúz, rakéta, kartács
 S a megigért «öreg bomba»
 Egy kis változatosságot hozott
 E rettentő unalomba.

S itt van ni! puff! most ennek is vége,
 Mehetünk zabot hegyezni.
 Egy hónapig csukva lesz a színház,
 Hát nem kiszámítás ez ni?

Intendans ur! legyen hát keresztyén,
 Előadást! Legyen az bármi rossz;
 Tant mieux! esakhogy teljék vele
 Ez az átkozott papiros.

Tudja meg: a kritikus is ember;
 Ember: a kinek élni kell,
 S a kinek csak akkor van élete,
 Ha van, a mi ellen kikel.

Uram, ön emberölést követ el,
 Midőn a légtől megfosztja,
 Kinek a színbirálat volt ezen
 Inség-évben napi kosztja.

Publikumot, színészt kaphat megint;
 Ha egy meghal, jön száz zseni,
 De kritikust nem tudom, hol vesz ön,
 Ha minket el fog veszteni!

Önkénytelen szatirák.

Boldogságos Isten! mit kell még megérnünk
 Nagy Magyarországon?
 A mi máskor ingyen,
 Az most pénzért minden.
 A fizetés elől nincs hova kitérnünk
 Nagy Magyarországon.

Hajdan a háboru csupán vérbe került
 Nagy Magyarországon.
 Most az is jár pénzzel,
 Még pedig nem rézzel,
 A győzelemért is fizetünk emberül
 Nagy Magyarországon.

Hajdan a tudomány olcsó aranybánya
 Nagy Magyarországon.
 Most a beiratás
 Többe kerül mint más-
 Korbeli embernek egész tudománya
 Nagy Magyarországon.

Hajdan pipás ember dolhányt, taplót nem vett
 Nagy Magyarországon.
 Most czindhelezli, trafi'
 Mind drága atyafi,
 Ki zsebébe nyulni késziteti az embert
 Nagy Magyarországon.

Hajdan legalább a jó hírt adták ingyért
 Nagy Magyarországon.
 Most a sok rettentő
 Hirlapot szerkesztő
 Rossz hírnek jó pénzért adásához mind ért
 Nagy Magyarországon.

De már annak végre fele sem igazság
 Nagy Magyarországon,
 Hogy a kövér disznót,
 Kövér embert, asszonyt,
 Mint «világ csodáját» pénzért mutogassák !!!
 Nagy Magyarországon.

A kijavított Shakespeare.

Hamlet utolsó jelenete,

úgy a hogy azt a Montjoye szerzője a mai kor izlése szerint
 kidolgozta volna.

KIRÁLY (mintán rákerült volna a sor, hogy megölessék).

És most, Hamlet, megállj! Ne tartsd felém
 Azt a bolond nyársat. Engedj beszélnem,
 Hadd adjak kellő felvilágosítást.
 Én téged megöletni nem akartalak.
 Tanúságom reá, hogy élsz. Azonban,
 Mióta visszajöttél Angliából, úgy szeretlek,
 Hogy azt jambusban el nem mondhatom.
 Nem is tudod, egyszer midőn aludtál,
 Egy átkozott nagy dongó szálla rád,
 S megcsipte volna arcodat, ha én
 Atyáskodó kezemmel el nem űzöm.

- S hogy egyszer tyúkszededbe vágtaal, s ordítottál :
 «Vatát! Vatát!» — Én küldtem a vatát;
 Tulajdon slafrokombul téptem azt ki.
 HAMLET. Lefegyverzed boszúmat óh atyám.
 KIRÁLY. Apádat, — már azt nem tagadhatom —
 Hogy én segítém kissé gyorsabb útra
 A másvilági szép tájak felé;
 De mint azt a törvényes láttelel
 ✓ A bonczolásnál constatirozá :
 Ó két év mulva ugy is meghalandott,
 Gerinczagy-sorvadással párosult
 Szív-viszütér kitágulás miatt.
 Én hát csupán azt tettem, hogy gyalog
 Teendő utja végső ezéljához
 Egy extrapostát rendelék alá.
 HAMLET. No már ez aztán így egészen más.
 KIRÁLY. És kifizettem adósságait.
 Nézd: itt a contók. Saldirozva mind.
 HAMLET. Nemes lelkű derék nagy mostohám!
 Így hát szegény már nyugodtan pihenhet.
 Szabók, esaplárok átka nem riasztja!
 KIRÁLY. A mi anyádat illeti: igaz,
 Hogy nőül eddig nem vehettem őt,
 Bár együtt éltünk tisztességesen —
 Mert nem kaptam rá dispensatiót.
 De most áttérven mormonok hitére,
 Megesküszünk nagy ünnepélyesen.
 A jegygyűrűt itt hordom a — izé —
 (Nehezen tudja elővenni.)
 A slafrokomnak madzagára fűzve.
 HAMLET. Ez már dicső elégtétel nekem!
 Úgy hát csak frissen hozzatok anyámnak,
 Ki, mig mi itt beszéltünk, herbatéját
 Czukor helyett mirenynyel sózva meg,
 Gyomorgörcsök művészi kinja közt
 Nagy némajátékokban remekel,
 Eczetsavas vaséleget.
 KIRÁLYNÉ (megiszsa az ellenmérget). Megéltem,
 Eczetsavas vaséleg a mireny
 Hatását közönyözte. Megbocsátok,
 Hol az a gyűrű, a miről beszéltél?
 (Ölkezés.)
 HAMLET. Megáldalak! Legyetek boldogok!
 Csak már Ofélia megvolna! Most
 Egy füst alatt én is megházasodnám.
 ORVOS. Uram, királyfi! él Ofélia.
 HAMLET. Ugyan ne mondd! — Hisz most temettük el.
 ORVOS. Csak tetszhalott volt, és felástuk ujra.

- HAMLET. De hisz a vízbe fúladt, úgy tudom.
 ORVOS. Bedörzsölők arcját szalámi-szeszszel,
 Talpát kefével megcsiklandozánk,
 És most olyan fris, mint az ürge.
- HAMLET. Aztán — meg is bolondult; — vagy mi?
 ORVOS. Nem.
 Csupán a tej mene fejébe. — Hisz — tudod —
- HAMLET. Vagy úgy? — Jó, jó. — Ne mondd «itt». —
 Úgysegéljen,
 Elvenném, csak ne volnék most megölve.
- LAERTES (felemeli fejét). Ha csak ez a bajod, Hamlet, ne búsulj,
 Az a rapir, melylyel megszúrtalak,
 Nem volt mérges, csupán rozsdás.
- HAMLET. No hát
 Kelj fel te is, úgy én sem öltelek meg.
- LAERTES (felugrik, ölelkeznek).
 Sógor bocsáss meg a sebért!
- HAMLET. Te is!
 Ha fáj, tegyünk rá opodeldokot (készsorítás).
 De hol van már most szép Oféliám?
- OFÉLIA (menyasszonyi díszöltözetben megjelen).
 Nem késtem, itt az ajtóban valék.
- HAMLET. Patvarba is! De kicsipted magad!
 No no, ne sírj. E nap emlékire
 Veszek neked egy szép saut-en-canot —
 Aztán ne, itt e gyűrű. Felmegy-e?
- OFÉLIA (elragadtatással). Hamlet! (ölelkezés).
 (félre) Valjon numero 3 ez?
- MIND. (sorba állnak) És most alászzolgája, mind szerencsés
 Jó éjszakát kívánunk összesen.
 Csókoljuk a kezét, szép publikum.
 Adjó! Legyen szerencsénk máskor is!
- HAMLET APJA (a pódium alól megszólal).
 Hamlet! Hamlet fiam! Héj! hallod-e?
 Emlékezzél reá: — Péntek vagyon!
 Drámai nap. És minden pénteken
 Halászlevet kapunk a Zrinyiben.
 Hát vacsorálni aztán oda tarts!
 (Függöny legördül. «Mindnyájan» kitapsoltatnak.)

A ki prókátor akarsz lenni, siess.

Verik már a czapfenstreichot,	Boldog, kinek Januárig
Mingyárt zárják a kaput,	Kezében a diploma,
Szaladj! ki be akarsz jutni,	Benne még a «sufficiens»
Mert majd nyitva nem kapod!	Is haszonra való ma.

Ki később jössz, számodra vár	A társad'lom nem ismert el,
Két esztendei praxis.	Csupán csak mint adjunctum.
Ki kell ülnöd, akármennyi	Két évi körmölés után
Ludtollat elfaragsz is.	Mondván dolgodra «punctum».
Trancsirozol ludat, pulykát,	Akkor is még megkérdezik,
Mit rád bíz princezipális.	Hogy viselted magadat?
Udvarolni fogsz ex offo,	Melynek bizonyítására
Még az asszonyságnál is.	Kivántatik sok adat.

Azért fráter, siess, tedd le
Még ma azt a censurát,
Mert holnap már be nem fúrod
Magad, ha ma nem fúrád.

Hasonszenvi közlönyök.

Most indult meg, tán jár is már	Hasonszenves nagy hirlapok,
Egy uj «hasonszenvi közlöny»	A mikben a mi kis jó van,
Mely, mint egy hézagot pótló	Kapja a jámbor publikum
Mindenütt nagyon üdvöz lőn.	Milliód dilutióban.

Hiszen hasonszenvi hirlap	Hasonszenvi divatlapok,
Eddig is ördögi sok volt,	Mikben egy egy csepp poézis
A ki hasonszenvi cseppben	Egy pint vízben van felosztva,
Közlötte a jót a sokból.	Ugy hogy benne meg sem érzik.

S a hasonszenves éleclapok,
Mikben egy csepp élcz a tejfel,
Fölkeverve itczeszámra
Sziruppal, mandulatejjel.

A tudósok mindent tudnak.

A tudósok mindent tudnak,
Csak jó időt csinálni nem;
Mindennek tudják az okát,
Mi előjön a földszinen.

Tavaly hogyan kitalálták,
Mért nincs eső az alföldön?
Nem is lesz már, ha csak velünk
Egyet nem fordul a földgömb.

Mivel lapos, nincsen hegye,
Mely a felhőt odaszíjja;

És mert az ültetett fáknak
Vagyon ottan szörnyü híjja.

Mert a Tiszát szabályozták,
Kiszáraszták a sok mocsárt,
A mely annyi egészséges
Felhőnek való gózt bocsát.

Mert nincs cisternánk, csatornánk,
Réteket öntöző árok,
S végül mert — nyakasak vagyunk
S hozzá — tudatlan barbárok.

Aztán itt van! tessék mostan :
Azt a paruplit! hogy' esik!
Pedig az alföld, mint tavaly,
Most is csak olyan róna sík.

Azóta sem nőtt rajta hegy.
Szerb tövisből sem lett pálma.
Legnagyobb hegy : trágyakupacz
A hol tavaly csak ott áll ma.

Tiszánk úgy van, a hogy megvolt,
Arkunk úgy nincs, a hogy nem volt,
Mesterséges fűvetésről
Úgy nem tudunk, mint a megholt.

Nyakunk is kemény, mint tavaly,
Barbárok vagyunk mint tavaly.
Még is már az országút is
Olyan alattunk, mint a vaj.

Most már uszunk, most azt kérjük
Ne add uram olyan nagyon !
Engedj egy kis napot sütni,
Hogy a szérü felszáradjon.

Mit mondanak a tudósok,
Hogy mostan hát mit csináljunk ?
Mit ültessünk, mit árkoljunk ?
Hogy fel ne kopjék az állunk.

Biz az irott tudományban
Semmi segedelem nincsen :
Legjobb gazda a jó idő,
Legfőbb tudós, — az Ur Isten.

«Servus humillimus» és «no mi baj?»

Mindenkinek a nagy világban
Van, a kihez menjen gálában
Mondván: «servus humillimus!»
S ismét mindenkinek van olyan
Kit neglizsében elfogadjon,
Igy szólván hozzá: «no, mi baj?»

Szegény kosta a patronushoz
Ha megy, megmosdik, kaputot húz,
És szól: «servus humillimus».
De hogyha mendikáns kopogtat,
Ő is papucsot húz, kopottat,
És így fogadja: «no, mi baj?»

Patronust, — ha megy udvarolni
Főispánt, — fedi arany holmi
És szól: «servus humillimus».
Kegyelmes ur slafrokkban várja,
Midőn az ajtót reá tárja,
S félvállról kérdi: «no mi baj?»

Főurat fedi selyem bársony jelmez
Midőn alászáll a — férgekhöz,
Mondván: «servus humillimus».
S az kabátot sem ölt magára,
Egészen pőrén, czédán várja;
És azt sem kérdi: «no mi baj?»

Az új trójai háború.

Nagysád! szép múzsám! Bátorkodnám, ha szerencsém
Lenne ma nagysádhoz; egy dalt négy kézre a lanton.
Éposz lenne, ha elsülhetne. A tárgy igazán jó.
Hexameterben azért kezdém, mert Virgil is így tett,
S nékem minden, a mi Virgil, volt s lesz a riválom.

Hát az eset nagy sor: Sprinxfalviak régi viszálya
Krixfalu népével. Legelőn ők vesztenek össze.
Szomszédok voltak s veszekedtek rég a határon.
Ebből sok baj lett; csőszet megdöngette az egyik;
Tulkokat elhajtotta a más; gyerekek pofozódtak,
Egymás almáját kertekből széltire lopták;
Sőt hetivásáron amazon nép összekerülve,
Éles nyelvekkel keserűen folytata harezot.

És a kapott szitkot hazahordá ad referendum.
 Im, de minő képet látunk? Most száll le az éjjel.
 Sprinxfalu férfiai kerekednek szörnyű haraggal,
 Vágó szerszámok kezeikben: Krixfalu reszkess!
 Irtó harc lesz ma! Köszörülvék zord vasaik mind.

(Közbeszólás)

Múzsza siess! gyorsan kikopunk ám a papirosbul!
 Nyolcz sorban végezz! Több nem fér képek alá; héj!

Másnap hajnalban Krixfalva találta csodálva
 Éjjel kinn legelő lovait csúful lemetélve,
 Fark és fül nélkül. Ez volt amaz éjjeli boszú!
 Sprinxfalu hősei meg hazatértek nagy diadallal
 S ellenségi csikók harcban elvett lobogóit
 Méltó hűhóval mutogatják dédunokáknak.

Minden ember prolongál.

Jön a mérges hitelező
 Korán lejárt váltóval;
 Jámbor adós pénzzel már nem,
 Gyózi csupán szép szóval.
 Egyik addig kapacitál
 Mig a másik megigéri,
 Hogy ezúttal meg nem czitál
 S az új blanquettel beéri.
 S még ez egyszer prolongál.

Harmadik hadvezér lépi
 Át már a Potomákot.
 Valamennyi együtt sem ér
 Egy szippantat tobákot.
 Mikor a hadra indul ki
 Van in jubileo dulei,
 S jövő évben megint csak ott
 Van, hol tavaly félreesapott,
 Az az, — újra prolongál.

Napoleon minden évben
 Mond egy nagy orációt,
 Produkálja nagy stentorral
 Az ultima rációt.
 Meglátogatja Rotschildet,
 Háborúi kölesönt hirdet,
 A nagy eszímákba belépi,

Hogy a Rhénuson átlépi
 S meg csak szépen prolongál.

Garibaldi veres ingét
 Rózsaszínűre mosta
 A jó áldott békés idő
 És Visconti Venosta,
 A mióta Aspromonte
 Alatt se' Roma, se' morte;
 Csak ide-oda utazik
 S azután ősztől tavaszig
 Ő is szépen — prolongál.

A sok hazai vállalat
 Fel-felüti a fejét,
 Nehogy a nagy hallgatásban
 Még utóbb elfeledjék.
 Lelenczház, vasut, állatkert,
 Kiknek száma egész koncezt,
 S a városligeti posvány!
 Egymás sarkára taposván
 Jönnek — és prolongálnak.

Hát a kedves ujságíró!
 Ez még csak a főkorhely;
 A ki mindig láb alatt van,
 Csak akkor nines, mikor kell.

Hogy köti ebhez a karót!	Kezd lassankint rájönni, hogy
Most lesz! itt jön! mingy' itt van!	Végetlen az olvasó.
Országgyűlés! Drága bűza!	S csapván ujságát a falhoz
Jobb kor ajtaja nyitva!	Rá ilyen hizelgést halmoz:
S aztán — megint prolongál.	De 'isz ilyen teremtetten
	Nem szedsz engem rá többet
Hanem a jámbor publikum	És tovább — nem prolongál
A türelmes olvasó	

A «Presse» levelezője Szliácson.

Jó nép volna ez a magyar,	Isznak sört is, és megvallják,
Barátságos, szíves nyájas,	Hogy sokban nem volt igazok,
A férfiak mind szakállas,	A mik voltak: már megtértek,
Az asszonya mind oly bájos.	Bizonyára már nem azok.
Viselnek már pantalon is,	Szépen politizálnak is,
S ruháikon semmi czafrang,	Mennének már akárhova,
Egymás közt németül beszél	Csak azt várja mind hogy hívják
Ura, grófja, s a mi csak rang.	Be is van fogva a lova.
Tánczolnak már valczert, polkát,	Mindenre készek! Oh lehet
Elhagyták a hetyke csárdást,	Őket jól kapacitálni,
Cotillion vortäneczerként	Csak egyre nem, a mi legfőbb:
Láttam kitűnni sok mágnást.	A «Presse»-re praenumerálni.

A pattagoniai király.

Nagyon jámbor egy király volt	Adott nekik rendes törvényt,
Ő felsége a «Tűz-földön»,	Behozta a Code Napoleont;
Mely föld igen gazdag volna,	De azok az átkozottak
Ha nem volna nagyon szegény.	Nem jöttek meg, ha idézték.
Millió alattvalónak	Adott nekik főiskolát,
Ott parancsolt; csak az egy baj,	Szerzett könyveket és rektort;
Hogy ezek az átkozottak	Az átkozottak — megették —
Nem fogadták a parancsát.	Nem a könyvet, de a rektort.
Harczos nép volt, csupa bajnok,	Végre összehívta őket
Mind katona: csak az a baj,	Assemblée nationalera.
Hogy elsőül utolsóig	Sokan voltak, összeveszték
Az átkozott mind dezertált.	S végre is őt kergették el.
Szép jövedelme volt ottan,	Szegény pattagonjai fölség
Adót vetett minden fejre;	Csodaképen menekült meg,
De azok az átkozottak	S azóta az átkozottak
Elfelejték azt fizetni.	Tán reszpublikát csináltak.

Pattagonja exkirálya	S most ezek az átkozottak,
Most Párizsban azt cselekszi,	A párisi prókátorok
Hogy új státusz kölesönt szed fel,	Be akarják őt csukatni,
Váltóra Pattagonjának.	Mint hamis váltócsinálót.

Az igazi világnyelv.

Mit töritek jó tudósok	«Szép szó» a mit mindenki ért,
A fejetek a titkon :	Annál semmi se könnyebb,
Hogy értse meg minden ember,	A pénz szava : akkor a pénz
Felebarátja mit mond ?	Az igazi világnyelv.
Rég megvan már, mit kerestek,	
Annál semmi se könnyebb :	Fáj valami? Panaszodat
Rég megoldva és használva	Nem érti az idegen,
Az igazi világnyelv.	Szavadat a komor világ
	Fogadja nagy hidegen.
Kell barátság? s idegenek	Ha szavadat nem értette,
Nem értik egymás szavát?	Majd megérti a könyed,
Mit kinoznák még miatta	Oh mert a köny a valódi,
A tudósok nyelvtanát?	Az igazi világnyelv.
Van, a mit mindenki megért :	
Annál semmi se könnyebb,	Mérges kutya a sarkodban,
Ott van a bor! Akkor a bor	Bósz, irigy eb rád ugat?
Az igazi világnyelv.	Tudod, hogy szid; bár nem ér-
	A kutyai hangokat. [ted
Szerelmes vagy? és szeretőd	Még ezzel is diskurálhatsz,
Lengyel, francia vagy rácz?	Annál semmi sem könnyebb :
Nem tudod, hogy szíved titkát	Ott van a bot, annak a bot
Neki hogyan magyarázd?	Az igazi világnyelv.
Szerelemnek van egy nyelve,	
Annál semmi se könnyebb :	S ha szemben állsz ellenséggel,
Akkor a csók a valódi,	Vagy ő esz meg, vagy te őt :
Az igazi világnyelv.	Mind a beszéd, mind az érzés
	Idegen egymás előtt?
Ráéheztél szomszédodnak	Van egy szó, mit mindenki ért,
Holmijére? kívánod?	Annál semmi se könnyebb :
Odaadja, ne félj tőle,	Akkor a kard az igazi,
Ha a szép szót nem szánod.	A valódi világnyelv.

A hegedű párbaj.

Múzsám, most hegedülj, ne dalolj! Mert hős hegedűsök
 Harczait éneklek; hozzám állván, te szekundálj
 S majd, a hol én már nem győzöm, húzd rá; — hol a gyánta?
 Zrínyi! ki hajdantán láthattál másnemű harczot,
 (Értem a kávéház Zrínyit, s dákok pufogását)

Régi dicső júrátus idők arany évei folytán.)
 Most nemesebb viadal fensőbb bírāja levél már.
 Egyik hős volt Rác, más koncertekben is ember,
 Hol kard a hegedű, klarinét a puska, öreg dob
 A töltött ágyú. Ott is primót hegedűzött.
 Másik hős Ferkó ; (hogy mondják hát? «kiesiny a bors!
 Amde azonban erős!») Bírjuk volt a közönség.
 «Jőjj, mérközzünk meg, ki legényebb? szál hegedűre.»
 «Ott leszek.» És ott volt mindkettő. Publikum is volt.
 Vér nem folyt; folyt bor; «hadd folyjon!» monda a csaplár.
 Hős Rác íme kiáll, s elsőbb megereszti a mollból.
 Vékonyan a húr szól, oly éles, mintha akarná
 Ellensége nyakát szépen símára leszelni.
 Vastagon aztán meg, minth' osztana puskatusával.
 Ám Ferkó sem rest, nótával vissza ríposztoz;
 Oszk kegyelemvágást markában a hősi nyirettyű.
 Andante, piu maesztózo, aztán picicato;
 Allegro, scherzo, staccato, majd furibundo.
 «Mind tudom ezt én is!» Mondván, folytatja vitéz Rác.
 S megzendíti a bús nótát; vendég szeme lábbal
 Könybe, bús emléktől s tormás virstlik erejétől. [sem!]
 «Ily futamot ha csinálsz?» — «Futni? mond Rác; — hegedűn
 S mind a két viador placezát meg is állja napestig,
 A míg végre nem ők, a bajvivók, hanem inkább
 A párbajt megítélni hívott nagyszámu szekundans
 Hull el a párbajban; pad alá egy, asztal alá más.
 Győzte a koesmáros; hadi költség néki maradván.

Az 1864-iki lóverseny a pesti gyepen.

Mindenütt, de mindenütt
 Nagy jelei az időnek!
 A multnak és a jelennek,
 És azoknak, mik még jőnek.

Minthogy már szokás, s ki van hirdetve
 Hogy lófuttatás legyen szüretre:
 Meg is történt, le is fogyott máig,
 Jelen voltak a lovak — s gazdáik.

Minthogy díjak is vannak kitűzve,
 Nyerjük el hát, de ne jöjjünk tűzbe
 S hol fél lófejet ki nem vehetnénk,
 Fúziózzunk! s a díjt osszuk ketté.

S ha «egy» magát e pályára szánta,
 Semmiféle ellenzék ne bántsa!

Mit hajszolná egymást annyi jó ló?
Az az egy ló hadd fussa meg solo.

Fogadásnak is csak illik lenni,
A fogadott összeg akármennyi.
Nem arany, nem bankó; hanem váltó,
És az is még «drei monat a dato».

S hogy a lóárverés is meglégyen
A híreért, — segíténk eképen:
Q megvette X lovát nagy áron,
S ugyanannyit Q-tól X vásárolt.

Mindenütt de mindenütt
Nagy jelei az időnek.
A multnak és a jelennek
És azoknak, mik még jőnek.

Mexikói verbungos.

Gyere pajtás Mexikóba!	Dohányt is kap minden fika,
Lesz bőség puha czipóba';	Mit nem látott a trafika
Fán terem ott a szalonna,	Sha kell neki, — pipa helyett,—
Minden kaktus egy bor-tonna.	Egész tűzokádó hegyet.

Ananászt kapsz prófunt helyett,	Spékelt nyúl ott az ellenség,
Früstökre elefánt-tejet	Fogni kell, hogy el ne essék:
S minden napra a menázsban	S hogyha néha megütköznek
Egy-egy pulyka-óriás van!	Gombócokkal lövöldöznek.

S a mi legjobb, itten soha
Nem lesz senki közkatona,
A mint felcsap, lesz őrmester,
S onnan egyszerre obester!

A vén asszonyok nyara.

Ismét ismét sütkérezünk	Fényes selyemszálak fenn a
Melegítő napsugáron,	Levegőben szállnak, jőnek,
Nyájas ég mosolyg le ősszel,	Azokból az ábrándozók
A mely zord volt egész nyáron.	Tündérfátyolokat szőnek,
De a böles gyanúval tekint	De a böles jól ismeri már
A mosolygó égre;	Hogy csak «ökörnyal» az,
Köpnöyegét vesz, mert tudja,	Köpenyéhez jó en-tout-cas
Hogy a nyárnak vége.	Doppelpängert választ.

Márcziusi ibolyákat	Elbolondult fecskék, rigók
Árulnak már az utcákon,	Itt-ott újra megjelennek;
Másodszori levél, virág	Még bolondabb vad poéták
Uj tavaszt hirdet a fákon.	Verset tudnak írni ennek.
De a böles nem keresi most	De a böles nem tekint most az
A virágos fákat,	Éneklő madárra.
Felkeresi Luczenbachert	Hízott ludat, pulykát keres
S egy ölet bevágat.	Kérdvén : «mi az ára?»

Most lesz még mi régen nem volt :
 Két aratás egymás után !
 Olyan vásár, a milyen csak
 Egyszer-egyszer volt Pest-Budán !
 De a böles csak azt nézi, hogy
 A kályhában ég-e ?
 S befűt a sok ujságczikkal,
 Mert a nyárnak vége !

Valyon ki lesz az első, a ki ?

(Prózaí végű vers.)

Egy gondolat foglalkoztatja most
 Az ifjak és a vének szíveit
 Itt Pest-Budán; s miként ismert dolog,
 Hogy Buda-Pest hazánknak szíve itt,
 Tehát egész hazánkat consequenter
 Kell lelkesíteni e nagy gondolatnak,
 Mely már nincs olyan szörnyű messze épen,
 Sőt már a közel jövőben lappang
 «Valyon ki lesz az első, a ki ?»

A vének böles tanácsa e körül
 Fordul meg és áldoznak érte pénzt.
 Mert a mi czélt kitűztek, oly magas,
 Hogy ne is kérjük, mennyi pénzt emészt ?
 De áldozattól ki riadna vissza,
 Midőn ezrek boldogsága a kérdés !
 S ha őseink hasonlólul tevének,
 Reméljük, hogy ezen kérdés megért — és
 «Valyon ki lesz az első, a ki ?»

Szép honleányka gyöngéd hókezén
 Előre készül már a koszorú.
 Kis gyermek volt, midőn remélte «ezt»,
 S midőn betelt, ő is lett nagykorú.

És álmodik nagy fényes diadalról,
 Minőket anyjától hallott regélni.
 Még anno Pesti Hirnök; mily öröm lesz
 Az újabb nemzedéknek ezt megérni.
 «Valyon ki lesz az első, a ki?»

Az ifjuság egymás közt lelkesült
 Vitákban már régóta versenyez:
 Egynek elől kell menni; és valyon
 Tehátlan elvégre ki legyen ez?
 Már készen áll a küzdőter a teremben,
 Hol egykor annyi honfi-izzadás volt.
 A Redutban. — Egyszer gyűlés is volt ott.
 Alig férhettünk be a tolongástól.
 «Valyon ki lesz az első, a ki?»

a ki a jövő farsangon az első redutmegnyitási bálban az első tánczot, mint első Vortänzer fogja az első tánczosnéval megindítani?

Mikor volt a jó világ?

Tanakodnak, találgatják,
 Ki emlékszik arra még:
 Mikor volt Magyarországon
 Az igazi arany év?
 Mikor mindenki volt boldog,
 Auslag nélkül a boltok,
 Mikor volt a jó világ.

Akkor a hős nyári rokkját
 Ősszel elprezentelé.
 Téli mentéjét odaadta
 Czigánynak tavasz felé,
 Ez aztán tovább viselte
 És ez így ment országszerte,
 Akkor volt a jó világ!

Szól egy öreg táblabíró:
 «Akkor volt a jó világ,
 Mikor tél-vízben a cigány
 Fehér pantallóba' járt,
 Nyáron pedig téli rokkot,
 Prémesbekecst, dókát hordott,
 Akkor volt a jó világ».

De most mindenki elteszi
 Jövő évre, a mi van;
 Tavaly nyárit előveszi
 Jövő nyári lakziban.
 A cigánynak nincs mit várni:
 Kénytelen most újbán járni.
 Ez aztán a rossz világ!

A megdicsőített frakk.

No már mostan csak nem mondhatjátok,
 Hogy valami nagy pikkünk van rátok!
 Íme megszűnt a régi nagy átok,
 Nagy örvendezésre vagyon hát ok!

Hatvanban (60), hogy letevők a frakkot,
Mink ide lent, s azok az urak ott ;
S kiki sok gombot magára rakott :
Most látjuk már, lövénk milyen bakot ?

Most, a míg a bundánk el nem szakad,
Addig mi sorsunkon lészen lakat,
Ember ! tehát segíts rajtad magad :
Mert, a ki kér, világ csak annak ad.

Ím sikerült megtörnünk a jeget,
A frakk, kiről hittük, hogy fenyegét
Szatiszfakciót kapott eleget,
Itt áll előttünk, s nem hátunk megett.

Áll akadémia-ház homlokán,
Czivilizált tudós, nem is pogány,
Derékon frakk, csattos czipő bokán,
Magam is rá ugyan bámulok ám.

Én a magam együgyü eszében
Azt gondoltam, hogy majd oda szépen
Magyar tudóst raknak szoborképen ;
Frakk lett biz abból ; — hát «er soll leben !»

Az pedig ott nem valami bíbicz,
Nem is «obsitos huszárból» a Fricz ;
Hanem az a hires szörnyü Leibnicz.
(Kár : magyarban nincs más rím, csak «kóficz».)

Mért tették őt oda s nem a fiát ??
— Ő lelte fel a filozofiát.
Igazgató kimondta rá : «fiat !»
A mi dolgunk rámondani : «fifát !!!»

Napoleon császárhoz.

(Arra a hírre, hogy húsz ezer frankot akar elemelni innen a Julius
Caesarja magyar kiadásáért.)

Óh uram ! hát Te is boltot akarsz nyitni ?
A legnagyobb inség közepében, itt ni !
Vagyunk itt elegenden ! Alig élhetünk meg :
S még ránk jössz, rontani a keresetünket ?
Egy-két könyvárus van, a ki még vásárol,
A többi csak kátét s fényképeket árul.
S Te még a könyvedért kérsz húsz ezer frankot !

Hiszen így egyszerre sprengolod a bankot.
 Ezért kapni most tíz ezer mérő árpát,
 Ezért ír száz könyvét Ozorai Árpád ;
 Aztán én is, más is, kiket a bátor Ráth
 Kikiad és nyakán vesz az egész Vorrath.
 Uram, ha én volnék olyan császár, mint Te,
 Az írásnak dühe engem nem hevítne.
 Egész házamnál nem volna kalamáris,
 Tőlem irott betűt nem látna meg Páris ;
 Históriát tudnék én magam csinálni :
 Győzné ötven író utánam firkálni ;
 De ahhoz nekem nem kellene sok tinta
 S római Cæsarok életéből minta.
 — No de jó ! ha egyszer nem állhatsz ellene,
 S szomjat költ melledben a szent Hyppocrene
 Hát írj, de csak ne kérj honoráriumot !
 Ne adóztasd így is meg a publikumot ;
 Vagy ha fizetteted, fizettesd meg otthon,
 Fizessen a Német-, Belga-, Angol-, Skót-hon ;
 De szegény kuczorgó magyaroknak, nekünk
 Semmiféle könyvet drága pénzért ne küldj !

Gyémánt eső.

Panaszkodunk, sopánkodunk,
 Hogy milyen nagy a szegénység.
 Magunk is koldulni megyünk
 Ha így növekszik az inség.

Enyhítjük is, a hogy lehet,
 Bálokkal és koncertekkel,
 Kosztümben és debardeurrel,
 Mert a publikumnak e kell.

S aztán másnap megjelenik,
 A sok elvesztett-kereső,
 A ki tánczközben lerántott
 Egy-egy drága briliántot ! . . .
 Valóságos gyémánt eső !

Nehéz jelei az időnek.

(Financziális költemény.)

Uraim, Uraim ! A számok beszélnek !
 Ne ereszsztétek a szavakat a szélnek !
 Sokat elmondanak, a mit még nem tudtok ;

Mikről pedig régen egész világ suttog,
 És a miknek, kellő szempontbul észlelve,
 Vagyon nagy horderőt képező értelme.
 Ez évben, azt mondják a csallhatlan számok
 Két ezer mázsával kevesebb tubákat
 Szivott fel az ország, mint az elmúlt évben,
 S abban is annyiaval kevesebbet, épen.
 Száz szippantás egy lat, háromezer egy font,
 Hatvannégy millió szippantás, mit megvont
 Orrától az ország, a saját orrától,
 Százezerre megy, ki többé nem tubákol.
 Pedig ha a börzén nem volt semmi fix is
 Biztos consumens volt a tubákos pixis.
 Ez már nem bolondság! Ezt meg kell gondolni:
 Miért nem akarnak többé tubákolni?
 Ezt meg kell vizsgálni, végére kell járni,
 Ki kell deríteni az okát, akármi.
 Mert kik így agyiőt mondtak a tubáknak,
 Attul félünk, hogy most titkon — bagót rágnak.

Az oláhországi lázadás.

Kimondá miniszter Gyika,
 Hogy felálljon a trafika,
 Mire az lett a replica:
 Hogy épen nem kell nekik a.
 S bősziült lett a nép, mint bika,
 Hanem aztán jött a fika,
 S bebizonyítá a pika,
 Hogy még is «kell» a trafika.

Az ország háza.

Készül már az országháza,
 Idestova fel is épül,
 A pántlikás fát a falra
 Mostan tűzette ki Ybl.

Lesz hozzá külön bejárás
 Publikumnak és Rendeknek,
 Hogy egy úton járni soha
 Kénytelenek ne legyenek.

Bádogbul lesz a teteje,
 Hogy ne mondják fenyegetőn

Mikor kényes tárgy kerül fel,
 «Ne szólj! Zsindely van a tetőn.

Lesz benne restaurateur is,
 Ott legalább restorálunk,
 Ha nem vármegyét, hát gyomrot.
 S így nem kopik fel az állunk.

Lesz rajta villámhárító:
 Zivatarban az igen kő(11);
 Így legalább nem üt bele
 Egyhamar a bécsi mennykő.

Lesz jó nagy padlása, hová
 Felrakhatjuk a sok aktát,
 A minek jó a padláson,
 S nem fizetünk értük raktárt.

Csupán csak az egy baja, hogy
 Nem csináltak hozzá pinczét,
 A hová majd elrakhatná
 Ország sok leendő kincsét.

Fordíts a köpönyegen !

Utezu rajta, hírlapvarga !
 Fordíts a köpönyegen !
 A hogy eddig megrendelték,
 Mind ellenkező legyen.
 Elvitték tőlünk Schmerlinget,
 Csinálj te is hát «halb link»-et,
 S fordítsd ki a képedet.
 Ne folytasd a régi munkát
 Vitéz de Saldapenna.
 Másképp kell írni a tollnak,
 Hogy legyen «salda penna».
 Lássad magad előtt Zerffyt.¹
 «Non nascitur, sed semper fit»
 Az igaz journalista.
 Ne írj már több vezércikket
 Magyarfaló nagy Orges !²
 (Csak egy betűvel kevesebb,
 Mint volt brigante Porges.)
 Hazament már a parlament ;
 A subventió balra ment,
 — Eléje kell kerülni.

«Jó emberek a magyarok !»
 Szól majd Bonamy Price.³
 (Kivált ha bebizonyítják)
 «Au comptant» empyrice.
 Maga a vitéz Debraucz⁴
 Úgy tesz, miként az uczkurucz.
 Megszottyán és megéri.
 Felpillant a magyar Corpus-
 Jurisból nagy Lusztkandel,⁵
 «Óh publikum, a mit eddig
 Kaptál tőlem, azt hányd el !
 A Bergrecht nem argumentum.
 A brochure nem sacramentum.
 Takarj bele szalonnát.»
 «Csak a magyar a jó ember,
 Csak Deák a nagy ember,
 Ők jártak az igaz uton, [zenberg.
 Nem Schmerling, Bach, Schwar-
 Igazuk van ! Éljen Majlát !
 (Egy kis subventiót majd ad ?)
 (De ha nem talál adni ? ! ? !)»

Beamter dal.

(Túl a Lajthán ama bizonyos ministeri körlevél után.)

No már ez még is borzasztó,
 Rettenetes egy állapot !
 Hisz így a mi kezeinkből
 Egészen kifordúl a bot.

Hogy én még azt a paraszttól
 Kérdezzem, hogy: miként tetszik
 Általam kormányoztatni ?
 Ez volna a «starker Essig !»

¹ Londoni subventionált lapok magyarázója.

² Brüsseli subventionált lapok magyarfalója.

³ Angol subventionált brochure író.

⁴ Debraucz de Saldapenna. A subventionált németországi lapok magyarfalója.

⁵ Ismeretes nagyság.

Hogy még közgyűlést is tartsak,
A hol kérdőre vonjanak,
Fiskális nép, felforgatók:
Miért voltam olyan hanyag?

Hová lett nálam ez amaz?
Hogy áll, mint áll a közcassa?
Hogy azt palam et publice
Paraszt, burger bírálgassa?

Hát az meg mi, hogy ezután
«Nézzük a törvény szellemét?»
Mintha az volna a magja,
S a betű volna a szemét?

Törvényszesz? Hol főzhették ezt?
Mi pálinka-nem ez, kérek?
Nincs is a kezem ügyében
Ehhez még spiritus mérleg.

Aztán nem az az én dolgom,
Hogy én szellemet szemléljek;
Hanem, hogy a beadványon
Rajt'-e a competens bélyeg?

A szóbeli érintkezés
A paraszttal, ezt már értem;
Ha belép: «adsza, mit hoztál?»
Ezt különben is megkérdem.

De hogy azt a reám bizott
Tapintatot hogyan értsem?
Tenyérrel? vagy vissza kézzel?
Vagy újhegygyel? — Csak azért
[sem.]

Hiszen csak az kellene még,
Hogy a parasztot én kenjem!
Holott annak az ő dolga,
Hogy ő kenjen szépen engem.

S végül: ez még az eczetágy!
Hogy én «tiszteljem a sajtót!»
Hogy a kész veszedelemnek,
Saját magam nyissak ajtót.

Hogy sok firkász ujságíró,
Az én szörnyű vízözönöm,
Mind rám essen, mind czibáljon,
S én azt mondjam rá: köszönöm!

Hogy ők nekem antrájbolják
Folyvást a szellemi pintset,
S én őket még úgy tiszteljem,
Mint «megbecsülhetlen kincset!»

Hej a régi jó miniszter
Bezzeg nem így védett minket!
Adott ránk mindenikünkre
Vízhatlan, tűzmentes inget.

Körülírt paragraphussal: —
Újságíró beleakadt,
Mihelyt hozzánk akart nyúlni;
S aztán támadt rajta lakat.

Ágyút, dárdát rendelt mellénk,
— A ki ránk mert nézni görbén!
Ha csak gondolni merte is:
Már a fején volt a törvény!

Nyársbahuzás, fűrészelés,
Es mozsárba törés inték
A megrögzött gonosz sajtót; —
Még sem birtunk velük mindég!

Hát még ha így ránk ercsztik
E gonosz népet constanter,
S mi subjective ne bánjuk?
— Az ördög lesz így Beamter!

Tallérossy Zebulon a választóíhoz

azon kérdésre, hogy ugyan mi dolga van az országgyűlésen?

Méltóztat interpellálni,
Miből szokott dolgunk állni? —
— Fogok híven referálni

Kell nekem verificálni,
Debattálni, inquirálni,
Prænotálni, judicálni,

Inquisitiót exmittálni,
 Petítiót pertractálni,
 Commissiót informálni,
 Documentát visitálni,
 Refutálni, absolválni,
 Nagy sessiókat præstálni,
 Galleriát critisálni,
 Votisálni, ballotálni,
 Hol leülni, hol felállni,
 Acclamálni, reclamálni,
 Oppugnálni, repugnálni.
 Applaudálni, protestálni,

Protocolt authenticálni,
 Kérni actát prælegálni,
 Az alatt dispareálni,
 Buffetben præsideálni,
 Gelatinót adnectálni,
 Marasquint ingremiálni,
 Festumokat respectálni,
 Clubba sokat intrikálni,
 Diurnumot acquittálni,
 Állni, szállni, válni, mállni,
 Tessék most felcalculálni,
 Mit tesz: ennek mind helytállni?

Egy holta után szavazott

é. ú. v—i választó tisztelegése a megválasztott képviselőnél.

Nagyságos jó uram, tisztölöm alássan
 Csak azért jöttem, hogy még egyszer meglássam.
 Én is ott voltam a hírös választásban,
 Bár nem e világban lakván, hanem másban.

Mert, hogy foglalóul kapék egy forintot,
 A mely nagyságodnak elzálogosított,
 Harmadnap az halál fejemre koppintott,
 Mondván «gyere, neked már több dolgod nincs ott!»

Én hát csak megnyugvám abban, hogy meghalék,
 De mint a kortesúr fülébe ez hallék,
 Káromkodott szörnyen, azt mondván, hogy csalék,
 Meghaltam előle, ez neki nem elég.

Lajstromába vagyok írva; hát kell mennem,
 Parolás vótumot uraknál letennem,
 Lesz ott mindenféle ital- és ételnem,
 Azt nekem végig kell szintén innom-ennem.

Mi volt mit tenni? hát ha úgy parancsolták,
 Holtan is elmentem, az embert csak tolták;
 Hallgattam, mikor a nevem kiáltották,
 Rámondtam, ki éljen? s ők beassentálták.

Azután, hogy holtan ily jól megfeleltem,
 Pörköltet bográcsból többivel megettem,
 Borbul is az illó portiót kivettem,
 Végreapidíjat is benn nem feledtem.

Az ég az ilyen jó nagy urat megáldja,
 Ki a szegényt nem csak élve megtraktálja,
 De még holta után is híven dajkálja,
 Soha se is fogyjon ki az ő táskája!

A szónokok gyertyája.

Volt hazánknak két híres embere,
 A tudomány s közélet bölcsei:
 Az egyik volt a tudós Szemere,
 Másik volt a lánglelkű Kölcsey.

Mind a kettő birta jól a nyelvet:
 A hon nyelvét és a magáét is,
 S ha magának bármi themát felvett,
 Tudott róla beszélni egy hétig.

Konstitució, vagy ikes ige;
 Költészet, vagy megyei sérelem:
 Ha rákezdtek, nem volt annak vége,
 Csak hallgató kellett és türelem.

És ők ketten összejártak este
 Disputálni; — — de az «vita» nem volt,
 Mert hogy ha az egyikük elkezdte,
 Ugyanaz nap át nem adta a szót.

Hasztalan lesé végét a másik,
 Hasztalan várt pontra, pauzára,
 S várhatott ugyan napvirradásig,
 Ha azt várta, hogy emez kifárad.

Közbeszólás nem volt megengedve
 «Mostan én beszélek, még nincs vége.»
 Annak pedig nem lett vége vetve,
 Csak midőn a gyertya végig ége.

«Ez így nem jó», rájövénnek egyszer:
 Hogy egy szóljon egész gyertyahosszat;
 Ők tehát tanácskozási rendszert
 Ilyenmódon megegyezve hoztak:

«Egy szál gyertyát feloszszunk nyolcz részre».
 «Ne! csak hatra! elég lesz csak négyre!»
 Fertálygyertya jutván egy-egy részre,
 Mig az leég, ügyét addig védje.

S megjegyzék a hosszú gyertyaszálat,
Tintával rovást csinálva rája.
Eddig terjed egy beszéd határa,
Itt kezdődik a más replikája.

És azontul vitatkoztak szépen,
Nem volt «zugás», nem kellett «csengetni».
(Ilyen gyertyát országház termében
Talán szinte jó volna égetni?)

Az írói karzatról.

Hogy adót, ujonczot megszavaznak :
Azt még sehogy sem találtuk rossznak ;
Hogy a delegatiót megküldik :
Még azért sem mondjuk ki, hogy «schuldig» ;
De hogy a helyünk szűkebbre szabják,
Ezért kirepülnek mind a szablyák,
Hogy az írókat így szorongassák :
De már ennek fele sem igazság !

Jó, hogy nincs pénz !

Minden ország készen volna	Ürügy is volna rá elég :
Az eldöntő viadalra ;	A sok nagy kérdés égve ég ;
A tartalék ugráskészen,	Napoleon talentoma,
A pattantyusok a résen,	Nagy Péter testamentoma.
Köszörülve kard, panganét,	Sőt hirlik, hogy a magyarnak
Montirozva tiszt és kadét,	Százezer bakancsot varrnak.
Áll mindenki harczra készen,	De a terv még heverészne,
Csakhogysenkeinek sincs pénze.	Mert itt sincs senkeinek pénze.

Itt a sok öldöklő szerszám,	Mert hamostan pénzünk volna,
Hozzá millió emberszám.	Ágyú szólna, vér omolna.
Elöl-hátul töltő puská,	Fegyvert addig le nem tennők,
Granát s egyéb vasgaluska,	A mig egymást meg nem ennők,
Gömbvető gép, harczborona,	Nem férne ördög pokolba,
Rakétafújó orgona,	Annyian sietnének oda.
Puskaporhordók tetézve,	Ugyan jó hát reánk nézve,
Hanem senkeinek sincs pénze.	Hogy senkeinek sincsen pénze.

A muszka kém !

(Ujabbkori románcz.)

Elindula a kapitán
Éjjel muszka kémek után :
Teli van velük az ország,
Rubeleket csak úgy osztják.
Hajh jó órrom, hajh !

«Mikor én még varga voltam,
Bagariából dolgoztam,
Az is muszka bagaria,
Tudom a szagáról, mi a ?»
Hajh jó órrom, hajh !

Szemközt jön rá fáradt utas :
«Ki vagy ? mi vagy ? passust mutass !»
Nincs nála : — csak egy frájbilét
Népszinháztól, — az nem elég.
Hajh jó órrom, hajh !

«Ráismerek csizmájáruul,
Hogy ez ember rosszat áruul,
Nem más : muszka emisszárus,
Fogja el kend, komisszárus !»
Hajh jó órrom, hajh !

Vizitálják, kivallatják,
A zsebeit kiforgatják,
Hol a rubel ? hol a muszka
Proklamáció ? batyuska !
Hajh jó órrom, hajh !

Hajh nincsenek ott rubelek,
Csupán jó bádog szexerek.
S nem muszka proklamációk,
Csak versprenumerációk.
Hajh jó órrom, hajh !

Jaj neked vitéz kapitán,
Nem is muszkát fogtál te tán ?
De fogtál magyar poétát:
Magadra döntéd a téntát !
Hajh jó órrom, hajh !

Lesz ezért neked hadd el hadd,
 Rád támad ujságíró had.
 Kiírnak prózában, versben,
 A ki hogyan érti szebben ;
 Hajh jó órrom, hajh !

S hozzá még a magas kormány
 Küld számodra egy nagy orrmányt,
 S hogy azt a földre ne csüggeszd,
 Még magadat is felfüggeszt.
 Hajh jó órrom, hajh !

A fél proczent.

Összeülnek, tanakodnak :	De ugyan hát érdemes-e?
Kezdik előbb csak szép szóval,	— Kérdezi a magyar ember : --
Koptatják a krétát, plajbászt,	Ebben a disznó melegben
Kalkulálnak, kombinálnak ;	Ottan ülni éjjel nappal,
Bemutatják ad amussim,	Kalkulálni, rubrikálni,
Hogy bizony nem lehet többet ;	Nyakig ülni a számokban,
Hivatkoznak törvényekre ;	Mikből ugy se lesz pénz soha.
Adatokat nyalábolnak ;	Kunyorálni, veszekedni,
Kiforgatják zsebeiket ;	Kibékülni, ölekezni,
Könyörögnek, protestálnak ;	Tisztelegni, hálálkodni,
Azután teremtetnéznek,	Díszebédet végig enni,
Megijesztk a németet ;	Még toasztokat is mondani
Mig végre az ijedtében	Ama potom fél proczentért ?
Enged nekünk fél proczentet.	

Másnap vissza disputálja	Tudni kell hát, mennyi lehet
A tegnapi fél proczentet,	Az a vitatott kis fél szám ?
Ujra kezdik a kalkulust,	A magyar akadémia
Kifárasztják a türelmet,	Összes tőkepénzínél több.
Ragadnak egymás hajába,	S ha minden iskolamester
Mig közbelép a miniszter,	Magyarhonban összerakná,
S meghíja őket ebédre.	Mit esztendőn át éhezik,
Ott azután jó bort isznak,	A mivel adósa marad
S nagy testvéri szeretetből	Tudománynak, miveltségnek
Megteszik, hogy ők engednek,	Ország, nemzet, kormány, haza:
S aztán hangzanak a «hoch»-ok	Annál nagyobb összegre rúg
A kivívott fél proczentért.	Ez a vitatott fél proczent.

Bécsi dal.

(A magyarokhoz.)

Micsoda? Még nem tetszik a kvóta?
 Azt mondjátok, hogy nagyon sok vót a!
 Hogy ha ennyit megeszik a kamat,
 Nektek csizmára való sem marad.

Nem is telik a magyartul? — hogy ott
 Mindenkinek pénzmagja elfogyott?
 Hogy már senki eleget sem eszik,
 Urnak pedig csak gúnyból nevezik?

Hogy ha a státus terhe nagyon sok,
 Magatok is vagytok ám adósok?
 Bár csak ottan teljék az interes:
 Csak hét a szilvafa, s az is peres?

Utát, gátot, hidat építnétek —?
 Arra is kellene a pénz néktek —?
 Tanár, néptanító éhen hal ma,
 S a tudós is, ha nincs hivatalba —?

— De hát mindez mit tartozik mi ránk?
 Hogy nincs: tudjuk; mert eddig mi nyíránk.
 De hogy legyen, az a ti dolgotok,
 Azért van már saját kormányotok.

Mit nekünk: aszály, fagy vert a földhöz?
 — Ha fagy van, fűts; — ha aszály van, öntözz,
 Mert van egy ur, ki több, mint fagy, aszály,
 S annak becsületes neve: muszáj.

Arassatok háromszor egy évben;
 Dolgozzatok tíz napot egy héten;
 S ki csak egyszer koppasztád a birkát,
 Ne légy rest, egy évben hatszor nyirkáld.

Tanuljatok spórolni, nagy kár van
 Jární olyan hosszú csizmaszárban,
 Jobb a frakk, mint az attila, dolmány,
 Ahhoz nem kell zsinór és gombdolmány.

Minek vasut? itt van «via Triest»,
 Használatra átengedjük mi ezt;
 S ha nincs otthon elég iskolátok,
 Fiaitok' csak ide hozzátok.

Az esik leginkább zokon nekünk,
Mit töletek el kell nyelegetnünk :
Hogy mi csináltuk az adósságot,
Mely már a Csimboraszszóig hágott.

Háládatlan, feledékeny nemzet!
Mely a jókról így megfejtkezhet.
Mintha nem a legjobban tudnátok,
Hogy mindezt elkölténk — épen rátok.

Számláljuk el az elfeledt jókat :
Ti kaptátok a kilótt golyókat,
Behoztuk az orosz — kedvetekért,
Az is pénzbe került; mibe? ne kérde.

Hát sok évig ingyen szállást, kosztot
Annyi magyar honfinak ki osztott?
Nem számítva mellékelt bilincset,
Mely képviselt szinte egész kincset.

Nagy serege osztrák beamternek
Mondhatjuk, hogy az sem ingyen termett,
Kik országotok' civilizálták,
S a kultúrát szörnyen propagálták.

Mennyi pénzbe került financz, zsandár,
Kiket használtatok, egész dandár,
Hát még a sok spitzli mennyit költött?
Kik nálatok óvták az erkölcsöt.

Mily költségbe verte az államot
Tinálatok az ostromállapot?
Mi pénzt vert el ott a kormány rudja?
Azt csak a provisorium tudja.

Hadseregünk java nektek szolgált,
Végezve az adószedés dolgát;
Háboruban is titeket őrzött:
Be né törjön Kla . . . vagy ki az ördög?

Ha veszténk, az is titeket terhel,
Mért nem harczoltatok nagyobb kedvvel?
Hogy ha el nem veszett vón' Velencez,
A kvótához most egygyel több lenne.

S ha nem hagytok, hogy Burkus megdöntsön,
Most ő kapna egy «önkéntes kölcsönt»;
Ti töletek sem kérné most senki,
Mennyit tetszik, mennyit nem, fizetni?

Igy azonban egymásnak maradván,
 Fel kell osztanunk a kis maradványt,
 Azért hívtok így: «drága testvérünk»,
 Hogy legalább tudjátok: mit érünk?

S minthogy most beleszólanod szabad,
 Kedves magyarom, fogadd el önként;
 Mert különben rád vonod az önkényt,
 S akkor fizetsz — s nem lesz hozzá szavad.

Kitört a véres forradalom.

Nem is tudja a miniszterium:
 (Ilyesmi persze ott miszterium!)
 Hogy a míg ők mind fürdőkre járnak,
 S élvezik «holt idényét» a nyárnak,
 S iszszak a drága minerálvizet,
 Ez a hanyagság mire nem vezet?
 Itt, itt, a lojális Budapesten:
 — Mit nem érünk még meg? boldog Isten! —
 Kitör fényes nappal a zendülés:
 S nem holmi követválasztó gyűlés;
 Hanem valóságos rebellio,
 Melynek elejét venni lenne jó.
 Kormányelkergetés, nyílt lázadás,
 Szántszándékos mindentfelforgatás!
 Minek hallatára, ha megered,
 Az ember hajszála égre mered.

De hogy kezdjem a rémhirt elején,
 Jelenjünk meg a lázadás helyén. —
 — Nincs-e itt közel egy casino-tag?
 Azok ott úgy hiszem többször voltak,
 S szolgálhatnának most vezetőül.
 — No majd megkérdjük egy szerkesztőtül:
 Merre van bejárás a szinpadra?
 (Még ott sötét van, mert csak fél hatra.)
 Most gyülekezik a balletsereg,
 Nőnemű mind: válogatott gyerek.
 A legbátrabb, szabadelvűbb nemzet,
 Kitől ugyan adót senki nem szed.
 Királya van, s mégis respublika;
 Ámbár nagy ur köztük a kaczika:
 A hogy fütyöl, úgy tánczolnak rajta;
 De hát mögött mind rebellis fajta.
 A szinpadon mind angyal és néma;
 No de ott künn, ott van aztán théma!

Benn lábával beszél csak mimelve,
 De künn ugyan fel van vágva nyelve,
 (S vannak sokan, kiknek a szép nemnél
 Szép láb jobban tetszik a gyors nyelvénél).
 Amde térjünk egyszer tárgyainkra,
 S ne lengjen előttünk a lábikra.
 Hát nemrég a láboktató vezért
 Párisba küldték holmi jelmezeért,
 S mert ily huzamos távollét alatt,
 Ily magas trón üresen nem marad,
 A legdélcezegebb és karcsúbb «solo»
 Lett helyébe «sic jubeo, volo»,
 Mint alter ego és mint «Regentin»,
 A mi találtatott nagyon rendin. —
 Könnyű ám de uralkodni nőnek,
 Hol keze alá férfiak jönnek;
 De legyen csak királyné valaki
 Egy országban, hol csupa nő lakik! —
 Mert az asszony, még mikor nem kell is,
 Egymás irányában mind rebellis. —
 Tapasztalja ezt rögtön a «solo»,
 Léven alattvalóihoz szóló.
 Parancsol, de senki se hallgatja,
 Sok lányzó közt elenyészik hangja,
 Szól: nem hallják; int: nem mennek oda;
 Mérgelődik; no de nem is csoda:
 A lélekzete is elmaradt már:
 Nem fogadnak szót. Mind Szabolics, Szathmár!
 Ha lábhoz szól, a kezét emelik;
 Ha mimikát kíván, lenyelvelik;
 Végrehajtás helyett remonstrálnak,
 Decretumokat csak fumigálnak;
 Végre szigorhoz nyulni kénytelen,
 Hogy megszeppenjen a dévaj elem;
 Léven köztük egy ördögös Toni,
 Miként ama bizonyos . . . tony,
 S mert ez ellen sajtópört nem kezdhet,
 Vele ilyen büntetést éreztet:
 «Mivel olyan pikánt vagy kedvesem,
 A mai solót tőled elveszem.»
 — «Mit? a solót? a két pirouettel?»
 «Ma én fogom járni!» — «Csak azt tedd el!
 Miben engem háromszor kihínak?»
 «Téged?» — «Engem!» — «Ugyan kinek hínak?»
 «Tudhatnád! Mert tetszem, mert tapsolnak!»
 «A karzatnak? — «Casino páholynak:
 Mikor játsztam Makbetben a nimfát;»
 «Igen a boszorkányt!» — «Das ist infám!»

«Mit? még sérted fejedelelemnődet?»
 «Ugyan ne beszéljen ilyen ződet!»
 «Te kis kakuk, most rögtön elcsaplak!»
 «Én meg még rögtönebb pofon csaplak!»
 S nem is vára: lesz-e indemnity?
 Az ígérttet rögtön kifizeti.
 Erre aztán a hogy hajba másztak,
 Nincs hatalma leírni plajbásznak:
 Tenyér csattant, repült kendő kalap.
 Dübörgött a pad a küzdők alatt,
 Közbeveték magukat a pártok,
 Egyik másik mellett ütve pártot.
 S lett belőle általános csata,
 Melyben egy slepp épen nem marada,
 Egy krinolin össze nem töretlen,
 S egy szoknya ránczából letépetlen.
 A megczibált sinyon szórt eresztett,
 A mint a hamis konty rajtavesztett.
 Végtére a dühös rebellis had,
 Adázhevében még fegyvert is kap,
 Lábukról a cipőket lerántják,
 S egymást azzal kegyetlen meghántják.
 Leverik az egész kormánypártot,
 A regensnőből csinálnak skártot;
 Szegénynék az orrát is betörték,
 Rábombázzván egy éretlen körtét.
 S így felforgatván a társaságot,
 Kikiáltják a köztársaságot.
 Proklamálják, hogy ők nem tánczolnak,
 Felmondnak a casino-páholynak.
 Eztán tehát a kinek kell ballet,
 Maga járja hegedűszó mellett.

Uraim, ez ám nem tréfa dolog,
 Ha alattunk a föld így himbolyog.
 — Mert kravallt ha csak férfinép kezd el,
 Azt leveri egy pár puskás ezred;
 De ha papucscsal a ribillió:
 Oda nem elég egész millió!

Szegény hajótörést szenvedettek dala.

Nagy sor az uraim; tessék elképzelni:
 Ha a hajófenék el kezd vízzel telni,
 Házmagas hullámmal bolondul a tenger,
 Fenyegget, hogy minden pillanatban elnyel.

S a tenger fenekén krokodilok, czápák,
A ki belé esik, húsát megkivánják.

No mi nem hanyódtunk épen tengerárban,
Megfeneklénk csupán iszonyu hinárban,
S mesés fenekében e végtelen sárnak
A vérivó szörnyek, a kik reánk várnak,
Nem krokodil, czápa, vizek martalócza.
Hanem leskelődik ránk a sok piócza.

«Szivattyúhoz minden!» mondják a hajósok,
Hajó fenekében ha a viz nagyon sok,
S ha végre a hullám munkájuk' legyőzte,
Szétbomlik a hajó, darabokra válik,
Uj munkához fognak, dolgoznak halálíg,
S uj alkotmányt ütnek roncsaiból össze.

Mink is szivattyúztunk, a hogy ember merhet,
Tanúnk rá a kvóta és az államterhek,
Még sem lett lengővé megfeneklett gályánk,
Szétszedtük, s csináltunk abból uj alkotmányt.
Csak tutaj biz az; s most eképen folytatnánk,
Ha egy kis szél fújna, keseredett pályánk.

Hajótörötteknél szörnyü az állapot,
Ha élelmi szerük lassankint fogy, apad.
Mind szűkebbre szabják az ételadagot,
A mint fogy a kolbász és nőnek a napok,
Sőt nyomorultakon még az is megesik,
Hogy mikor már nincs más, egymást is megeszik.

A mi indemnitink is fenekét éri;
Csak tiz napra való czvibakk van még benne:
A hajós nép, nehogy elfogyjon élelme,
Bármennyire szánja egymás húsát, vérit,
Kénytelen megenni önfentartás végett
Naponként a többség a jó kisebbséget.

Hajótört hajósok tengerbe dobálják,
Csakhogy megmentsenek roncsolt tutajt, gályát,
Mind a drága málhát, becses hajóterhet,
Végre az ágyúkat, a sok nehéz fegyvert,
Csak egy tárgyat vesz fel majd a mentő csónak:
Drága lobogóját a süllyedt hajónak.

Mi is bedobáltunk mindent a hinárba,
A mi csak drágánk volt, az mind veszett kárba,
Ereklyék és málhák, ágyúk, puskák, kardok,

Az ember magának semmit meg nem tartott.
S végre, hogy keresztülláboljunk a gázlón,
Bizony beledobtuk a vízbe a zászlónk'.

A négy «nem-es».

Voltak pedig a főnemes urak
Ezúttal fő «igen»-esek,
A zsidóknak emanczipálása
Ő náluk is csak megesett.
Ha már az alsó rendek elfogadták,
Szabadítsuk fel hát az istenadtát.

Egyiknek az jutott az eszébe,
Hogy hisz a zsidó is ember,
Annak is kell repcze, búza, gubics,
S más afféle gyapju, kender.
S minthogy gyakran szükségünk van reájuk,
Bánja patvar! dugjuk be hát a szájuk.

Másik azon meggyőződésben élt,
Hogy a zsidók is szép leányok,
Csak az a hagyma . . . No de semmi! Majd
Más erkölcsöt hozunk reájok.
Karoljuk fel és nemesítsük őket,
Hisz ebből még valami jó kinőhet.

A harmadik magában gondolá,
Hogy hisz a zsidó is jó kortes,
A jövő évi választásoknál
Ez nem megvetendő csoport lesz.
Ki maga méri a bort és pálinkát,
Alsó házba minket választ leginkább.

Csak négynek jutott az is eszébe,
Hogy a zsidó uzsorás is
Nem ád, csak ötven, sőt száz perczentre!
A hatos kamat csak frázis.
E négy nemes tevén lábát keresztbe,
Kimondta: ide zsidót nem creszt be.

Kiadta a rendeletet.

(Ez nem vers, hanem igaz.)

Kiadta a rendeletet

Muravieff, Muravieff,

Hogy a mely mesternek egy inasa elszökik

És átmegy a rebellisekhez,

A mester fejével lakol.

Zdenko mesternek elszökött az inasa.

Zdenko mester mit tehetett mást,

Mint hogy maga is utána szökött

A büntetéstől féltében.

Igy csinált egy rebellisből kettőt

Muravieff, Muravieff.

Kiadta a rendeletet

Muravieff, Muravieff,

Hogy a mely családból egy elszökik

És átmegy a rebellisekhez,

A többi mind fejével lakol.

Zdenko mesternek volt nyolcz bátyja,

A nyolcz bátya mit tehetett mást,

Mint hogy maga is utána szökött

A büntetéstől féltében.

Igy csinált egy rebellisből tizet

Muravieff, Muravieff.

Kiadta a rendeletet

Muravieff, Muravieff.

Hogy a mely házi urnak egy lakója

Átszökik a rebellisekhez,

Az mind fejével fog lakolni.

Zdenko mester és bátyjai miatt,

Tiz házi ur volt szökni kénytelen

Fiaitul, pereputyostul,

A büntetéstől féltében.

Igy csinált egy rebellisből százat

Muravieff, Muravieff.

Kiadta a rendeletet

Muravieff, Muravieff,

Hogy a mely faluból egy elszökik

És átmegy a rebellisekhez,

Annak népe kardélre hányatik.

Zdenko mester falujának népe

Mit tehetett mást, kaszát ragadt
 És mindenestől átment a fölkelőkhöz,
 A büntetéstől féltében.
 Így csinált egy rebellisből ezeret
 Muravieff, Muravieff.

Egy szerkesztőhöz, a ki pénzt küld a publicumnak.

Mit mivelsz barátom, lelkem Arany János?
 Schismát támasztottál, lettél Áriánus.
 Visszaküldöd a pénzt, lapod megszüntetve?
 Soh' se' történt ez még e földi életbe.
 Hisz ez veszélyes tan! mindent felforgató,
 Hogy legyen az ember ezután kiadó?
 Eddig ha egy gscheftünk mene nagyon roszul,
 Ilyesmit az ember olyanformán boszult,
 Annak a kevésnek, ki előfizetett,
 Adott ujság helyett valami füzetet:
 Legroszabb esetben egy kalendárjumot,
 Abból is lehúzván a honorárjumot.
 Két három lapunk volt, s gyöngé a publikum?
 Azt tettük, mit méhész gazdák a falukon,
 Kik három gyöngé rajt beütnek egy kasba,
 Így kitelel, ezt már tudja minden gazda.
 Két három ujságnak gyöngé közönségét
 Összeeresztettük, — s egy aztán csak megélt,
 Vagy kihirdettük, hogy «elháríthatatlan
 Akadály!» s a többi . . . Értik azt mondatlan.
 A publikum látta; nem mi vagyunk oka,
 S megnyugodott benne, — hogy a pénze oda.
 S te mostan új vallást hirdetsz? «itt a bankó!»
 S visszaküldöd a pénzt, még pediglen frankó.
 Ez, barátom, hiba; még pediglen izmos!
 Pénzt széljelosztani! Hisz ez communismus!

A falusi kis delegátus Bécsben.

Jaj be szép az a Bécs, Istenem be szép,
 S benne milyen uri, s nem paraszt a nép,
 Összevissza jártam útat, útfelet,
 Entrée mellett látni mindent meglehet.
 Emeletes süveg mindenik uron,
 Oly magas falunkban nincsen a torony.
 Egy kosárka almát küldött az anyám;
 Éris almájának híják a tanyán.

Ott hogy üldögéltem szerény delegát,
 Velem nyájaskodni sok nagy úr megállt;
 Szép piros táblájú könyvük volt nekik,
 Igen szépen beszélt velem mindenik.
 Egyik azt kérdezte: «wo wohnst du babám?»
 Másik eképen szólt: «kincsem, schau mi an.»
 «Morgen kommst du wieder?» szólt a harmadik,
 S többet is, mit tudni nem kívántatik.
 Hogy adom az almám? nem is kérdezők,
 Árán a miniszter rég megegyezék.
 Tulsó szögletén ült tőlem nem tova,
 S szintén almát árult vén német kofa;
 Veszekedett szörnyen azzal, a ki vesz,
 Nem akarta hinni, hogy tiz a kilencz.
 Én, hogy megmutassam, milyen jó vagyok,
 Csak azért is tizre még egyet adok.
 De meg is dicsértek ám a nagyurak,
 Még nekem is piros könyvet adtanak.
 Én magam nem értem, mert csupa betű,
 Majd otthon a rektor elmesélheti.

Ott hogy üldögelek a kapu alatt,
 Hát egyszer azon egy cifra ur halad.
 Bajsza nincs, aranyos gallér a nyakon,
 Láttam ilyet ülni hintón a bakon.
 Arcza pedig nyájas, és nem marczona,
 Kardja is van, kurta; még se katona.
 «Ejnye gyöngyöm adta, magyar delegát!
 Szeret maga engem, a hogy én magát?»
 Így szólt, s még ebédre is meginvitált,
 Mondá: soh'se láttam együtt annyi tált.
 S hogy a Shottenthornál szívesen fogad,
 Ott lehet még almát eladni sokat.
 De én szemérmesen rá azt felelém,
 Mind a két szememet lesütve elém:
 «Az anyám parancsa bément fülelem;
 Rajxrátba ha hínak, lányom, be ne menj,
 Mert ha oda bemégy, mint magyar leány,
 Nem is jössz ki onnan, mint magyar leány.
 Én ezt még nem értem, ártatlan vagyok,
 Itt a kapu alatt csak elguggolok,
 S mint anyám hagyá — ha kérdez valaki:
 Csak igent és nemet kell rá mondani.»
 A nagy úr lett erre nagyon szomoru,
 Nem is beszélt hozzám többet magyarul.
 Megette az almát és nem fizetett,
 Azt hiszem, hogy rám megnehezthetett.
 No ha majd még egyszer anyám Bécsbe küld,
 Van még odahaza több almánk nekünk,

Kiválogatom a legszebb czikkeket,
 S a hatalmas urhoz vele fölmegek
 S elmondom : ezt küldi mind a námika,
 Termette a nagy fánk, a pragmatika.
 S ígérem, hogy tőle nem félek soha,
 Mert hatalmas ur és még se katona.

Bécsi induló.

Már siess hazádba vissza Vertt seregem,
 Nékem ez a bécsi klíma Nem nem egem,
 A sok fránya Vorlagtól van Már melegem,
 Jó, hogy itten nem fogták a Köpönyegem.

Bécs városát megtanítók Jól magyarul,
 Megemlegetjük mi egymást Még fanyarul,
 Megszavaztunk sok milliót Nagy hamarul,
 Utunk most már hazafelé Majd kanyarul.

Egyik másik el is szökött Már eleve,
 Volt, ki inkább lábát törte, S el se jöve,
 Pót-tagoknak itt figurált Csak a neve,
 Valamennyi fut, ha futhat Már lefele.

Összevesztünk, kibékültünk Egy keveset,
 Megtámadtuk nagy vitézül Elleneket,
 Azután megretíráltunk, Csak megesett,
 Azt mondtuk, hogy mindig enged A nemesebb.

Puskát, kardot csatatéren Mind ott hagyánk,
 Árát majd megveszi rajtunk Kuhn nagyatyánk,
 Kerülgettük, de hiába Válogatánk,
 Utoljára csak mindenre Dolegatánk.*

Mit kívántunk, mind megkaptuk, Már semmi sincs,
 A punctumot is rátette Jó Grivisics.
 Most már aztán azt mondjuk, hogy Itt ne visíts !
 Talpra magyar ! várnak otthon. Marsch haza, sicez !

* Miféle új szavakat csinál kend Márton, az akadémia tudta nélkül ?

A hölgyek lovagjai.

Muzsám! segits. Magas tárgyrul szól az ének.
Hölgyekről. Szeretjük e tárgyat mi vének.
Hölgyek jogaiért két dali levente
Hosszu pipaszárát, Venere favente,
Egymásnak szegezvén, hogyan öszszefente. —

Büszke szaraczénok leggyorsabbik hőse
Nevét félve mondják Hali-Asz Bal-Thazár.
(Ki vezeti szóval a fél-bal-balt: az áll.)
Látván hogy a szótul más el nem áll: — ő se.
Kíruztat a sikra: «hitetlen gyaurok!
Rettegjetek! a hogy most közétek gyúrok!
S mint Botond a bárdal, egy dohányzacskóval
Megüti a kaput, szólván ilyen szóval:
«Óh szegény asszonynép; óh elnyomott nőnem!»
(Kit üldöznek mások, uccsegélyen: ő nem.)
Hát már mindennűnen kifelednek téged?
Üsse meg a kő az ily miniszterséget;
Ki a pipának ad masculinum genust,
Holott az illeti nem Mercurt, de Venust.
Az emberiségnek a legszebbik felét
Törvényjavaslatból szörnnyen kifeledék.
Az asszonyokat ők nem is veszik számba.
Mondván: pipa való csupán az én számba.
Nem. Ezt nem engedem. A szabadság éljen!
Ne tegyünk megbántást a fehér személyen.
A mi nekünk megvan, az nekik is legyen.
S viszont viceversa: ezt kívánja begyem.
Hogy ha mi pipázunk, ők a füstöt nyelik,
Ez bizonyítja, hogy a füstöt kedvelik.
Ergo pipázzanak. Ez jótétemény lesz.
Pipától nem jutnak a pörlekedéshez.
Pletyka kevesbedik, ha ők dohányoznak.
S nem kérdik, hol jártál? ha későn jön gazda.
Könnyebben kezdődik minden ismeretség:
Gyujtsunk rá kisasszony! Kérek tüzet. Tessék.
Feleségül kérés nem ád annyi vitát,
Egyszerűn azt mondjuk: nem cserélnénk pipát?
S ti ezt gátoljátok, zsarnokok kegyetlen!
— Hogy pipátok szára legyen szeleletlen! —
Ti leszaggatjátok a családi békét:
Özvegy alkotmányunk legbecsesebb ékét.
Még elgondolni is borzasztó, például
Ha egyszer egy delnő delférjéhez járul

S mond: adsza kedvesem, ide a kostököket.
 Férj vakarja erre nagyon az üstököt.
 — Lelkem, én szívesen, nem egyszer, de tizszer.
 De tiltja a törvény, s a financzminiszter.
 Rendelkezz szívemmel; de mi nálam kosé,
 Az a miniszteré. — Hát ez így okos-é?
 Mit mond erre a nép, mit mond az asszonynép?
 Alkotmányos létünk bizonyítsuk honnét?
 Ha csak Béccsel kötünk mindig «közös-ügyet»,
 De haza nem viszünk semmi közös ügyet?
 Azt mondják pecsovícs valamennyi férfi!
 S rebellál az asszony, pedig nagyon érti.
 Ha hát pecsovícsok nem akarunk lenni,
 Nő-pipa-képesség törvénybe fog menni.

Igy szólt hős Bal Thazár! s a töltött kostököket
 Közéjük hajítá; mint égő üstökös
 Vagy mint csóvás bomba repült a goromba,
 S mamelukok közé leütött. Ázomba —
 Nem volt rest Zsarnoky, mamelukok khánja,
 Ki áll a fegyvernek s bátran visszahányja:
 «Mit? pipát a nőknek? Valyon Aphrodite,
 Kospallagit hosszuszárújából szitt-e?
 Diana a szűz tán makrával állt lesbe?
 Szivarral foguk közt gráciák lefestve?
 Tüzkövet markában csak Jupiter viselt,
 Júnónak markába ő sem adta, mi sem.
 Ha füst kell asszonynak, ott neki a konyha,
 Talál ott eleget, míg csak meg nem unja.
 A pipa disznóság; füstös, kormos szerszám.
 Minket «csunya nem»-et tökéletesítő,
 Ki a «rút-nem» tagja, leszen csupán ettől
 Tökéletesen rút s akként lesz emberszám.
 Ergo ez nekünk «kell». Szólt s a vetett bombát
 Visszahajította. Szétpattant, megrongált
 Sok komoly harczokra készített kőfalat,
 Kik mind összedültek a kaczagás alatt.

Én is elkészültem a vitéz tornával,
 Leirván azt szépen egy pipa kormával
 Egy száll fidibusra. Muzsám! dohányszol már?
 Tessék, gyujts rá vele.
 vagyok alászolgád.

Táblabiró-király.*

Az ám! de most hol veszünk egy királyt,
Szegény árván maradt rebellisek?
Van ugyan sok, a Kuntschaftsamt kivált
Sok facér exrextől csak ugy pizseg.

De egynek sincs elég jó Zeugnissa,
Egyik korhely, a másik garázda;
Emez magát mindennap leiszsza,
S nincs vele megmaradni egy házba.

A negyedik szeretőkre költött;
Az ötödik a gazdáját csalta;
A hatodik: az is mindegy ördög,
Mint a többi az is olyan fajta.

Meg van! itt van, akadtunk egy jóra,
Ezt nem csapták, ez magától ment el.
Eredj érte frissen jó D'Armora,
Foglalózd le, s rakd szekérre, kendd fel.

Tekintetes, fölséges Hernando,
Volt király s szabolcsi táblabiró.
Ez lesz Madridban uralkodandó
(Sz lehet azért ott is táblabiró.)

★

«Király urambátyám!
De szívesen látnám,
A trónusnak, a spanyolnak
A párnája lágy ám . . . »

★

Jaj kedves öcsém, vitézlő spanyolok,
A királymesterség nagyon erős dolog.

Próbáltam: nem tetszett; megköszöntem szépen
S mentünk jobbra balra: én is, meg a népem.

Koronátoknál jobb főveg a panáma,
Nem leszek én király, se Dalai Láma.

* Vonatkozik Coburg herczegre, kit több magyar vármegye megválasztott táblabirónak, s kit a megürült spanyol trónra hit-tak meg: de nem fogadta el.

Mostan kertészkedem, nézzétek a fáim,
Mennyi alma rajtok, s aztán milyen fáin!

— S egy sem Eris alma. Mindenféle fám van.
Csak akasztófa nincs a faiskolámban.

Nem leszek én király. Itt nincs ellenségem,
Csak a hernyó, s attul országom megvédem.

S egyetlen lázadóm, kit elpusztítandok,
Mert mindent felfogat: a neve vakandok.

A szőlőm is érik, s a mit sajtóm ereszt,
Pedig censurám sincs, még sem leend eczet.

Ha üres trónustok, töltsetek mást bele,
Tisztelni fogom: de nem cserélek vele.

Hadd maradjak én csak kertész s táblabíró,
Nem bíró, nem nyíró, de ám nem is síró.

S hadd mustráljam dolgát a cserebogárnak,
Mustrálja más dolgát a «cserekirálynak».

A pulyka-kakas-viadal.*

1. Pulyka meglátja, hogy kakas tyukot üldöz:
«Ezt már nem engedem, váglak mingyárt földhöz!»
Kakas pedig nyakas, fordul vele szembe;
Mert mind a kettőnek van nagy ellenszenve.
2. Récze-rucza ezt így látva, összeröffen:
Biznak erejökben; mert vannak ők többen;
Közrekapott kakast szörnyen letájesolják;
Kitépvén farkából sok szép tarka tollát.
3. S azzal győzedelmes vezéröklöz mennek
S megteszik újólá pulykár főmesternek
S fogván közre kézre diadalhintóját,
Elől nagyon huzzák, hátul jobbra tolják.
4. Kakas ezt a dolgot nem hagyhatja abba:
Gunár törvényszékre ő ügyét feladja.
Gunár törvényszék tesz olyan igazságot,
Hogy visszaitéli neki kakasságot.

* A Szentkirályi Móricz, mint polgármester és Thaisz Elek főkapitány közötti versengés paródiaja.

5. Ítéletben meg nem nyugszik récze-ruca,
Egyik jobbra huzza, másik balra huzza ;
Elszakasztják ; mondván : «jusst is !» Appellálnak ;
S feljebb adják ügyet királyi pávának.
6. A királyi páva nem ragyog hiába :
Azért van kívül is arany a tollába ;
Méltó bölcseséggel azt deliberálja.
«Tyuk-, kappan- s jérczenek kakas a királya.»
7. Réczeruca erre azt mondja : «ez már más ;»
Ujra gyűlést hirdet s az nem igen lármás ;
Kakast hazahuzza diadalszekéren,
Mondván : «ne tessék ránk haragudni, kérem.»
8. Duzzog ám a másik, hogy ez ekkép történt :
Fejére hogy merték olvasni a törvényt !
Deputációban ruczák mennek együtt,
Mondván, «mi kenet is de azért szeretjük !»
9. Pulyka szól : «Kurr... majd megmondtam, mianyátok ?
Nyárs a béletekbe ! Forró zsir reátok !
Átok ! Rám a szátok már ne is tátsátok ;
Hordjátok irhátok innen ; — vakapátok !»
10. Récze-ruca hajba kap egymással bajba.
Leköszönt a vajda, maga van a zajba.
Oda a csatorna ! Felyül kap a torna !
Bárcsak most egy gólya közénk leugorna !

Tallérossy Zebulon.

(Uj évi köszöntője a választóihoz.)

Mentét, ködmönt, lajblit, ujjat,	Kihez nagy örvendve nyújjad ;
Kibe magad bele bújjad ; —	Huszár-, honvéd-vitézt újjat,
Szip nemzeti nótát újjat,	Kitül kebled lángra gyújjad ;
Kit, a mikor búsulsz, fújjad ;	Újjat kapja minden újjad,
Trafiktörlő törvint újjat,	— Csak képviselőt ne újjat !

A záklyás fene.

Kandikáljunk : hol van egy, kit ellenkandidáljunk ?
Fogtunk egyet ! Annak fáklyás muzsikát csináljunk.
Itt egy hordó, bár nem bordó ; de azért nagy kincs ez ;
Irjuk fel rá a mottónkat : «in hoc signo vinces.»
Léder, léder, bum, bum bumm !

Czigány huzzad ! szónok fujjad ! Kortes mondjad : «éljen !»
 Kinek fáklya van kezében, senkitől se féljen !
 Ármány adta publikumtól a beszéd nem hallik,
 Szónok ordit, majd bereked gégejében a lik.
 Léder, léder, bum, bum, bumm !

«Ti népszemét ! süsd ki szemét, a ki el nem hallgat»
 Utbanálló öpponálló no most mindgyárt majd kap !
 Ki nem tudta, megtanulja : mire jó a fáklya ?
 Jó polgártárs azt egymásnak a hátához vágja.
 Léder, léder, bum, bum, bumm !

Üsd ! nem apád ! — Ki mit kap, ád. Héj fordul a koczka !
 Összecsapnak, a szónoknak felfordul a poczka ;
 Kortes, fáklyász, éljenező sebsen elinalnak,
 Átengedvén a csatatért balnak, diadalnak.
 Léder, léder, bum, bum, bumm !

Az elfoglalt fáklyás zene megfordul a ruddal,
 S felköszönti a «másikat» mingyarást egyuttal,
 S a szomoru kedvezményből nép jókedve árad ,
 Soh se látott ilyen tréfát, mióta van, Várad.
 Léder, léder, bum, bum, bumm !

Induló.

Már siess hazádba visszanyert seregem !
 Nekem ez a magyar klíma újra egem ;
 Bach-huszárok megmaradtunk még elegen,
 Most fogadnak ott bennünket csak melegen.
 Nem kell már az országnak a táblabíró,
 Az jó bíró, stemplifélét jól a ki ró ;
 Táblabíró az ilyenben még csak tyiró :
 Író-bíró a mi hadunk, jól megnyiró.

Egy álom.

Tüneményes szindarab a jövőben.

Személyei :

ZICHY TÓNI, Színházi Heródes.	ERKEL, kar(ezer)mester.
GYULAI PALI, Confusionsrath.	BÖHM, tribunus plebis.
VADNAI KARI, Pontius Pilatus.	LEHMAN, egy nélkülözhetlen ember.
CSEPREGHY, egy ur.	
SZIGLIGETI, egy jó ember.	CAMPILLI, a villik királya.
FELEKI, egy jó színész.	Pénztárnok.
SZIGETI, egy jobb(párti) színész.	SIGNORE SCARAMUCCIO.

(Történik jövő esztendőben egy igen szép napon.)

(Ülésterem a színházban.)

ZICHY TÓNI. Ugyan kérem édes Csepreghy ur,
 Mi nap vagyon ma? ha kérnem szabad.
 CSEPREGHY. Hát kalendáriumja vagyok én az urnak?
 SZIGLIGETI, ERKEL, FELEKI, PÉNZTÁRNOK (sietnek felelni).
 Drámanap! Operanap! Hétfő! Szombat! Bérlet-
 nap! — Rossz nap! Gázsi-nap!
 ZICHY TÓNI. Nem azt kérdeztem, kérem! Hányadik van?
 PÉNZTÁRNOK. Mondtam már gázsi-nap van.
 Február,
 Tizenhét tegnapelőtt volt ultimo.
 ZICHY TÓNI. Tyhü, mi a lelke! Hisz ez születésnap,
 Közösügyes alkotmány napja ez.
 Ma diszclóadást kell tartani.
 Gyulai ur, hol van a hetirend?
 GYULAI PALI. Hetirend? hetirend! Jobb zsebem? bal zsebem?
 Kis fiók? Nagy fiók? Itt van a hetirend!
 SZIGETI. Hiszen kérem az a mult hónapi.
 GYULAI. Igaz: — futok, szaladok, hova lett?
 Vezérczikket irtam hátára tán?
 Futok Keményhez. Azt biz ott feledtem.
 SZIGETI. Hisz itt van az urnak a kalapjába ni!
 GYULAI. Igaz. Köszönöm. Ugyan hogy jött velem ez a kalap?
 ZICHY. Lássuk tehát mi az előadás?

ERKEL. Ha diszelőadás, — ugy: opera.

SZIGLIGETI. Mit? opera? Egyszer már dráma is!

FELEKI (sugva). Ugyan ne rontsd magad. Gondolj reá:

Egy nappal több «mezitlábos» siesta.

SZIGLIGETI (elhallgat).

ZICHY. Tehát minő operát adhatunk?

ERKEL. Hja uram!

Miután ez most dráma nap, tehát

Rendkívüli! az egész zenekar

Csak extra díjazásért hegedül.

PÉNZTÁRNOK. Extra? Hát a gázsínap?

ZICHY. Legyen. Tehát adjuk Fideliót.

BÖHM. Az nem mehet, mert a tenor rekedt.

ZICHY. No hát az Észak csillagát.

BÖHM. Az sem, a primadonnánk is beteg.

ZICHY. Adják más donnának a szerepet.

BÖHM. Jajh! hisz akkor meggyógyul ízibe.

ZICHY. Hát annál jobb.

BÖHM. De nem jobb, mert legott

Felmond nekünk és elmegy Bécsbe.

VADNAL.

Hm!

Hát adjuk Tellt, a Vilmost. Szép az is.

ZICHY. Az volna baklövés! Ily szent napon

Profán republikánus operát! Miért ne mingyárt

Bánkot, a bánt; vagy Hunyady Laczit?

Gondolj reá, hogy eljön Nopcsa is.

Adjuk a «Czár és ács»-ot, az loyalis.

LEHMAN. Azt semmiképen meg nem engedem

A «Czár és ács» elő nem adható,

Mig tizezer forintnyi kordinát

Nem festek hozzá. Mind uj diszletet.

MIND (összenéznek). Hát mit csináljunk, ha nem engedi?

ZICHY. Adjunk, nem bánom, a mit adhatunk.

BÖHM. Azt se lehet, mert Sasza mindben játszik

S annak mindenhez kell egy uj ruha.

ZICHY. Adjuk a szerepét Bodorfinak;

Jó ember, az rendesen kisegít.

BÖHM. Igen, de lány szerep! Nadrág szerep,

A melyet lyántól vár a publikum.

ZICHY. Legyen revanzs nekünk Vesztfáliért

BÖHM, LEHMAN, ERKEL (összepakolnak).

Vagy extrawurst, vagy nem lesz opera.

ZICHY (megpróbálja hogyan lehetne energiát kifejteni).

No hát akkor adunk ma balletot.

CAMPJULI. Igen szívesen, én készen vagyok,

Csak a tánczosnéim szedjék elő,

De az ma mind a Neue Weltbe megy.

Ott mindeniknek angazsmája van.

ZICHY. Kiküldetik rájuk Gyulai ur,
Hogy rábeszélje őket szép szerével.

GYULAI. Mit? En tánczosnékkal beszélni?
S még rábeszélni? Soha életemben!

ZICHY. No de ex offio!

GYULAI. Félek én azoktól,
Kik nem tanultak tőlem æsthesist.

ZICHY. Ugy hát ballet se lesz. Elvégre is,
Rá kell fanyalodnunk a drámanapra.

EGY HANG. No, szervusz mára ferblitársaság!

VADNAI. Csináljunk a szükségből csendesen
Nagylelkűséget és concessiót
A nemzet dráma-muzsájának is.

ZICHY. Válasszunk egy királyos darabot!

VADNAI. De hát kitől?

GYULAI. No Szigligetitől!

SZIGLIGETI. Ah, szépen köszönöm. Ma diszelőadás,
Tele színház, de ingyenpublikum,
Emlékezzünk meg egyszer másrul is.

VADNAI. No hát itt vannak Dobsa, Hiador.

ZICHY. Barátom! én ma nem tudom, mi lett?
Két «balközépi» író színművét
Hogyan tudod nekünk ajánlani?
Hiszen, ha így teszek, kadenciát
Csinál rám Kandó, és leszek bukandó;
A kormány elleneivel nekem
Itt cimboráznom nem kell, nem szabad.

SZIGLIGETI. Legjobb lesz egy neutralis író.
Az angol Shakespeare; adjuk Hamletet?

ZICHY. Jó lesz biz az. Ki játsza Hamletet?
Gyulai ur!

GYULAI. Ha Gervinus szerint...

ZICHY. Jaj! Gervinusnál kezd!

VADNAI. Lendvay játszsza.

ZICHY. Hüh, szent Apolló! még ez kellene!
Baloldali színészt léptetni fel
E szent napon! Halomra döntenők
Az egész boldog kiegyezkedést.
Ugyan édes barátom, Szigeti,
Ön kormánypárti hívünk, úgy tudom.
Nem játszaná el nekünk Hamletet?

SZIGETI. Hogy kormánypárti vagyok, az igaz:
De Hamletet azért nem játszom el.

FELEKI. Ej, mit keressük? itt Mátyás diák.
Ahoz színész se kell, eljátssza mind,
A sok szegény chorista, kis színész.
A publikumnak mindegy az, akárhogy,
Ahoz van elég dekoráció,

Sok régi ponyva és kopott palást,
 Királyi udvar drámai napon.

Csak sugó kell még hozzá, s péklegény.

MIND. Éljen! Jól van. Lesz Mátyás diák.

ZICHY. No, hála Isten, csakhogy átesénk.

PÉNZTÁRNOK. Dehogy esénk. A choristáknak pénz kell.

ZICHY. Pénz? pénz? Minek nekik a pénz?

PÉNZTÁRNOK. Mert szokták, hogy egyenek.

ZICHY.

Rossz szokás.

PÉNZTÁRNOK. S még hátra van a gázsijok.

ZICHY.

De hát hol?

Hát hol a pénzünk? Sok subvenczióknak?

PÉNZTÁRNOK. Az diszletekre ment, jó Lehmanunk

E pénzt erdőknek felfestette mind.

ZICHY (elszörnyedve). Temesvári s határvidéki erdők! (Vadnaihoz).

Ezt jó lesz nem kürtölni. Tudja mit?

A diszeloadás bevételét

Addig is ossza ki, míg ujra szólok

Az én miniszteremmel, s pénzt hozok.

SIGNORE SCARAMUCCIO. Buono matino. Signori nobili ungaresi.

Io sono il-virtuoso waldhornisto Scaramuccio

Sono raccomandato del la signorina ministrella

Al signore impresario e intendente,

E tutti quanti signori comedianti.

ZICHY. Csepreghy ur. Édes Csepreghy ur.

CSEPREGHY. Nem vagyok én mézes kalácsból.

ZICHY. Ugyan kérem hagyja egy perczig abba

A fokhagymás szalonna pánizálást

S beszéljen az olaszszal angolul.

CSEPREGHY. Pro primo a konvencziómba' nines,

Hogy fokhagymás szalonnát ne egyem,

Pro ultimo, hogy angolul beszéljek.

SZIGETI. Megálljunk; majd beszélek én vele.

Also signore Scaramuccio,

Questo voluto in nostro teatro

Parlato claro, a kutya-atto.

SCARAMUCCIO. Si si! In quinto — atto! Producato.

Mio instrumento, il waldhorno.

Signora ministrella e mia patrona.

SZIGETI. E quanti capati pro isto produciamiento?

SCARAMUCCIO. Il brutto medesimo della cassa netto.

SZIGETI (tolmácsol). A fél cassát akarja a mai előadásból.

ZICHY. Ministerné ajánlja, mit tegyünk?

Hadd fujja hát, s hadd szijja a felét.

GYULAI. No én elébb megkísértem vele,

Lealkudni a díjból valamit,

Talán két harmadrésszel megelégszik.

ZICHY. Ugyan kérjük, de nagyon, tegye meg.

— Tehát ma lesz nagy diszelőadás,
 Mi mind remekül fogunk játszani.
 (Egy hang, •Egy része ferblit!•) Kedves Vadnai.
 Ha máról irsz, ne a violaszin,
 Hanem a zöld tintába mártsd a tollad.
 A Rákosit szerződtetem, ha hallgat,
 A többi kritikus szabad jegyet
 — Remélhet. — S most menjünk az iskolába.

LEHMAN (Böhmhez). Üm, még ilyen igazgatót se láttam,
 Ki elmegy, itthágy, és ebédre nem hív.

DÖHM. Be tudjuk ezt a szerződésbe néki.

EGY HANG. A békák egyszer léczkirályt kívántak.

MÁS HANG. Csak lesz eszük, hogy mással nem cserélik. (Mind el.)

GYULAI PÁL (hátramarad, a hetirendet újra írni, Csepreghy diktandója után.

Készen van, felgrik, a kalapot felcsapja a fejére).

Vajjon ki vitte el a kalapom?

És benne volt a hetirend pedig!

Vajjon mért hitt a miniszterné engem?

Vajjon mi lesz ma az előadás?

CSEPREGHY (pánizál nagy nyugalommal és foghagymával a nem segít rajta).

A pestmegyei jobboldal megalakulása

a gróf Teleki jutalomra pályázó vigjáték.

Személyei:

MIDFÁJ BÉLA

GRÓF NEHEZTELI

GRÓF HEGYREHUZI

PRAEFECTUS FERI

GRÓF TITKÁR LACZI, pártmegfoltozó.

ZSIGÁNKA IVÁN, bankár.

• Cs. KIR. PÁL, örök fiatal talentum.

BONGOR, kortesvezér.

} az országházon kívül rekedt
 szónokok

Ispánok, kasznárok, kimaradt szolgabírák, plébánosok.

I. Felvonás.

GRÓF TITKÁR LACZI. Ezer milliion frankohungrian!

Az öreg ur megint papozni kezd,

Az ifju ur a börzén spekulál.

S ennélfogvást, a mint természetes:

Az ifju ur szörnyen káromkodik,

S ha azt meghallja az öreg urunk

Ucsese! még egy templomot épített.

Hü embere vagyok, muszáj neki.

Valami más időtöltést szereznem . . .
Csináljunk egy jobb oldalt Pestmegyében.
Ez is sport : és találni rá vadat.

Urak, számláljuk meg hányan vagyunk.

MIDFÁJ BÉLA. Hitem s erős győződéseim szerint
Ezt régen kelle tenni már nekünk.
Nem termett annyi körtét Szilassy,
Mint mennyi korszerű beszédet én.
De nem levén piaczeza, hol eladjam,
Aszalt beszéddé mind az töpörült.
Ilyen gyümölcsessel majd szolgálhatok,
Szónoklati susinkát mázsaszámra.

PRAEFECTUS FERL. Én sajnálom, de fel nem járhatok
A klubba : szörnyű sok foglalkozásom !
Épen most vettetem a tarhonyát, —
S az ürök mostan kezdnek elleni ; —
Tömérdék követ összehordaték,
A mikből köszönet égettetek. —
Királyi tóba békalencse sok,
Azokba mostan békát hordatok,
Kik onnan azt a lencsét kiegyék. —
A szénát is mostan csépeltetem,
S a zab hegyét rendén levágatom,
Külömben a lovak hasát kiszurja.
Azt sem tudom még, ha tavaszfelé
Szarvas s tehén a szarvát mind lehányja,
Honnan keritek nekik másikat?
Nekem hát, kérem, békét hagyjatok.

GRÓF NEHEZTELI. Én ott leszek, s fogok mennydörögni.
Akármiért. Nekem mindegy. Fogok !
Miért haragszom ? Mert tetszik nekem.
Megmutatom ; nem félek Nyárytól.

GRÓF HEGYREHUZI. Hisz én se félek. Gőzsiklóra mondom
Csak politessebből léptem vissza tőle,
Mint éltesebb elől. Tanultam ekkép
De hogy ha így hizom mint indulék :
Ma holnap ellenében tulnyomó
Leszek és akkor aztán mérközünk.

ZSIGÁNKA IVÁN. Mondok : Sprengolni kell azt a baloldalt.
Mienk a «besser !» rájuk beszszereljük !
Halásznak és Rádaynak czupász !
Aztán ijeszteni fogunk. Kivágunk
Egy filkót, a ki sánta, s egy Királyit.
Hihesse bal, hogy négy van a kezünkben.

Cs. KIR. PÁL. Mi ? Kérem ! Filkó ?

GRÓF TITKÁR LACZI. Kezdjük elején.
Számláljuk össze, hogy hányan vagyunk.
Én és a grófom : egy.

- MIDFÁJ BÉLA. Kettő magam,
Beszélek mindig két ember helyett.
- BONGOR. Én meg három helyett iszom.
- GRÓF NEHEZTELI. Velem jön minden ispán, számvevő.
Minden korcsmárosom és bérnököm,
Megannyi hirhedett kapacitás.
- CS. KIR. PÁL. Én biztosítok három munkatárst,
De már Lászlóról jót nem állhatok,
Mert az titokban olvas Űstököst.
A bárót is beírom per procura,
De már a metteur-en pageom baloldal.
- GRÓF NEHEZTELI. Számithatunk nyolcz plébánosra is.
Magam papjával nem szolgálhatok,
Mert az mind kálvinista. Nagy szerencse,
Hogy a plébános már nem az ; mert így megért.
- GRÓF TITKÁR LACZI. S így összesen volnánk talán huszan.
- ZSIGÁNKA IVÁN. Reszkirozunk vele. Arra elég.
Dupla vagy semmi ! Leszünk negyvenen :
Gubellirozzuk. Nyolczvanig kiüt !
Akkor egy perczre «restó». Retirálunk.
- GRÓF TITKÁR LACZI. Tehát minthogy vagyunk immár huszan,
Válaszszunk egy száz tagu comitét.
(Száztagu comité megválasztatik.)
- GRÓF TITKÁR LACZI. Elnök legyen, ki nem lesz itt soha.
Pénztárnok, a ki pénzt nem kér soha,
És titkár, a ki semmit nem jegyez.
- MIND. Éljen. A jobboldal megalakult !
- GRÓF HEGYREHUZI. Ha most piros sipkás bataillonom
Megvolna még ! Rögtön fáklvás zenét
Adnék magunknak és illuminálnék
Háromezer suviczkos katulyával.
- GRÓF TITKÁR LACZI. És most a kapitoliumba fel !

II. Felvonás.

(A kapitoliumban.)

- MIDFÁJ BÉLA. Hitem s erős győződéseim szerint
Ezen teremben oly disznó meleg van,
Hogy minden gondolat megsül bele
S csak a szónok maga marad sületlen.
Egy nagy előnye van a parlamentnek
A vármegye gyűlései felett.
Az, hogy az országházban buffet is van,
Az énnekem erős meggyőződelmem.
- GRÓF TITKÁR LACZI. Tisztelt uraim és urhölgyeim !
Ne higyjétek, én nem vagyok oroszlán.

Csak Schnock vagyok, a jámbor asztalos.
 Rollém szerint nekem bömbölni kell :
 De szépen ildomosan bömbölök.
 Ordítok, mint egy mívelt fenevad.
 Tehát tőlem senki meg ne ijedjen,
 Midőn Thisbe fátyolját összetépem.
 Thisbe ezuttal annyi, mint Tisza,
 Kit én, nagy tisztelettel bömbölök le.

JOBBOLDALI KHÓRUS. Jól bömbölél oroszlán !

ZSIGÁNKA IVÁN. Én mondom : ott a sorban « siebene brennen. »

GRÓF NEHEZTELI. Haragszom, hogy nem haragudhatom !

Csak tudnám, hogy miért s kire haragszom ?

Cs. KIR. PÁL. Urak, látom, kisebbségben vagyunk,

De majd fordítok én e dolgon egybe.

Itt a zsebemben épen egy vezérczikk,

Mely a Pesti Naplóba szánatott.

Ezt most felolvasom. Ha véget ér,

Tudom megritkul tőle a közönség.

ZSIGÁNKA IVÁN. De uestese ! akkor én is elszököm.

KHÓRUS. Szavazzunk. Menjünk már ebédre !

(Huszonketten feláldozzák magukat a «jobb» ügyért.)

GRÓF TITKÁR LACZI. Kevés biz ez : de ám épen elég

Pepiniernek. Ez lesz a törzsjuhászat,

Mely, mint Sztrokay rambouillet kosai,

A többi nyáját megrambouilletozza.

Itt elbukánk — Marschallnál fölkelünk.

MIDFÁJ BÉLA. Hitem s erős győződéseim szerint,

Nekem a gyűlés étvágyat csinál.

Hát még ha országgyűlés volna ! Szörnyü Vác !

(Gyászdal, távol poháresengéssel vegyülve.)

A pénzemberek.

Hősköltemény.

Pénzország szép ország ! vagyon abban minden ;

Senki sem dolgozik, a pénzt kapja ingyen ;

Annak, ki bejutott a paradicsomba,

A millió csak úgy terem, mint a gomba.

Minden ember feje vagyon ottan pénzből,

Az egyik aranyból, a másik csak rézből ;

Részcényből építnek szép fellekvárat,

Kinek mekkora kell, olyan nagyot rakat.

A jámbor publikum aranygyapjus birka,
 Akad gazdája is, ki mindig lenyirja,
 Bankárt gazdagitják zsíros differenczek ;
 S ki legjobban henczeg, abból lesz a herczeg.

Pénzország herczegét, ki játszik a hausseon,
 Kegyeli Fortuna, pogány istenasszony.
 Van vele bevallott tartós liaisonja.
 A börzei chorus legalább aszondja.

Egyszer csak Fortuna megugrik ; elgördül
 A golyó s kegyenczét elüti a földről,
 Papir hull, fellegvár dül, akczia porhad,
 Chorus ugyan ugrik, ki merre ugorhat !

Chorus gyászmarschot fuj, beütött a krizis,
 Elébb csak egyenként, utoljára tiz is,
 S fujják keservesen : •elesett a Feldlierr !
 Lónyay most segits ! Nem tréfa ez. Geld her !

Lónyay-Plutónak mindig van sok pénze,
 Terem a hová nyul, akár ne is nézze,
 Két tele marokkal gyászchorusnak szórja,
 A szegény halott is feltámad e szóra.

Elegia.

(Tóth Kálmán barátomhoz.)

Engedje Pegazra engemet ülni fel,
 Minden poéta ülje Pegazra most ;
 Hogy Pegazus-bandériummal
 Mink Te-Neked tisztelkedhessük.

Minden Totok közt vagy Te leg a nagyobb !
 Vilmost tiszteltem, azt az arany szakalt.
 Lőrinczt fogom, mihent pöröm lesz ;
 Am Tigedet minynyart tisztellek !

Minden poita, vers avagy proza volt,
 Krajezart fizette billegi czim alatt,
 S mig billegette lantja hurjat,
 Lónyay ötet billegelte.

Te megperelted charoni vamszedőt,
 Ki megadoztat a fenyé Helikont,
 Az obolust ledisputaltad
 S most mehetünk szabadon orcusba.

Vivat! kialtok. Ez dicső munka volt,
Csodat mivelted! Nem de nagy csuda,
Hogy a midőn nemzeti czimer
Rulunk letünik, — meg nem siratjuk?

Azirt soká ilj, ne legyen baja
Soha Te Niked, csupan csak egy Baja,
Is a mi mas «baj» lesz iltedben,
Az legyen iles accentussal.

Mi megürítsünk Írted ezen pohart
(Telik miből már) is kivanjunk nekünk:
Hogy a mi most lebilleg ballag,
Rank vissza ne ballagjon!

Szűsz Oppenheim.

Volt egyszer egy derék, bölcös financzminiszter,
Sokat emlegették; de nem itt az Ister
Partján; nem is volt ám az valami cister —
Cita barát; hanem jeles német mister,
Hitták őt Szűsz Oppenheimnak.

Szűsz Oppenheim tudott ám banni a pénzzel,
Keverte erősen az ezüstöt rézzel.
S a ki azt mondta rá, hogy ez rossz piczula,
Az a kutyalukba bizony elindula.
Oda dugatta őt Szűsz Oppenheim.

Szűsz Oppenheim úrnak minden pereputtyja
Tudta, hogy merre van az Olympus útja?
Ki hirt szerzett, népet és országot csalva,
Azt ő mind berakta magas hivatalba.
Ezt okosan tette Szűsz Oppenheim.

Behozta a dohány, só, és bor-monopolt,
Ez még akkor új volt és nem igen kopott,
Adót vetett kutya, ember és lófőre,
És mind elkölté egy szép herczegnőre.
Ilyen nagy gavallér volt Szűsz Oppenheim.

Privilegiumokat osztott, de nagy pénzen;
Szabad lopás, csalás akárkinek készen.
Országos elve volt, hogy «lopni bár szabad,
De csak úgy, ha abból én nekem is marad.»
Ez volt Szűsz Oppenheim systemája.

Eladott földet, fát, vizet és bástyát,
 Eladta volna az a Krisztus palástját,
 Eladta volna az a királyt magát is. —
 Szerencsére meghalt, azt mondván, hogy «satis».
 Megelégette Szűsz Oppenheimot.

Ekkor aztán fogta magát a parlament,
 Szűz Oppenheim úrra (nem tréfált) rajtament.
 Miniszter palástját akasztá nyakába,
 A sok érdemrendét köntös gomblyukába,
 Öt magát meg a kötélre,
 Ilyen bolondul járt Szűsz Oppenheim.

Excelsior !

(Előfizetési felhívás.)

«Fölfelé!» a kor jelszava.
 Minden fölfelé törekszik :
 Borsó, paszuly; még a tök is.
 S miniszteri titkárokból

Lesznek osztálytanácsosok.
 Fölfelé megy minden házbér,
 Fölfelé megy buza és liszt,
 Marha és más húsnak ára,
 Hizott disznó, részeg kortes,
 Mind drágább most, mint azelőtt.

Fölfelé megy a cselédbér,
 Étlapon a biftek ára,
 Színházban a gázsi, ántre,
 Fölfelé megy pénz kamatja :
 A bank még úgy sem adhatja.

Jó példával megy fölfelé
 A királyi civil lista.
 Miniszter sem marad hátul,
 Ő is siet fölemelni

Valamennyi államadót.
 Adót emel a miniszter?
 Utána emel a város.
 Város után a háziúr,
 S megint minden emelkedik
 Circulus vitiosusban:

Hát csak «mi» ne emelkedjünk?
 Papir drágább, szedő drágább.
 Nyomda, festék és kihordó!
 Csiriz! Hogy ne is említsük:

Milyen drága most a jó élel!
 Minden strájkolt már mi nálunk,
 Péklegények, és suszterek,
 Szabók és a betűszedők.
 Miniszterek is strájkoltak,

És megkapták a czuslágot.
 De b'zon mi sem élünk szélből:
 Nem lakunk miniszter zsebben;
 (Ámbátor az is üres most.)

Bankárunk sincs, kivel együtt
 Menjünk lopni: nem is kéne.

Ergo nincs mit tennünk egyéb:
 Mint emelni az Üstökös
 Árát hatról hét forintra.
 A hetes szám szent; hét bölcset volt,
 Hét vezér. — Legyen hét forint.

Emelkedett jó publikum!
 Emelünk mi elég terhet.
 Emeld te is a mienket.

Még ebből az emeletből
 Nem lesz emeletes házunk.

A béka.

Bekapja a legyet éhes békatorok.
 Kirántja a partra menten éles horog.
 Békát körme közé kapja gróf szakácsa.
 Grófi gyomor fogja bekapni, nem kácsa.
 Tiszteletes úr van oda invitálva.
 Örült neki, hogy ma eszik nagy kanállal.
 «Ej de sok csontja van ennek a csirkének!»
 S nyeli őket sorra, mint nyelik a gémek.
 «Hát tiszteletes úr, jó volt-e a béka?»
 Nagyot ijed erre a szíve tájéka.
 Utolsó falatot zsebre dugja páter,
 S ráül: «Itt kuruttyolj, canis tota mater.»
 Hozzák a szájosót; hevenyén kiiszsza.
 Attul osztán béka de mind kerül vissza.
 De még álmában is kísérti a béka.
 Nem vágyik rá többet semmi ivadéka!

Bernát Gazsi a mennyországban.

(Legenda.)

Szilveszter utáni valamelyik napon,
 Zörgetnek erősen a mennyország kapun.
 Bunda alatt alszik nagy mélyen szent Pető.
 S horkol hatalmasan, csak úgy reng a tető. —
 «Ki háborgat megint? Mikor ugy alhatnám
 Hát azért van Pesten kholera-bizottmány?
 Azt hiszem, nem is lesz már dolga halálnál :
 Lesz gondja felőle jó doktor Halásznak.
 Hát megint egy lélek! Héj ez is eltévedt,
 Hogy a meghaláson kezdi meg az évet.
 Furcsa forsponton jött; két szárnyas pegasus!
 Soványak! Látszik, hogy legelőjük gazos.
 Ki vagy? Mi vagy? Mi kell? Mit hoztál? Ki hozott?
 Van-e utleveled? Rendén láttamozott?
 S kapunyitási pénz? A mi legfőbb dolog...»
 A kulcs a závarban nagy-lassan nyikorog. —
 Megáll a szekérrel erre az ígás pár
 S leszáll a ferhécezen át jó Bernát Gáspár.
 ... Komoly, a milyen volt teljes életében;
 Szent Petőt köszönti illendően, szépen :

«Pálinkás jó reggelt, kedves urambátyám !
 Oda'dnám ha volna, de nincs vizítkárttyám ;
 Hát majd bemutatom magamat így szóval.» —
 Azt mondta rá Péter : «jól van öcsém, jól van.»
 «Rá érünk, mond Gazsi ! hisz az öröklétből
 Három fertály egyre csak most mult éjféltől. —
 — Hát nem küldött engem semmiféle doktor :
 Nem komázok velük, félek én azoktól ; —
 Végeztem a dolgom odalenn a földön ;
 No, mondok, a telet már az égben töltöm. —
 Látom, ide fenn is roszul mehet minden :
 Itt sincs rendes budget, minden évben indemn.
 Miniszter sem esik odalenn, a mennyi
 Csillagot láttunk az égről futva menni.
 Egy kancza meteort sörényen megkapék,
 Annak a hátára hirtelen felkapék :
 Gyih a mennyországba ! Majd teszek én rendet ;
 A finacziákat hozom én ott rendbe.
 De fele úton kidült a tüzes gebe,
 Jó, hogy e szellemi omnibusz felveve.
 Jaj de rosz két pára ! poézis és próza ;
 Nem csoda : szegények úgy el vannak nyúzva.
 A téjuton pedig olyan sár habar van,
 Mintha a vármegye tartaná jó karban.
 Csakhogy az a latyak, mely a lovat kinzsa,
 A téjuton esupa érett turó s brinza,
 Három perez az éig e két rossz paripán ;
 Holott fél pillantás áll itt a tariffán.
 Jaj de hátra vannak még itt az egekben !
 Hogy elmaradtak a közlekedésekben !
 No de itt vagyok már, majd lesz itt más dolog
 Ha én mindenűvé vasutat tracceolok :
 A fias-tyuktól le a kaszás csillagig,
 Innen a gönczölig, hol a medve lakik :
 A zodiacuson végig egy körutat,
 S a paradicsomon át egy sugárutat.
 Lánczhiddal átkötöm a Styx két oldalát,
 Vizezetté teszem a Lethe italát,
 Kibaggereztetem a Phlegeton medrét,
 Tiszaszabályozom a Vizöntő vedrét,
 Mahomed édenét én expropriálom,
 A szentek számára újra parcellálom,
 S a sok facérrá lett szép húri számára
 Egy kiházasító egylet lesz fundálva,
 Éneklő angyalok értékét felveszem,
 Lesz számukra egy nagy akczieatheáterem.
 Részvényesek ezen tudom nem veszhetnek,
 Zsidó van itt elég s azok jól fizetnek.

Képzelem, a kvártély szűk a mennyországba:
 Ábrahám apánkkal állok társaságba.
 Egy új Baúbankot alapítunk együtt:
 És a mennyországot újra fölemeljük. —
 A csillagok is már sötétek mint látom:
 Gázvilágítással az eget ellátom. —
 Panasz van a földön, hogy az imádságra
 Nagyon későn jön, ha jön, az indorsata;
 Villanytelegraf az égbe leszzen művem
 S azon imádkoznak ezután majd híven.
 Életbiztosító-bankot is fundálunk,
 S az nagyon jó gseheft lesz itt, hol nincs halálunk.
 A pokolba meg egy tűzkár-aziendát;
 Az ott népszerű lesz s ád szép dividendát. —
 Az idvezülteknek pezsgő-gyárt teremtek;
 Abból ingyen isznak mindenféle szentek. —
 És hogy tökéletes legyen boldogságunk,
 A dinomdánomhoz czigányt importálunk.
 S hogy az áldott jó nap itt se teljen restül,
 Felhőket segíték fujni dohányfüstből.
 A poklot megveszem: a ki miért bent ül,
 Minden adósságát kifizetem szentül. —
 Legyen Generalquitt! A vén Lucifernek
 Adok nyugdíjt: — menjen Grácza hausherrnek. —
 S ne hogy e szép világ valaha elveszszen:
 Galvanoplastice in duplo megszerzem. —
 Fizetek per cassa; mert ez tőlem telik!
 Van olyan erszényem, a mely mindig teli;
 Mert az én ősapám volt az a Pharaó,
 Kiről megírta a hjeroglif-faragó,
 Hogy Mózsés elszökvén tőle Egyiptomból
 Egy siklus pénzt elvitt tőle szép suttyomból,
 Ezt megkérem mostan. Ez a kamatjával
 Trilliom forint lesz, három huszasával.
 Ebből adok kendnek egy milliós bankót.
 Kisebbel nem fizet igaz úr, csak bankrót.
 Huzzon le ebből egy Kerkapoly-érmet:
 A többit tartsa meg majd Péterfillérnek . . .
 . . . Nem tudott há' lenni Péter bámultában:
 Még a pipa is kialudt a szájában. —
 «Sz te Bernát Gazsi vagy! Augyal bujjék beléd!
 Gyere be hát frissen, — aztán igyál elébb!»

Hány láb?

Átellenemben van egy kurta kocsmá,
Ott dolgozik három szál muzsikás ma,
Egész éjjel huzzák a czeppelpolkát
S tánczol reá, nem bántva az ország dolgát,
Ki tudja hány láb?

Egész éjjel jár-kél a nép az utcán,
Dördül az ágyu a Gellérthegy csúcsán,
Rémülve néznek a rohanó árba
S egymástól kérdik, a rémválaszt várva
Ki tudja, hány láb?

S én ágyudörgés és zeneszó mellett
Csinálok verset, a milyen most telhet.
Háromunk közül ki a nagyobb bolond;
Ők vagy én, ki azon gondolkodom:
A versem hány láb?

A nemeslelkű szabadító.

Hozd ide mindenedet, nálam szárazra találhatsz.
Pontosan itt őrzöm, s összeirom batyudat.
A hol a szükség legmagasabb, ott én közel állok,
Özvegyek és árvák könnye fogad, ha jövök.
A mit megmentél, azt nem viszi tőled az árvíz
El; hanem én csak: — adóexecutor a nevem.

Hajdár effendi.

Küldi a Szultán Hajdár effendit:
Hogy az majd valamit lendit;
Vele van a nagy «irade»:
De nem ad arra a «bráte»
Semmit. Azzal jó Hajdár effendi
Herczegovinát be nem veendi.

De van Hajdár effendinek
Zsebében még czifrább zsineg
Az «európai garancia»,
Aláírva a diplomátia:
Meggériki szépen a szerbet:
«Ne csinálj több haditervet

Csak főzz szépen sligoviczát
 És kultiváld a maticzát! —
 De ezzel bizony Hajdár effendi
 Herczegovinát be nem veendi.

No ha a szép szó nem használ:
 Máshoz nyúlnak a parasztnál;
 Ha nem hallgat a szép szóra:
 Majd hallgat az ágyúszóra;
 Hoz Hajdár basibozukot,
 Ki már koplaláshoz szokott.

Új basát a hadseregnek,
 A kit soha meg nem vernek,
 Hoz magával tüzet vasat:
 A mi nem enged, az hasad! —
 Jaj, de mind ezzel Hajdár effendi
 Herczegovinát be nem veendi.

No végre megmutatja,
 Hogy mit tud az indulatja?
 Ha nagyon makacs lesz a rácz,
 A tarsolyában kaparász,
 Abban van sok ezüst arany:
 — Ez nem marad hatástalan. —
 Ha ezen kezdi Hajdár effendi
 Herczegovinát még beveendi.

Gömböcz és Csukli.

1. Gömböcz ur sétálgat élete párjával;
 Termete nevére egyszeribe rávall: —
 Ő a gömbölyűség minta-remeke, és
 Miből neki sok van, van nejének kevés.
2. Csukli ur fejével az eget meszeli;
 Termete oly éles, hogy a léget szeli;
 Ámde a karjáról csüggve nehezkendik — s
 Kiegészíti őt a bajos appendix.
3. Véletlen összejön két heterogén pár. —
 Kikben sors játéka volt «Paar oder Unpaar?»
 Hím hímet, nő nőtényt kölcsönben lenézi:
 Maga felsőbbbségét mindenik jól érzi.
4. Midőn beborulnak az egék esőre,
 Gömböcz ur komolyan szorul esernyőre;
 Kénytelen emelni azt a felső házig:
 Mig maga odalent con amore ázik.

5. Csukli urnak sorsa hasonló esetben
Még rosszabb ; a midőn felhők órra cseppen :
Neki az egékből a földre leszállva,
A dercka görbül s meghajlik a válla.
6. Ha az ember nem lát, akkor szeme nincsen :
Csak magát őrizvén, hogy másra tekintsen ;
Egymásba ütődik a két vak paraplé,
S idegen nyakba csurg a mennyei csap-lé.
7. Jogászbál farsangban oly fényes epocha,
Melyből igaz gentry ki nem marad soha.
Gömböcz ur megjelen — egész parádéba :
S a hol Ádám ott van, el nem marad Éva.
8. De halálos vétek volna Csukli urtól,
Ha ő «czupászolna», hol Gömböcz nem «furtol».
Vele is megjelen bájos oldalborda :
Igazi honleány, magyar köntöst hord «a».
9. Gömböcz urban feszít nemzet büszkesége :
A míg egyet nem rúg, addig nem lesz béke,
Egyet sodorint a félbajusza hegyén,
S bemutatja magát, mint tánczvágyó egyén.
10. Csukli urnak fejét az előzmény furja.
Odamegy s megkérdi : «szabad-e egy tourra?»
Egymás nejét két hős viszi és ragadja,
A hogy csak hegedü és klarinét adja.
11. Gömböcz ur a tánczban igazi karakán :
Tánczosnéját fogja körül a derekán ;
Kiáltja : «hogy volt, hogy?» megpörget, mártogat
S leveri lábáról mind a szomszédokat.
12. De Csukli ur sem rest ; mint egy elszabadult
Szélmalom, ugy viszi tánczosnéját vadul :
Mint Debreczenben kétkerekű taliga,
Vagy a miként pörög szilaj bűgó csiga!
13. Elbizakodásnak megadják az árát :
Hanyattvágja magát és tánczoló párját
Gömböcz ur. Szerencse, hogy puhára estek,
Nem szenvedett semmi kárvallást a testek.
14. Hasonló szerencse nem érhetette Csuklit ;
Mert midőn alóla a lába kicsuklik,
A mi földre hullott, az bizony mind esont volt,
S ugyan meglátszott ott egy hétig a bronz folt.
15. A kölcsönös bukás okoz vitát már is,
S a vita lett immár unparlamentarisch :
Mind a két sértett fél kimondá nagy mérggel,
Hogy az ily bántalom lemostához vér kell.
16. Kiszállnak a sikra ketten egy szál kardra,
És teszik magukat kegyetlen «en gardba».
Szekundánsoknak volt annyi eszük sülvé,
Hogy kardokat hagyták ki nem köszörülve.

17. Gömböcz ur megtudja, mire jó a harcban,
Ha az ellenfélnek a kezében kard van?
S az a kéz oly hosszú, hogy egy minutumra
Általesap a tulsó hemisphaeriumra.
18. Csukli ur meg azt a tapasztalást teszi,
Hogy nem jó a lábat tolni nagyon messzi;
Mert úgy megüthetnek tyúkszemet, lábikrát:
Hogy a többi szeme hány miatta szikrát!
19. Most Gömböcz ur Csuklit szinte felpékelté!
— Szerenese, hogy «ott» nincs az embernek lelke:
Ugy mint a térde közt. Az is megharagszott,
S adott a fejére egy nagy fabaraczkot!
20. Mire mind a ketten egymást földre rántják,
Kezekkel lábakkal szörnyen összebántják:
Két ijedt szekundáns kiált «segítség»-et!
S azzal siet híni a két feleséget.
21. Békéltető felek gyorsan megérkeznek,
Konferenczja nélkül harczot elvégeznek:
A terrénüm lészen gyorsan demarcálva,
S marad egy csomó haj mindenik markába'.
22. Ekkor kiki párját összeölelgeti;
Hősi viselt dolgát fenynyen emlegeti:
Csak ne jöttek volna; majd ad a másiknak!
Hogy az azt se mondtavón' többé, hogy «bikk-makk!»
23. S most már, a hogy illik gavallér embernek,
Duellánsok egymás tenyerébe vernek,
S míg a két férj koczint nagy békepoharat,
Két hölgynél a békecsók is el nem marad.
24. S pohárkoczintásra hogy támadjon viszhang,
Ők békecsészéből békekávét isznak;
A férfiak fogják békepipájokat,
És adnak egymásnak béke-tüz-esókokat.
25. S hogy a béke legyen már felbonthatatlan,
Levétetik maguk közös állapotban.
Csukli urnak, mert a lába nem nyughatott,
Csinált a fotográf lábakat vagy hatot.
26. A két amazon is hasonlatosképen
Megörökítetté magát «egy» fényképen.
Rá lehet ismerni egyre cziczájáról,
Másikra pediglen a kis kutyájáról.
27. Gömböcz ur e naptól elkezdi levét csapni
Csuklinénak: «ez a helyes kutyusz csak ni!»
«Nem szabad harapni!» mondják a kutyusznak,
S édes ábrándokban mind a ketten usznak.
28. Csukli ur revansból Gömböcznének schmachtol,
Meg is czirógatja: nem fél a karmaktól;
Előbb a cziczát. — Jön sor az asszonyra is
És úgy tapasztalja, hogy egyik se' hamis.

29. Gömböcz ur huszár volt (vagy lehetett volna):
Beveszi az első sánczot ostromolva,
Elveszi a csókot, ha egyszer elérte;
Nem rest a sövényen átugrani érte.
30. Csukli ur szerényebb: ő csak ölelkezik;
Megcsókolja esupán, ha szabad a kezit;
Együtt sohajt vele, arczát az arczához
Szorítja, és mikor ennyit megtett, távoz.
31. Szörnyü felfedezés, a mikor betoppan!
«Önök csókolódtak e helyütt titokban!»
Csukliné asszonynak fekete a szája:
Rajt maradt Gömböcz ur bajusz-conterfeija.
32. De Gömböcz ur gyorsan megint felyül kerül,
És a támadónak visszavág emberül;
Oda mutat Csukli urnak a képibe:
«Hát ez a kis Schönheitsflaster hogy jött ide?»
33. Pisztolyokra mennek, Gömböcz mert vastagabb:
Húznak mellényére kréta vonalakat; —
A mely lövés e két vonalon tülesik,
Az nem lesz érvényes, azt semmibe veszik.
34. Viszont Csukli urnak hosszabb a termete:
Annak kabátjára, (mivelhogy fekete,)
Krétával keresztbe húznak egy vonalat.
Azon feljül löni — lehet; de nem szabad.
35. Gömböcz lő először: ő a bátrabb bajnok!
Jól járt Csukli, hogy a dereka elhajlott;
A golyó épen ott surrant el mellette:
Egy légy volt rajta, azt épen elterefelte.
36. Gömböczöt a golyó majd keresztül furta:
Az a szerencséje, hogy a nyaka kurta;
Mert, hogyha a feje volna zsiráfnyakon,
Az a rossz golyóbis esapta volna nyakon!
37. Ezzel becsületnek mind elég lett téve:
Jó hogy nem tettek kárt egymás életébe.
A félreértésért boesánatot kérnek,
S együtt vendéglőbe nagy inni betérnek.
38. Gömböcz ur azonban és élete párja
Hymen rózsálánczát menten elnyirbálja.
39. Csukli ur és neje szint így zuznak lánczot
S ezzel helyreütik a bomlott bilánczot.
40. S kiki elveszi a hozzá illő társat,
Es tartják azontul egymást jó pajtásnak, —
Megelégedvén így a symmetriával,
Zengedezük, mi is, hogy «Kiki párjával».

A Kaczér testvérek.

1. Nagy hasonlatosság természetben és arczban ;
De a természetük annál nagyobb liarczban ;
Mikor a büróban ülnek együtt szemben,
Összetéveszthetők a legjobb hiszemben.
2. Az öcs csak hévizál, a bátya majd kidül ;
Emez a munkából, amaz a székibül.
A büróséf téved, bátyát szidja össze :
Csak nevet magában jó izün az öcsese.
3. Megharagszik erre az idősebb Kaczér,
Levágja szakállát, változik az arczél.
Az ifjabb utána csinálja profilját,
S helyette megint csak bátyja urát szidják.
4. Ha sár van, az öcsese jár per comfortábel,
A bátyja pediglen per apostol lábbel ;
A fiakker nézi mind a kettőt egynék,
És minden Fahrtaxát az öregén vesz meg.
5. Megharagszik erre az öregebb Kaczér,
S teljes pofa szakállt hagy magának azér ;
Öcsese is hosszúra ereszti szakállát,
S helyette megint csak a bátyát taksálják.
6. Ha vadászni mennek, a bátya ló nyulat,
S a kutya a nyullal az öcséséhez szalad.
Az öcsese kalandoz félre a tilosba,
S a bátya puskáját veszik el zálogba.
7. Az öcsese csinálja a sok adósságot,
S bátyja alól húzzák ki a párnazsákot.
A bátya protestál, hogy ő ez, nem amaz.
A végrehajtónak de bizony mindegy az.
8. Megharagszik erre az idősebb Kaczér
S levágja bajuszát, mint egy vén kúrazér.
Az ifjabb utána borotválja ajkát,
S helyette megint csak a bátyját bolygatják.
9. Beteg mindakettő. Az öcsnek a doktor
Rendel valami rosz keserü dekotot ;
A bátynak tokajit. Kettőt megcserelek :
S akkor veszik észre, ha megitták félig.
10. Szép hölgynek az öcsese dalol szerenádot :
És a bátyja kapja meg a limonádót.
11. Az öcs rug be szörnyen, s kurjáz utczán végig :
S skandalumért bátyját dutyiba kisérik.
12. Az öcs ölelkezik édes pásztor órán,
Neki varrja fel a gombot a varrólány :
13. S a bátynak viszik az új generatiót
S tőle követelnek alimentatiót.

14. Erre a haját leborotválja Kaczér,
Az öcs azt nem teszi ; inkább marad faczér.
15. Az igazi bűnöst ekkép csipik nyakon,
S viszik oltár elé, hol végre meglakol.
16. Megkülönböztetést az öregebb Kaczér
Nem adná most aztán, nem egy zsák malaczér !

Uraság és kocsis.

1. Kruppa ur bandukol búsan a bűróba.
Hatvan osztrák forint jár neki egy hóba.
Abból bizony lovat nem lehet tartani.
Hej ha lutrin nyerne, a lenne valami !
2. Egyszerre csak meglett a quinternós álom :
«5, 9, 25, 10, 20, 33 !»
Annyi pénze lesz, hogy Rotschilddal se cserél,
Ennyi nem termett még, mióta ember él !
3. Aranynyal kihírmzett mellényt szabad mingyárt ;
Két lóra alkuszik, gróf Sándor a kin járt ;
Hintó is lett hozzá : nem egy, hanem három :
Mikor milyen idő ? ahhoz képest járjon.
4. Ló magában nem megy, bár milyen okos is :
Ahoz kell kitanult és bevégzett kocsis.
A grófé legjobb lesz, Kruppa úgy találja,
S emelt fizetéssel azt elverbuválja.
5. Ha már ló van, annak istálló is szükség :
«Hogy ez a palota ? Itt van a pénz : tessék !»
Palotához pedig bútor : mahagóni ;
A minek az árát jól fel tudják róni.
6. És addig nem teljes a szép mobilia,
Mig közé nem kerül egy bájos filia.
Mert megosztva minden jó «jobb» az életben,
Igy a champagnei is sokkal jobb duettben.
7. Most már Kruppa urnak van kit kucsirozzon !
— «Ha az «ur» a kocsis és mamzell az «asszony»
Ebből könnyen támad aztán konfuzió :
Oly viszony, a melyet össze nem fűzni jó.
8. Édes az embernek délutáni álma,
Ha derék munkával jól meg van szolgálva ;
S ha van, ki a legyet arczáról elveri,
S tárczájának addig jól gondját viseli.
9. Kruppa ur elbámul, hogy lett tárcza üres ?
No de könnyen talál új pénzt, a ki keres ;
Csak egy köhintés kell, s itten van a Jakab,
A ki nagy készséggel ilyen uraknak ad.

10. Jakab után pedig, mint villámra zápor,
Aként következik nyomban a prokátor,
A ki nem kérdezi azt, hogy ki van itthon?
Rettenetes írás, zsebéből a mit von.
11. Jön masamód, boltos, szabó, varga, pinczér;
S mind nem látogatni jön az, hanem pinczér,
A földből is támad elé a sok kontó
S mind fizetést kíván, mi nagyon boszantó!
12. Kruppa ur csinálta a sok debitumot;
Még is nem őt ütik meg; hanem a dobót:
A dobót ütik meg; még is neki fáj az:
Igy jár, ki magának nem jó helyre ágyaz.
13. Kocsis megvesz mindent a nagy kótyavetyén;
Honnan vette a pénzt? bizony nem tudom én.
Végül a leányt is veszi feleségül
— Biz ez nem történt meg babonaság nélkül.
14. Kruppa csak azt sinyli az egész romlásban,
Hogy nem járhat többé uri ekvipázsban.
A hajdani kocsis megkönyörül rajta,
S uri kocsisának rendén megfogadja.
15. S most Kruppának újra van, kit kuesirozzon:
Hátul az uraság s mellette az asszony;
Neki is egészen jó a libéria:
Az egész természet szépen beéri «a».
16. S mikor azután a két lovat járátja,
A szép tanulságon az eszét járátja,
Mely e történetből magátul háromló:
Milyen módon leszen két lóbul három «ló».

Az ujságírók védszentje.

A szentséges pápa, Pius, számra «kilencz»,
Mi előtt e földön minden napja kilesz,
Téged adott nekünk, óh Salesi Ferencz,
Ki ujságíróknak oltárára illendsz.
Nem tudjuk, tudod-e, mi az ujságíró?
Előfizetési programokat siró,
Ujdonságot nyíró, publikummal bíró,
A gonoszságban vén, az erényben tyro.
De kérünk, őrizz meg minket minden rossztól:
Kivált a nyakunkon veszett papirostól,
Őrizz meg bennünket rettegett «Sárkánytól»,
A kitől legjobban reszket valahány toll.
A sajtóperektől, ingyen kosztól Váczon,
Krisztkindlitől, a kit nem hoz a karácson.
A hirlapbélyegtől, concurrentiátul

A nyomdakontó is maradjon leghátul!
 Casino haragját, sűrű dementiket,
 Fordítsd el rólunk, kérünk szépen Tíged!
 Betűszedő strikenek jókor elejét vedd,
 A sajtóhibákat lapunkból kitépjed.
 Hárítsd el rólunk a plagiumon-kapást,
 Collega- és egyéb vadállat-harapást;
 Reklamatiókat, visszaküldött lapot,
 Különösen pedig «mádridi kalapot!»
 De adj pedig nekünk mindenféle jókat.
 Tábornaszámra gyűlő prænumerálókat,
 Kiadót, a kinek van sok potya pénze,
 Mire vesztegeti? azt ne igen nézze.
 Térítsd meg a zsidót és egyéb hitetlent,
 Lapunk hátulját ne hagyja hirdetetlen.
 Mæcenassága so' se legyen zárva,
 De nagylelkűsége sűrűn magyarázva.
 Adj hosszú háborút, hogy mondhassuk: «üssed!»
 És sok telegrammot, jó kövér betüset! —
 Rémes gyilkosságot, jubilæumokat,
 Szerencsétlenséget és skandalumokat,
 Gyilkos polemiát, mely igazi port ver,
 Hajczihőt, hol arat az igaz reporter.
 Elfogyni so se hagyj! — Védj, ha lopni megyünk
 S mástól elcsent cikkre rányomjuk a jegyünk.
 Adj munkatársakat, kik dolgoznak ingyen,
 És hű publikumot, a kinek jó minden.
 Oh Salesius szent Ferencz! úgy védj minket,
 Hogy «ezen a földön» legyen ránk tekintet.
 A collegáinkat, kik pogányok, sujtsad!
 (Még inkább, kik velünk egy kótából fujnak!)
 Ne értsd másokra is a «pluralisunkat».
 Hanem «minket» segits, csupán csak magunkat.
 — S egy tiszteletpéldány majd akad valahol
 Számodra is: — csak azt izend meg, hol lakol?

Phantasmagoria.

Ha visszajönne!
 Ha a hihetlen hír beteljesülne,
 Mit visszatérő lelkek elhozának
 Egy más világból,
 Hol tűz helyett jégből van a pokol.
 Hogy most is él az, a ki legnagyobb volt
 S nem alszik ott az
 Emléktelen halom alatt.

Hanem tör ölmet ott a Koliván part
Rettenetes bányáiban.

S aztán a hirnek szelletére
Megszállná a fehér czárt valami :
És visszaadná újra őt nekünk,
Miként az áldott szultán kincseinket,
A Corvinákat, visszaadta.
Viszontorlásul tromfra tromfot :
Harminczkét Corvinára «egy» Petőfit !

Mert már nekünk szegény magyarnak
Ilyen ajándék jut ki mindig,
Elvesznek tőlünk valamit,
Mi drága kincs volt, mit nagyon szerettünk,
Mit megsirattunk, nem feledheténk,
De csak azért, hogy egyszer visszaadva
Nagy örömet szerezzenek vele.

Ha élne még ! És milyen életet ?
Makacs, megölhetetlen életet,
Mit vérvesztő seb s vérfelforráló
Korbácsütés nem birt megölni,
Sem ólomrozda lassú mérge,
Sem a szívnek rozsdája : kín, keserv.
— Hisz a nyomor szívós !

Huszonnyolcz éven át Szibériában !
Hogyan telének ott az évek el ?
Mind feljebb, feljebb vitték északig.
Elébb gyalog, fogolytárshoz kötözve,
Mindig tovább, a hol
Ritkább az ember, üresebb a föld,
Törpülnek a fák s nő az éjszaka,
A hó nem vár a télre, ott az ősz
Gyümölcs nem termő, zúzmarás ivadl.
S aztán, hogy lába nem bírát odább,
Szánon tovább, s tovább az éjszakába,
Míg egyszer megvirrad a szürke ég,
Ijesztő északfénye hajnalával ;
Az ottan a hajnal kísértete.
S az északfélynél elterülő tájra
Azt mondák néki : itt van a hazád !

Egy róna, messze, messze oly fehér !
A láthatáron : fénylő jéghegyek ;
Azontúl semmi, ott már nincs világ.
S középen egy bércztömb, oly fekete.

Fekete hegyből lomhán kanyarog
 Fel a fehér füst, s földön elterül.
 Nem tűzokádó ontja azt.
 E szirt keblében szolgák ezrei:
 Rabok temetvék. Holtak, a kik élnek:
 Elkárhozottak, a kik vétkezének
 A földi isten ellen s bűnhődésük,
 Hogy azt az érczet, melynek hivatása
 Csatában ölni embert, fölkeressék.
 Az a fehér füst az ólomhuták
 Örök halálköde, kénből, mirenyből. —
 — S azt mondták néki: itt van a hazád!

Gondolt-e vissza Kárpát bérczire?
 Kereste-e a Kunság rónatáját?
 A kedves Erdélyt, Szamos szép vidékét?
 A délibábot és az ősz Dunát?
 Hagyták-e nézni hosszú éjszakán át
 Merev szemekkel ezt a pusztaságot,
 S keresni rajta mindazt, a mi nincs.
 És mégis megvan, lelke látja azt,
 Csak a szemek szófogadatlanok
 S nem tudják látni azt, mi itt van: itt!
 — S ez ellenmondástól megtévelyedni?
 Vagy jót tévének vele és becsukták
 Az ólomtárna süket mélyibe,
 Hol csak követ lát, és azt ütheti?

És lassan, lassan meg is szokta tán
 Új honfitársait: a marmotát,
 A hosszan alvó táblabíró;
 A jeges medvét:
 A hómezők futó betyárját,
 Király-palástnak való hermelint,
 Ki büszke arra, hogy bőrét lehúzzák;
 És az állatvilágnak
 Rejtélyes száműzöttjét, az irámot,
 A ki igát húz, és mohát eszik.
 (Az is nagyot véthetett valaha,
 De már nem tudja mit, miként a többi.)
 S talán még az embert is.

És aztán várta, várta a napot,
 Egy évszakon át tartó éjszakának
 Megvirradását. Megjött végre az:
 Soká vajudott ólom-szürkületben,
 Míg föl tudott a láthatárra mászni.
 — Hát ez a nap itt?

Egy rőt lapos golyó, sugártalan.
 Nem a mosolygó isten képe ez ;
 Ki jön menyasszonyát felköltöni
 Az alvó földet : itt van a tavasz !
 Ez egy részeg kozák veres pofája,
 A ki benéz a börtönablakon : —
 — A rabszolgák dologban vannak-é ?
 S alig bukkan fel a rőt láthatáron,
 Lehúzza a feje s alunni megy.

S aztán egyszer mégis csak itt a nyár.
 Mert hisz nyár van Szibériában is,
 S meleg van annyi, hogy ha zsákra raknák
 Egész telet kifűthetnék vele.
 A fű itt is kizöldül, mint egyébütt,
 S a birka jóllakik.
 De a tavasznak nincsen csattogánya,
 Nincsen pacsirta, még csak béka sincs. —
 Még annak is édes melodiául
 Venné az ünnömögését, hogyha szólna.
 Egy ismerős van itt csak a hazából :
 Az a prűcsök . . . S egy közös jó barát :
 Az a kutya. A többi idegen.
 Sirály, vihardár, és penguin.

Lánczot talán nem tettek még reá,
 Hiszen láncz itt a kerek láthatár,
 S a ráborított ég egy érczharang,
 A mely alól kifutni nem lehet,
 S az idegen nép egy-egy porkoláb.
 Hogyan szokhatta meg rabéletét ?
 Az, a ki még a jó baráttól is
 Csak hódolást türt, a ki akkorig
 Az ellenmondást még a jó tanács
 Mézébe burkoltan se vette be ?
 Ki gondolatjai vezérinek
 Csak önmagát ismerte, senki mást ?
 Ki a királynak visszafeleselt,
 S az isten rendelését megbírált, — —
 Hogyan szoká meg a hetman parancsát ?

Névét elvették, — vagy meg sem találták.
 A név helyett, mely csillagul ragyog,
 Adtak neki egy néma számot,
 Azt a karjára kötve hordozá.
 Hogy érthetné meg, a midőn neve
 Helyett kiálták azt, hogy « numero » ?
 Nem « semmi » ; mert szám ; ámde « senki » ,

Lánglelkű hősből egy rabszolgaszám :
Mi rettentő metempsychosis ez !

Dalolt-e még, költött-e verseket?
Gunyhó falára szeghegygyel felírva?
Ugyan miről? Mit énekelne itt?
Bordalt talán? Itt, a hol a kumisz,
A poshadt lótej a mámorital?
Vagy tán szerelmi dalt? Uj «gyöngyöket?»
Kihez? Az emberi nöstény e tájon
Arczára, termetére, köntösére,
Alig különböző a himtől.
S miért dalolna költő itt szerelmet,
Hol a férj hitvesét vendéginek
Aként kínálja, mint mi egy pohár bort?
Mit énekelne itt meg?
A multakat tán? Vagy reményeit?
Hisz az csak álomlátás mind a kettő.
Az egyik nem volt, — és a másik
Az, a mi nem lesz. Álom; pára; füst!
Bolond az, a ki erről verset ír. —
Hát a szabadságról tán? Igaz! Igaz!
Ez a növény mindenhol megterem,
Legjobban ott, a hol legjobban irtják.
Börtönfalán át fúrja gyökerét
S az önfödélén át indát ereszt.
Szabadságdalt bizonynyal zenghetett ő,
Azt nem temetheté magába el,
Az olyan néki, mint a fülmilének,
Hogy a sötétben is kitör dala.
S volt is kinek! Hisz ott köröskörül
Szabad nép lakja mind a pusztaságot,
Kinek hazája: a nagy messzeség;
Városa: a hol sátorát lerakja;
S oltalma: fegyver s futó paripa.
Kirgiz, vogul, jakut és burjetán,
Mind hősi népfaj: olyan, mint mi hajdan.
Kevély. Koldus. És aristocrata.
Azoknak, hogyha egy ünnepnapon
Cserélni jöttek a tanyára fel,
A távolhoni bárd elmondhatá
Fellelkesítő költeményeit,
A mik tudatták azt a szent valót,
Hogy egy arany van csak, a mi igaz:
S az a szabadság!
A mely nemzetnek szabadsága van,
Mindannyi közt az a leggazdagabb.
S a hős nomád nép érté jól a dalt,

És lelkesült rá: tánczolt, tapsra kelt,
 Feje fölött forgatta fegyverét.
 — Aztán eljött a hős nomád urakhoz,
 Szentpétervárról egy jó ottomán.
 Hozott nekik tömlővel lángitalt,
 És a dicső nép elcsérélte szépen
 Aranyját, a szabadságot,
 Egy kortyanat pálinkáért.

Mikor kivitték a hazából,
 Zsebében persze mit se hagytanak.
 Ott a határon, a mikor kilépett,
 Felvett a földről egy kis kavicsot,
 Azt dugta el, az volt a mindene.
 Sokszor nevették érte társai,
 Mit rejteget e sunda békasón?
 Ő azt soha nem hagyta el magától.
 Kezébe hogyha ezt szoríthatá,
 Az volt ő nála az imádkozás;
 Szívére hogyha tette a követ,
 Az volt neki remény, vigasztalás.
 Talán, hogy élte oly hosszúira nyult
 Ez a kavics volt benne a talizmán.
 A hosszú, hosszú évsorok alatt
 Talán maga is elfeledte már
 Hogy mit jelent a kődarab zsebében.
 Csak annyit tud még, hogy az kincset ér.
 Hogy az drágább kavics a Kohinoornál,
 És Paracels bölcsék kövénél is.
 De a nevét nem tudja senki sem . . .

Tán álmodott is? Mert a börtönök
 Még nincsenek eléggé jól bezárva.
 Éjjel, mikor elalszanak,
 Kiszöknek onnan a rabok:
 S nincs messze nékik semmi messzeség;
 Kijátszák a határvámőröket;
 Beszélnek elhagyott családjaikkal;
 Ölekeznek és csókolóznak;
 Jóllaknak és bort isznak;
 Nevetnek és örülnek. —
 Ez nagy hiánya börtöninknek,
 Ezen aként lehetne csak segíteni,
 Ha minden alvó rabnak egy kozák
 Adatnék társul, a kinek megint
 Az volna a parancsa, hogy ha a rab
 Álmában elszökik haza:
 Álmodja a nyomába őt magát

S érje utol. Az gyalog álmodik,
 Ő meg lovon. Ragadja meg,
 S álmodja a hátára kancsukáját.
 Ő neki is lehettek álmai.
 Mi nagyra nőhetett már a «gyerek!»
 Hasonlít hozzá arczra, észre is!
 Folytatja azt, mit apja elhagyott!
 Dicsőségéhez új sugárokat gyűjt!
 S boldog — bizonynyal. Ugy lehet talán
 Ezóta már családot alkotott.
 S álmában kis csevegő unokát
 Ringat a költő. S annak mond olyan
 Dalt, a minőt csak álomhonba' hallunk!

Talán hite is volt, mi élve tartá.
 Lám Istent minden nép teremt magának,
 Ha Buddha, Bráma oly igen kevély is,
 Hogy csak urakkal állhat szóba, ámde
 A páriának is megengedik,
 Hogy olcsóbb istenkéket hadd faragjon
 S azoknak mondja el apró baját.
 Az eszkimó is hisz még más világot,
 Bundában járó angyalokkal.
 Hát az ólombányák rab népinél
 Miért ne lappanghatna hit?
 Hit a feltámadásban! — Mit mennyország!
 Az is szép annak, a ki szenved «otthon».
 A száműzöttek a feltámadás
 Eszméje a haza!
 Még egyszer ott ébredni fel!
 Ezt a religiót nem irtja ki
 A máglya és az inquisitio.
 S kiknek mennyország a haza,
 Azok nem oly hosszú tűrők, miként
 Az égbe vágyók; nem tudják bevárni,
 Hogy angyal, tűzszekér, vagy nem tudom mi
 Szálljon le értök s szépen elvigye.
 Az nyughatatlan egy nép: összeség.
 Jelekkkel értesíti sorsosít,
 Kiválaszt egy viharos éjszakát,
 Mikor még a medve is elbujik,
 S keresztül ásva mesterségesen
 Börtönfalát, megindul futva-futvást
 A hómezőnek, merre nincs világ,
 A jéghegyek felé, ott tengerár van.
 A tengeren úszó fából tutaj lesz,
 Élelmi szert adnak fókák, halak.
 Egy pár lőfegyver, egy kicsiny delejtű.

Es minden kész az útra. Milyen útra!
 A földnek tulsó oldalára át!
 Küzködve rozmárokkal, jégmedvékkel,
 Embertelen hideggel és istentelen
 Emberfajokkal és tengerviharral.
 Szörnyű vad és leomló jéghegyek
 Irgalmat ismerének a futókkal.
 Nem úgy az ember. Mikor azt hívék:
 Most hál' az égnek partra eljutánk,
 Itt megpihenhetünk és jóllakunk:
 Ott elfogák és szíjra fűzték őket.
 A költő újra megtért börtönébe.

Ekkor aztán már lánczot is kapott,
 Volt egy beszélő társa, a kivel
 Vitázzon a világ szép rendiről.
 S ha tán dühöngött, ottan volt a láncz,
 A jó tanácsadó, ki csendesíté,
 Hogy hangosan nem jó beszélni mindig.
 Az ember mindent mondhat! Szörnyeket!
 Akárkinek! Kormányzónak! A csárnak!
 Sőt többet mondok: a hetmannak is.
 De úgy: szépen, ajk fog közé harapva.
 És hogyha a láncz végső gyűrűjét
 A falhoz pántolák, mily hosszasan
 Volt gondolkozni való ideje
 Mindenről, a mi megtörténhetett.
 Egykor magasan állt, széles világot
 Látott körül; — most aztán a veremben
 Folytathatá mindazt, mit eddig ismert.
 Gondolhatott ki történt dolgokat,
 Világhistóriát legombolyítva,
 Országok folytatott történetét,
 Képzelt, és néptelen vezéreikkel,
 Csatákat és bész forradalmakat,
 Népszónokokkal, a kik nincsenek.
 Eszméknék győzedelmét, mik kihaltak,
 S mikor fölépített egy ködvilágot,
 Ráfujt s ledönté. S mást rakott helyette,
 S megint egy új phantasmagoriát,
 Mely addig él, míg mécsbelét kifujják.
 — Ha ez nem a megőrülés: — mi hát?

De hát irgalmas Isten! vége van
 A szenvedésnek. Három évtizedből
 Nincs hátra már, csak egy pár kurta év.
 Talán még addig élni is lehet.
 Parancs jön, hogy numero ez meg ez

Vezettségük elő a mély veremből.
 Vegyék le róla már a lánczokat,
 Bilincstörés helyét kenjék olajjal,
 S mossák le róla a penész szagot :
 Numero ennyi s ennyi haza megy.
 Talán nem is örül már annak ez ?
 Börtön sötétjét megszoká szeme
 S rosszul esik neki a napvilág ;
 A pókot, hosszú évi jó barátját
 Sajnálja ottan hagyni börtönében.
 S kívül beszéljen már, ha láncza nincs ?
 Pedig beszélni kell. Nagy munka vár rá,
 Meg kell köszönni a kapott kegyelmet.
 Meg kell a térdét hajtani
 A földi Isten, a jó czár előtt.
 S alázatos tört hangon elrebegni
 Egy minden ólomsúlynál nehezebb
 Szót ; — ezt a szót, hogy «köszönöm !»

— — — — —
 Mit?
 — — — — —

Az lesz az országzengés, népkialtás,
 Ha vissza jön ! Ha a haza határát
 Keresztül lépi. Nem marad virág,
 Az mind az ő útjára szórva lesz
 És nem marad szem könnyezetlenül,
 Folyam lesz könnyeinkből. Uszva jön meg.
 Valjon milyen alak lesz ?
 Fehér haja, mellét verő szakálla ?
 Teherhordástól görnyedt termete ?
 Ráismerünk ? Vagy csak bámuljuk őt ?
 Egy más világuak megcsodált lakóját ?
 Ránk ismer-e, kik egykor a szívéhez
 Voltunk szívünkkel növe rokonul ?
 Vagy elmélázva sorba kérdezi :
 «Ki itt e görbe hátú ősz ?
 Ne mondd ! ez egy levante volt !
 Hát az a kopasz idegen ?»
 «Én ! Én vagyok ! Nevem nem ismered ?»
 «Ugy rémlik : ismerém, már nem tudom !»
 Vagy tán nyelvünket nem is érti már ?
 Tenger idő mult ; elfeledheté,
 Ha senkitől nem hallá azt kiejtve
 S csak bámul és nem érti, mit beszélünk.
 Elé mutatják költeményeit,
 S azt kérdi, hogy mi az ? A czímlapon
 Saját arczképe, délczeg ifjú fő.

«Ki itt e büszke úr? Nem ismerem!
 Vagy tán annyit se mond? Mint annyian,
 Kik hosszú börtönéből megkerültek,
 Egyet tanult meg: nem beszélni többé.
 Csak egy van még, mire emlékezik:
 Mit örök hómezőre bámulás,
 S örök sötétje földalatti éjnek
 Emlékiből ki nem törölhetett:
 «Hová tevétek nóm és gyermekem?
 Nem látom őket. Vagy nem ismerem. —
 Mutassátok meg! Melyik ifjú itt
 Az én fiam? Oly rossz már a szemem!
 Tisztes matrona arezok itt körülém,
 Oh szóljatok, melyikhez irtam én
 Egy verset? Nem tudom mit? Szó van abban
 Özvegy nő fátyoláról; nem tudom mért?»
 És aztán megmutatják néki majd
 A szép pázsitos halmokat;
 S a két kövön tanítják őt betüzni,
 Míg megtalálja mind a két nevet,
 S azt kérdi: «mért tettétek ezt nekem?»
 És kérdi:
 «Számomra nem kész még a harmadik kő?»

Vagy tán nem úgy lesz? Szíve megmaradt
 A réginek. És lelke most is az,
 Mi volt. Azt meg nem törte semmi láncz.
 Lángoszlop, a mi volt, annak maradt.
 Dæmon, ki a sorssal nem alkuszik,
 Dacczal kiáltja vissza: «Kezdjük újra!»
 S megindul az országban szerteszét,
 Hogy lelkivel beszórja a világot.

Az lenne országzengés, népkialtás!
 Követelné magának minden város!
 Örök vendége lenne a hazának,
 Kire minden lakásban egy vetett ág
 És minden asztalnál vár egy üres hely
 És minden szívben egy áldozatoltár.
 S a dics-toroknak és a lakomáknak
 Nem lenne vége-hossza évekig.

... S a költő tán megannyit végig inná?...
 Vagy a legelsőn fogná a pohárt
 S vágná a felköszöntőnek fejéhez;
 Fülébe ordítván tele torokkal:
 «Hát még mindig csak isztok és beszéltek!
 Csak nyelvetek tanult tornázni meg,

S szóköpködéssel lőtök czélba most is?
 Ivásba' és kiáltozásba' hősök!
 Ezt a hazát akarjátok kivívni
 Utóditoknak, vagy a másikat?
 A honnan én jövök most?
 Ha kell haza, annak nagy ára van:
 S ha elvesz is, azt nektek kell fizetni.
 Hadd csengjen már a kard, nem a polár! »

S mit szólunk ehhez, »tisztelt társaság! »
 Szakállunkat hosszabbra huzogatva
 Búsan mosolygunk? »A szegény bolond! »
 »Hisz nem csoda, ha meg van háborodva,
 Hagyjuk futni, egy várossal odább,
 S beszéljünk másról! »; — míg ő elbúsultan,
 Könnyekbe törve, keserűn kiált:
 »Ereszszetek ólombányámba vissza!
 Tömjéntek füstje engem émelyít.
 A kén, s mireny füstjét már megszokám.
 Ott jó barátim! Vissza hadd megyek! »

Vagy azt kiáltjuk néki: »menj tehát
 Előre, és egy nemzet megy veled,
 Hogy dobbanásitól megreng a föld,
 S agyaglábáról érczkolossz lehull! —
 Kiálts hát! — Kezdd reá dalod! —

— — — — —
 — — — — —

Fölébredék. Rigóm ott a kalitban
 Füttyülni kezd egy dalt: »Busul a lengyel! »
 — Csak álom volt mindez. Ne féljetek.

Gondolatok az o iv vigin, az uj kezdetin.

Plő, hogy mozstanad in izs versbe kezgyek,
 Magamat szivembul jól kiveszekegyek,
 Agyak szabad paszust keserüsigemnek,
 Kinzonak nekemnek.

Vin esztendő gyere, aljal csag hoptakba,
 Csinyalyunk komputust utolso oradba,
 Mig nincsen közöttünk lerazva a mirleg
 Egy tapotatra se bocsatalak innet.

Ugyi bizom szipen kirtünk mikor gyüttél:
 Tégy valamit irtünk, a mi szent ügyünkér;

Te köptil a markod, igirted, hogy ugy lesz,
A te orszaglasod a többien tulatesz.

No ides baratom : hun a majoritás?
Piros fauteuil? tarcza? szotalanul mit alsz?
Nem is emlitek aszt, mit igirtil nekem:
Mig ez esztendőben sectionchéf leszem.

Igirted aszt, hogy lesz jo idő a tökre,
Egy se fog leülnyi maganak a földre,
Hanem lesz felfuto mind egytülön-egyig,
No ides baratom, nagyon jól van edig;

De ladd-i : ot ülünk minnyajan a földön,
S nines van ra kilatas, hogy egy is felnöljön.
Azutand aszt montad : pestis, dögvisz nem lesz,
Parakat tisztito szellöket lehellesz.

Szip leginy vagy ides, esolkolom a szadat,
Ugyan megtartotad te a paraladat:
Tisztito Széll-t ugyan a nyakunkra küldöd,
De az letipazza hazunk-fedelünköt.

Egy szo mint szaz : jól ki firunzvanczigoltal;
Kisz a komputusunk, eloldaloghacz mar :
Üssön meg a menykü, van ra idő mig ma, —
Nem ismerjük egymast; mars! igyes do pekla!

— Uj esztendő, hozad meg csag az a szavam :
Többet in nem hagyok raszedetni magam,
Nem kirek semit se, nem kell az aldasod,
Te izz csag olyan vagy! Probalkozz mar mason,
Instalok alason.

A zólyomiak.

Azért, ha nem magyar is valaki,
Lehet derék húséges hazafi;
Honszerelme, — bármi nyelven szóljon, —
Miként lángol: megmutatta Zólyom.

Azért, hogy ők ajkaikkal szlávok,
Szívük hú: — nem lesznek muszka sklávok,
Nem veszik be csábszó édes mérgit,
«Hol van a szabad hon?» csak azt kérdik.

Tudják, mi ez ország alkotmánya?
Nem kell nekik oroszok bálványá.

Az «alkotmány» az a közös templom,
Míg a «bálvány» minden népet elnyom.

Ha nyelvük tót, de a szívük honfi,
S karjuk tud még csak magyarul szólni.
Az ellenség, kit öklük elagyalt,
Megtanulta, hogy «ne bánts a magyart!»

Mert mellettünk harczoltak ők mindég.
Ha megrohant «nem szeretem» vendég,
S ha örömünk volt, vagy veszedelmünk,
Együtt örült és sirt a «tót» velünk.

Megbecsüld, óh magyar, ezt a népet,
Testvérnek hivd, mikor jó elébed.
Megkináld őt fehér kenyereddel,
S fogadd szív szerinti szeretettel.

Hazánk neki fekete kenyért ad,
De ő a hazáért piros vért ad.
Ruháján folt; — de zászlónkon foltot
Nem tűrt soha! — Becsüld meg a tótot!

Hipparata.

Színhely: Athene. Aræopag.

Személyek: Alcibiades; — Hipparata, neje; — archonok. Körül
Here (Juno), Artemis (Diana), Pallas (Minerva) márványszobrai.

ARCHON. Miért hivtad össze az aræopágot?
Hipponicus leánya, Hipparata,
S okát add, mért idéztetéd elénk
Alcmeonida Alcibiadest?

HIPPARATA. Dicső nagy archonok, engedjete
Lélekzetet vennem; — mert a mikét
Elmondani sértett szűm ösztönöz,
Az mind nagy és súlyos, és hosszú lesz.
Hozzád fohászkodom, óh Here! Istenek
Anyja! a ki férjednek, nagy Zeüsnek
Kész pénzül vetted, hogy leánya Pallas
Az ő fejéből született, Hefæsztosz
Pörölycsapásitól. — Egy szót se szóltál. —
De egy csodás virágot megszagolva,
Annak teremő erejétől

Viszont ajándékul adád Zeüsnek
 Arest, a harczok véres istenét.
 És hozzád szűz Artemis istenasszony,
 Ki legelőször férfi homlokot
 Szarvas agancscsal diszítél — Actæonnál, —
 Segítetek olympi ihletéssel,
 Mert mondhatom nektek négyszem között
 (S ti asszonyok vagytok, megértitek)
 Hogy ős Olympnak minden isteni,
 Együtt és összeséggel soha annyi
 Latorságot el nem követtenek,
 Mint az én férjem, Alcibiades.

Cebes táblája volna a nevem
 Ha szeretői számát tartogatnám;
 Ephemerides : kalendarium :
 Ha neveiket sorba följegyezném.
 Maga sem tudja, hányszor vétkezett,
 Hisz az neki mindennapi kenyér.
 Mered tagadni? hisz egész alphabét,
 Mit felszámálhatok, kikről tudok.
 «Arsinoë, Biblis, Camma, Diadora,
 Elpinice, Phyllis, Glycere, Helena,
 Izmene, Jocasta, Latona, Mylitta,
 Nephele, Paphia, Rodope, Salmacis,
 Thais, Viviana, Xantippe és Zoe.»
 Ha mindegyiktől egy gyűrűt viselne,
 Egy íz nem látszanék a két kezéből.
 . . . Ez kérem, archonok, csak kivonat.
 Csak a javát szemeltem ki, kiket
 Méltó felemlegetni. Szépek is.
 De hát a rücskösök! Szent Aphrodite!
 Hisz egy nőnek legnagyobb sérelem,
 Ha azt kell mondani, húh, mily pofa!
 Ugyan jól járt Meduza, hogy fejét
 Levágta Perseus, mert hogyha élne,
 Elcsábította vón' Alcibiad!
 A hárpyák, az eumenidák
 Nem biztosak, hogy el nem szökteti.
 Nem hányom a férjem szemére azt,
 Hogy egy királynét: Lakedaimon
 Királyának nejét elcsábított.
 A szegény Ákis király baja ez.
 S ha ő belé nyugszik. hát én is úgy.
 Az ilyen vétek virtus számba megy.
 Szegény Timea: Leotichides
 Mamája majd jól megszenved ezért
 S Alcibiad fiát, ha egyszer
 Sparta királyi székre emeli,

Alcibiades nője Hipparata
 Királynénak képzelheti magát.
 Ezt hát bűnül be sem tudom neki.
 Köszönöm uram, ezt a koronát.

Még a miatt sem emelek panaszt,
 Siciliában hogy viselkedék.
 Vesta szűzek szeplőtlen templomát
 Hogy változtatta Venus templomává.

Hogy Thrácia és Paphlagonia
 Városaiban mi mindent mivelt?
 Szoknyában járt! Hosszú bíbor szoknyában!
 Miket csak babyloni abelérák
 Viselnek, — és világos virradattig
 Ivott versenyt a kecskelábúakkal,
 Faunokkal, pánokkal czimborázva,
 Midőn Pelloponesba elbocsátám,
 Hogy hitvesi hűségét biztosítsam.
 Egy szál hajam bevarrtam tűhegyével
 Magam készítette gyöles ingibe.
 (Ezt így taníták nékem delphicák.)
 Meg is került, megvolt az inge is
 S a hajsza is bevarrva a szegélybe,
 Csakhogy az én hajam koromsötét,
 S a mit visszahozott, aranyveres.

No hát ezek mind magasabb bűnök
 A mikkel egy hitves még kérkedik:
 «Az én uram ilyen kapós!» — No lám!
 De hát halljátok meg ez esetet!
 Nem régiben a rabnóm, a szakácsné,
 Sütő teknője előtt összerogy.
 A kakodémon szállta meg bizonynyal,
 A ki rendes katonaság hijában
 A szakácsnének udvarol.
 Én, hogy el ne romoljon a kovász,
 Neki gyürközöm vállig, bedagasztok,
 S a mint dömöczkölöm a zsemlyetészát,
 Egyszer csak csókot érzek vállamon.
 Boszúsan hátra nézek: hát ki az?
 Alcibiades férjem áll mögöttem.
 Megesókolá (orczátlan!) a szakácsnét,
 Mert hisz nem tudhatá, hogy én vagyok.
 Szálljak-e még alább? Akartok-e
 Pirulni tisztos archonok? Emlékezetbe
 Hozzam a híres hierodulát?
 A róthaju Lyeiscát Abydosból?
 Ki itt az Orpheusról címezett
 Aphitheatrumban serénykedék,
 Lábujihegyével férfi sziveket

Rugdalni a galactea tejútig.
 Nem az történt-e, egy szép csillagos
 Nyáréjen, hogy előadás után
 Az atheni arany fiatalok
 Kifogták a lovakat kocsijából?
 Maguk ölték a hámot vékonyukra,
 S úgy vontaták haza a pantomimát.
 Kocsis volt a bakon Alcibiád!
 — Nem ily quadrigát hajtott Phæton!
 De most a végső terhelő tanut
 Idézem archonok elétek, ime:
 Látjátok rajtam ezt a chlamyst? No ugy-e?
 Pompás darab! Tudjátok, hogy miből
 Van szöve? Lenből? vagy csalánból? óh nem.
 Sem Indián termett selyemfonálból.
 Ez egy byssus szövet, melyhez való
 Fényes sörényt csak a tengerfenék
 Nemes kagylója termel: ritkaság!
 Ilyet csak a királykisasszonyok viselnek.
 Tapintsátok meg: úgy ítéljetek.
 Felséges Pallas, a ki a szövés
 Művészetének istennője vagy:
 Nézd! és becsüld meg: vakmerő Arachne
 Vesztére szőtt versengő fátyola
 E chlamys mellé téve, nemde kapeza?
 Hát még a himzés rajta! Színarany!
 Mely rózsaszínben ég, míg az ezüst
 Azurkék. Persa mágusok nagy titka ez.
 S e gyöngyök itt, a melyek chlamysom
 Csücskéin ránczot húzva függenek,
 Meleagrina margaritifera
 Csodás termékei: nagy ritkaságok.
 Ez a chlamys (már megbecsültetém)
 Királynék között is megér egész
 Hajótehernyi cinnamomumot.
 Ezt hozta én nekem ajándokul
 A férjem, a drága Alcibiád,
 A nagy királyvárosbul Ninivébül,
 Hová követül küldette magát.
 Nojszen tudjátok jó böles archonok
 Micsoda város az a Ninive?
 Hol tárva, nyitva a kék templomi:
 Nem a mi tengerszülte Aphroditénk,
 Hanem Baaltis, Mylitta fánumi.
 Már most ha van «psyche» és «logica»
 Hellásban és «histeron proteron»:
 Ebből ítéljetek, milyen nagyot
 Kellett egy férjnek véteni

A hitvesi hűség szegésiben,
 Hogy Ninivéből haza vitorlázva
 Ily drága chlamyst hozzon a nejének?
 Ez a chlamys egy válóperre indok!
 Én mindent bizonyíték fényesen
 És most követelem ti tőletek
 Vágjátok szét hymeni lánczaink.

ARCHON. Mit szólsz ezekre Alcibiades?

ALCIBIADES (odangrik Hipparatához, karjára kapja s a piacz ujjongása között haza fut vele).

FÜGGELÉK.

A zsidó fiú.

(Ujra írva.)

Indokolás. Mikor az összes munkáim kiadása terveztetett, azt hittem, hogy a legelső munkámnak a tervezete elveszett. Ez volt a «Zsidó fiú» drámám. Szerettem volna pedig, hogy az is belejőjjön a munkáim sorozatába. Tehát hozzá fogtam, hogy majd emlékezetből újra megírom az egészet. Itt van a kezdete.

I. Jelenés. Izsák, öreg zsidó. Márk unokája.

(Képet mutat Márknak.)

Izsák.	Nézzed te kis ijam-fiam, kis unokám E furcsa képet : egy mándrucz emberarczczal. Egy fenevad, ki emberszíveket rág.
Márk.	Öreg apám ! Tudod a szentirásból, Ne csinálj te magadnak képeket Azoknak formájára, a kik a föld felett, A vízben, vagy az egekben laknak.
Izsák.	Oh te okos fiú, hogy megtanultad A mit egyszer anyád felolvasott. Nem én csináltam ezt a képet itt, Olasz pamacsolótul úgy maradt rám Zálog fejében. Megtetszett nagyon.
Márk.	Oh nagyapó, én félek e csodától.
Izsák.	Ne félj tőle ; hanem gyűlöld ! Ez ő, Népünk halálos ellensége ez. Fugger György. A nevét el ne felejtöd. Ezen vadállat itt ez emberarczczal Ez a sátán : a Béliál maga. S a kiknek a szívéet im összemarja, Apád, anyád, és nagyapád, És majdan tenmagad és kis öcséd. Ha nagyranőttök. De még addig is !

Mikor a gyermek rosztat álmodik
 Nem a boszorka: Fugger ül a mellén.
 Márk. Óh nagyapó! Ne rémítgess tovább.
 Izsák. Tanulj gyűlölni. Az korán erősít.
 A ki gyűlöl, az a sötétbe' sem fél.
 Márk. Hadd bújjak el öcsém mellé az ágyba.
 (A lefüggönyözött ágyhoz siet, elrejtőzik. Künn kopogtatás hangzik.)
 Izsák (Péterhez). Hallod? Az ajtón zörget valaki.
 Eredj le: kérdezd, mi a «sibboleth?»
 Ha nem jól ejti ki, be ne bocsásd.
 A kemény szájú «Efraim» fia.
 Péter (kimegy és kinnmarad).

Jelenés. Előbbiek. Salamon.

Izsák. No hát voltál a főlovászmesternél?
 Salamon. Voltam.
 Izsák. Otthon találtad?
 Salamon. Otthon.
 Izsák. No hát mit mondott a kegyelmes úr?
 Salamon. Azt mondta, hogy zsidó kutya vagyok,
 Veleddel együtt és kirugdosott.
 Izsák. Azt megtehetette. És aztán mit ígért?
 Salamon. Hát azt ígérte, hogy ha még egy izromban
 Beteszem a lábam a küszöbén,
 Megkorbácsoltat a hajdúval.
 Izsák. S te erre mit cselekedél?
 Salamon (fojtott dühvel). Mit én?
 Szerettem volna úgy kedvem szerint
 Szívében megforgatni késemet,
 De nem értem hozzá hajdúitól.
 S a szolganép, gúnyröhögése közt
 Jutottam el. És mostan itt vagyok.
 Izsák. Nem jól cselekvél, édes jó fiam.
 Midőn megvert, megrugdalt, te neked
 Kezet-lábat csókolva kellett volna
 Elé borulnod; térdét átölelned.
 Midőn pákosz kutyának nevezett,
 Szépen a címet megköszönned.
 De lábait ölelő két karodból
 El nem bocsátnod, míg meg nem fizet.
 Salamon. Hiszen nem kegyfalatot, nem alamizsnát
 Kértem tőle, hanem sajátomat.
 Izsák. Épen azért rugdalt ki a nagy úr.
 Mert igazságod volt. Nagy vétke az
 Ügyefogyottnak, ha igaza van.
 Túrd békével, ha bántanak: zsidó vagy.

- SALAMON. Érzem. Arczomra van írva. Az vagyok.
 Utczán ha járok, sárral hajigálnak.
 A pór kuvaszszait uszítja rám,
 A földesúr béres cselédjeit.
 S kinek nincs kedve hozzá, hogy megüssön :
 Kitér előlem, bélpoklos elől !
 Oh Jehova ! Miért teremtetél engem ?
- IZSÁK. A sátán fölemeli fejét
 Az Ur ellen : és durván zúgolódik.
- SALAMON. Születtem volna kőnek : nem zúgolódnám,
 De szívem van. Miért van ? Az sajog.
- IZSÁK. Ah ! A zsidónak ne legyen szíve.
 Annak csak pénze legyen és esze.
- SALAMON. Hát Aisah hol van : a feleségem ?
- IZSÁK. Elment a kamaráshoz.
- SALAMON (ijedten). Hova ment ?
- IZSÁK. Mondtam. Zsigmond úrhoz, a kamaráshoz.
- SALAMON. Nem jól értetted, a mit kérdezek :
 Nőmet kérdeztem, Aisáht, hova ment ?
- IZSÁK. Értettelek jól, és úgy is feleltem.
 Aisah elment Zsigmond kamaráshoz.
- SALAMON (két kezével hajába kap). Zebáoth Isten ! Védj az örüléstől !
 Mit keres ez embernél hitvesem ?
- IZSÁK. A harminczadok bérletét, fiacskám.
 Lásd : téged akárhová küldelek,
 A legnagyobb igazságomban is,
 Kivernek és elutasítanak.
 Nődet szerencsecsillag vezeti.
 A mit kért, meg nem tagadták soha.
- SALAMON. Soha ? Hát ez nem az első eset ?
 Hát Asmodái, a férjek ördöge
 Még sem vezett el örök időkre
 A halepének füstitől, mivel
 Elűzte Tóbiás ? S most is kísért
 A házastársak ágykamráiban ?
 Hát jó ! Mi bajom nekem ördög úrral ?
 Az ördögöt ám büntesse Jehova,
 De az asszonyt én büntetem : a férj !
- IZSÁK. Eszed tisztul ? Csendesen fogsz beszélni ?
- SALAMON. Parancsolhatsz-e a fölforgatott
 Tengernek ?
- IZSÁK. Ha fiam volna e tenger,
 Parancsolnék neki ! Én, az apa
 Királya vagyok a fiamnak. S a fiú
 Az ő apjának rabszolgája.
- SALAMON. De a férj is királya a nejének.
- IZSÁK. No hát akkor viselje koronáját,
 A melylyel homlokát fölékesíti.

SALAMON (arczát két kezébe takarja).

Oh hiszen rabszolgája voltam én neki,
Milyen nagyon szerettem ezt az asszonyt!

IZSÁK (haikan mormogja megszokott imáját, félbeszakítva közbeszólásokkal).

Régen, nagyon rég: negyven év előtt
Olyan fiatal voltam, mint te most.
S épen ilyen bolond. Majd negyven év után
Te is ilyen vén léssz és ilyen bölcs.
Bolondság minden érzés a világon
És semmi sem igaz. A becsület
Pénz, melylyel a bolondokat fizetik.
Hát az erény? Portéka, a mit nagyra tartanak.
Boldog, ki vásárost talál reá.
Szeretet? Uzsorára adott pénz,
Melynél a tőke is elvesz, kamattal együtt.
Asszonyhűség? Szín, melyről a vakok beszélnek.
Csak egy igaz a világon: — a pénz!
Csak egy marad örökké: — az arany.
Oh az arany, az mindent kifizet:
Ütést, fáradást, vesztett ifjuságot.
Boldog az apa, a ki vermet ásott,
Hogy eltemesse megholt gyermekét,
— És a veremben aranyat talált.

SALAMON (örült módon felkaczag).

Igazad van, öreg ember! Aranyból
Kellett volna alkotni Jehovának
Az ember szívét! Nem fogna rajt' a rozsda!

Mikor pedig idáig eljutottam, akkorra Gyulai Pál barátom felfedezte az Akadémia levéltárában a régi kéziratomat s boldoggá tett a megküldésével. Abba hagytam a további folytatását a megkezdett új kidolgozásnak. Ezt annál könnyebben tehettem, mert az ötven év előtt írott munkámat jobbnak találtam, mint a mostanit.

TARTALOM.

ELSŐ KÖTET.

I. Szózatok.

	Lap
Liszt Ferenczhez, 1859	3
A tudománynak nincs háza, 1859	5
Magyar divat, 1859	6
A Petőfi keresők, 1861	8
Kazinczy szelleméhez, 1862	9
A nemtő szózata, 1862	10
Megyeri szobrának leleplezésekor, 1864	14
A nemzet gazdasszonyaihoz, 1865	16
De én azért még mostan is szeretlek, 1865	17
Resurrexit, 1867	19
Garibaldi, 1867	20
Az aradi vértanúk emléksobrának leleplezésénél, 1874	21
Zenta — Mohács, 1877	23
Petőfi ébresztő, 1877	24
A plevnai hősök, 1877	25
Apotheosis, 1877	26
Szeged feltámadása, 1881	28
Első Lendvay Márton emlékére, 1881	32
Ischia, 1883	34
Király himnus, 1891	38
Korvin Mátyás, 1889	38
Fiume, 1893	41

II. Hazafias költemények.

Jaj be olesó itt minálunk a föld, 1859	45
A magyar nyelv ismét itthon, 1859	46
De profundis . . . 1859	47

	Lap
Az áldomás, 1859	48
Egy akol, egy pásztor, 1859	50
Oh nem mindegy a halál, 1860	52
Széchenyi halálán, 1860	53
Széchenyi galambjai, 1860	53
Nyolcz Széchenyi, 1860	54
Széchenyi Requieme, 1860	54
Viszhang, 1860	56
Magyar madarak Párizsban	57
Ki a vivát	58
Az 1848-iki kokárda	58
Biztosított határok	59
Uteza szögletén ül a csonka hős	60
Ne csüggedj	62
Palóczy	63
Montenegrói dal, 1861	63
A pontuszparti hamvak	63
A február	64
Az országos összeveszés	66
Nagyok, nagyobbak, legnagyobbak	67
Báró Eötvös József halála napján	69
Csokonai	69
A korona gyémántjai	69
Metempsychosis	70
A két nagy D	71
A nagyszavu hazafiak, 1878	72

III. Politikai költemények.

Hetesével jár a rossz, 1859	76
Csak egy kis fegyverszünetet, 1859	76
Az új aranykor, 1859	77
Egy beteg kollégához, 1859	78
Auspicium, 1859	79
Mit hozott a Mikulás, 1859	81
Adjon Isten, fogadj Isten, 1860	82
A tékozló fiú és a kegyes apa, 1860	83
Neutralitas, 1860	85
Profeczia, 1860	86
Legyen úgy, mint régen volt, 1860	86
Miről beszéltek hát, 1860	87
Közvélemény, 1860	89

	Lap
Széchen, 1860	90
Szekéren ment, gyalog jött, 1860	90
Egy bomlott fali óráról	91
Iskolába járj, kis fiam, 1860	92
Dionysius Siculus	94
Induló, 1860	95
Bucuszó	95
Jóslat	96
Mind hiába	96
A chinai mandarinok	97
A Karácsonyfa	99
Ima 1861 kezdetén	99
Nagy a hideg	100
Pro és contra	101
A monacói hercege	104
Magyar flegma	104
Számtani rejtély	105
Honvéd jelszók	107
Ibis, redibis	108
Schuselkához	109
Mi türes, tagadás	110
A muszka csak muszka	111
Kutya baj már	112
A szív politikája	113
A legionarius dala	114
Ellenkezőleg	115
Apostolok oszlásának napján	116
Nincsen tehát sehol boldog ország	117
Szolkához	118
Ahoz a két Herculeshez	118
Fohász 1861. szüretkor	119
A kanczellár nótája	120
Megint fütünk hát	121
Pörölj magad magadnak	122
Kriminális vallatás	124
Kénytelen kelletlen újévi köszöntő	125
Szövetkezzünk, 1862	125
A huszonhárom dalidó városához, 1862	127
Nagy hullás van Chinában	128
A kifáradt ember	128
Nem soká tart már	129
Tavaly ilyenkor	130

	Lap
John Bull galantéria és vegyes kereskedése	131
Nix über die Commodität	132
A csendes hét	133
A beteg ember	133
Én nem szeretem a tavaszt	134
Mi hát az igaz barátság	134
A diplomatia dolga	135
A négy elem képviselői	136
Egy urficska, a kinek nem akar lenni apuska	137
Egy szabad helvéta emlékkönyvébe	138
Panduren wirtschaft és civilisatio	138
Május 1. 1861.	140
Lám megmondtam Angyal Bandi	141
Kölcsönös nyájaskodások	142
Mikor lesz hát	143
A két hemisphærium	143
Ki megy Bécsbe	144
Szüreti dal	145
Non possumus	145
Szegény olasz lába	146
A szerény magyar ember és jó barátja	147
Vigasztalás	148
Ama stereotyp «egy halott» bucsúztatója	148
Igy is baj, úgy is baj	149
Inkább lennék	150
Jóslatok	151
Szüreti dal	152
A Mencsikoff paletója	153
Vigasztalás az inségben	154
Az egyik fujja már a trombitát	154
Muszkla szerelmi vallomás	156
Minek kellene neki lenni	156
Különböző nemei a segítségnek	157
Európa dajkája	157
Semper idem	158
Hé Lambert	158
John Bull	159
Prosit	160
A szibériai karbunkulusok	162
Áldozó csütörtök	162
Csak Monaco nem hódol meg	163
Anglia janklija	163

Vigjáték lesz-e vagy tragoedia ?	164
Karácsony éjjel	165
A gonosz szívű magyarok	166
Nagy szilárdság	167
A kunok zászlója	167
Thurn és Taxis herczeg	168
Carmen miserabile	168
Mező Kövesdnek	169
Tavaly és most	169
Még is jobb így	170
Haragusznak	171
Az országgyűlési tánczmester	172
Legyen úgy, mint még nem volt	173
A tavasz első fecskéi	174
A felső ház és alsó ház	175
Beüt-e már	179
Siralmas sillogismus catenatus	177
A mama	178
Jönnek már	178
A király árnyéka	179
Az európai karácsonyfa	180
A koronázási domb	180
A koronázási fény	181
Az ülésszak bevégeztén	182
Barátim, jertek haza	183
Ahhoz, a kinél «a császárság a béke».	184
Vigasztalás	184
Emlékversek	185
A kibékülés utolsó hetében	186
1868	186
Hivatalos rovat versekben	187
Kakas Márton lemondása	188
A szózat	189
A chemiából	190
A király és helytartója	191
A hajdani és a régi, 1867	191
1871	192
Mi lesz a bukott miniszterekből	193
Az augsburgi allgemeine Zeitunghoz	194
A kemény fogások	196
Hogy elhallgat minden	197
Szegény szász	198

	Lap
Fény és rongy	199
A gyapjukérdés	201
Csak a skartot	201
Servianus! Serviamus?	203
Milyen fából faragják a bibornokot	204
Keleti szomszédunkhoz	204
Várnánál	206
Nincsenek osztrákok	207

VI. Elbeszélő és leíró költemények.

Románcz	211
A czethal csárda, 1858	212
A detonátai óriások, 1859	212
A király jobbkeze	214
Diogenes és a szobrok, 1860	216
A hőemlék, 1860	217
A bán futárja, 1860	219
Roscó, 1860	222
Két kakas, 1860	223
A hol a czitromfa virít, 1860	224
Abd el Káder, 1860	225
A gazdálkodó vezér, 1860	226
«Uram, engedelmeskedem,» 1860	226
A lengyelek fehér asszonya, 1861	228
Legenda, 1861	231
Babel, 1862	232
A tiboldi vár, 1862	238
A három hadzsi, 1862	246
A szibériai fekete halál	247
Grófné és parasztleány	248
A fehér holló, 1864	249
A nagylaki iskolás fiúk	250
Dzsemila szultána, 1864	251
Dagmár, 1864	251
Sánta hős és sánta tánczos	253
Ezer év, 1867	254
A hős pásztor	258
Garibaldi ebédje	260
A mármarosi vig asszonyok	261
Bitó Mihály	265
Péter és Pál	266

Aben-Chamot és Yota	267
Holt költő szerelme, 1874	271
Hypparata	275
A király és bolondja, 1877	277
Művész életpálya, 1877	280
A tüzes vaspróba, 1877	281
A ki sír és a ki nevet, 1877	286
A vásárfia, 1877	288
A czár érdemrendei, 1877	289
Mátyás király és a szegény varga, 1880	290
II. Mátyás megkoronázása, 1886	295
Imetullah, 1893	296
Puskás Kalári, 1882	312
Oroszlánhűség	324
A koldusok királya, 1883	336
Mátyás diák és Bente úr	342
A czinkotai kántor	355

V. Hangulatok.

Minek jön az vissza a kit eltemettek	361
Milyen szerények a halottak, 1859	362
Szilveszter éjén, 1859	362
Arany emlékkönyvébe, 1860	364
A lengyel kardja	364
Circus és színház, 1864	365
Az új kenyér	366
Azért az «Üstököst» még is csak megírom, 1864	367
Az árva	368
Óh Petőfi, ha most élnél	368
Az utolsó eszménykép, 1876	370
Nincsen farsang, 1877	370
Nincs az idén nagybőjt	371
Az igazi «Jó szív», 1888	371

VI. Alkalmi költemények.

Búcsúztató, 1859	377
Prolog a budai színház megnyitásakor	377
Magyarország primása	379
Boldog új évet kívánunk	380

	Lap
Búcsúztató	381
Fáy András halálára	382
Prolog a debreczeni színház megnyitására	382
Új évkor	385
Prolog a székesfehérvári színház megnyitására	385
Az ezredik szám, 1877	387
Tisza Kálmánnak, 1877	388
A bölcső, 1879	388
Eötvös József, 1879	391
Az utolsó prolog, 1881	392
Üdv Fiuménak, 1881	395
II. Rákóczi Ferencz emléke, 1882	398
Prolog a temesvári színház megnyitására, 1885	400
Lidérczfények, 1886	403
Prolog az erdélyi magyar színészet 100 éves jubileumára, 1892	415

MÁSODIK KÖTET.

VII. Satirák.

Szaladj, szaladj jön a billog	3
Brahma és Bajadére, 1858	3
Farsangi nóta, 1859	6
Magyar filister dal	7
Okos emberek nótája, 1859	8
Szép vigasztalás, 1859	8
Oh mi szép szultánnak lenni, 1859	9
Börzefájdalmak, 1860	10
Gänzlicher Ausverkauf, 1860	12
A király pohara, 1860	13
A Montemolinok, 1860	14
Szikár úr	15
Lassan járj, tovább érsz	16
Az anya és gyermeke	18
A bécsi doctorum collegium consultatiója	18
Mit csinál most a magyar ember?	21
Muzulmán fohász	22
A hős fiak anyja	22
Ingady lovag	23
Mi van eladó?	25
Kukaczok versenye	25

	Lap
A ló tragoediája	28
Két lengyel menekült	30
Meghalt az ördög	30
Az örökösödési per	32
A hóhér fia, 1864	33
Mit hozasz atyácskám?	34
Bolond Miska kollegához	35
A Concordia bál után	36
Jaj be szép ez a Pest, Istenem be szép	37
A pesti állatkertben	38
Csak dinnyét termesztetek	39
Mártzius 15-dikén	40
Kozakoff orosz commissarius tudósítása a magyarországi állapotokról	41
A dualisticus lud	42
A nagy veszedelem	43
Miniszteri számadás	44
A zendülés a clubban	45
Döbrögi (a bankkérdésről.)	49
Az asszonyi hatalom	51
Az elkésett nadrág	52
A vörös herczeg	54
Ki legyen a kávé?	55
A siámi ikrek	57
Paradicsomi bajok	62
Férges almák	67

VIII. Humoros költemények, furcsaságok, tréfák, ötletek.

Zewrdewgh Gyewrgyh epigrammái	77
Életphilosophia	78
Pirongátorium	78
Prolog, 1858	79
A barackkérdés (szindarab)	80
Az egyetlen ápoló, 1858	84
Árva fiú keservei, 1858	85
Russico és Turcalotte, 1859	86
Diadal, 1859	88
Iskolai bizonyítvány, 1859	88
Elegia az ágyúhoz, 1859	90
Hamvazó szerdán, 1859	91
Valjon lesz-e háború? 1859	92

	Lap
A la Bosco, 1859	93
Graefenbergi vizsng, 1859	94
Rabbi Daenemark, 1859	96
A dinnyeverseny, 1859	99
A pesti zsinagóga, 1859	100
Signor Horazió, 1859	100
Tél közepén, 1860	101
Öseinkhez, 1860	101
Megintés, 1860	103
Reményihez, 1860	103
Köszöntő versezet, 1860	104
Instantia a naphoz, 1860	106
A 4-ik §. 1860	107
Az új bor, 1860	108
A német kérdés, 1860	109
Signore Calatafimo	110
Mese a cigányról, 1860	111
Természet-historia, 1860	111
Igen sok magyar úr emlékkönyvébe, 1860	112
Török marsch	112
Könnyű nekik	113
A fertálybankó	114
A két bizó	114
A politikus czizmadia mint táblabíró	115
Alázatos folyamodás tek. Nyáry Pál urhoz, 1861	117
Bizonyos nagyhirű Hashoz	118
Árpád ujra ébredése, 1859	119
Attila az aræopág előtt, 1859	124
Bécsi Pandurenwirthschaft	126
Uj esztendei köszöntők, 1861	128
Szerelem örülésig, 1861	128
Az egész világ egy kadencziára megy	129
Chinai románczok, 1858	130
Olyan bordal féle, 1861	136
Mit csinálnék én, ha király volnék	138
Ahoz a másik üstököshöz odafenn	140
Epistola Tallérosy Zebulontól Mindenváró Ádámhoz	141
Az angyal kétféle imádság közt	143
A ritterek Nagy Károlynál	145
Óda a Rajxráthoz, 1861	147
Nemes vetély, 1861	148
Ki volt bátrabb	148

	Lap
Oh Nadajda!	149
Arthur és Chlorinda	149
Tüzes szerelmi vallomás	150
Névtelen ábránd	150
Fapapucs	150
Spanyol románczok	151
Varsói vezérezikk	152
Csendháborító vers	152
Óda Slidell és Mason urakhoz	153
Tóth Kálmán barátomnak	154
Nélkülözések	154
Haladunk	155
Mégis bunda a bunda	155
Gaudium	156
A három Bakacs	156
A «Süsser Ungar»	156
Egy egy éves kis fiú születésnapjára	157
Unokámhoz	158
A nemzeti színház igazgatója	159
Találós mesék	161
Egy levél sorsa	161
Mennyivel loyalisabb emberek vagyunk mi, mint a bécsiek	162
Concurrentia az Elysiumban	163
Hessencasseli történet	168
Csahosi úr	168
Haragszom rád	169
Önbírálat	170
Toborzó pápai zuávoknak	171
Epilog a nemzeti színház 25 éves örömnépének estéjén	171
Késő tanács	175
Ki mit álmodik?	175
Az a szegény frakk	176
Actió, reactió	177
A csendes éj	178
Az utolsó bolond	179
Mitől hízzunk	180
Vae vae care pater, nunquam jam carmina dicam	180
Fővárosi mulatságok	181
Jaj, tisztelt publicum	183
Az első hó	184
Köszönet az év végén tagjaimhoz	184
Nincsen nemes	185

Eques romanticus	186
Hamvazó szerdán	189
Kozák nóta	190
A rabló	191
Az elkárhozott	191
Négyen vagyunk	193
Négy mozdó tál	193
Első május	194
Hogy beszélnek a Nemzeti színházban ?	194
Bucsuzó az én jó porkolábomtól	194
Vita a magasabb régiókban	195
Mi okozza a szárazságot	196
Üdvözlő versezet	197
Ki tartozik hát hazafi lenni	198
Mi a különbség a magyar és a zsidó között ?	199
Bécs csak megél	199
A sáska és collegái	200
Ebben a nagy melegben	201
Hol legjobb most ?	202
A szamár büszkesége	203
A krumpli megdicsőülése	204
Szalmavers	205
Egy anonym maradni kívánó statusférfi Raisonnementje	205
Felelet a büszke krumplinak a még büszkébb kukoriczától	206
De már aligha nem lesz háború	206
Nyelvtani gyakorlatok	207
Varula Jakab	208
Szomorú halotti búcsúztatója	208
A hivatalviselő hölgyek	209
Vajjon micsoda új esztendei beköszöntőt fog mondani ő ?	229
A vácsi argonauták	230
Farsangi buzdító	230
Időjóslatok	231
Váltó az Isten nevére	232
Disznóság	233
A hazakerült medve	234
A régi fáraók és a mostaniak	236
Mi lehet egy csepp tintából ?	236
A szegény ujságírók	237
Ez is csendes hét	238
Kedves édes fiam uram	238
Május elseje	239

	Lap
A teremtés hét napja	240
Oh szép május	241
Mikor a szekér elakad	241
Országunk czímere utáni keserv	242
Fuss vagy fizess	242
A fegyverszünet	243
Önkénytelen satyrák	245
A kijavított Shakespeare	245
A ki prókátor akarsz lenni, siess	247
Hasonszenvi közlönnyök	248
A tudósok mindent tudnak	248
Servus humillimus és no mi baj	250
Az új trójai háború	250
Minden ember prolongál	251
A «Presse» levelezője Szliácson	252
A pattagoniai király, 1864	252
Az igazi világnyelv	253
A hegedű párbaj	253
Az 1864-i lóverseny a pesti gyepen	254
Mexikói verbungos	255
A vén asszonyok nyara	255
Valjon ki lesz az első, a ki	256
Mikor volt a jó világ?	257
A megdicsőített frakk	257
Napoleon császárhoz	258
Gyémánt eső	259
Nehéz jelei az időnek	259
Az oláhországi lázadás	260
Az ország háza	260
Fordít a köpönyegen	261
Beamter dal	261
Tallérossy Z. a választáshoz	262
Egy holtá után szavazott	263
A szónokok gyertyája	264
Az írói karzatról	265
Jó, hogy nincs pénz	265
A muszka kém	266
A fél proczent	267
Bécsi dal	268
Kitört a véres forradalom	270
Szegény hajótörést szenvedettek dala	272
A négy «nem»-es	274

	Lap
Kiadta a rendeletet	275
Egy szerkesztőhöz, a ki pénzt küld a publicumnak.....	276
A falusi kis delegátus Bécsben	276
Bécsi induló	278
A hölgyek lovagjai.....	279
Táblabíró király	281
A pulyka-kakas-viadal	282
Tallérossy Z. ujévi köszöntője	283
A záklyás fene.....	283
Induló	284
Egy álom	285
A pestmegyei jobboldal megalakulása	289
A pénzemberek	292
Elegia Tóth Kálmán barátomhoz	293
Szűsz Oppenheim	294
Excelsior	295
A béka	296
Bernát Gazsi a mennyországban.....	296
Hány láb?	299
A nemes lelkű szabadító.....	299
Hajdár effendi	299
Gömböcz és Csukli	300
A Kaczér testvérek	304
Uraság és kocsis.....	305
Az ujságírók védszentje	306
Phantasmagoria	307
Gondolatok az o iv vigin, az uj kezdetin.....	317
A zólyomiak	318
Hipparata	319
A zsidó fiú	324

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PH
3260
A6
1904
v.2

Jókai, Mór
Költemények

